

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Λοφία Νόρεν
Ραββίν Φανφάλ Καννόν

ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στο δωμάτιο, την είδε με το μέτωπο ακουμπισμένο στο τζάμι του παραθύρου.

Εκείνη δε φάνηκε ν' αντιλήφθηκε την παρουσία του. Μόνο όταν της μίλησε, γύρισε και τον κοίταξε. Το πρόσωπό της διατηρούσε τη συνθησικτική ημερία του, αλλά ήταν κατάκλινο, σαν κέρινο.

— Τί έχεις, Λίσα; τη ρώτησε ο άντρας της.

— Πήρα ένα γράμμα. 'Ο 'Αλφρέντ είναι πολύ άρρωστος... καταδικασμένος... απάντησε μ' αδιαφορία.

Ο 'Αλφρέντ ήταν ο πρώτος της σύζυγος. 'Αγαπιόνταν βαθιά, δυνατά... Κι όμως, μία μέρα, ένα ανώνυμο γράμμα, την πληροφορήσε πως ο 'Αλφρέντ την απάτησε, και της έδωσε αποδείξεις.

— 'Ισως θα τον συγχωρούσε, παρ' όλο τον πόνο της, αν ο δεσμός του εκείνος δεν είχε αρχίσει πριν από ένα χρόνο. Ναί, ένα ολόκληρο χρόνο, της έλεγε ψέμματα, δείχνοντάς της συγχρόνως έρωτα και στοργή, σε κάθε στιγμή. Τέτοια ύποκρισία δεν ήταν δυνατό να του τη συγχωρήσει. Κι' έφυγε, το ίδιο βράδυ.

Δέκα μήνες μετά το διαζύγιο, παντρεύτηκε το Ρισάρ, Βελγικό.

— 'Ήξερε καλά πως ο 'Αλφρέντ την αγαπούσε ακόμα και πως θύοντο, δε σπαταλούσε μαθαίνοντας, ότι αυτή σ' άλλον. Γι' αυτό ακριβώς παντρεύτηκε το Ρισάρ.

Πέρασαν κάμποσα χρόνια. 'Ο δεύτερος άντρας της την αγαπούσε, σε πιο πολύ απ' τον πρώτο.

«Στάθηκε τυχερή, στη δυστυχία της», λέγανε όλοι γι' αυτήν. Και τη ζήλευαν, δικαιολογημένα.

Η Λίσα κι' ο Ρισάρ, ζούσαν μόνο ο ένας για τον άλλο, σαν νεοίπαντροι. Δέχονταν λιγοστές επισκέψεις, ταξιδεύανε πολύ και μένανε ως άργα το φθινόπωρο στη Βιλλίτσα τους, σ' ένα μαγευτικό τοπίο της Ελβετίας.

Ο Ρισάρ είχε καταρώσει να ξεχάσει πως η Λίσα είχε αγαπήσει, κάποτε, τρελλά κατόπιν άλλοι, που ζούσε εκεί κοντά.

Η είδηση της αρρώστειας του 'Αλφρέντ τον τάρωσε. 'Η πρώτη του σκέψη ήταν:

«'Εώρα θ' άρχισα να τον συλλογίζεσαι διαρκώς, να τον διεισβεύεις!».

Δεν ήξερε τί στάσι να κρατήσει. Να τη συλλυπηθεί με συνθησικτικές λόγια; Θα ήταν γελοίο. Να φανεί εύχαριστήμένος; Θα ήταν προσβολητικό γι' αυτόν.

— Πριν πεθάνει, ζήτησε να με ξαναδώ, να μ' αποχαιρετήσω, πρόσθεσε αδιάφορα η Λίσα. Νομίζω πως είναι καθήκον μου να εκπληρώσω αυτή την τελευταία επιθυμία του.

— 'Αν δεν έχεις αντίρρηση, Βεβία...

Ο Ρισάρ κάθισε άθεος σε μία πολυθρόνα. 'Αλλ' η Λίσα πήγε κοντά του και τον φίλησε στα μάτια. 'Ήταν τόσο ήρεμη, την ένοιωσε τόσο ενωμένη μαζί του, ώστε αισθάνθηκε μία βαρεία ασυφορία.

— 'Αν δεις αυτήν, Βεβία...

— 'Αν δεις αυτήν, Βεβία...

— 'Αν δεις αυτήν, Βεβία...

— 'Αν δεις αυτήν, Βεβία...

— 'Αν δεις αυτήν, Βεβία...

— 'Αν δεις αυτήν, Βεβία...

— 'Αν δεις αυτήν, Βεβία...

— 'Αν δεις αυτήν, Βεβία...

— 'Αν δεις αυτήν, Βεβία...

— 'Αν δεις αυτήν, Βεβία...

— 'Αν δεις αυτήν, Βεβία...

— 'Αν δεις αυτήν, Βεβία...

— 'Αν δεις αυτήν, Βεβία...

— 'Αν δεις αυτήν, Βεβία...

— 'Αν δεις αυτήν, Βεβία...

— 'Αν δεις αυτήν, Βεβία...

— 'Αν δεις αυτήν, Βεβία...

— 'Αν δεις αυτήν, Βεβία...

— 'Αν δεις αυτήν, Βεβία...

— 'Αν δεις αυτήν, Βεβία...

— 'Αν δεις αυτήν, Βεβία...

— 'Αν δεις αυτήν, Βεβία...

— 'Αν δεις αυτήν, Βεβία...

— 'Αν δεις αυτήν, Βεβία...

— 'Αν δεις αυτήν, Βεβία...

— 'Αν δεις αυτήν, Βεβία...

— 'Αν δεις αυτήν, Βεβία...

— 'Αν δεις αυτήν, Βεβία...

Βιλλίτσα τους, όπου είχαν περάσει τόσα όμορφα καλοκαίρια... Τάχα θα ήταν τόσο εύτυχισμένοι κι' έφetzes; 'Η θα μελαγχολούσε η Λίσα, με την ανάμνηση του πεθαιμένου, του πρώτου της έρωτα;

Ο Ρισάρ έσφιξε άδεια τις γροθιές του και φώναξε:

— 'Οχι, όχι, αυτό δε θα μπορέσω ποτέ να το άναχθώ!

Ακόμα πιο βασανιστική έμως του ήταν η σκέψη πως η Λίσα θα ξαναγύριζε σε λίγο κοντά του, με τα μάτια πλημμυρισμένα από δάκρυα...

Μά έπρεπε να τη συμπονεήσει, να την άνακουφίσει. 'Ο πόνο αυτός δε μπορούσε να τάρψει την άρμονία τους!

Πίστεψε πως είχε διώσει, πια κάθε ζήλεια από μέσα του. Όταν είδε τη Λίσα να βγαίνει απ' το σπίτι, δεν ένοιωσε καμία έσωτερική πάλη.

Ανοίξε την πόρτα του αυτοκινήτου, τη βοήθησε ν' άναβει, να καθήσει κοντά του. Έσκυψε τότε... και είδε με κατάπληξη πως το ποδωπό της δεν είχε αλλάξει καθόλου!

Ήταν άπολιθωμένο, κέρινο. Κανένα δάκρυ δεν έβρεχε τα μάτια της...

— Θα πεθάνω προτού νυχτώσει, του είπε, με φωνή σχεδόν αδιάφορη.

— Σού.. μίλησε; ρώτησε ο Ρισάρ.

— 'Οχι. Μούσφιξε μόνο το γέρι. Δεν ξέρω καλά-καλά αν με γνώρισε... Υπόφερε πολύ. Ήταν εκεί κι' η μητέρα του, που μ' εύχαριστησε, κι' η νοσοκόμα που με συνόδεψε ως έξω.

Σώπασε και προσπάθησε ν' αλλάξει θέμα:

— Μήπως σ' έκανα να περιμένεις πολλή ώρα; είπε, άκουμπώντας το μάγουλό της στο πρόσωπο του Ρισάρ. Κι' όμως βιάστηκα να ξαναγυρίσω κοντά σου.

— 'Εκείνος έδωσε καλά το βλέμμα της, μέσα στο καθρεφτάκι, που είχε μπροστά του: Ήταν τόσο ακλόνητο! Τα μάτια της δεν είχαν δακρυνήσει καθόλου...

«Δεν έκλαψε καν!», είπε με το νοού του.

Κάθε άνθρωπος, ακόμα κι' ο πιο άπαθής, κι' ο πιο ξένος, θύνοιαθε έλπιμ μπροστά σ' ένα τοιμοθάνατο... 'Αλλά τον πρώτο αυτό πόνο, που νοιώδε κάθε άνθρωπος όταν βλέπει να εγκαταλείπει τη ζωή μίαν ύπαρξη, δεν τον ένοιωσε εκείνη!

Είχε γίνει λοιπόν μάρμα σ' η καρδιά της; Γιατί; Ποτέ δε θα συγχωρούσε...

Σαφινικά, ένα πέπλο έσκιόστηκε μπροστά στα μάτια του Ρισάρ. Κατάλαβε...

Η Λίσα έβλεπε πάντα μπροστά της, απ' τη μέρα της έρωτικής της άπογοιεύσεως, τον 'Αλφρέντ στην άγκαλιά μίας άλλης! Θα τον έβλεπε, ως τη μέρα που θα κινε για πάντα τα μάτια της.

Για νάναι όμως τόσο μεγάλο το μίσος της, άλλο τόσο μεγάλος θα ήταν κι' ο έρωτάς της!

Και πόνεσε ακόμα πιο πολύ ο Ρισάρ, περισσότερο παρ' αν η Λίσα έμενε δίπλα στο μαξιλάρι του έτοιμοθάνατου, τσακισμένη απ' τον πόνο!

Μία τρελή όργη τον κυριέψε. 'Αρπαξε τη γυναίκα του απ' τα μπράτσα και της ψιθύρισε άγρια:

— Μαντένω το μυστικό σου! 'Ο έρωτάς σου έχει γίνει μίσος... και το μίσος σου τρυφερό στο σπίτι μου, το σόλαξες κυρφα στα στήθη μου, γιατί δίπλα σε μένα ήσουν ασφαλισμένη από μία κούρνια ασφάλτης, που θα μπορούσε να σε κάνει να ξεχάσεις το μίσος σου! Είλ' άλβητα η όχι!

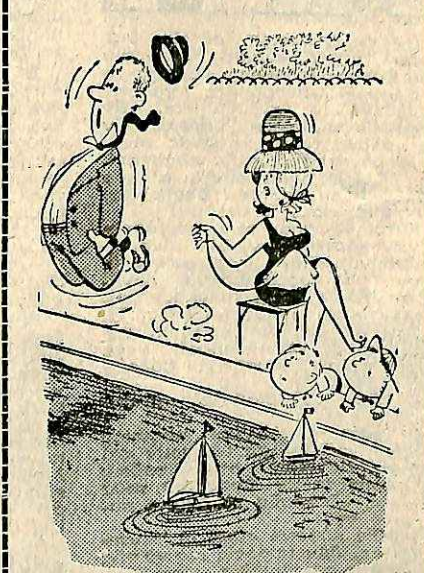
— 'Ισως νάναι έτσι, πρόσφερε εκείνη μ' ένα στεναγμό. Μία πληγωμένη ψυχή δε μπορεί ποτέ να γίαιτρευτεί...

Μά, ενώ μιλούσε έτσι, ο Ρισάρ αισθάνθηκε να βρέχονται τα χέρια του από τα ζεστά δάκρυά της. Και τότε, με μία πρωτογνώριστη συγκίνηση, που τον συγκλόνιζε ολόκληρο, κατάλαβε πως αυτή η γυναίκα μπορούσε ακόμα ν' αγαπήσει!

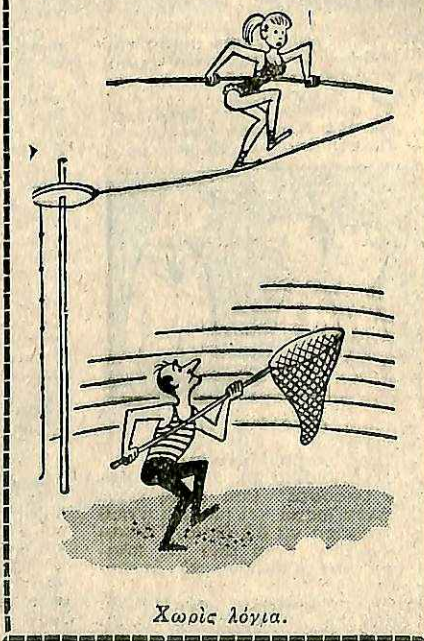
Π. ΝΤΥΡΑΝ

— 'Εσείς τι θέλετε; (Του 'Αργέλου)

— Ω, με συγχωρήτε!...

Χωρίς λόγια.

Το παιδί και η θάλασσα

Πώς πρέπει να χαιρέται τις διακοπές του

«Ετσι, και το παιδί — πιστεύουν οι ειδικοί επιστήμονες — παθαίνει πλήθος άνωμαλίες, αν από την κλεισούρα και την άγνοια της σχολικής ζωής, το μεταφέρουμε και το εγκαταλείψουμε στο έλεος της τύχης του, κοντά στη θάλασσα.

Οι γιατροί λοιπόν συνιστούν, ότι το παιδί θα πρέπει να περάσει από ένα στάδιο προσαρμογής. Ένα στάδιο λίγων ημερών άναπαυσεως. Να μπορεί να κοιμηθεί όσο θέλει, να ξεκουραστεί και να ξεφύγει από τον έφιαλτη της μελέτης και της άγωνίας της βαθμολογίας. Να ξεφύγει από τον άσχημο έλεγχο της καθημερινής ζωής του. Ν' αποκτήσει ελευθερία και προσωπικότητα. Να ξεοικειωθεί, με δυο λόγια, με την καινούργια, την εύθυμη ζωή του σ' αυτόν τον παράδεισο της θάλασσας.

Αφήστε το παιδί να ζήσει ελεύθερο και να χαρή τη θάλασσα, δηλώνουν οι ειδικοί του. Τόσους μήνες το είχαμε κλεισμένο στα «κουτιά» των πολυκατοικιών, στ' ανήλια δωμάτια, που μυρίζουν μούλα και ύγρασία. Αφήστε το να ζεσταθεί από τον ήλιο και να ξεμουδιάσει... Οι έπιστήμονες, ώστόσο, που έχουν άσοληθεί ειδικά μ' αυτό το θέμα, δε φαίνονται να είναι και τόσο ενθουσιασμένοι γι' αυτή την άπόλυτη ελευθερία του παιδιού, που το βγάζει από τις συνθήκες του και του άνατρέπει όλο το καθημερινό πρόγραμμά του. Και με δηλώσεις, με άνακρινώσεις, με άσχημες υποδείξεις, κρούουν τον κώδωνα του κινδύνου για την υγεία και τη ζωή του παιδιού.

Για το μικρό μαθητή ιδιαίτερα, που ταλαιπωρείται όλο το χειμώνα με τη μελέτη, με την άγνοια να προλάβει το ποτάκι να είναι εγκαίρως στο σχολείο, με το μαρτύριο των μέσων συγκοινωνίας μέσα στο κρού και τη βροχή, το καλοκαίρι είναι άληθινα μία λύτρωση... Κι' έπειτα, σκέφθηκε κανείς ποτέ πόσο είναι τσακισμένος ο τρυφερός οργανισμός αυτού του παιδιού από τις πολλές ώρες της παραμονής του στο σχολείο, μέσα σε άκατάλληλες αίθουσες, όπου στριμώνονται τρεις-τέρες μαθητές, ένα θρανίο; Οι υγιεινολόγοι έχουν καθορίσει σαφώς πόσα κυβικά μέτρα άτμοσφαιρας χρειάζεται ο άνθρωπος για να νικήσει άνετα χωρίς να διατρέξει κίνδυνο ν' αρρωστήσει. Όταν σε μία αίθουσα, που είναι υπολογισμένη για σαράντα μαθητές, στριμωχτούν εκατόν πενήντα, τότε κινδυνεύουν να παθουν άσφυξία κι' αυτοί κι' ο δάσκαλος. 'Η έλκττωσι του οξυγόνου προκαλεί μοιραία ένα πλήθος διαταραχών, το νευρικό σύστημα, Μολύνσεις του αίματος, ισχυρούς πονοκεφάλους, έκνευρισμό και έλκττωσι όλων των λειτουργιών του έγκεφάλου. Έτυχε να παρατηρήσετε πόσο κουρασμένα είναι τα παιδιά κι' οι δάσκαλοί τους όταν βγαίνουν από την τάξη;

Έτυχε ν' άναπνεύσετε αυτή την άτμόσφαιρα, όπου έμεναν 150 παιδιά, μία ολόκληρη ώρα; Είναί κάτι που προξενεί έντύπωση. 'Αν μετρηθεί η ποσότητα του οξυγόνου σ' αυτή την αίθουσα, θα αντιληφθεί κανείς πόσο κινδυνεύει η υγεία των παιδιών και πόσο ταλαιπωρημένος όλο το χειμώνα είναι ο οργανισμός τους. Φυσικά, κάθε παιδί έχει, όπως πιστεύουν οι ειδικοί, το βαθύ της αντίδρασής του. Μόνος του ο οργανισμός σιγά-σιγά, άρχίζει ν' αντιδρά και να προσαρμόζεται, για να μπορεί να εκτελέσει τις στοιχειώδεις λειτουργίες του. Κι' έτσι ζει, σκέφτεται και κινείται το παιδί, γλυκό και κουρασμένο, όλο το χειμώνα. Καί, ξαφνικά, έρχονται οι σχολικές διακοπές και το μεταφέρουμε στον παράδεισο ενός όμορφου νησιού ή σ' ένα άκρογιάλι. Και το εγκαταλείπουμε άπροσάρμοστο στην τύχη του...

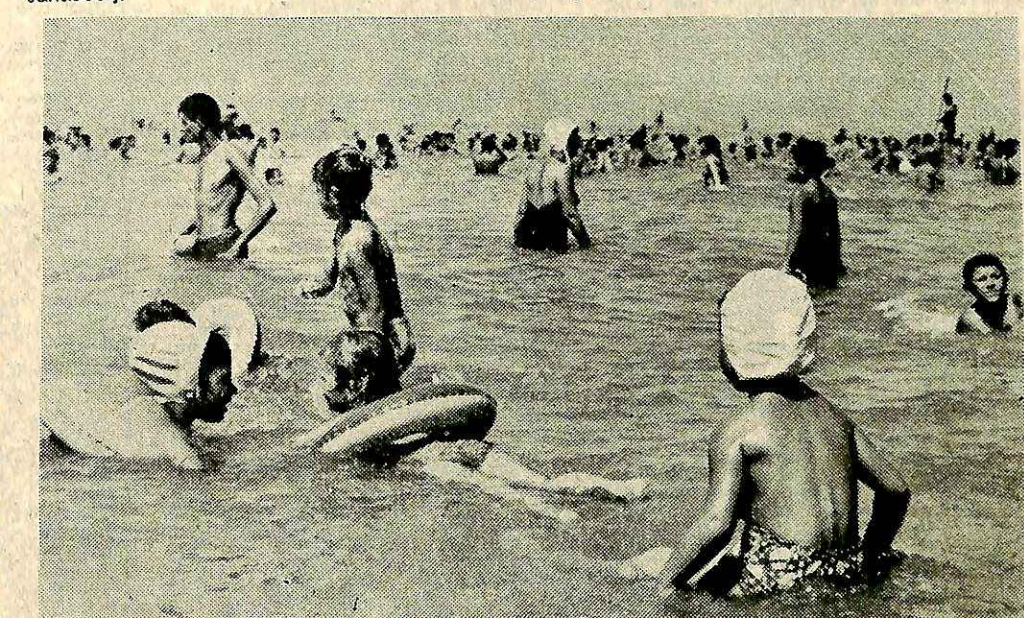
Τα άποτελέσματα είναι εύκολο να τα διαπιστώσει κανείς. Το παιδί χάνει την ισορροπία του οργανισμού του. Σιγά, σιγά, χάνει το βάρος του και λιώνει σαν το κερί! Πιο συχνά δε μάς παρουσιάζει πλήθος διαταραχών και άνωμαλίες. Μοιάζει σαν τον άρρωστο που ήταν υποχρεωμένος ν' ακολουθεί μία άσχημη δίαιτα και που ξαφνικά τον αφήνουν ελεύθερο να φάει κατά κόρον, έτσι έπιθυμεί η καρδιά του. Το άποτέλεσμα είναι: να πάθει ένα σωρό διαταραχές.

Τησι του οργανισμού. Το παιδί βυθίζεται σ' ένα βαθύ ύπνο, που μοιάζει με θάνατο.

Έχει διαπιστωθεί, ότι η θάλασσα δεν έχει μόνο τις όμορφες της, αλλά και τους κινδύνους της. Το παιδί — συνιστούν οι γιατροί — τις πρώτες ημέρες, δεν επιτρέπεται να περπατήσει στο νερό παρ' ελάχιστα λεπτά της ώρας. Δεν επιτρέπεται να βουτάει επίσης συνεχώς στη θάλασσα. Θα πρέπει σιγά-σιγά να συνήθισι ο οργανισμός του την όμορφη της και τη δύναμη, που του χαρίζει. Το παιδί πρέπει ν' άφίνεται κάθε μέρα και πιο πολύ στη θάλασσα. Έτσι, που να συνήθισι ο οργανισμός του να δέχεται το μπάνιο. Και έδωκε η μέρα που θα μπορούσε άκινδυνα να κολυμπάει και να χαιρέται τη θάλασσα σαν... ψάρι!

Επιβάλλεται το παιδί να παίξει στη θάλασσα όλη την ημέρα; Να κολυμπάει, να άσκηται να κοληλατεί;

Έδώ οι γιατροί είναι ακόμη πιο προσεκτικοί. Μας θυμίζουν πως γίνονται οι άσκήσεις κι' οι

Τα παιδιά, τις πρώτες ημέρες, ζεν πρέπει να μένουν πολλή ώρα στη θάλασσα...

Οι γιατροί συνιστούν μία βαθμιαία έξοικείωση με τη θάλασσα. Δε μπορεί κανείς από την πρώτη ημέρα να ξεχάσει το παιδί του μέσα στο θαλάσσιο νερό. Άλλωστε, κι' ο ίδιος ο οργανισμός φέρνει την αντίδρασή του. Αρχίζουν τα ρίγη, το μελάνισμα του μούδιώματος του σώματος, οι πόνοι στο στομάχι, οι ταχυπαλμίες, οι ζαλάδες κι' οι πονοκέφαλοι. Κι' ύστερα, η τριμερή έξανα έλευθερία του.

Μά το κολύμπι, τα παιχνίδια, η παραμονή στον άνοιχτο ορίζοντα, τα αερόλουτρα κι' η ήλιοθεραπεία ξεαντλούν πάντα κάθε οργανισμό και ιδιαίτερα του παιδιού. Όλη αυτή η άνάλασι δύναμειν χρειάζεται να αντιμετωπισθεί. Το παιδί, κοντά στη θάλασσα, χρειάζεται φαγητό. Καλό, έλεκτό και άφθονο φαγητό, για να μπορεί να τονωθεί και ν' άναλωσινοληθεί ο οργανισμός του. Πολλές υπέρρες, μόλις πάει στην έσοχή, κοντά στη θάλασσα, το ρίχνουν στη χαρτοπαίξια. Χαρτιά, φλουρία και συντροφία. Λίγες ενδιαφέρονται αν θα φάνε καλά τα παιδιά τους.

Εξοχή, θαλάσσια λουτρά, παιχνίδια όλη την ημέρα και στέρησι, είναι το μεγαλύτερο έγκλημα, που μπορεί κανείς να κάνει στο παιδί. Δεν έχετε παρ' αν δητε τα παιδιά των άπόρων τάξεων, όταν γυρνούν από τις λαϊκές κατασκήνωσεις... Είναί σαν άδυνατισμένα, κατάρματα, σκελετωμένα, σωστά φαντάσματα! 'Η θάλασσα είναι η ζωή του παιδιού. Μά θέλει ιδιαίτερη προσοχή το παιδί, όταν ζει κοντά της. 'Αν το προσέξει κανείς σ' όλα αυτά τα άσημαντα πράγματα, τότε του εξασφαλίζει μία σιδερένια υγεία και τη δύναμη ν' αντιμετωπίσει άνετα τα χειμώνα κι' όλες τις άναποδιές, που παρουσιάζει συχνά η ζωή ενός Έλληνα βιοπαλαστή...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Έρωτικόν θύμα

Τ'ρ έκπληξης ευχάριστος και σφοδρά μερακλώδης! Έγκατεστάθη έναντι ζωντοκόρη στρουτοουλώδης έφ' ω και άπεφάσιον να οπείουν παραρηχμα ένα και αυτή κατασπύ έρωτικόν μου θύμα. Τρυτέστιν ελονόριον τον ίδιον το έσπερας να έχω κατακτηθώς έρωτικής το γένορας καθ' ο τυχάνω Δόν Ζουάν και γόνος έπί λέξει και ούδεμία δύναται το θέλημα μου ν' άνθέξει. Και ούτω βασίζόμενος εις την δειννήν μου πείραν να κατακτηθώ έσπευσον την λαύρον ζωντοκηναν κι' έλπίξων υπερόνιζον πριν καταπλεύσει η νύξ να είμαι οπωρόδηποτε έρωτικός (κρί - φι).

Κι' ιδών αυτήν που της θυρός, εϋθύς ως γόνος φινός και τριβών τός κερούκλας μου τα μάλα χαρυσούνως: — 'Ο ζωντοκηνά έδωχοι! άνέκορζον με ζήλον, τυχάνω γόνος έξοχος, μετά χαρών ποικίλων και Δόν - Ζουάν εξάίσους ως το γυναικίον (ρίζουν πάντες).

Πλύν αυτή μοι άπνήτησεν: «— Άλχη (βεια; Καλέ άντρεα)!

Κι' ένω ένγώ συνέκισον παρλόθων (άστυνορείωσ) την θύραν φεϋ! μοι έκλεισεν αυτή κα- (τουουτρίωσ)

Έφ' ω την φαύλον τυχην μου εϋρήνη (σον οίκτηωσ) καθ' ότι ελονόριαζον να δρώω ευχε- (ρώσ)

και μάλλον υπερόνιζον σοφώς κατά (καθόκον, αλλά ίδού η κατακλείς: Μηδέν εις τα (σπλίκον).

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΣΤΑΝ ΔΕΝ ΕΙΣΑΙ ΚΟΡΟ΄ΙΔΟ!

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΑΝΤΩΝΗΣ: Υπάλληλος σε Άνυμνο Έταιρεία. Συνθησισμένη «εμπρηστής» εμφάνιση. 30 χρονών. ΣΤΕΛΙΟΣ: Συνάδελφός του. Λίγο πιο κομψός, 35 χρονών. ΛΕΛΑ: Χαριτωμένο μοντέρνο δεσποινίδιο. ΦΡΟΣΩ: Έκρηκτική «σταρλετ» του χιλιάρικου, αδικημένη που ζή μεταξύ Αθηνών και Βουλιαγμένης.

ΣΚΗΝΗ 1η.

(Στο γραφείο).
ΑΝΤΩΝΗΣ (συνεχίζει κουβέντα):... Δέν ξέρω αν με καταλαβαίνεις... Και μάλλον δε με καταλαβαίνεις, γιατί αυτά σ'αχάω πη εκατό χιλιάδες φορές...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Τι να «καταλαβαίνω» δηλαδή;

ΑΝΤΩΝΗΣ: «Ότι έχω δέν είμαι κορόιδο!... Δέν σου λέω τίποτα το παρ'αυτού σου τί τίποτα το δυσνόητο. Δέν είμαι κορόιδο! ΣΤΕΛΙΟΣ: Και τούτος σου είπε πως έγω έχω αντίθετη ιδέα;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Άφου μου λέει μπάνια και απλάει και «Άκκα» και βουλαιομένη, πως δέν έχεις αντίθετη ιδέα; Άνθρωπος σφόδρα που σκέπτεται λογικά και μελετά κάθε πράξη του και κάθε του ενέργεια, μπορεί να πει να π'ήταν τα λεπτά του στη θάλασσα; Τρελλάθηκα, δηλαδή;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Δέν είν' έτσι όπως τα λέει, Άντωνή. Ο άνθρωπος π'ή γιά να χαίρεται τη ζωή!... Γιά να παη στη θάλασσα, ν' απολαύση το νερό και το θέαμα, να φλερτάει με ώραια κορίτσια, να πιη τις μπύρες του, να φάη το μπιφτέκι του...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μά συγχωρείς που σέ διακόπνω. Νά πάω στη θάλασσα γιά να δώ το θέαμα το καταλαβαίνω. Και αυτό γίνεται μια φορά στις δεκαπέντε μέρες κάθε δεύτερη Κυριακή. Πάω κι' απολαμάνω τζάμπα τα ωραιότατα ακυλ'αγκυρ'ες που ταυτιζώνονται στις άμμουδιές. Όχι όμως στη Βουλαιομένη. Στό Φάληρο που είναι φτηνότερο το εισιτήριο. Ύστερα γυρίζω, σάν λογικός άνθρωπος στο δωμάτιό μου, ανοίγω την κουρτέρα μου, ετοιμάζω τη ντοματοσαλάτα μου και γ'ωματίζω ύμνους γιάς και πλουτισμοχόως. Δέν στερούμαι τα λευκάματα, ούτε τους υδατάνθρακες, γιά τι πρώω ξέρους καρπούς.

ΣΤΕΛΙΟΣ: Καλοκαιριότικα;
ΑΝΤΩΝΗΣ: Βέβαια. Ο οργανισμός έχει ανάγκη από ζάχαρη. Πρώω θεαλώς και φρούτα. Το βράδυ. Έχει στήν άγκρά, φτηνά φρούτα, τα πολύ γλυκιά μου είλαι και τα καλλίτερα. Πρώω έπίσης και κανένα γκαουρτάκι. Κι' ύστερα κατεβαίνω σάν κύριος, κάνω τις βόλτες μου αξιοπρεπώς στη γειτονική πλατεία και βρισκόμαι νησάστα μια γυροστή παρκαά να καθίσω να περάσω την ώρα μου ως τη στιγμή που δά πάω γιά ύπνο. Και δέν παύω τίποτα εκεί. Άν μου προσφέρουν, άνοήματα. (Τι έσ' πάσας; «Έρχασατό, μόλις πήρα!» Γιατί αν δεχθώ δέ είμαι υποχρεωμένος να κεράσω κι' έγω κάποτε. Κατάλαβες;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Κατάλαβα!... Κι' από... κορίτσι πως βουλεύεσαι, Άντωνή;
ΑΝΤΩΝΗΣ: Είμαι έγκρατης. Κανονικά. Βέβαια, έπρεπε να έχω παντρευτή. Άλλά δέν έφτασε ή ώρα του γάμου στο πρόγραμμα που έχω χαράξει.

ΣΤΕΛΙΟΣ: Προηγούνται άλλα;
ΑΝΤΩΝΗΣ: Βεβαίωτατα. Θυμάσαι πό... τε μήκοις στήν έταιρία;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Περίπου πρίν από τρία χρόνια.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Άκριβώς. Τρείς δώδεκα, τριαντάξή.

ΣΤΕΛΙΟΣ: Τι «τριαντάξή»;
ΑΝΤΩΝΗΣ: Τριαντάξή μήνες έχουμε υπάλληλοι εδώ. Πόσα λεπτά έκρυψες;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Έγώ; Έχω φάει και τόν άλλο μήνα.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τά βλέπεις; Έγώ έβαξα στή μπάνια κάθε μήνα ένα χιλιάκι. Και τά δώρα, τό Πασχα και την Πρωτοχρονιά. Κι' έχω σαράντα χιλιάδικα στήν Τράπεζα!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Μπράβο!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τού χρόνου θάχω άλλες δεκατέσσερις. Και σαράντα; Μας κάνουν πεινήτα τσεκίσις!...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Κόι σέ πεινήτα χρόνια, θάχης κάνει περιουσία!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μήν άστενέσαι. Θ' αγοράσω ένα οικόπεδο. Και σ'αγαπιά θα χτιζώ. Θά κάνω δάνειο. Από τά νοίκια, μόλις αρχίξω να νοικιάζω, θά ξεφλάω τό δάνιο.

ΣΤΕΛΙΟΣ: Και σέ όγδόντα χρόνια θά...

χης τρία διαμερίσματα δικά σου! Μπράβο! Μελετημένο σχέδιο!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Πολύ μελετημένο! Μου δίνεις ένα ταγιάρο;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Και δέν παίρνεις; Νά, έκει είναι τό πακέτο.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μεροί! (Καπνίζει). Βλέπεις τί κάνεις εσύ;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Τι κάνω;
ΑΝΤΩΝΗΣ: Έχεις τό πακέτο εδώ κι' όποιος θέλει παίρνει ταγιάρο. Ένώ έγώ... Έχω ταγιάρα, θαρρείς πως δέν έχω; Άλλά λέω άφου μπορώ να καπνίσω σελέμκο, γιάτί θά πάρω άπ' τό δικά μου; Έτσι γίνονται τά λεπτά, φίλε μου. Κατάλαβες;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Κατάλαβα. Άλλά δέ γίνονται! Έτσι τά λεπτά Άντωνή!... Θά τό καταλαβής όταν θά είν' άργά. Πάντως έλα αύριο παρ'εα στή Βουλαιομένη. Είσαι προσκεκλημένος μου.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τι δηλαδή; Δέ θά πληρώσω;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Φράγκοι! Άφου σου λέω, σέ προσκαλώ;

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στή Βουλαιομένη).

ΛΕΛΑ (πίνει): Έγώ θά πω άκόμη ένα ούισκάκι.

ΦΡΟΣΩ: Κι' έγώ!

ΛΕΛΑ (τραγουδάει): Τράααα μπρός... κι' όσα έρθουν κι' όσα πάνε...

ΦΡΟΣΩ: Τράαααα μπρός... και τού κεφαλιού σου κάνε... Έτσι κύριε Τώνη;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μάλιστα, δεσποινίς! Έτσι, βέβαια.

ΦΡΟΣΩ: Τίς θύειας φας!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Γκαρονί! Φέρε τό μπουκάλι με τό ούισκο.

ΣΚΗΝΗ 3η

(Τήν άλλη μέρα στό γραφείο).

ΣΤΕΛΙΟΣ: Λοιπόν;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τι κορίτσας είν' αύτός, θρέ παιδί μου;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Είδες;... Και σέ πρόσζει! Δώσαςτε ραντεβού. Δέ δώσαςτε;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι. Άλλά τί θά πής πώ; Χτές ήμουνα καλυμμένος και πής είπα πως θέλω να πής πώ κάτι. Πώρα τί θά πής;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Μήν είσαι θάλακας, καυμένε. Άμα λές σέ μια κοπέλα θέλω να σου πώ κάτι;... κι' αύτή σου δίνη ραντεβού γιά να πής τό πής, δέν υπάρχει λόγος να πής τίποτα! Τό είπες;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τό είπες;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Έμ' βέβαια!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Βράδυ, σ' «Αστέρια»).

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τράαααα μπρός... ΦΡΟΣΩ: Και τού κεφαλιού σου κάνε... Ούισκο!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Γκαρονί! Φέρε τό μπουκάλι!...

ΣΚΗΝΗ 5η

(Σ' ένα μήνα στό γραφείο).

ΑΝΤΩΝΗΣ: Δέ μου λές... Ο ταμίας δίνει προκαταβολή;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Θά τού πώ έγώ και θά σου δώσω.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Κι' άμα φαγαθή κι' αύτή, τί θά γίνη;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Τα κορίτσια θά θρούν άλλους καρδάλιρους!

ΑΝΤΩΝΗΣ (παγωμένος): Αυτό θά γίνη;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Έμ' τί άλλο; Έτσι είν' ή ζωή, Άντωνή.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Κι' έμεις;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Θά βρούμε δυό πιο οικονομικές!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Και τί κερδίσασα;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Γλεντήσαμε!... Θέλεις μεγαλύτερο κέρδος; Δός μου ένα ταγιάρο τώρα.

ΑΝΤΩΝΗΣ (μελαγχολικά): Πάρε. Έκει είναι τό πακέτο...

(Αόλγια)

ΕΨΙΛΟΝ

Επίμαχοι θύλακοι

«ΟΝΕΙΡΟ ΗΤΑΝ...»

Ο Σαρωνικός, έφέτος, θά γνωρίση μεγαλεία κι' έξω άπ' τά τουριστικά του τά ιπτάμενα τα πλοία, θά θαμπώση και τούς ντόπιους και τούς ξένους λουο... (μένους, με άσκούς που κολυμπάνε, ή άλλώς... πλεούμενους!)

Σ' επιδείξεις και σ' έκπληξεις θά τό ρίξη ο Τουρισμός, μά κι' άντέχει γιά φιγούρες ο προϋπολογισμός κι' ο φτωχός υπάλληλακος πελινδός άς φωνασκή, πως κονταύει; ν' άπομείνη σάν... ξεφουσκωτό άσκι!

ΠΑΜΕ... ΠΡΙΜΑ

Στις άκρίβειες μας τίς τόσες και σ'α τόσας μας δεινά, περιμένουμε γιά φάμε φρούτα ώραια και φτηνά, μά κι' αυτές μας οί δώρες, γιά πικρή μας ειρωνεία, πρίν άκόμη ώριμάσουν, φεύγουν γιά την Γερμανία!

Πέφτουμε' όλοι, έπομένως, σέ μεγάλη συλλογή μας και περίλυποι κυττάμε την φουτοπαράγυνή μας γιάτί άντέως θά την τρώνε Γερμανοί και Γερμανίδες και γιά μας θά όγουνε «φρουδες», μάλλον... φλούδες (οί έλπίδες!)

Ο.ΤΙ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ

Βλέπουν, τώρα τελευταία, τού «φούτ - μπάλ» οί θεαταί, πως σ'α «μάτς» μετακαλούνται... ξένου έπλητη και (κρίται)

και πιστεύουν σ'α λόγω γενικής ξενομανίας και διαίτητας άκόμη κουβαλούν' έξ' Ισπανίας!

Κι' όμως θάπρεπε να ζήρη ή πλειάς τών θεατών, ότι έχουμε άνάγκη... Ισπανών διαίτητων, γιάτί τόσο σ'α την Άθήνα, όσο και σ'α τις έπαρχίες μεταβάλλονται οί άγώνες σέ σωστές... ταυρομαχίες!

ΚΑΙΡΟΙ ΚΑΙ ΧΟΗ

Μέσα, λέει, από μια κάποια τού Ναυτάξιμου άπρόηκη κάτι κάσας με άσπουνι εκάθονταν σ'α κ'αφ'ετα και καθώς διεπιστώθη άπ' την πρόσφατη... δική κάποιου υπάλληλου τίς πήραν και τίς κάνανε... λεφτά!

Δίκως, όθεν, άντιρρήσεις και χωρίς υπερβολές, πονηρή την έποχή μας και παμπόνηρη τη λές, γιάτί θάλεπες πως υπάρχουν και καπτάοι που γινωρί... (ζούν)

τό... άφορίζον τό άσπουνι κατάλληλως να... «εαφορίζουν»!

«ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΠΑΙΖΕΙ...»

Λένε οί άνταποκρίσεις άπ' την πόλη τού Ναυπλίου, ότι έγινε εκεί πέρα μια διαρρήξη σ'α σχολείο, κι' απεδείχθη πως ο δράστης ή κοινός ο «βουτηχτής» ήταν τού διαρρηχθέντος Γυμνασίου... μαθητής!

Τό σχολείο του τό ίδιο μαθητής πήγε να κλέψη κι' όταν σέπτεται πως πήγε κι' άντικλείδι να δουλέψη, λές, πως όντως τέτοια πράξι είναι; Κόσμε, γιά να φρί... (ζης)

και τα ίμάτια σου, μάλλον, σ'αυθρεί να... διαρρήξης!

ΚΑΤΙ ΤΡΕΧΕΙ...

Ένας Λέσβιος πολίτης είχε έννια δραχμοϋλες χρέος, μά δέν έδωσε ο κα μένος και μεγάλη σμηνά, έτσι έμπλεξε με νόμους και με πράμα, μοιραίως κι' ο μικρός του ελαυνόμενος όγνηκε σ'α... δημοπρασία!

Γιά... έννια δραχμοϋλες πήγαν οί κλητήρες παρα... (χρμά)

«σ'α σφυρί» γιά να τού βγάλουν τό μονάκιό του (κτίμα)

κι' οί άρμόδιοι, ώστόσο, δείχνουν πληρη άπογνία και γιά τέτοιες περιπτώσεις λένε: «Ο μινας έχει... (έννια)!

ΑΛΛΑ, ΑΝΤ' ΑΛΛΩΝ...

Τών δασών πολλές έκτάσεις, προσεχώς θά έκκερω... (ζούν)

γιά να γίνουμε χωράφια και να καλλιεργηθούν, κι' οί άρμόδιοι θά σπεύσουν, άπ' την άλλη τη μεριά, να μας κάνουν θεωρίες γιά δέντρακια και κλαριά!

Κι' είναι γιά να σου σαλεύη τό μυαλό σου, δυστυχώς και τά δάση της Έλλάδος τά ματάκια σου να κλαίει, γιάτί γίνονται τά δέντρα τά ταλαίπωρα μπουχός κι' οί σφοοί, «περί πρσίσιου»... πρσίσι' άλογα μας λέγει!

ΤΡΑΒΑ ΚΟΡΔΕΛΛΑ...

Έξεδόθη, αυτές τίς μέρες κι' ένα έκτακτο φερμάνι, που σ'αφώς μας θέτει υπ' όψι κι' ευθαρσώς μας λές, (έν τέλει,

πως αν μείνουμε τά πλοία παρ'ά πάνω στο λιμάνι, θ' άναγκάζονται, μοιραίως, να πληρώνουν κι' άλλα (τέλη...)

*

Έτσι μπαίνει κι' άλλος φόρος, φόρος ευχαψμος τού, και μπορείς να πής, εύλόγως, ο καιρός ότι έπέστη, που δά πάθ ο κοσμάκης άπ' τούς φόρους συγκοπή κι' άπ' τά τέλη τά πολλά του τό... «τετέλεστο» θά π'ή!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΤΟ κακό γιά την κυρία Κούλα είναι πως, ενώ αυτή είναι κοκέτα και τις άρέσουνε τα ώραια και κομψά φορέματα, ο Πολύδωρος είναι ένας τσιφούτης σύζυγος και λίγο τόν ένδιαφέρει ή κομψή εμφάνιση της συζύγου του, πολύ δέ περισσότερο ή δική του. Έννοεί να βολεύεται εκ τών ένόντων κι' έχει να ράψη κοστούμι από τό καλοκαίρι τού 56. Έφέτος, όμως, έβαλε τις φωνές ή κυρία Κούλα. Α! Δέν έχει! Έφέτος, Πολύδωρε, θά ράψης καλοκαιρινό κοστούμι...

Γιατί; Τι έχει τό κοστούμι μου; Διαμαρτυρήθηκε ο Πολύδωρος.

Αυτό που σου λέω! συνέχισε ή κυρία Κούλα. Από τώρα, που είναι Μάρτιος θά βάζης σ'α έν δική σου διακοσμή την έδωδα ύστε να μαζέψης τό λεστιά να να ραφής τό καλοκαίρι. Έτσι με την έπιμονή και τις φωνές της νυναικας του, ο Πολύδωρος...

Κι' ο καυμένος ο Πολύδωρος, έκτιμήσας την ολιγάρκεια της νυναικας του και προ πάντως τό στερνικό της ένδιαφέρον γιά τη δική του εμφάνιση, τις μέτοπες, με σπασαγμό καρδιάς, τις εξακόσιες δραχμές γιά τό παπούτσιο της. Τό ίδιο άπόγευμα ή κυρία Κούλα έσπευσε να προμηθευθή ένα ζευγάρι παπούτσια, αλλά σέ χρώμα θαλασσί, γιά να ταριάζουν με τό καλοκαιρινό «άνοσάμπλ», που είχε σταμπάρει σ'α βιτρίνα.

Την έπομένη τό μεσημέρι, που γύρισε σ'α όπ' ο Πολύδωρος, βρήκε τη νυναικα του βουτηγμένη σ'α απελπισία.

Τί συνέβη; την ρώτησε άνήσυχος.

Τίποτα. Άσε να φας πρωτα. άπάντησε περίλυπη μέχρι θανάτου ή κυρία Κούλα.

Τι να φάω, είμαι νά να φάω έγώ τώρα; γκρίνιαξε συσφραμμένος ο Πολύδωρος. Λένε τί συμβαίνει!...

Τα παπούτσια... άπάντησε άναστενάζοντας, ή κυρία Κούλα.

Ποιά παπούτσια;

Τά δικά μου, τά καινούρια... Φοβάμαι πως τ' αγοράσα άδίκαια.

Τι; άπερίηδες ο Πολύδωρος. Άδίκαια τ' αγοράσες; Γιατί;

Μήπως σέ στενεύουν;

Όχι. Άντιθέτως μουρχνότανι κουτί. Άλλ' άδίκαια δώσαμε τό εξακοσάρι. Δέν πρόκειται να τό φορέσω...

Γιατί, που να πάρη ο διάβολος; ούλαξες ο Πολύδωρος.

Γιατί έκανα λάθος σ'α χρώμα. Τά π'α θαλασσία και δέν πάνε ούτε με τό καπέλλο, ούτε με τά νάντια μου.

Τότε να π'ας να τά αλλάξης.

Δέ γίνεται, χρυσέ μου. Έκανα τη θάλακεια και τά πάπια και δέν τά παίρνουν π'α πατ'μένα!... άπάντησε ή κυρία Κούλα βγάζοντας (ντοούπλεξ) στεναγμό.

Νά πάρη ή όρνή, να πάρη... τσιρίξε ο Πολύδωρος. Και τώρα;

Ποιό ήμερών, λοιπόν, έβαλε πάλι τις φωνές;

Τι θά γινη έπί τέλους, χρυστιανέ μου, με τό κοστούμι σου; Θά τό πάρης καμιά φορά;

Θά τό πάρης, θρέ νυναικά... άπάντησε μουδισμένος ο Πολύδωρος, που σκεπτότανε σ'α προσηματικότητα να άγοράση τό ύψωμα κατ' όν... Αύριο, με τις έκπτώσεις γιά να τό πάρη αθηνόερα.

Πάστο, λοιπόν, να άουχάσω με! Όσο νά μένα, να μ'ή στενοχωρηθής καθόλου. Έχω τά περυσινά μου. Μόνο ένα ζευγάρι παπούτσια θά πάρω. Άλλά θά πάρω καλά παπούτσια, μά και δέ θά κάνω άλλο έξοδο.

Βάσει σχεδίου

Τι έννοεί καλά παπούτσια; ρώτησε άνήσυχος ο Πολύδωρος. Πόσο δηλαδή θά κόψουν;

Έμ, δέ θά κόψουν ένα εξακοσάρι.

Έξακοσάρι; φώναξε έκείνος με νουρλωμένα μάτια. Τόσα πολλά;

Μά σου είπα, χρυσέ μου! Άφου δέ θά άγοράσω τίποτ' άλλο, τουλάχιστον να πάρω παπούτσια της προκοπής. Έτσι, όσα σου μείνουν δυό τετρακόσιες να σου φτιάξης κι' έσύ ένα κοστούμι ένγλέζικο!

Α, όλα, κι' όλα, πρέπει να ντυθής έφέτος. Πολύδωρε, δέν έννοω να παραιμής τόν εαυτό σου...

Κι' ο καυμένος ο Πολύδωρος, έκτιμήσας την ολιγάρκεια της νυναικας του και προ πάντως τό στερνικό της ένδιαφέρον γιά τη δική του εμφάνιση, τις μέτοπες, με σπασαγμό καρδιάς, τις εξακόσιες δραχμές γιά τό παπούτσιο της. Τό ίδιο άπόγευμα ή κυρία Κούλα έσπευσε να προμηθευθή ένα ζευγάρι παπούτσια, αλλά σέ χρώμα θαλασσί, γιά να ταριάζουν με τό καλοκαιρινό «άνοσάμπλ», που είχε σταμπάρει σ'α βιτρίνα.

Την έπομένη τό μεσημέρι, που γύρισε σ'α όπ' ο Πολύδωρος, βρήκε τη νυναικα του βουτηγμένη σ'α απελπισία.

Τί συνέβη; την ρώτησε άνήσυχος.

Τίποτα. Άσε να φας πρωτα. άπάντησε περίλυπη μέχρι θανάτου ή κυρία Κούλα.

Τι να φάω, είμαι νά να φάω έγώ τώρα; γκρίνιαξε συσφραμμένος ο Πολύδωρος. Λένε τί συμβαίνει!...

Τα παπούτσια... άπάντησε άναστενάζοντας, ή κυρία Κούλα.

Ποιά παπούτσια;

Τά δικά μου, τά καινούρια... Φοβάμαι πως τ' αγοράσα άδίκαια.

Τι; άπερίηδες ο Πολύδωρος. Άδίκαια τ' αγοράσες; Γιατί;

Μήπως σέ στενεύουν;

Όχι. Άντιθέτως μουρχνότανι κουτί. Άλλ' άδίκαια δώσαμε τό εξακοσάρι. Δέν πρόκειται να τό φορέσω...

Γιατί, που να πάρη ο διάβολος; ούλαξες ο Πολύδωρος.

Γιατί έκανα λάθος σ'α χρώμα. Τά π'α θαλασσία και δέν πάνε ούτε με τό καπέλλο, ούτε με τά νάντια μου.

Τότε να π'ας να τά αλλάξης.

Δέ γίνεται, χρυσέ μου. Έκανα τη θάλακεια και τά πάπια και δέν τά παίρνουν π'α πατ'μένα!... άπάντησε ή κυρία Κούλα βγάζοντας (ντοούπλεξ) στεναγμό.

Νά πάρη ή όρνή, να πάρη... τσιρίξε ο Πολύδωρος. Και τώρα;

Ποιό ήμερών, λοιπόν, έβαλε πάλι τις φωνές;

Τι θά γινη έπί τέλους, χρυστιανέ μου, με τό κοστούμι σου; Θά τό πάρης καμιά φορά;

Θά τό πάρης, θρέ νυναικά... άπάντησε μουδισμένος ο Πολύδωρος, που σκεπτότανε σ'α προσηματικότητα να άγοράση τό ύψωμα κατ' όν... Αύριο, με τις έκπτώσεις γιά να τό πάρη αθηνόερα.

Πάστο, λοιπόν, να άουχάσω με! Όσο νά μένα, να μ'ή στενοχωρηθής καθόλου. Έχω τά περυσινά μου. Μόνο ένα ζευγάρι παπούτσια θά πάρω. Άλλά θά πάρω καλά παπούτσια, μά και δέ θά κάνω άλλο έξοδο.

Κι' άνοήμονες τό στερνάρι, άόσιες να μετρού τό ποσό σ'α νυναικα του, κατακόκκινος σ'α έσπασα, ενώ ή κυρία Κούλα έσπευδε να δ'αλώση όδ'έν συν. τριμμένη!

Και τό κοστούμι σου; Ά! όλα κι' όλα Πολύδωρε! Άν δέν φτιάξης κοστούμι τού... χρόνου, θά θυμώσω!!!

ΣΠ. ΔΕΜΕΝΑΓΑΣ

ΤΟ ΚΡΕΜΜΥΔΙ ΦΟΡΟΥΣΕ... ΒΕΡΑ

Πρίν από 51 χρόνια περίπου — ένα χρόνο μετά τό νόμο της — μια νέα κι' άμορφη κάτοκος της αμερικανικής πόλεως Όκλιν έκασε τη βέρα της, που έγραφε σ'α εσωτερικό της: (Τζώντς και Τζέννυ Γκάρνερ παντρεύτηκαν σ'α 25 Ιουνίου 1909). Πίστευε δέ πως δέν έπρόκειτο πιά να την ξαναδύ.

Τελευταίως, όμως, βρήκε τη βέρα ένα νεαρό ζευγάρι, που είχε άγοράσει τό όπ'ι άπορροή ζούσαν π'α 50 έτών ο Γκάρνερ. Έκασαν τότε μια έρευνα, εξακόσισαν ότι ή Τζέννυ Γκάρνερ κ'αφ'εσε και μένει τώρα στη Νέα Υόρκη, και τις στείλανε εκεί τη βέρα. Έτσι, ύπόρρεσε να την ξαναφορέσει, έπειτα από μισό αιώνα!

Έξ' άλλου, σέ μια μικρή πόλη της Άγγλιας, κάποιος παντρεύνη είχε χ'ασει τη βέρα της, αλλά τ'ακούσε άπ' τον άντρα της κι' άγόρασε μια όμοια. Μετά 25 χρόνια, ο σύζυγος έμεσε τυχαίως τό μυστικό της: Ένώ σκάλίζε τον κήπο τους, βρήκε τη βέρα, πρσίσι' έννη, νύρη από ένα κρεμμύδι που είχε φυτρώσει άνάμεσα ο' αύτην!

Προληπτικά μέτρα...

Δέν είμαστε καλά! μούγκρισε ο Πολύδωρος. Έτσι πετάνε χίλιες δια

ΕΣΕΙΣ

τις γυναίκες

ΥΠΑΡΧΟΥΝ γυναίκες που οι άντρες τις περιμένουν κι άλλες που τις φοβούνται. Από ποιές άραγε θα θέλατε να είσαστε;

Αλλά ποιές είναι εκείνες που περιμένουν οι άντρες και ποιές είναι εκείνες που φοβούνται;

Αυτή η ερώτηση μάς φέρνει στις 12 διες τις πηγές του έρωτα. Οι ποιητές μας έδωκαν τους πιο λυρικούς ορισμούς γι' αυτόν κι οι φυσιολόγοι προσπάθησαν να περιγράψουν το μηχανισμό του, ενώ οι ψυχολόγοι αναζητούν την αιτία του μέσα στις βαθύτερες ρίζες του είναι μας. Έτσι κι άλλοι, ο έρωας είναι ουσιαστικά η μυστηριώδης έλξη που προσεγγίζει τα δύο φύλα με τον άπιαστο σκοπό της αναπαραγωγής, αλλά και μ' έναν άλλο πιο κοντινό, την άμοιρη αλληλοσυμπλήρωση. Ο πρώτος απ' αυτούς αποσκοπεί ανάγκη του είδους κι είναι κοινός στους ανθρώπους και τα ζώα. Ο δεύτερος πηγάζει από το ατομικό και παρατηρείται μόνο στον άνθρωπο και σ' έναν περιωρισμένο αριθμό ανώτερων ζώων.

Στον άνθρωπο, η μόνη μορφή έρωτα που δημιουργεί σταθερούς κι ακατάλυτους δεσμούς είναι η ψυχική. Όλα τα άλλα κινήτρα του έρωτα, η ομορφιά, η γοητεία κι αυτή ακόμη η τόσο δυνατή ερωτική έλξη δεν είναι παρά τα ολικά, με τα οποία δημιουργείται και σταθεροποιείται η ψυχική επικοινωνία και αλληλοσυμπλήρωση. Χωρίς το μαγικό ρευστό που τρέχει ανάμεσα τους δεν αξίζουν τίποτα. Όταν, όμως, αυτό το ρευστό, που πηγάζει από την ψυχή, διοχετεύει ανάμεσα τους, οχοχτούν άμεσως μια περισσότερο δύναμη, που μόνο τους δέ θα μπορούσαν να την είχαν ποτέ.

Έτσι, δεν είναι δύσκολο να πούμε ποιά γυναίκα περιμένουν οι άντρες.

Ποιές γυναίκες φοβούνται οι άντρες

Η γυναίκα που περιμένουν είναι εκείνη που θα τους συμπληρώσει, εκείνη, δηλαδή, που θα τους κάνει να ξεσηκωθούν από τον εαυτό τους, για να αισθανθούν τη ζωή σ' ό,τι θαύτα, κέρσοι και ιερώτερο έχει. Ο άντρας ζητάει τη γυναίκα που θα τον συντροφεύει στο δρόμο της ζωής, που θα συνεχίζει μαζί του τις προσπάθειές της για τον ίδιο σκοπό και που θα γίνει η άλλη όψη του εαυτού του. Για το λόγο αυτό, ο άντρας απαιτεί από τη γυναίκα, εκτός από την άγνη, πιστή κι αίσιοδοξη. Πιστή στον ίδιο σκοπό, αίσιοδοξη για την επιτυχία του.

Ο άντρας θέλει να βλέπει στη γυναίκα την ανταγωνίστρια, αλλά και την συνεργάτιδα. Κι' απ' αυτή τη συνεργασία απαιτεί, από παντός, κατανοήσιμη.

Οι γυναίκες παραπονούνται συχνά ότι οι άντρες δεν κατανοούν τις μισές αδυναμίες τους, τα κατάρτια τους, τη διάθεση τους για ανεπιθύμητα, και την ανάγκη τους για επιβεβαίωση. Όλα αυτά είναι, βέβαια, ως ένα σημείο σωστά. Αλλά κι οι άντρες θα μπορούσαν για τον ίδιο λόγο να παραπονέθουν ότι οι γυναίκες δεν κατανοούν τον πόθο τους για δημιουργία και την ανάγκη τους για δράση. Αν παραμερίσουμε αυτά τα αμοιβαία παράπονα, θα δούμε ότι στο βάθος απομένει μια βαθειά επιθυμία για ουσιαστική συνεννόηση και αρμονική αλληλοσυμπλήρωση.

Ο άντρας, όσο κι' αν είναι άπλοος, θυμός στο γάμο, αναζητάει πάντα κι

αναμένει τη γυναίκα που θα σταθεί η πιστή σύντροφος της ζωής του και με την άφοβη και την κατανόηση της θα δώσει αληθινό περιεχόμενο στις επιδιώξεις και τους σκοπούς του. Αποφύγει, τούναντιον, εκείνη που τις ανταγωνίζεται είτε θετικά, είτε αρνητικά.

Υπάρχουν, πραγματικά, ώριμες γυναίκες, που οι άντρες τις αποφεύγουν και τις φοβούνται και που προσπαθούν να μη δημιουργήσουν ενομόνιο δεσμό μαζί τους.

Ποιές είναι αυτές οι γυναίκες; Πρώτα-πρώτα, εκείνες που είναι προικισμένες με υπερβολική κατάρτιση. Η θηλυκότητα είναι το κύριο χαρακτηριστικό της γυναίκας. Χωρίς αυτήν, δε μπορεί να έλκυση τον άντρα. Αλλά όταν αυτή η θηλυκότητα είναι ανεπτυγμένη σε εξαιρετικό βαθμό, ο άντρας υποχωρεί με αίσθημα δέους. Γιατί έχει τη συναίσθηση πως στη γυναίκα αυτή πρέπει να προσφέρει τα πάντα, πρέπει, δηλαδή, να παραιτηθεί από τη δική του προσωπικότητα, να γίνει ένας όργανο στα χέρια της. Και κανένας άντρας δε στέργει σ' αυτή την απάνηση από τον εαυτό του.

Η βασική διαφορά ανάμεσα στον άντρα και τη γυναίκα είναι εδώ η έλξη: η δεύτερη μπορεί και έλκει κάποιον από έρωτα σαν μοναδικό σκοπό, ενώ ο άντρας δεν τον έλκει παρά μόνο σαν μέσον για την επιτυχία άλλων σκοπών. Αυτοί οι σκοποί, άλλωστε, συνυφίζονται σ' ένα μόνον: στην εσωτερική γαλήνη, που δίνει η ολοκλήρωση της προσωπικότητάς του.

Κυριαρχημένος από ένα αίσθημα προστασίας της προσωπικότητάς του — πρόκειται εδώ για μια ιδιαίτερη μορφή του αίσθηματος αυτοσυντηρήσεως — ο άντρας βλέπει επίσης με δέος τη γυναίκα που μπορεί να τον κάνει να ξεφύγει από το δρόμο του.

Κι' ο δρόμος του αυτός δε βρίσκεται στην άσχημη αισθηματολογία, αλλά στη δράση. Πολλές φορές, οι άντρες ξεκινούν από την πρώτη, αλλά καταλήγουν πάντα στη δεύτερη. Κι' ο Βέρθερος ακόμη, αν κατάφεραν να ξεπεράσουν την αισθηματική κρίση, θα έβλεπαν στον σ' έναν άνθρωπο δράσεως.

Στο σημείο αυτό υπάρχει μια βασική παρανόηση ανάμεσα στον άντρα και τη γυναίκα. Η γυναίκα θέλει συνήθως μόνον το αποτέλεσμα, ενώ η προσπάθεια την αφήνει αδιάφορη. Θα έκτιμησε π.χ. το ότι ο άντρας, που αγαπάει έκαμε μια καινούργια εφεύρεση, αλλά θα έβλεπε πάντα τον καιρό που δίδεσε σ' αυτήν σαν χαμένο. Θα έκτιμησε μια επιτυχία του σ' οποιοδήποτε επίπεδο, αλλά δε θα του συγκατένευε το ότι, απορροφημένος από την προσπάθειά του, την έστερησε από τις τρυφερές φροντίδες του.

Αισθηματική από ιδιοσυγκρασία, η γυναίκα κυριαρχείται από πρακτικό πνεύμα στις κρίσεις της. Την ένδεια, φέρει μόνον η τελική φάση. Για τον ίδιο λόγο, η έλξη επιτυχία τη συγκινεί περισσότερο από την ήττη. Η γυναίκα, έγραψε ο Όυαλς, δίνει σ' όλα τα πράγματα αγοραστική αξία. Έκείνη που θέλει να μάθει, είναι πάσο δέξινος οι ποιητικές δυνάμεις, οι μυστικές διακρίσεις κι' οι επιστημονικές επιτυχίες. Ένας μεγάλος ποιητής, που οι στίχοι του δεν πληρώνονται με χρυσάφι, της προκάλεσε περισσότερο τη συμπόνοια παρά την αγάπη.

Ο άντρας αποφεύγει ακόμη την άπλοη ομορφιά, αν του δοθεί από την φύση. Έκείνη που φοβάται, είναι μίσης πείση στην κατάσταση του έδωλοκάτη, που δε βλέπει τίποτα άλλο εκτός από το έδωλο του.

Για τον ίδιο λόγο αποφεύγει την τέλεια γυναίκα. Η τελειότητα της τον αποκαρδιώνει και τον τρομάζει. Αντί γι' αυτήν, προτιμάει μια γυναίκα λιγότερο τέλεια, αλλά που θα μπορούσε να σταθεί πιο πολύ κοντά του, να τον ιδή όπως είναι, και να τον δοθήσει με την τρυφερότητα και τη στοργή της.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Οι κανόνες της ερωτικής έλξεως.

ΟΤΑΝ ο Θεοφάνης Κατσιρελάπουλος δρόμους μ' ένα κάποιο αξιοπρόσεχτο ποσό στα χέρια του, σκέφτηκε τι επιχείρηση να κάνει, για να το εκμεταλλευτεί. Αλλά πριν απ' όλα πρέπει να πούμε τι μέρος λόγου ήταν αυτός ο Θεοφάνης Κατσιρελάπουλος και πόση είχε το αξιοπρόσεχτο ποσό. Λοιπόν, αυτός ο Θεοφάνης Κατσιρελάπουλος ήταν ένας συμπαθητικός τύπος μέχρι 30 χρονών, που είχε φτάσει σ' αυτή την ηλικία, κατέχοντας μια ασημένια θύλα υπαλλήλου, σε κάποια ασημένια εταιρεία. Σ' αυτή τον είχε τοποθετήσει ο θεός του Κοσμάς, ο επιλεγόμενος Φαριδάσος. Αυτό το παρατσούκλι του τόχαν κολήσει, γιατί είχε εγκυβεί βαθειά στη μελέτη της ιστορίας των ελληνιστικών πολέμων κατά την αρχαιότητα και είχε γράψει και μια ιστορική μονογραφία, όπου εξέταζε, κατά βάθος και κατά πλάτος, την προσωπικότητα και τη στρατηγική αξία του ένδοξου αυτού Πέσου στρατηγού. Κάποτε, λοιπόν, ο θεός Φαριδάσος, που ήταν μαγκούφης, έκλεισε τα μάτια του και άφησε τη μικρή του περιουσία κληρονομιά στον άνηφό του. Δεν ήταν και κανένα κολοσσιαίο ποσό, βέβαια, όπως δε περίμενε κανείς από ένα περιουσιάρη θεό. Αφού έγραψε ένα καλό μερίδιο ή έφορα, που είναι πάντα το μεγαλύτερο μέρος των κληρονομιών, ο άδελφός του ελξεν σ' αυτόν το ποσό 230 χιλιάδες δραχμές. Απ' αυτές έπρεπε να διαβέση ένα μικρό μέρος, για να εκτελεστεί το κυριώτερος όρος της διαβέσεως: Να εκδοθεί η διοργάνωση του Φαριδάσου σε χίλια αντίδια, που δεν είχε προφάσει να την τυπώσει ο άειμνηστος θεός. Και κάτι τα έβγαζε από τα ταβέρια του θεού, θα γλυτώσαν κάπου 210 χιλιάδικα ζωντανά και απαράβια στα.

Το πρώτο πράγμα που σκέφτηκε ο Θεοφάνης, εύθης λίγα λεπτά της ώρας αφού ο θεός παρέδωσε το πνεύμα, ήταν τι θα έκανε με το χορήμα που θα κληρονομούσε. Δεν είχε καιμιά δρεξί να σ' νύχτη την υπαλληλική σταδιοδρομία, τσιμπολόγώντας κάθε μήνα ένα-δύο χιλιάδικα από την κληρονομιά, για ν' αν-δύσει μια στάλα το δικαίωμά του έπρεδο. Το χορήμα πρέπει να φέρνι χρήμα. Έπρεπε, λοιπόν, να κυττάει να σκαρώσει και μια δική του δουλειά, νύχη και την ανεξαρτησία του. Αυτό έλεγε και στο φίλο του τον Παρασκευά, που είχε να μετέχει στην τελετή του ταβέρια του θεού, για να το π' ασοσταθή στη λύση του. Όπου ο Παρασκευάς, δείχνοντας τη σειρά με τ' αυτοκίνητο, και τ' άλλα σχετικά διακοσμητικά στοιχεία, που συνοδεύουν τον άνθρωπο στην πόλη των έαυλων, του είπε:

— Αυτή είναι δουλειά, Θεοφάνη.
— Ποιά;
— Ναί, αυτή! Πόσο θα πληρώσεις για όλη έτου. τη τη ματαιότητα;
— Έξη χιλιάδες.
— Και πόσο νομίζεις ότι στοιχίζει πραγματικά στον εργολάβο; Ούτε πέντε.
— Δηλαδή μού προτείνεις να...
— Ναι, ανόηδες ένα τέτοιο μαγαζί.
— Ολίγη δουλειά.

Πρώτα-πρώτα δεν είναι θλιβερή, όπως νομίζει ο συνήθεις. Και άμα δάλης κι' ένα ραδιοφωνάκι σε κατάσταση, θα δής ότι η θλίψη εξαφανίζεται. Έπειτα τι άλλο μαγαζί ν' ανοίξεις; Ζαχαροπλαστική; Θα σου χαλάνε τα γλυκά, θα χής τον έλεγχο της αγοράνομιάς, τις άστυατρι, κές επιβεβαίωσης και άλλα βάσανα Ρεσταράν; Έίκοσι ώρες δουλειά, μέσα στις άαλτσες, και τα τηγάνια. Έμπορικό; Άνοιγουν και κλείνουν συνέχεια. Πρακτορείον λαχείων; Έχει γεμίσει ο κασμός. Ένώ το γραφείο κηδεύων είναι δουλειά που έχει μέλλον. Ο πληθυσμός της Αθήνας όλο και μεγαλώνει, άρα αυξάνονται και οι μακαρίτες, κάθε μέρα. Και ούτε όλικά που σου χαλάνε, ούτε αγοράνομίες, ούτε όλη ώρα στο πόδι, ούτε ψυγεία, ούτε έμπορεύματα που μένει και δεν πουλιέται. Σιγούρια και φούρνους μήν καπνιστή. Για σέψου το λιγάκι!

Το σκέφτηκε τις άκόλουθες μέρες. Και όσο το σκεπτόταν, τόσο του καλάρεσε. Βέβαια, η σιγούρια ήταν απόλυτη. Και μήνας να περνούσε, που λέει ο λόγος, χωρίς να έρεδη πελάτης, αυτός δεν είχε παρά να πληρώσει ένα νοίκι και τίποτα περισσότερο. Τον σιγοντάρισε, λοιπόν, κι' ο Παρασκευάς και έβρην ένα κατάλληλο στέκι, σ' κάποιον πυκνοκατοικημένη περιοχή της πόλεως. Ήρθαν σ' έπαση με τους ειδικούς για την όργανωση της δουλειάς και σιγά-σιγά άρχισαν να μπαίνουν στα μυστικά της. Κι' έτσι, ένα πρωί, σ' αυτή τη συνοικία που λέμε, άνοιξε το μαγαζί και φη. Χωροάρεσε και μια μεγάλη ταμπάκι απ' έξω: ΑΡΧΑΓΕΙΟΝ ΚΗΔΕΙΟΝ — Η ΚΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ. Προς το δρόμο έγιναν τα έγκαίνια, προσφέρθηκαν αναψυκτικά κι' έβαλαν και εθύνιη μουσική. Οι προσκεκλημένοι εύχθηκαν καλές δουλειές. Στο μεταξύ, ο Θεοφάνης είχε συνεννοηθεί με τους σχετικούς πασάγοντες. Είχε έρθι μερικά σωφράκια, τέσσερις-πέντε ανθρώπους, που δούλευαν σ' τέτοιες δουλειές, είχε νοικιάσει και μια μακροσάκι μεσημεριανή με τα τυλιγμένα φαγητά, και τα κοφτάλλα, είχε ποιηθείσει τα απαραίτητα έξωστ' ατα και ήταν από κάθε άποψη έτοιμος ν' άρχισι τη νέα του σταδιοδρομία.

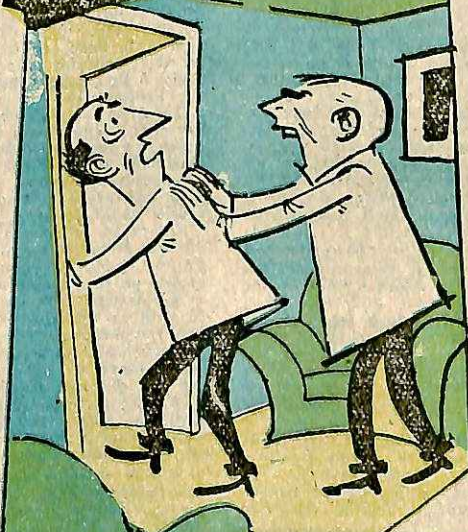
Έδω πρέπει να πούμε πως ο Θεοφάνης ήτανε λογισμικά άξιος του τέλου «Καλή καρδιά», που είχε δάσει στο μαγαζί του. Είχε κι' ο ίδιος καλή καρδιά, άγαθός κι' άπονηντος απ' τις κακές του κόσμοι. Και ούτε έφ' άντιλήψη πως σε κινή την περιέργεια όπρηκε και μια παρία από καλόπαιδα, από κείνα που δν χρωστούνε να κέ.

ε/βοτορίες της ζωής

Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Γραφείον Η ΚΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

νουν καλό σε άνθρωπο και μερικοί τα ονομάζουν «τεντυμπόδες». Ένα θράδυ περνούσαν έξω από το μαγαζί του δυο απ' αυτούς και σταματήσαν, τάχα μ' ένδιαφέρον.

— Πώς πάνε οι δουλειές, κύριε Κατσιρελάπουλε;

— Για την ώρα τίποτα ακόμα. Αλλά ελπίζουμε. — Αί, βέβαια. Χρειάζεται λίγος καιρός, ώσπου να γνωρίσουμε. Γιατί δεν τυπώνετε μερικές διαφημίσεις, να μάθω ο κόσμος, να σας προτιμά; — Βραία ιδέα, παιδιά. Ευχαριστώ. — Κυκλοφόρησε ένα κομμάτι φέγγ-δολάν, που μοιράστηκε στα φαρμακεία και στα καφεενία. Αλλά και οι θεάσεις των δυο κινηματογράφων της συνοικίας, θγαίνοντας μετά την ταβία. Επαίρναν αυτές τις διαφημίσεις από έγραφαν. — Έχουμε την τιμή να πληροφορηθούμε τους ευγενείς και φιλοπροόδους κατοίκους της περφέρειας μας, ότι ιδρύσαμεν εις την όδον τας άσ, τόσο γραφείον κηδεύων, όσον έπρεστο τας έργασίας του. Αναλαμβάνουμε κηδεύσεις πασών τάξεων, με όλας τας συγχρονισμένες μεθόδους. Περιποιήσεις έξαισθητική, γαλήνη, έλκρινινη— τιμιά προστάτι. Παρακαλούμε να μας προτιμήσετε και θα μείνετε ευχαριστημένοι. Αριθμός τηλεφώνου, 97.867.97.

Μετά της Θεοφάνης Κατσιρελάπουλος

Το φέγγ-δολάν έκανε σπουδαία έντύπωση. Άλλοι γελούσαν, άλλοι το πετάναν μόλις έβλεπαν το είδος του καταστηματος και δεν έλειψαν και μερικοί στριμνίον τον περσάνον από το μαγαζί του και τοδάζον τις φωνές:

— Αυτά, κύριε Κατσιρελάπουλε, δεν τα πετάνε κάτω από τις πόρτες των σπιτιών. Δεν σου χωρά σταίε τίποτα πρωί-πρωί, να μάς χαλάς το κέφι. — Αυτομυία, πολύ, αλλά παρεξηγήσατε τις διαβέσεις μου. Έγώ εδώ να σας εξυπηρετώ. — Να λείπη τέτοια έξυπνότητα. Κι' άλλη φορά να μην επαναληφθή!

Μια έδομάδα όλοκληρή δεν είχε φανή μουστε. ρής. Είπε το παραπάνω του στον Παρασκευά. Μην άπελπίζεσαι, Θεοφάνη. Είσαι καινούργιος ακόμα. Άντρη μέρα που δεν θα προφταίνεις. Είναι και καρδιά δουλειά, έρε Παρασκευά. Πρέπει να είμ' εδώ και τη νύχτα να περιμένα και να ψευτοκοιμάσαι στο ιδιαίτερο μέσο. Γιατί οι άνθρωποι που άρνηνται αυτόν τον κόσμο, συνήθως προτιούν νυκτερινές ώρες. Όρσιτε, κοντεύουν μεσάνυχτα κι' έγώ είμαι στο πόστο μου. — Αί, κάθε δουλειά έχει και τα δικά της. Να προσάδης έναν υπάλληλο, για τη νύχτα. — Άκριώς άπάνω στην κουδέντα χτυπάει το τηλέφωνο. Μία σόαση και λυπητήρη φωνή: — Γραφείον η «Καλή Καρδιά»; — Μάλιστα. — Έλάτε άμέσως στην όδον Άστρίτου 45. Οι κία φρουστάση. Τον χάσαμε τον καύμενο το Μελέσο.

Με χαμόγελο που έφτανε ως τ' αυτιά του, ο Θεοφάνης άνάγγειλε στον Παρασκευά το εύχαριστο νέο:

— Ο πρώτος πελάτης! Τρέχω. — Κι' ένώ έτρεχε προς τη διεύθυνση που τοδύσαν, η κακόθης παρτα τον νεαρόν, που του είχε τηλεφωνήσει, ήταν σκυμένη στη γυναιά του σπιτιού για να παρακολουθήσει. Ο Θεοφάνης χτύπησε το κουδούνι. Τον άνοιξε μια χοντρή ηλικιωμένη κυρία, που την είχε έψηήσει το κουδούνισμα: — Θεοφάνης Κατσιρελάπουλος, της έλπε, γραφείον η «Καλή Καρδιά». Είσαθε η κυρία Φρειδοστάθη;

— Είμαι. — Ζωή σε λόγου σας, κυρία μου. Έκεί θα πάμε όλοι. Πού τον έχετε το μακαρίτη; — Ποιον μακαρίτη, χριστιανέ μου; Έκανε η κυρία έσθνιασμένη. — Τον άειμνηστο Μελέσο...

— Ένας θάρος και στριμμένος μεσάκοπος όγνηκε στο κεφάλισκαλο: — Έγώ είμαι. Τι συμβαίνει; — Δεν είναι δυνατόν. Έσείς πρέπει να είσαθε μακαρίτης. Μήπως πρόκειται περί νεκροφανείας; — Τρελλάς είσαι έρε; — Για σταθήτε, παρακαλώ. Από δω δεν τηλεφωνήσατε πρό δέκα λεπτών να σπύσω να πάρω τη δουλειά;

— Δεν πάς στο διάβολο, λέω έγώ. Πρώτα δεν έχουμε τηλεφώνω. Και δεύτερον σε πληροφορώ ό- τι θ' άργήσω πολύ άκόμα γι' αυτό το ζήτημα. — Τότε πόλός μου τηλεφωνήσε; — Φόρτα σου έκαναν, έλπε η κυρία. — Με συγχωρείτε. — Έφυγε καταστενοχωρημένος. Και όυτε και τώ- ρα άντιλήφθηκε τους άνάειδες νεαρούς που άπο- λάμβαναν από μακρύ τη διάδοή έπιστοφής του. — Φόρτα μού φτιάδανε, έλπε στον Παρασκευά, που περιμένα να του δώση συγχαρητήρια για το σέφτε.

— Αί, τάχουν κάτι τέτοια αυτές οι δουλειές. Αλλά το άλλο τηλεφώνημα που άκούοθησε δυο μέρες μετά — μεσάνυχτα περσμένα — δε μπορούσε να είναι φάρσα. Γιατί, μαζί με τη φωνή που τηλεφωνούσε, άκούοντόσαν και θρήνοι και όδυμοί, από κάποια γυναίκα: — Άχ, Δημητράκη μου, που μάς άφήνεις, Δημητράκη μου... — Στάσου λίγο να συνεννοήσουμε Κατίνα, έ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

Διαρκό δέρμα

Αν έχετε δέρμα πολύ λιπαρό, να πλένετε πρωί και θράδυ με νερό, στο όποιο έχετε διαλύσει λίγο όό- ρακα. Καί, πριν μακιγιαριστήτε, ν'

αλείψετε το δέρμα σας με λίγο άλ- κοολ καμφορέ.

Αν τα χέρια σας είναι κόκκινα κι' έρεθισμένα πάνω απ' τον άγκώνα, τα τρίψετε κάθε πρωί μ' ένα μίγμα από ίσα μέρη κολώνιας και γλυκερίνης. Αφού άπορροφηθή καλά το ύγρό, τα πουντράρετε.

Τα φρέσκα υπιζέλια

Για να διατηρήσετε τα φρέσκα υπιζέλια, τα ρίχνετε σε θραστό νερό, το κατεβάσετε απ' τη φωτιά και τ' άφινετε μέσα 5 λεπτά. Άφτερα τα στραγγίζετε, τα βάζετε σε πετάτες για να στεγνώσουν κι' έπειτα μέσα σε γυάλινα βάζα, που τα γεμίζετε ό- σο μπορείτε και τα στραγγίζετε έρ- μητικά. Τοποθετείτε τα βάζα σε μια καταρράδα, ρίχνετε νερό ύσπου να τα σκεπάζει έντελώς, και το δράζει- στε επί 1 ώρα. Τέλος, θνάζετε τα βάζα και τα δουλεύετε καλά με δουλο- κίσι, για να μην παίρνουν καόλου άέρα.

Οι λαβές των μαχιαιών

Εσκόλλησαν οι λαβές των μαχαι- ριών σας; Άνακατέψτε 45 γραμμά- ρια κολοφώνιον, 14 γραμμάρια θιά- φι σε σκόνη και 40 γραμμάρια φίλο.

Νερό λεβάντας

Το άνερό της λεβάντας είναι ένα άρωματικό προϊόν πολύ χρήσιμο για την τουαλέτα σας. Άστόσο, δε γίνε- ται με νερό, αλλά με άλκοολ, κατά τον έξης τρόπο: Παίρνετε ξερά λου- λουδια λεβάντας και τα βάζετε να μουκέψουν μέσα σε άλκοολ 60—90 βαθμών (η κανονική αναλογία είναι: 60—90 γραμμάρια άνθη για κάθε κι- λο άλκοολ, αναλόγως της πυκνότητάς του). Άφινετε 15 μέρες, άνακατεύ- οντας κάθε τόσο, και ύστερα φιλτρά- ρετε. Το ύγρο αυτό γίνεται καλλίτε- ρο, αν μείνι για να ώριμάσθι επί έ- να χρόνο μέσα σε μπουκάλια καλά δουλωμένα. Αν όωστόσο είάζεστε να το χρησιμοποιήσετε πιο γρήγορα, προσθέστε μετά το φιλτράρισμα 1 γραμμάριο άμμωνία στο κιλό, άνα- κατέψτε καλά κι' άφιστε 2 μήνες.

Για τη σκεοδαλιά

Έχετε φάει σκεοδαλιά και έλε- τε να ξεμυρίσι η άναπνοή σας; Μα- σήσατε ένα σπειρί καφέ ή λίγο μαί- νανό.

Το τριαντάλαδο

Το τριαντάλαδο που έχει χρησιμο- ποιηθή πολλές φορές, δεν είναι για πέταμα. Μπορείτε να το καθαρίσετε με τον έξης τρόπο, για να το ξανα- μεταχειριστήτε: Το ζεσταίνετε με προσοχή σε δυνατή φωτιά. Όταν άρ- χίσι να καπνίζει, θουτάτε μέσα ένα κομμάτι φαιμί έρε, γμένο. Τ' άφινετε με- ρικά λεπτά. Υ- στερα θουτάτε στο καυτό λάδι με- ρικά κλαδάκια μαί- νανό, πλυμένο και καλά στεγνό. Τέ- λος, περνάτε το λάδι από μια φίλη κοισάρα.

Μπιπιπία στις νύμτες

Αν οι γάμπες σας έχουν μπιπι- κία, τις περνάτε κάθε πρωί με μια λεπτή έλαφρόπετρα κι' ύστερα τους κάνετε λίγο μασάζ με άμυδαλόλαδο ή με μια λιπαρή πομάδα, για ν' άπο- φύγετε τον έρεθισμό. Θ' άποκτήσετε γρήγορα ένα όμο- ρο άπαλό και λείο.

Χτυπάτε μια- δυό φορές την ή- μέρα το πρόσωπό σας με τις άκρες των δακτύλων σας, για να ζωογονηθή το δέρμα με την τόνωση της κυκλο- φορίας.

Νερό λεβάντας

Το άνερό της λεβάντας είναι ένα άρωματικό προϊόν πολύ χρήσιμο για την τουαλέτα σας. Άστόσο, δε γίνε- ται με νερό, αλλά με άλκοολ, κατά τον έξης τρόπο: Παίρνετε ξερά λου- λουδια λεβάντας και τα βάζετε να μουκέψουν μέσα σε άλκοολ 60—90 βαθμών (η κανονική αναλογία είναι: 60—90 γραμμάρια άνθη για κάθε κι- λο άλκοολ, αναλόγως της πυκνότητάς του). Άφινετε 15 μέρες, άνακατεύ- οντας κάθε τόσο, και ύστερα φιλτρά- ρετε. Το ύγρο αυτό γίνεται καλλίτε- ρο, αν μείνι για να ώριμάσθι επί έ- να χρόνο μέσα σε μπουκάλια καλά δουλωμένα. Αν όωστόσο είάζεστε να το χρησιμοποιήσετε πιο γρήγορα, προσθέστε μετά το φιλτράρισμα 1 γραμμάριο άμμωνία στο κιλό, άνα- κατέψτε καλά κι' άφιστε 2 μήνες.

Για τη σκεοδαλιά

Έχετε φάει σκεοδαλιά και έλε- τε να ξεμυρίσι η άναπνοή σας; Μα- σήσατε ένα σπειρί καφέ ή λίγο μαί- νανό.

Το τριαντάλαδο

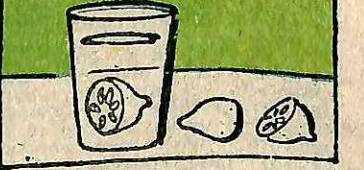
Το τριαντάλαδο που έχει χρησιμο- ποιηθή πολλές φορές, δεν είναι για πέταμα. Μπορείτε να το καθαρίσετε με τον έξης τρόπο, για να το ξανα- μεταχειριστήτε: Το ζεσταίνετε με προσοχή σε δυνατή φωτιά. Όταν άρ- χίσι να καπνίζει, θουτάτε μέσα ένα κομμάτι φαιμί έρε, γμένο. Τ' άφινετε με- ρικά λεπτά. Υ- στερα θουτάτε στο καυτό λάδι με- ρικά κλαδάκια μαί- νανό, πλυμένο και καλά στεγνό. Τέ- λος, περνάτε το λάδι από μια φίλη κοισάρα.

Πώς διατηρούνται τα λεμόνια

Για να διατηρήσετε έπι μερικές μέ- ρες τα λεμόνια, τα θουτάτε σε νερό, που το άνανέωνετε κάθε μέρα.

Αν έχετε μεταχειρισθή τη φλού.

δα ενός λεμονιού, μπορείτε να δια- τηρήσετε για λίγες μέρες το ύπόλοι- πο, θάζοντάς το μέσα σ' ένα μικρό δοχείο με άλάτι, τόσο που να το σκε- πάζη τελείως.

Καλοί τρόποι

Αν θέλετε να μοιρασθήτε ένα φρούτο με το διπλανό σας, στο τρά- पेζι, το κόβετε στη μέση με το πη- ρούνι και το μαχαίρι κι' ύστερα το προσφέρετε με το πιάνο.

Οι οικείοι έσκέπτονε δεν πιέζουν ποτέ τους προσκεκλημένους να φάνε πολύ, γιατί αυτό θάταν σαν να τους περνούσαν για πεινασμένους. Μά κι' εκείνοι τράνε απ' όλα, χωρίς να προσποιούνται το λιγοφάγο, από κα- κώς έννοουμένη ευγένεια.

Για τα δάντευτα

Τα δάντευτα έτοιμαζόνται σχεδόν πάντοτε προκαταβολικά. Για να μην ξεραθούνε λοιπόν και για να διατη- ρήσουν το σχήμα τους, τα βάζετε το ένα πάνω στ άλλο και τα τυλίγετε σφιχτά με μια πετσέτα. Άφτερα βάζε- ζετε από πάνω μια σανίδα, που τη συγκρατεί σ' αυτή τη θέση ένα βά- ρος.

λεγε ή άντρίκη φωνή — κι' έπειτα στο Θεοφάνη:

— Έλάτε, παρακαλώ, Σταυραε-
τό 185, οκία Βρυχολέοντος. Ζη-
τήστε τον κύριο Κοσμά. Είμαι ο
κουινιάδος του μακαρίτη.
Ο Θεοφάνης πήρε το μέτρο και
τον υπάλληλό του κι' έγινε φτερό.
Κατάφατο το σπίτι — σημείο εύχα-
ριστο. Χτύπησε το κουδούνι, ζήτησε
τον κ. Κοσμά. Αυτός παρουσιάστη-
κε με το ποτήρι στο χέρι.

— Έγώ είμαι. Τι θέλετε;
— Γραφείον κηδεών ή «Καλή
Καρδιά», που μου τηλεφωνήσατε
πρό ενός τετάρτου.

— Έγώ; Για ποιά λόγο;
— Δεν είδατε ο κουινιάδος του μα-
καρίτη;

— Ποιανού μακαρίτη;
— Τού Βρυχολέοντος.
— Έγώ είμαι ο Βρυχολέων, ο
Κοσμάς.

— Εσείς πρέπει να είδατε ο κου-
ινιάδος του μακαρίτη. Κι' έκελ-
ον το βράδυ ο κ. Κοσμάς Βρυχολέ-
ων είχε την εορτή του, γι' αυτό τα
φώτα και οι φωνές. Άλλη φάρσα,
λοιπόν. Το κέφι της παρέας χάλασε,
ο Θεοφάνης πήρε το μέτρο του και
τον υπάλληλό του και τώδελε στα
πόδια.

Το επόμενο τηλεφώνημα ήταν άλ-
λοιακό:

— Έδώ Ιατρός Σκορδομένης.
— Όρίστε, γιατρέ μου.

— Πρόκειται περί απογοητευμα-
τικού ζητήματος. Καταλόβαινε, έ-
μεις οι γιατροί δεν έχουμε μόνο λα-
σεις. Πότε-πότε μας φεύγει και κά-
ποιος. Θάθελα, λοιπόν, μια έπαυ-
γελματική συνεργασία...

να σας ειδοποιώ όμα είναι κανένας
έ τ ο ι μ ο ς γιά άναγώρησι και...
κάτι άσχεθ θέτανα κι' έγω, δεν είν-
έτσι; Κανείς δεν έργάτατε σήμερα
δωρεάν.

— Βεβαίως, γιατρέ μου.

— Έλάτε, λοιπόν, να συνηνη-
θούμε. Άν μπορήτε, τώρα, Άρτα-
ξέρου 48.

Αυτό το όνομα «Άρταξέρου» του
θύμισε το θεό Φαρνάβοζο. Όπου-
δήποτε θα τούφευγε γούρι. Τόν δέ-
χτηκε ο γιατρός.

— Θεοφάνης Κασιρδελοπούλος,
δύλωσε στο γιατρό, με το χαμόγελο
έκείνου που ταίριαζε στην περιπτώσι.

— Χαίρω πολύ. Καθήστε. Τι έ-
χετε;

— Το γραφείο κηδεών ή «Καλή
καρδιά».

— Εύχαριστώ γιά την πληροφο-
ρία. Άλλά έννωθί έχετε, τι αίσθα-
νεσθε;

— Από ύγεια είμαι περίφημα για-
τρέ. Ήρθα γιά κίνητη τη συνεργα-
σία που λέγαμε.

— Πού λέγαμε; Τι λέγαμε;

— Νά, άμα είναι κανένας πελά-
της σας έτοιμος γιά συνεργασία, να
με ειδοποιήτε, γιά να είμαι άπικο.

Την παραδέχομαι αυτή τη συνεργα-
σία, γιατρέ. Έχουμε, έλπεται, συγ-
γενή έπαγγέλματα. Σας προσφέρω
10%.

— Άστεινεσθε, κύριε;

— Άς πούμε 15%.

Ο γιατρός σηκώθηκε έξαλλος.

— Πηγαίνετε έξω, κύριε!

— Γιατί; Έκανε σαστισμένος ο
Θεοφάνης. Εσείς δε μου κάνατε την
πρόταση;

— Πότε;

— Πρό μιάς ώρας, με το τηλέ-
φωνο...

— Όχι, κύριε. Περάστε έξω!

— Με συγχωρείτε, γιατρέ. Πάλι
μου τη σκάσανε. Μ' έχουνε πρελλά-
νει στις φάρσες, κάτι κακοήθειες.

Άλλά πάλι, δε νομίζω ότι αποκλείε-
ται μια συνεργασία μεταξύ μας.

Ο γιατρός τόν έβγαλε με τις
σπρωξίες.

★

Καταστενοχωρημένος ο Θεοφάνης,
καταγωνίστηκε πάλι στο μαγαζί
του. Νά πάλι το τηλεφώνο:

— Γραφείον «Καλή καρδιά»;

— Μάλιστα.

— Έλάτε, παρακαλώ, Ξιφίου 87,
οκία Δελιοπούτα.

— Τον κακό σας τόν καιρό, άτι-
μοι! άπάντησε έξω φρενών ο Θεο-
φάνης.

— Μά, κύριε...

— Άκούθ τι σοφ λέω, θρέ; Άμ θα
σέ μάθω ποίος είσαι και θά σου κά-
νω την κηδεία, να το ξέρεις. Κά-
θαρμα!

Άμ δεν την έτρωγε αυτή τη φο-
ρά ο Θεοφάνης. Προί-πρωί, όμως,
κατάλαβε πως δεν ήταν φάρσα. Ελ-
δε κολλημένα στους τοίχους τά γνω-

Θεατρικά ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Πικάντικο ρεπερτάζ

Η ΘΕΑΦΝΙΚΗ άρρώστεια της Κα-
τίνας Παξινού στο Λονδίνο, έ-
καμε πολύ αίσθησι στους θεατρικούς
κύκλους, αφού ή διαλεκτική πρωταγω-
νίστρια της Κρατικής Σκηνής, που
διεκρίνεται γιά την άνοχη και τη ζω-
ηφόρητη της, είχε μεγάλες συμπα-
θειες στον καλλιτεχνικό μας κόσμο.
Η Παξινού, που έπαθε καρδιακή
προσβολή έλαφράς εύτυχώς μορφή,
θα είναι υποχρεωμένη να έκουραστή
άρκετο καιρό στην Έλβετία.

★ Το «Πάρκ», με την επιθεώρησι
«Ρωμέικη φίστα», έρχεται επί κεφα-
λής σε εισπράξεις άπ' όλα τα θερι-
νά θεάτρα. Άπό τις πιά επίτιμχη-
μένες σάτιρες της επιθεωρήσεως
του, είναι ή παρωδία του τραγουδιού
του Θεοφάνη «Η μάνα μου στο
μήνα», που αποδίδει κατά τρόπο
έντυπαστικό ή Άλέκα Στρατηγού.

★ Αντιστοίχως στην επιθεώρησι
του «Μετροπόλιταν» «Οπα! Οπα!»,
σατιρίζεται εξυμνώντας το γνωστό
τραγούδι του Χατζιδάκη «Ιλιόδα»,
με την παρωδία «Κεμένη Βορρά»,
με την παρωδία «Κεμένη Βορρά».

★ Επίθεωρησι, ές άλλου, πρέκει-
ται ν' ανέβωσι γιά δεύτερο έργο και
το «Περσέ», που με την ένερσι των
άλλων θεάτρων, παρουσιάζει μειωμέ-
νη κίνησι.

★ Στην επιθεώρησι του «Άκρο-
πόλ» «Τριαντάφυλλα γιά όσες ση-
μειώνει πολλή επιτυχία ως σολίστ
ή Νινι Τζάνετ, που έκανε την έπα-
νεμάνισή της στη σκηνή ύστερα ά-
πό μακρά άπουσία. Στην ίδια επι-
θεώρησι άρέσουν επίσης πολύ οι δυο
νέοι κωμικοί Φέρμης και Κάππης.

★ Το θέατρο «Κυβέλης», που έλ-
χε γίνει πέρυσι κινηματογράφος χε-
ρίς ικανοποιητική απόδοσι, θα λει-
τούργησι και πάλι από το χερίμα-
να θεάτρο, με θίασο πρόξας, επί κε-
φαλής του οποίου θα είναι, κατά πα-
σα πιθανότητα, ο Μάνος Κατράκης,
παρ' ό τι το διεκδικεί ταυτοχρόνως
και ή Τζένη Καρέζη.

Σε θέατρο επίσης θα μετατράπη
από την προσκή χειμερινή περίοδο
και ο κινηματογράφος «Αιμίρα» της
όδοι «Αμερικής».

★ Γιά πρώτη φορά θεατρικό έρ-
γο σημειώνει εισπρακτικά ρεκόρ
στην έπαρχία. Πρόκειται γιά τον
«Πατούχα», που πραγματοποιήσε
«μνέντα» 25 χιλιάδων τσος στο
«Ράκλειο, όδο και στα Χανιά της
Κρήτης.

★ Το θέατρο «Γκράν Γκινιόλ», με
πρωταγωνίστρια την Ίσμα Βαλεντί-
νου, προκρίνεται ν' άποκτήσθ από τη
νέα χειμερινή σαιόν μόνιμη στέγη.
Πραγματικά, ο ίδρυτής του Άν-

δρέας Εύαγγελίου, διαπραγματεύεται
δύο χειμερινά θεάτρα, προκειμένου
να εγκαταστήσθ από τόν Όκτώβριο
μόνιμα, το θέατρο του.

★ Νοσταλγός της Αθήνας, που δε
μπορεί να την άποχωρήσθ εύκολα, ήρ-
θε πάλι από τη Νέα Υόρκη ή βεν-
τέττα του τραγουδιού Εύα Στύλ.

Αυτή τη φορά θα παραμείνη στην
Έλλάδα άρκετο διάστημα και θα
πραγματοποιήσθ σειρά εμφανίσεων.

★ Ο τελευταίος σεισμός της Ρό-
δου είχε και ένα... θεατρικό θύμα.
Πρόκειται γιά τη μικρούλα Μαρία
Γαρυφαλλάκη, άνεμιά της γνωστής
ψιφιδίου, που τραυματίστηκε στο
πόδι από την πτώσι ενός δέντρου,
όταν, φοβισμένη, πετάχτηκε έξω ά-
πό το κέντρο, όπου έσταθόναν.

★ Στη Ρόδο, ές άλλου, σημειώ-
νει τις τελευταίες μέρες μεγάλη επι-
τυχία ο Βετεράνος τραγουδιστής Νί-
κος Γούναρης.

Το Δημοτικό Θέατρο, με τις κα-
θημερινές εμφανίσεις του, γνώρισε
στανές πιένες, ενώ ο δημοφιλής τρα-
γουδιστής και συνθέτης δεν προσβαί-
νε να δίνη αυτόγραφα.

★ Δύο μεγάλες ξένες άστρες έλ-
λουν σε λίγες μέρες στην Αθήνα.
Έλθουν σε λίγες μέρες στην Αθήνα.
Οι πέντε μελαφές τραγουδιστριες
«Ι-άδελφες Μπουνιές» και ο διάσημος
«Καρπός» χορευτής Ραφαήλ ντε Κάρ-
πανός χορεύει τη Ραφαήλ ντε Κάρ-
πανός, με το 12 μέλες μπαλέτο του.
ντοβόα, με το 12 μέλες μπαλέτο του.

★ Ύστερα από μακρά άπουσία,
θα κίνη την έπανεμάνισή της ή γνω-
στή τραγουδίστρια Έφφη Παπα.

Παραλλήλως, με νέους δίσκους, ή
Έφφη Παπα θα λάβη μέρος και σε
μία νέα ελληνική ταινία.

★ Η γνωστή ψιφιδιώνα Καίτη Μα-
στρεκίνη, κέρη του γνωστού μαε-
στρου, σημειώνει εφέτος πολλή επι-
τυχία στα άναψυκτικά.

★ Γιά τρίτη φορά στο φεστιβάλ
του Εξαφρου τραγουδιού της Ραδιο-
φωνίας, φέρεται υπόψηφις ο θριαυ-
θεύτης του «Όσκαρ» Μάνος Χατζί-
δάκης, με ένα χαρακτηριστικό τρα-
γούδι του, που φέρει τόν τίτλο «Ο
κύρ» «Αντώνης».

Η υποψήφις επίσης είναι ο Μά-
κης Θεοδωράκης, ο Πλέσσας κι' ο
Μεντής, με παρθένα τραγούδια.

Η τελική βράβευσι θα γίνη το
βράδυ της 2ας Ιουλίου, στον Ιππό-
δρομο, μεταξύ τών 15 τραγουδιών,
που προκρίθηκαν ήδη από τη μεγα-
λη επιτροπή.

★ Η Δανάη συνεχίζει τις έμφα-
νίσεις της ως κυβερναντίς σ' ένα νέο
κοσμικό κέντρο της Φιλοθέης, όπου
κοσμείται το «Νέο Κύμα» του έ-
λαφρου τραγουδιού, με επί κεφαλής
τη Νανά Γκιρής.

★ Ο χορογράφος Άγγελος Γρι-
μάνης, προκειμένου να καταστήσθ χο-
ρευτικό συγκρότημα γιά καλλιτεχνί-
κες εμφανίσεις στην Έλλάδα και
στο έξωτερικό, ζητάει νέες και νέους
με κλίσι στο χορό, γιά άμεσο άνα-
ληψι έργασίας, κατόπιν δωρεάν εκ-
μαθήσεως.

★ Το «Άλσος» Παγκρατίου, θα
λειτούργησθ εφέτος ως βαριετέ μ' έ-
να αείολογο μουσικό συγκρότημα.

★ Στο θέατρο «Μόν Σινέ» το
Παγκρατίου σημειώνει ιδιαίτερη επι-
τυχία ή νέα συμπλέττα της μουσι-
κής σκηνής Νίτσα Μαρούδα.

Η Ίσμα Βαλεντινού

δράας Εύαγγελίου, διαπραγματεύεται
δύο χειμερινά θεάτρα, προκειμένου
να εγκαταστήσθ από τόν Όκτώβριο
μόνιμα, το θέατρο του.

★ Νοσταλγός της Αθήνας, που δε
μπορεί να την άποχωρήσθ εύκολα, ήρ-
θε πάλι από τη Νέα Υόρκη ή βεν-
τέττα του τραγουδιού Εύα Στύλ.

Αυτή τη φορά θα παραμείνη στην
Έλλάδα άρκετο διάστημα και θα
πραγματοποιήσθ σειρά εμφανίσεων.

★ Ο τελευταίος σεισμός της Ρό-
δου είχε και ένα... θεατρικό θύμα.
Πρόκειται γιά τη μικρούλα Μαρία
Γαρυφαλλάκη, άνεμιά της γνωστής
ψιφιδίου, που τραυματίστηκε στο
πόδι από την πτώσι ενός δέντρου,
όταν, φοβισμένη, πετάχτηκε έξω ά-
πό το κέντρο, όπου έσταθόναν.

★ Στη Ρόδο, ές άλλου, σημειώ-
νει τις τελευταίες μέρες μεγάλη επι-
τυχία ο Βετεράνος τραγουδιστής Νί-
κος Γούναρης.

Το Δημοτικό Θέατρο, με τις κα-
θημερινές εμφανίσεις του, γνώρισε
στανές πιένες, ενώ ο δημοφιλής τρα-
γουδιστής και συνθέτης δεν προσβαί-
νε να δίνη αυτόγραφα.

★ Δύο μεγάλες ξένες άστρες έλ-
λουν σε λίγες μέρες στην Αθήνα.
Έλθουν σε λίγες μέρες στην Αθήνα.
Οι πέντε μελαφές τραγουδιστριες
«Ι-άδελφες Μπουνιές» και ο διάσημος
«Καρπός» χορευτής Ραφαήλ ντε Κάρ-
πανός χορεύει τη Ραφαήλ ντε Κάρ-
πανός, με το 12 μέλες μπαλέτο του.
ντοβόα, με το 12 μέλες μπαλέτο του.

★ Ύστερα από μακρά άπουσία,
θα κίνη την έπανεμάνισή της ή γνω-
στή τραγουδίστρια Έφφη Παπα.

Παραλλήλως, με νέους δίσκους, ή
Έφφη Παπα θα λάβη μέρος και σε
μία νέα ελληνική ταινία.

★ Η γνωστή ψιφιδιώνα Καίτη Μα-
στρεκίνη, κέρη του γνωστού μαε-
στρου, σημειώνει εφέτος πολλή επι-
τυχία στα άναψυκτικά.

★ Γιά τρίτη φορά στο φεστιβάλ
του Εξαφρου τραγουδιού της Ραδιο-
φωνίας, φέρεται υπόψηφις ο θριαυ-
θεύτης του «Όσκαρ» Μάνος Χατζί-
δάκης, με ένα χαρακτηριστικό τρα-
γούδι του, που φέρει τόν τίτλο «Ο
κύρ» «Αντώνης».

Η υποψήφις επίσης είναι ο Μά-
κης Θεοδωράκης, ο Πλέσσας κι' ο
Μεντής, με παρθένα τραγούδια.

Η τελική βράβευσι θα γίνη το
βράδυ της 2ας Ιουλίου, στον Ιππό-
δρομο, μεταξύ τών 15 τραγουδιών,
που προκρίθηκαν ήδη από τη μεγα-
λη επιτροπή.

★ Η Δανάη συνεχίζει τις έμφα-
νίσεις της ως κυβερναντίς σ' ένα νέο
κοσμικό κέντρο της Φιλοθέης, όπου
κοσμείται το «Νέο Κύμα» του έ-
λαφρου τραγουδιού, με επί κεφαλής
τη Νανά Γκιρής.

★ Ο χορογράφος Άγγελος Γρι-
μάνης, προκειμένου να καταστήσθ χο-
ρευτικό συγκρότημα γιά καλλιτεχνί-
κες εμφανίσεις στην Έλλάδα και
στο έξωτερικό, ζητάει νέες και νέους
με κλίσι στο χορό, γιά άμεσο άνα-
ληψι έργασίας, κατόπιν δωρεάν εκ-
μαθήσεως.

★ Το «Άλσος» Παγκρατίου, θα
λειτούργησθ εφέτος ως βαριετέ μ' έ-
να αείολογο μουσικό συγκρότημα.

★ Στο θέατρο «Μόν Σινέ» το
Παγκρατίου σημειώνει ιδιαίτερη επι-
τυχία ή νέα συμπλέττα της μουσι-
κής σκηνής Νίτσα Μαρούδα.

Η υποψήφις επίσης είναι ο Μά-
κης Θεοδωράκης, ο Πλέσσας κι' ο
Μεντής, με παρθένα τραγούδια.

Η τελική βράβευσι θα γίνη το
βράδυ της 2ας Ιουλίου, στον Ιππό-
δρομο, μεταξύ τών 15 τραγουδιών,
που προκρίθηκαν ήδη από τη μεγα-
λη επιτροπή.

★ Η Δανάη συνεχίζει τις έμφα-
νίσεις της ως κυβερναντίς σ' ένα νέο
κοσμικό κέντρο της Φιλοθέης, όπου
κοσμείται το «Νέο Κύμα» του έ-
λαφρου τραγουδιού, με επί κεφαλής
τη Νανά Γκιρής.

★ Ο χορογράφος Άγγελος Γρι-
μάνης, προκειμένου να καταστήσθ χο-
ρευτικό συγκρότημα γιά καλλιτεχνί-
κες εμφανίσεις στην Έλλάδα και
στο έξωτερικό, ζητάει νέες και νέους
με κλίσι στο χορό, γιά άμεσο άνα-
ληψι έργασίας, κατόπιν δωρεάν εκ-
μαθήσεως.

★ Το «Άλσος» Παγκρατίου, θα
λειτούργησθ εφέτος ως βαριετέ μ' έ-
να αείολογο μουσικό συγκρότημα.

★ Στο θέατρο «Μόν Σινέ» το
Παγκρατίου σημειώνει ιδιαίτερη επι-
τυχία ή νέα συμπλέττα της μουσι-
κής σκηνής Νίτσα Μαρούδα.

στά χαρτιά με το μελαψό περιθώ-
ριο: «Τόν άγαπήτόν μας Ίάκωβον
Δελιοπούταν... κλπ.».

— Νά πάρη ο διάολος, είπε. Άλή-
θεια ήτανε! Κι' έχασα τη δουλεία
μέσα άπ' τά χέρια μου.

★

Άλλά οι κακοήθειες δεν έλεγαν να
τόν αφήσουν ήσυχο. Ένα πρωί είδε
μαζεμένο κόσμο μπροστά στο μαγα-
ζί του, που κάτι διάβαζε. Δεν τό ελ-
χε αντίληψη ο ίδιος, ήγηση να έλθ-
ηταν μια μεγάλη κόλλα χαρτί κολ-
λημένη στον τοίχο. Άπάνω έγγραφε
με κεφαλαία: «ΟΙ υποψήφιοι πελά-
ται του γραφείου μου». Κι' από κά-
τω κομμά τριανταριά άνόματα. Ή-
ταν τά άνόματα τών γέρων της συ-
νοικίας, όσοι λογαριάζονταν από 70
κι' άπάνω. Όσοι διάβαζαν γελοΐ-
σαν κι' έτρεφαν και τδύγαλαν τε-
λάλη στη γειτονία. Σε λίγο άρχισαν
νάρχνονται στο μαγαζί άγανακτιμέ-
νοι γέροι και ήρής με μαγυβόρες
και όμπρелλές.

— Παληάνθρωπε! φώναξε ένα χού-
φταλο και σηκωσε τη μαγυβόρα
του.

Χρειάστηκε γάρη άδωμονία γιά
να δάλη την τάζι. Θαύμα πως ο Θεο-
φάνης τη γλύτωσε από κείνο το έ-
ξοργισμένο γεροντοπαλί.

★

Όταν πέρασε ο Παρασκευάς, έρ-
κε την πόρτα κλειστή. Χτύπησε. Ο
Θεοφάνης τόν άνοικε:

— Γιατί κλειστά; Και άδειο το
μαγαζί;

— Έλθξαν οι δουλιές του κατα-
στήματος, με την ώραια ιδέα που ελ-
χα. Λίγο ακόμα και θαύμον έγω ό
πρώτος πελάτης του. Το έμπόρευμα
τόδωσα μισοτιμής.

— Και τώρα τι θά κάνης;
— Θ' άλλέω είδος!

Έπηρε ένα κομμάτι χαρτόνι κι' έ-
γραφε με χοντρά γράμματα: «Άναν
προσεχός, είδη γάμων και θωπτι-
σεων».

Χρέος μας είναι να του εύχθοβαί
καλές δουλιές. Και να τόν ύποστη-
ρίσουμε τον καύμον του Θεοφάνη, ό-
σο μπορούμε. Τού άείζει.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Χιούμορ Τό όνομα

Στά θεατρικά της μικρούλας τοβ
κυρ. Άνάγνου, δε μπορούσαν να
συμφωνήσουν οι γονείς με το νου.
νó γιά το όνομα που θαδόναν στο
κορίτσι. Ο παπάς, όμως, που ήταν
επιστικός, γιάτι είχε μετά τα θα-
φίσια να πάη σ' ένα γάμο, ρωτούσε
διαρκώς γιά τ' όνομα.

Είχε άρχισι μάλιστα και το σχε-
τικό τρώπριο.

Ο νουνός τότε, γιά να τόν προ-
λάθι, τού λέει:

— Παπά μου, σταμάτα-σταμάτα...
Κι' ο παπάς άμέσως ξεφωνίζει:

— Βαπτίζεται ή βούλη του Θεού,
Σταμάτα!

Στό κακουροδικείο:
Ο πρόεδρος... Έκανε αυτή
τη διάρρηξη με καταληκτική τάλη!

Ο δ ι α ρ ρ ή κ τ η ς: Ξέρετε,
κύριε Πρόεδρε... Με τη δειλία δεν πε-
τυχαίνει κανείς τίποτα!

Στό ψάρεμα:
— Δεν κάνετε καλά, φίλε μου, να
ψαρεύετε κάθε μέρα στο ίδιο μέρος.

Γιατί;
— Γιατί τά ψάρια θά σάς μάθουν
πιά, και δε θά πλησιάζουν!

Ένας όδοντογιατρός μάλωσε μ'
έναν γείτονά του εστιάτορά και όρ-
κιστηκε να τόν έκδικήσθ. Έβαλε
λοιπόν την έξής έπίγρωςθ στη γωνία
του σπιτιού του:

«Ενταύθα κατασκευάζονται λαχ-
ρότατες μεσοζέες, που είναι άπα-
ραίτες γιά να μασάστε τις σάλες,
που πολλά γιά μιμψέκια ο γείτο-
νας εστιάτορ!»

Στό ψάρεμα:
— Δεν κάνετε καλά, φίλε μου, να
ψαρεύετε κάθε μέρα στο ίδιο μέρος.

Γιατί;
— Γιατί τά ψάρια θά σάς μάθουν
πιά, και δε θά πλησιάζουν!

Ένας όδοντογιατρός μάλωσε μ'
έναν γείτονά του εστιάτορά και όρ-
κιστηκε να τόν έκδικήσθ. Έβαλε
λοιπόν την έξής έπίγρωςθ στη γωνία
του σπιτιού του:

«Ενταύθα κατασκευάζονται λαχ-
ρότατες μεσοζέες, που είναι άπα-
ραίτες γιά να μασάστε τις σάλες,
που πολλά γιά μιμψέκια ο γείτο-
νας εστιάτορ!»

Στό ψάρεμα:
— Δεν κάνετε καλά, φίλε μου, να
ψαρεύετε κάθε μέρα στο ίδιο μέρος.

Γιατί;
— Γιατί τά ψάρια θά σάς μάθουν
πιά, και δε θά πλησιάζουν!

Αθηναϊκό μυθιστόρημα από Γιάννας Αναγνωστόπουλου - Μπουκουβάλα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Τό ειδήλλιο συνεχίζεται ένα ό-
λόκληρο χρόνο κι' ο Γιώργος τώ-
ρα είναι έλεύθερος, άδέσμευ-
τος, αλλά δεν άποφασίζει ποτέ
να μιλήσθ με τη Σούλα γιά το
γάμο τους. Έκείνη τού προτεί-
νει να δουλεύουν μαζί στο γρα-
φείο του, αλλά ο Γιώργος θρίσκει
κάποια πρόσφοι και άρνείται. Έ-
να μεσημέρι, ή Σούλα περνών-
τας από τό γραφείο του και ά-
νοίνοντας Έκωνικά την πόρτα,
θλείπει το Γιώργο και τη δακτυλο-
λογόφο του, την Κική, να πε-
τιούνται απότομα από το ντιβάνι,
όπου άσφαλώς θα ήταν άγκα-
λισμένοι... Ο Γιώργος δείχνει
πως ένοχλήθηκε και πως είναι
θυμωμένος. Η Σούλα τότε φεύ-
γει ταρανμένη από τό γραφείο
του και με την καρδιά γεμάτη
άπελπισία. Η Βάνα της λέει ν'
άποφασισθ να τόν μιλήσθ έξω ά-
πό τά δόντια...

11ον — Τό ξέρω πως θά
τόν χάσω άν τού πώ όσα
σκέπτομαι.

— Άς τόν χάσης! «Ε-
τσι κι' άλλοις δεν τόν έχεις δικό
σου. Άσφαλώς μοιράζεσαι τα χά-
δια του τούλαχόντου με τη Κική,
άν όχι και με άλλες.

— Νομίζεις πως με την Κική
συμβαίνει τίποτε το σοβαρό;

Σήκωσε ή Βάνα τούς ώμους
της.

— Δέ βαρυνέσαι! Δεν τό πι-
στεύω.

— Μά αυτή άγαπάει άλλον.
Έχει ένα νεαρό...

— Το πιστεύω. Σίγουρα δεν
τόν άγαπάει το Γιώργο. Κυττάζει
δωος το συμφέρον της. Τό ίδιο
πρέπει να κάνης κι' εσύ.

— Δέ μπορώ. Βάνα. Νομίζω
πως κι' έτσι είμαι εύτυχισμένη.

— Το πρόσφορό σου λέει το
άντιθετο. Πόσες μέρες πάνε; Καμ-
ιά δεκαριά. Δεν είναι έτσι; Άπό
κείνο το βράδυ, που πήγατε στο
Φάληρο; Σίγουρα θάχασες δυό
κιλά από τότε.

— Έχασα όλη μου τη ζωή,
Βάνα.

— Δώσε

σ' ένα άγαστημένο ζωάκι. Έσ'ένα σ'έν σ'ε γυναίκα, σ'έν σ'ε συνά- δελφο.

Κι' όμως δ'έν ένοιωσε αληθινή παρηγοριά μ' αυτή τη σκέψη.

Τι έγινε έπειτα στο μυαλό της; Ποτέ δ'ε μπόρεσε να το εξηγήσει. Όσο και να βασάνιζε τη σκέψη της αργότερα να δώσει μια εξήγη- ση, δ'έν το κατάφερε.

Είμεινε έτσι κάμποσο! Ώρα, να τους παρακαλούθ' κλειστά. Κι' ό- ταν τους είδε να ξεκινάνε άγκα- λισμένοι από τη γωνία τους, να προχωρούνε προς το μέρος της, την έπιασε πανικός. Γύρισε από- τομα την πλάτη της έσκυψε το κε- φάλι της για να μ'η την άναγνα- ρίσουν, και τράβηξε ίσια μπρο- στά της. Μετά δυο λεπτά της ώ- ρας βρισκόταν στο δρόμο.

ΘΑΛΑΣΜΑ ΤΟΥ ΝΟΥ

Πού πήγε; Ίσια μπροστά της. Πήρε όλη την όδο Σταδίου, με βήμα γρήγορο, σ'α κυνηγημένη. Με βλέμμα άπορημένο κύτταξε κάποιο ρολόι.

— Δώδεκα και τέταρτο... Κανονικά έπρεπε να ξαναπάθ' στο γραφείο της, να μείν' έως τη μία. Δ'έν αισθάνθηκε όμως τη δύ- ναμι.

— Θα πάω μια και καλή στις τρεις. Πού να περάσω όμως αυτές τις ώρες;

Αισθανόταν την ανάγκη να ιδ'η ένα φιλικό πρόσωπο. Άλλα ποιά; Στ'η Βάνα δ'έν ήθελε να πάθ' τέ- τοια ώρα. Σίγουρα θα ήταν άπη- σχολημένη με το νορικομικό της, με το μωρό της. Κι' έπειτα τί θα της έλεγε; Όθ' την άρχιζε εκείνη στις ίδιες νοσηρίες. Και μόνον αυτά δ'έν μπορούσε ν' ακούσθ' τώ- ρα ή Σούλα.

Θάθελε νάβλεπε τη Ρίκα. Είχε καιρό να ιδ'η την αδερφούλα της. Ή Ρίκα όμως εργαζόταν ίσαμε τις τρεις στην Τραπεζία. Αν πή- γαινε να της π'η μόνον μια καλη- μέρα;

Πήρε την απόφαση και τράβη- ξε ίσια στην Τραπεζία.

Ή Ρίκα έκανε χαρές μόλις την είδε:

— Βρε καλώς την αδερφούλα μου! Πώς ήταν αυτό και δ'έν θυ- μήθηκε; Έννοια σου, σ' έκομε γραμμένη στο μαυροπίνακα. Πό- σον καιρό έχεις νάρθεις σπ'τι μ'ας; Δ'έν είδες τα έργα του Ντίνου; Τό- χει κανει θαύμα, κοικλί...

— Θάρθω, καμιά μ'έρα, Ρίκα. Τι έχεις;

Ή μικρή την κύτταξε στα μά- τια. Όσο και να προσπαθούσε ή Σούλα να προσποιηθ'η, να κάνει τη χαρούμενη, δ'έν τα κατάφερε.

— Τίποτε, Ρίκα μου...

— Μήπως συμβαίνει τίποτε με το Γιώργο;

Άμέσως πήγε εκεί ο νους της μικρής:

— Όχι... τί θέλεις να συμβαίνει;

— Τά π'τε καλά;

— Όπως πάντα.

— Καί τί θα γίνει; Άκόμη δ'ε σού μίλησε για γάμο;

— Άκόμη.

Ή μικρή κατσούφιασε.

— Αυτό δ'ε μ' άρέσει διόλου...

Έλα, Σούλα μου, άπόψε στο σπ'ί- να φάμε μαζί και να τ'α πούμε.

Δέχθηκε τη πρόκληση μ' ευ- γλωσσούν ή μεγάλη.

— Θάρθω, Ρίκα μου, ύποσχέ-θηκε.

— Δ'ε θα πάς άπόψε στού Γιώργου;

— Όχι. Θάρθω σ'ε σ'ας.

— Έπ'τι τέλους! Έκανε χαρούμε-νη ή μικρή.

ΚΕΡΑΥΝΟΣ

Περπατούσε ίσαμε τις τρεις στην τύχη. Θάλεγε κανείς πώς οι δρόμοι έκαιγαν τις πατούσες της, πώς ο άνοιξιακός ήλιος την πυρπολούσε, την κυνηγούσε, την ανάγκαζε όλο να φεύγ'η. Ούτε

σκέφθηκε να πάθ' να σ'άν. Κι' ή Γ- δια δ'ε θάθερε να π'η, γιατί πο- νούσε τόσο. Μέσα της βαδύα, δ'έν πίστευε πώς ο Γιώργος άγαπού- σε πραγματικά τη δακτυλογράφ. Άκόμη και το φίλι πού της είχε δώσει δ'έν έδειχνε πραγματική ά- γάπη. Μάλλον μια συνήθεια, μά- λον ένα παιχνίδι. Κι' ή Κική ά- γαπούσε σίγουρα το νεαρό της. Ότι είχαν σχέσεις δυο, ή Κική κι' ο Γιώργος, ήταν βέβαια. Τό ήξερε, το είχε μοντέψει από και-ρό. Γιατί όμως σήμερα πονούσε τόσο;

Προσπάθησε ν' αναλύθ'η τ'α αι- σθήματά της.

— Τόσον καιρό πίστευα πώς με την Κική ήταν ένα ανώδυνο φλέοτ και πώς έμένα μ' άγαπούσε πραγματικά, βαθιά και σοβαρά. Τώρα όμως:

Μιά φωνή μέσα της ζητούσε να την παρηγορήθ'.

— Έσ'ένα σ' αγαπάει άλλοιό- τικα. Γιατί δ'έν περνάει τ'α βράδυα του με την Κική, αλλά μ' έσ'ένα; Τι σημαίνει αυτό; Τι είδους είναι ή άγάπη του προς έσ'ένα;

Ποτέ δ'έν είχε ορθωθ'η το πρό- δλημα τόσο καθωρα και τόσο ό- δυνηρά μέσα της.

Περπατούσε κι' οί σκέψεις της θαρρείς τ'η συνόδευσαν και τ'η βα- σάνιζαν.

— Τι θα γίνει; Ός πότε θα τ'αβήθ'η αυτή ή κατάσταση;

Ένοιωσε πώς έκανε τον έαυτό της. Δ'έν ήταν πιά ή ίδια ή κο- πέλλα, ή έπιστήμων, ή υπέρβα- νη. Οί ώρες της άγάπης πού περ- νούσε κοντά του σ'άν να βράιναν τώρα άπάνω της, σ'άν να την έκα- νε να ντρέπεται.

Κι' όμως θα προτιμούσε να πε- θάνη παρά να τ'ις χ'εση.

Τράμαζε όταν είδε πώς ήταν τρεις παρά πέντε. Τάχυνε το βή- μα της κι' έφθασε λαχανιασμένη με λίγη καθυστέρηση στο γραφείο τού Δήμου.

Αυτός βρισκόταν κιόλας εκεί, και τ'ην υποδέχθηκε χαμογέλα- στός.

— Άργησα λιγάκι, ψιθύρισε ή κοπέλλα.

— Δ'έν πειράζει... Λοιπόν, πε- ριμένα τ'α νέα...

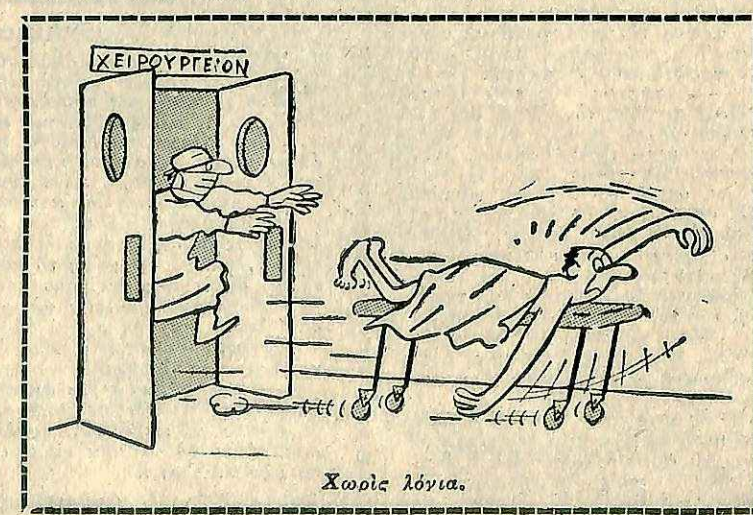
— Κατέθεσα τ'ις άγωγές, άρ- χισε ή Σούλα και τού άπαρηγόμη- σε όλες τ'ις δουλειές πού είχε κά- νει. Αυτός κουνούσε το κεφάλι του έπιδοκιμάζοντας, αλλά όλο και φαινόταν κάτι να περιμέν'η.

— Λοιπόν; τ'η ρώτησε έπ'ι τέ- λους πάλι.

— Αυτά! Έκανε εκείνη με άπο- ρία.

— Κι' ή δική; Γιατί δ'ε μου μι- λάτε για τ'η δική; Δ'έν πιστεύω να τ'η χάσαμε. Δ'έν είναι δυνατόν.

Σ'άν να είχε δεχθ'η χτύπημα στο κεφάλι, ή καλύτερα κεραυνό, σ'ά- θηκε ή Σούλα, κοκκάλωσε. Τ'α μά- τια της τόν κύτταξαν πελώρια.

Χωρίς λόγια.

— Έ; Τι πάθατε; φώναξε αβ- λώς άνήσυχος. Τι συμβαίνει; Θά- λεγε κανείς πώς θα σ'ας έρθ'η συμ- φόρησι.

Τό λαρυγγί της είχε ξεραθ'η. Θάθελε ν' άσθρόσθ'η μια λέξη, αλ- λά δ'ε μπορούσε.

Κρύος ιδρώς στάλαζε στο μέ- τωπό της. Κι' ήταν από τ'ις λίγες στιγμές τ'ης ζωής της, πού ευχή- θηκε να γίνει ένα θαύμα και να πε- θάν'η Ν' άνοιξ'η σ'τ'ην πραγματι- κότητα ή γ'η και να τ'ην καταπιή.

— Για όνομα τού Θεού, φώνα- ξε ο Δήμος. Έπ'ι τέλους, τί συμ- βαίνει; Πέστε μου. Τ'η χάσαμε; Δ'έν τ'ο βάζω στο μυαλό μου. Ό- λα ήταν ύπερ ήμών...

— Δ'έν παρέστη...

Σ'α ρόγχος άκούστηκε ή φωνή της. Τώρα ήταν ή σειρά τού Δή-μου να μείν' σ'άν κεραυνοχτυπη- μένος. Τ'ην κύτταζε με μάτια πε-λώρια.

— Δ'έν παρέστη;

Κούνησε ή Σούλα άνηκτικά το κεφάλι της.

— Άσπεύεσθε βέβαια! Πώς είναι δυνατόν; Τι συνέβη; Πώς; Γιατί;

— Τό ξεχάσα...

Μιά νεκρική σιγή έπεσε κάμπο- ρα δευτερόλεπτα άνάμεσά τους. Ό Δήμος έβλεπε τ'ην κύτταζε όπως θα κύτταζε καμιά τρελ-λή. Κι' έπειτα, βαρεία, κοφτή, ά- κούστηκε ή φωνή του:

— Τό ξεχάσατε;

Σ'άν μικρό παιδί έξέπασε σ'ε κλάματα ή Σούλα. Όλη ή θλίψη της τού τελευταίου καιρού, όλη της ή άγανάκη, έξέπασαν εκείνη τ'ην ώρα.

Ό Δήμος λυσσομανούσε. Ούτε κι' ήξερε τί της έλεγε:

— Με καταστρέφεις! Τό νοιώ- θεις αυτό το κοπέλλα μου; Σούστρι- ψε... Κι' έπειτα λένε πώς οί γυ- ναίκες είναι άξίες για έπιστήμο- νες. Για τίποτε δ'έν είναι άξίες! Μόνο για τόν έρωτα... Κι' αυτόν όμως τόν κοροϊδεύουν, κι' αυτόν δ'έν ξεστειλίζουν... Τώρα; Τώρα τί θα γίνει; Είκοσι χρόνια είμαι δι- κηγόρος, και ποτέ δ'ε μου δόθηκε ή ευκαιρία να ντραπώ για κάτι.

Πότε είχα έπιτυχίες, άλλοτε άπο- τυχιές. Πάντοτε όμως μπορούσα να κυττάω τόν πελάτη μου στα μάτια. Έργαζόμουν τίμια, εύση- νειθώ. Τώρα; Μούρχεται να σκο- τισθ'η ή να σ'ε σκοτώσω... Θα δι- κάστηκε έρήμην... Θα καταδικά- στηκε... Τι συμφορά ήταν αυτή; Γιατί να μου τ'ο κάνης αυτό; Για- τί; Αυτό είναι το εύχρηστώ πού τόσο καιρό προσπαθούσα να σ'ε βοηθήσω, να σ'ε μυσώ στα μυσ- τικά τ'ης δουλειάς μας, να σου δημιουργήσω κύκλο γνωριμιών...

— Άχ... Γιατί να μου τ'ο κάνης αυτό;

Τ'α λόγια του τ'ην χτυπούσαν σ'α σιτίλες στην καρδιά. Κι' ό-μως από ό,τι της έλεγε αυτός, έ- λεγε χίλιες φορές χειρότερα ή Γ-

δια σ'τόν έαυτό της. Άν τ'ην κα- ταδικάζε αυτός μια φορά, κατα- δικάζε χίλιες φορές τόν έαυτό της αυτή ή ίδια.

Ό πόνος κι' ή ντροπή τ'ην έ- κάιναν.

Είπε, έπ'ε ο Δήμος, κι' έπ'ι τέ- λους σταιμάτ'ησε και τ'ην κτύπα- σε παγερά:

— Δεσποίνες... (είχε ξαναπά- ρει το τυπικό του ύφος). Καταλα- βαίνετε ότι κατόπιν αυτού, ή συ- νεργασία μας έληξε. Λυπάμαι. Άλλά μου είναι αδύνατον πιά να σ'ας έμπιστευθ'ω τ'ην παρακινή ή- πόθεσι.

Τ'α περίμενε αυτά τ'α λόγια ή Σούλα. Κι' όμως τ'άνοιωσε τόσο όδυνηρά, πού ξεφώνισε σχεδόν:

— Όχι!...

— Έχετε άντίρρηση; τ'η ρώτησε με παγερό έρωμένα.

— Συγχωρέστε με, τού είπε ταπεινά. Ζητήστε μου όποια άπο- ζήμωσι θέλετε. Να έργαστώ ό- σον καιρό θέλετε στο γραφείο σας δωρεάν... Έθελω να ξελιωθ'ω.

— Κι' εγώ πώς θα ξελιωθ'ω άπέναντι σ'τόν πελάτη; τ'η ρώτησε κάπως π'νι μαλακά.

— Κρατήστε από τόν μισθό μου να τόν αποζημιώσετε. Θα πά- ρω όλο τόν λάθος άπάνω μου, ό- πως είναι κι' ή αλήθεια. Μόνο σ'ας ίκετεύω μ'η με διώξετε έτσι. Είμαι τόσο δυστυχισμένη... τόσο δυστυ- χισμένη, πού αν μου δώσετε και σ'εις αυτό το χτύπημα, θα είναι ή χαρακτηριστική βολή. Δ'ε μου μένει τί- ποτε άλλο παρά να πεθάνω.

Ήταν ο τόνος τ'ης φωνής της; Ή ήταν μέσα σ'τ'ην ψυχή του ά- γαθού ο δικηγόρος;

Ό θυμός τού έπεσε με μιάς. Ή λίπη διαδέχθηκε στο πρόσωπό του τ'ην όργη.

— Βρε παιδί μου...

Ή φωνή τού άκούστηκε μονάχα θλιμμένη.

— Βρε παιδί μου. Πώς μπό- ρησες να ξεχάσεις μια παράσταση; Είναι πρωτακουστο αυτό. Τι έ- χεις; Τι σου συμβαίνει; Τι σου χ'ει θλώσει τόν μυαλό τόν τελευ- ταίου καιρού;

— Κάτι προσωπικό.

Κούνησε το κεφάλι του.

— Άχ. Ναιάτα, ναιάτα. Τώρα, τί να σ'ε κάνω; Σ'ε λυπάμαι κιό- λα. Είναι αλήθεια πώς έχεις κι' έξαιρετικές ικανότητες. Άλλά πάλι πώς να σ'ε έμπιστευθ'ω;

— Τέτοια πράγματα δ'ε συμ- βαίνουν δευτέρα φορά, πρόσφερε ι- κετευτικά ή Σούλα.

— Αυτό έλεπε, να συμβούν'η και δεύτερη φορά. Τότε θα π'αμε σ'τ'η σουλακή κι' έσύ κι' εγώ.

— Δώστε μου τ'ην ευκαιρία να ξελιωθ'ω, τόν παρακάλεσε πάλι.

— Έσπερε μερικές δυσκολίες άκ- μ'η ο Δήμος και στο τέλος άνα- στέναξε.

— Άς κυττάσουμε να τ'α διορ- θώσουμε όπως μπορούμε. Θα τρέ- ξω αύριο σ'τόν Παρόδρο, θα τού έφεύρω κανένα παραμύθι... Άλλά, Σούλα, στο λέω. Τέτοια πράγμα- τα δ'ε γίνονται βέβαια δυο φορές, αλλά και δ'ε συγχωρούνται δεύτε- ρη φορά.

— Άν δ'έν ντραπώταν ή Σούλα θα τού φιλούσε τόν χ'ερί. Εκείνη τ'η στιγμή ένοιωσε μια άπέραστη ευ- γνωμοσύνη μέσα της γι' αυτό τόν άνθρωπο. Κι' ήταν παράξενο. Λες και τόν σφάλμα της τού είχε άποκα- λύψει τόν βαθμό τ'ης ψυχής της, τόν πόνο της και τ'ις άγωνίες της, από κείνη τ'ην ήμερα τ'ης μιλούσε π'νι στοργικά, τ'η φώναζε με τ' όνομά της και καθόγρησε και τόν πληθυντικό.

ΒΑΣΑΝΑ

Ό πελώρης όμως, πού είχε τ'η δική δ'ε δέχθηκε τόσο άπλά το λά-θος. Όσο και να προσπαθούσε ο Δήμος να τ'ο σκεπασθ'η τ'α πράγ- ματα, όσο και να κ'άνε τόν π'νι για να μ'η πάθ'η ο πελάτης τού είδησι

τί είχε συμβ'η, τετραπέρατος έ- κείνος, δ'ε δυσκολεύτηκε να τ'ο κα- ταλάβ'η, μετά κάμποσες ήμέρες. Ήρθε τότε έξαλλος στο γραφείο και φοβόρισε πώς θα κάνει μ'ηνσι πώς δ'ε μπορεί να τ'ο ανεχθ'η.

Χωρίς να χάσθ'η τ'ην ψυχραιμία του ο Δήμος τού δήλωσε ότι είναι ύπεύθυνος για όλα (έπρόκειτο μόν- ον για κάποια ύλική ζημιά). Ότι αναλαμβάνει να τόν αποζημιώσ'η. Εκείνος έκανε πώς δ'ε δέχεται συμβιβασμό κι' έφυγε φοβερίζον-τας.

Ενώ είχε κάπως παρηγορηθ'η για τόν σφάλμα της, ή Σούλα έ- νοιωσε πάλι μια βαθειά άπελπι- σία.

— Τι έκανα, τί έκανα; ψιθύρι- σε με δάκρυα σ'τ'η φωνή.

Ενώ ήταν πειραγμένος μέσα τού ο προεστ'άμενός της, τ'η λυ-πήθηκε.

— Έ, τί να γίνει; τ'ης είπε. Σ'ε τέτοιες περιστάσεις κυττάνε όλοι να έκμεταλλευθ'ουν. Έξερεις τί παμπόνηρος είναι αυτός; (Ό πε- λάτης). Δ'έν τόν πίστευε ό'ταν τού πρότεινα να τόν αποζημιώσω. Θα θελήσθ'η όμως να μ'ε εκδιώξ'η όσο μπορεί.

— Τι θα κάνουμε; ρώτησε μ' άγανάκη ή κοπέλλα.

— Θα τόν αφήσουμε να τρα- βήθ'η τόν σ'χοιμό όσο τραβεί. Άν όμως τόν παρατραβήθ'η, θα τού δη- λώσω ότι δ'έν πληρώνω, κι' άς κά- ν'η ό,τι θέλει. Έννοια σου όμως, και δ'έν είναι κοντός να χάσθ'η τ'ην αποζημιώσι.

Ήταν μία από τ'ις π'νι δυστυ- χισμένες ήμέρες τ'ης ζωής της ή Σούλα.

Κι' ήταν κακό, έπειδή ενώ ήθε- λε να έργασθ'η υποδειγματικά, να ίκανοποιήσθ'η όσο τόν δυνατόν πε- ρισσότερο τού Δήμου, πού τ'ης φε- ρόταν με τόσο άνθρωπιά σ' αυτή τ'ην περίσταση, δ'έν τα κατάφερε.

Λες κι' είχε ορθωθ'η κάποιο τελ-χος άνάμεσα σ'τ'η σκέψη της και σ'τ'ην έργασία της, τ'ης ήταν αδύ- νατον να συγκεντρωθ'η. Όσο και να προσπαθούσε, όσο και να πά- λευε να μ'η σκέπτεται τίποτε άλ- λο παρά τ'ις υποθέσεις; τόν μυαλό της έφευγε, γλιστρούσε σ'τ'ην έμ- μונה σκέψη πού τ'η βασάνιζε:

— Τι θα γίνει; Ός πότε;

— Άν δ'έν ήταν αυτή ή σκέψη, μπο- ρούσε να π'η πώς ήταν εύτυχισμέ- νη. Ό Γιώργος τ'ης φερόταν ά- ψογα. Έκαναν πάντα τούς ώ- ραίους τους περιπάτους, κάθονταν σ'ε μέρη ρομαντικά, απολάμβαν-αν τ'η φύσι. Άν τριγυρνούσαν μέσα σ'τ'ην Άθήνα, κυττάζαν τ'ις θιρτίνες, χειροπιασμένοι, κάθον-ταν σ'ε κανένα κοσμικό κέντρο ή σ'ε κανένα μοναχικό καφεενάκι, συζητούσαν ήρεμα για πολλά προβλήματα. Και μόνο τόν ένα πού τ'ην έκαιγε δ'έν τόν συζητούσαν ποτέ.

Εκείνη τ'η βραδυά όμως κατα- λάβαινε ή Σούλα πώς δ'ε βαστού-σε άλλο.

— Έπρεπε να δοθ'η μια λύσι.

ΩΣ ΠΟΤΕ;

— Τι έπαθες; τ'η ρώτησε ο Γιώργος μόλις τ'ην είδε να μπαίν'η στο γραφείο του έκ'νι τόν βράδυ.

— Θα σού π'ω, Γιώργο.

Δ'έν τού είχε π'η λέξη για τόν σφάλμα της, δ'έν τού είχε άναφέ- ρει για τ'η μοιραία εκείνη δική πού τ'ην ξεχάσε. Κι' ή ίδια δ'ε θά- ξερε να π'η γιατί τού τ'ο είχε κρα-τήσει μυστικό. Ίσως να ντραπώ-ταν να όμολογήσ'η μια τόσο ά- συγχώρητη άποημερία, ίσως από υπερηφάνεια, έπειδή αν τού τ'ο ό- μολογούσε, θαπρεπε να τού μαο- τωρήσθ'η, πώς αυτός ήταν ο κύριος φταχτής, πώς ή δική του ή δια- γωνή τ'ην κρατούσε σ'ε μια τόσο άγανία. Ίσως πάλι να μ'η τού εί-γε μίλησε μόνο και μόνο για να μ'η τόν στενοχωρήσθ'η.

— Πάντως άπόψε δ'ε μπορούσε να

Λίγες ώρες μετά τ'ην άπομυή τού «Χρυστό Φοινίκου» έκ' μέρους τ'ης έπιτροπής τού θεατ'ικού τ'ων Κανών, για τ'ην έξαιρετική έρμηνεία της στο φίλμ «Η Τσιτσιάρα», ή Σοφία Λόρεν έπαιξε γκόλφ σ'τόν κ'ηπο τ'ης θαυμασίας θίλλας τ'ης Μπεγκούμ. Τό παιγνίδι διασκέδασε πολύ τ'ην ώραία σ'τ'η, ή όποια θρίσκοντας σ'ε μια στιγμή πώς τ'α παπούτσια με τ'α ψηλά τακούνια άποτελούσαν έμπόδιο σ'τ'ην εύκνησία της, τ'α έβγαλε και συνέχισε τόν παιγνίδι... Εμπόλητη, ή Μπεγκούμ, όχι μόνο δ'έν πειράχθηκε γι' αυτό, αλλά και όρθηκε χαριτωμένη τ'ην άφέλεια τ'ης όπ' άρ. 1 σ'τ'ο τού Ιταλικού κινηματογράφου.

προσποιηθ'η. Μια θανάσιμη λύπη ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της.

— Μά τί συμβαίνει; ρώτησε άνήσυχα πάλι ο Γιώργος.

— Άς τελειώσουμε τ'η δουλειά μας και θ'α σού π'ω.

— Όχι, να μου π'ης τώρα ά- μέσως.

— Σ'ε παρακαλώ, Γιώργο. Αυ-τά δ'ε λέγονται έτσι γρήγορα.

— Τότε, άς αφήσουμε τ'η δου-λειά γι' άπόψε. Δ'έν έχω και τί-ποτε πολύ έπείγον.

— Όπως θέλεις, άποκρίθηκε με άνακούφισι, έπειδή πραγματικά δ'έν αισθάνοταν τ'η δύναμη να έρ- γασθ'η άλλο.

— Πού θα πάμε; τ'η ρώτησε ό'ταν βγήκαν στο δρόμο.

— Σπ'τι σου... τόν παρακάλε-σε, κι' αυτός δ'έν έφερε άντίρρηση.

— Έλα Σούλα, π'ες μου γρήγο-ρα, τ'ης είπε μόλις έθασσαν στο κομψό διαμερισμάτάκι στο Κολω-νάκι.

— Γιώργο, είμαι πολύ δυστυ- χισμένη, άρχισε ή κοπέλλα.

— Τό ξέρω, τόν κατάλαβα. Π'ες μου όμως τί συμβαίνει.

— Δ'ε θάθελα να σ'το π'ω. αλλά...

Είπε τόν φόβο να ζωγραφίζετα σ'τ'η φυσιογνωμία του. Ή φωνή τού άκούστηκε βραχνή καθώς τ'η ρώ-τησε γρήγορα:

— Μήπως... πάθαμε τίποτε; Μήπως...

Κατάλαβε άμέσως ή Σούλα πού π'γαίνει ο νους του. Ή σκέψη πώς θα μπορούσε να τού άναγ- γείλ'η ότι θα γίνει μ'ητέρα, τόν ά- ναστάτ'ωνε.

— Νά τα μ'ας! Όστε είσαι Ζηλιαρόγατο; Έ; Μπ'α σ'ε καλό σου... Αυτό δ'ε θα τ'ο δ'οσάα ποτέ στο νού μου.

— Γιατί; Δ'έν ξέρεις...

— Έσύ δ'έν ξέρεις. Δ'έν κατα- λαβαίνεις τί είναι ή Κική και τί είσαι σύ.

— Όχι. Θα ήθελα να μου τ'ο εξηγήσ'ης.

— Τί να σού εξηγήσω; Ή Κι-κή είναι μια γατίτσα. Θέλει χά-δια και φιλιά...

— Φιλενάδα σου; τόν ρώτησε γρήγορα.

— Γέλασε αυτός.

— Γιατί ρωτάς; Άν θέλεις να μάθης, ναι, φιλενάδα μου... Κι' έ- π'ετα; Έχει κι' άλλους φίλους. Τό ξέρω και δ'ε υού τόν κρούει. Ό μεγάλος τ'ης έρωτας είναι κάποιος νεαρός, ζιγκολό... Δ'ε βαρύνει, π'οιός τ'ην παίρνει σοβαρά τ'ην Κική;

— Σ' άρέσει όμως;

— Ένα φιλάρεσκο χαμόγελο πέ- ρασε σ'τ'α χείλη του.

— Κι' εγώ τ'ης άρέσω. Συνεν- νοούμεθα μια χαρά, Σούλα μου. Δ'έν ζητά τίποτε π'αρά πάνω από ό,τι τ'ης δίνω. Τί χάνει και τί χ'άνω;

— Τόσο εξευτελίζεις τ'ην αγά- πη; ρώτησε ή κοπέλλα σοβαρά.

— Ό Γιώργος κατσούφιασε.

— Σούλα, σ'ε παρακαλώ... πού θέλεις να καταλήξ'ης;

— Σ'ε μια έρώτησι. τού άπο- κρίθηκε. Ός πότε;

ΤΟ ΓΚΡΕΜΙΣΜΑ

— Έσφ'ιζε τ'α χείλη τού ο Γιώρ- γος, κι' ένα σύννεφο σκέπασε τ'ην ώραία του φυσιογνωμία. Τ'α μά- τια του δ'έφυγαν από τ'α δικά της, γλίστρησαν, κύτταζαν κάπου λο- ζά. Έμεινε έτσι κάμποσο ώρα, σ'άν άπορημένος ή σ'άν να σκεπτό- ταν κατ'η βαδύα. Ή Σούλα με- τρούσε τ'α δευτερόλεπτα πού με- σολάβησαν, με τούς χτύπους τ'ης καρδιάς της. Έπ'ι τέλους ή φωνή τού άκούστηκε σ'άν να χ'όδ'ον ά- π'το μαρκούτι:

— Σούλα... Κουράστηκες τ'ε- χω καταλάβ'η. Από καιρό τ'εχω καταλάβ'η.

Π'ηρε αλλοίως τ'α λόγια του και κάποια έλπίδα φούντωσε μέσα της:

— Δ'έν τόν καταλαβαίνεις;

Τά Άψυχα διηγούνται... ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

«ΔΕ νομίζω ότι υπάρχει σε όλα τον κόσμο πιά γιγαντεύτικο τοπίο από αυτό που διάνω για ενδοσίτημά μου. Αν έχετε ως εδώ, αν κατ'εφεύρετε τις γιγαντικές κορδέλες, λη που κοινοποιούνται όμως με εύχρηστο φίδι από ασφάλτου γύρω από τα πιο καταπράσινα βουνάκια και βράχια στα βάθη της πιο μαγική χαράς που είναι πνιγμένη στα πλατάνια, θα συμφωνήσετε ότι είμαι προνομιούχο πλάσμα.

»Επιτρέψτε μου πρώτα-πρώτα, να σας εξηγήσω πού βρίσκεισαι για να μπορέσετε, αν θέλτε, να έρθετε να με βρείτε και να χορήγε κι' έσεις τη φύση που με περιβάλλει. Βρίσκεισαι λοιπόν, στο 'Αμφιάρσιον. 'Ισως, το έχετε ακούσει. Είναι ο ναός του 'Αμφιάρεως, ένα από τους αρχαιότερους ναούς του ελληνικού θρόνου. Νομίζω ότι σε όσα ήταν άσκατα να σας έρωσα την ιστορία του: Λοιπόν, ο 'Αμφιάρεως ήταν βασιλόπουλο του 'Αργού, γιου του 'Ορκέου, και έγγονος του Μελαμπίου. Από τον παππού του καταγόμουν την Ικαρία, ήταν ένας καταπληκτικός μάχη κι' ένας αξιοθαύμαστος θαλασσοπόρος. 'Αμφιάρεως ήταν βασιλιάς του 'Αργού, μαζί με τον 'Αδραστο, τον αδελφό της γυναίκας του, της 'Ερφίλης.

»Όταν ο Πολυεύκλις ήθελε σε σύγκριση με τον αδελφό του τον 'Ετεοκλή πήγε στα 'Αργία και ζήτησε τη θρόνο των βασιλιάδων του. Μόλις, ο 'Αμφιάρεως μαχημένος τον Ικαρίο, ο 'Αμφιάρεως ποδήλε το δρόμο και δέ ακολουθούσε και άνοιχθηκε να άνοικε στη διέξοδο των δύο αδελφών. 'Η γυναίκα του όμως, η 'Ερφίλη, δωροδοκήθηκε με ένα θουμίσιο περιδέραιο από τον Πολυεύκλι, κι' έπεισε τον 'Αμφιάρεω να ακολουθήσει τον αδελφό της τον 'Αδραστο στην έκστραση κατά τον 'Ορκέο. 'Ετσι, ο 'Αδραστος κι' ο 'Αμφιάρεως ήταν από τους 'Επτά επί Θήβαις. Κι' όταν η δραματική εκείνη έκστραση είχε το γνωστό τραγικό τέλος, οι επτά που έκστρατεύσαν μαζί με τον Πολυεύκλι έναντι του 'Ετεοκλή, νικήθηκαν σκοτωθήκαν οι πέντε και σώθηκαν μόνο ο 'Αδραστος κι' ο 'Αμφιάρεως. Ο τελευταίος αυτός κυνηγημένος από τον γιό του Ποσειδάωνα, τον Θηβαίο Περικλήμενο, έφυγε απάνω στο άμα του προς την 'Αττική.

Και τότε, ο Ζεύς, βλέποντας ότι ο φαναγμένος του θα σκοτωνότανε έρωσε έναν κεραυνό άνοιξε μια βροχή πάνω στη μυρμήκη γη, κι' εκεί μέσα έκουψε τον 'Αμφιάρεω, μαζί με το άμα του και τον ήλιο που τον οδηγούσε. Το άνοιγμα έγινε εδώ, κάτω από μια λεύκα, που στη ρίζα της άνοιξε άκρη και σημάς νεο. Το νερό αυτό ήταν για τους αρχαίους Ιασιτικά και για τους άρρωστους. Γι' αυτό ο 'Αμφιάρεως λατρεύτηκε σε θαυματουργός γιάτρος, πιο φημισμένος από τον 'Ιπποκράτη, τον 'Ασκληπίο και το Γαλήνη, γιατί αυτός είχε περβίληρη και τη θεϊκή αγωγή... 'Ισως του 'Αμφιάρεως είχαν χτιστεί στο 'Αργος, στη Σπάρτη, στην 'Αθήνα.

Το πιο γνωστό του όμως είναι αυτό που είχε ύψωθι εδώ όπου ο θούλος είχε οίσει τον κεραυνό του Διός... »'Ηταν, λοιπόν, το 'Αμφιάρσιον σπουδαίο θαλασσοπύκνο κέντρο της φορολογίας έπαχης. 'Εδώ είχε χτιστεί το ιερό του ιατρού θαλασσοπύκνου. Κι' εδώ φάνταζε άφου ξεκινάγαν από εδώ τα πλοία κι' ατίθονα μέση οι άσσωστοί για να γνωρίσουν την ποθητή γιάτρειά, ή, τουλάχιστον, την έλπίδα της...

»'Η εποχή εκείνη πέρασε. Ο θρόνος έδωσε τη θέση του σε πιο πρακτικό βασιλιά. Και ή κάπως άφελη ερμηνευτική πίστη των αρχαίων σβώθηκε από την πραγματική πίστη του αληθινού Θεού—τον Χριστιανισμό.

»Δεν έχει σημασία. 'Η άσκατα έπεχη περιόρισε ως την καινούργια με μέγισμα και άγανήσιν—να, όπως αυτά που προσβάλλουν εδώ, κοντά μου, μέσα στον περίβολο του 'Αμφιάρσιου. Είναι μάγισσα μουσική, να από τους αιώνας, που έσποδάλουνε μέσα από τις νωπές και άσσοές πρασιάνες. Δεν είναι όμως μόνο αυτά που άείζει να θαυμάστον εδώ, γιατί πιο πάνω άείζει να θαν, μαστή ή φύση που τα τριγυρίζει και ή σοφία αυτών που τα σφηνώσανε

Η γυναίκα του, η 'Ερφίλη, δωροδοκήθηκε μ' ένα θουμίσιο περιδέραιο από τον Πολυεύκλι...

μέσα στη μαγική φύση... »Δεν είναι, βέβαια, συμπτώσις άπλη το ότι ή κλασσική άρχαιότητα χ'ι τοποθετήσει τα μνημεία της στην άγκαλιά της πιο άσύγκριτης φύσης, κή όμορφιάς. Είναι καλά ύπολογισμένη σφίση. 'Ετσι, ο Παρθενών ύψώθηκε στην κορφή του πιο γραφικού...

ΑΓΓΛΙΚΟ ΠΕΙΣΜΑ

Ο ήρωας... του τηλεγραφόφουλου

ΔΕΝ υπάρχει 'Αγγλος, καθώς είναι γνωστό, που να μη φημίζεται για το πείσμα του. Και το έθνικό αυτό πείσμα κυριεύει τους πολίτες του 'Ηνωμένου Βασιλείου προπαντός όταν πρόκειται να υπερασπισούν τα δικαιώματά τους—ή εκείνα, που νομίζουν, για δικαιώματά τους...—σπέναντι σ' όποιον άπειλεί να τα καταπατήσει.

Το συναίσθημα αυτό, ότι έπαιχτο, οδούσαν να καταπατηθούν ένα δικαιώμα, που είχαν, σαν έλευθέρους Βρετανούς, πολλές δοκιμάσε, ένας συνταξιοδότης οικονομικός υπάλληλος, ηλικίας 72 έτών, ο 'Εντουαρ Μόμπρεϊ, όταν είδε δύο εργάτες να νοίνουν μια τρύπα έξω από το σπίτι του και πληροφορήθηκε, σ' έρώτησή του πως έκανε, πως στην τρύπα αυτή έπορεύτο να τοποθετηθι ένα τηλεγραφόφουλο.

Λίγο άργότερα, σαν οι εργάτες έαναγορεύσαν για να φυτέψουν το τηλεγραφόφουλο, βήκαν τον Μόμπρεϊ στοργυλλοκαθισμένο πάνω στην τρύπα.

Δέ θέ με σκώστετε από δώ παρά μόνο να την βία, τους δήλωσε. 'Απαγορεύω να υπή τηλεγραφόφουλο έξω από το σπίτι μου. Γιατί το χαλάει την πρόσοψι και καταστρέφει

άγκαλιά της πιο άσύγκριτης φύσης, κή όμορφιάς. Είναι καλά ύπολογισμένη σφίση. 'Ετσι, ο Παρθενών ύψώθηκε στην κορφή του πιο γραφικού...

τη θέα, που είχα από το δωμάτιό μου!

Μάστινα οι εργάτες προσπάθησαν να τον μεταπείσουν. Και έξ ίσου μάστιες στάθηκαν οι προσπάθειες των ανώτερων υπαλλήλων και των άστυνομικών, πού, ειδοποιημένοι από τους εργάτες, ήσαν για να παρακαλέσουν τον ιδιοκτήτη ιδιοκτήτη να έαναγκάσει στο σπίτι του.

Τελικά, το πείσμα του θριάμβησε. Στις 9 το πρωί οι εργάτες έαναγκάσαν, αλλά για να τοποθετήσουν έπειτα από νεώτερη έντολή που λάβαν, άσκατα μέτρα μακρύτερα από το σπίτι του Μόμπρεϊ το τηλεγραφόφουλο! Και ο άγγλικός τύπος έσπευσε, την επομένη, να δημοσιέσει με όλες τις λεπτομέρειές της την ιστορία, συνοδεύοντας την με κολακευτικά σχόλια για τον Μόμπρεϊ, που υπερασπίστηκε την αίσθητική του σπιτιού του με ισχυρογνώμοσύνη γνήσιου Βρετανού!

κοι λόφου που δεσπόζει απάνω στην αιώνια πόλι, το ιερό του 'Απόλλωνος και το μαντείο από όπου έμπνευσμένη ή Πυθία άφινε να άκουστούν οι άλάνθαστοι χρονοί της, τοποθετήθηκαν μέσα στο άγριο και άεπε, ραστο μεγαλείο των δελφών, ή 'Ιερά. Άλλες διάλεξε για ενδοσίτημά της το βασίλειο της 'Ολυμπίας, στον μαγικό ύψος του Σουνίου έσπε, τάχθηκε πρηνάρος ο ναός του Ποσειδώνος, θεού των θαλασσών, που τις έχει δαμασμένες κάτω από τα μαρμάρινα πόδια του, το γαλανό, λευκό όνειρο του Σαρωνικού άγκάλιασε το ναό της 'Αφίας στην Αίγινα, και το ιερό του 'Αμφιάρσου κορφώθηκε μέσα στο πιο πυκνό πρσίνο—των πεύκων, των πλατανίων, των σκίων.

»Για το 'Αμφιάρσιον οδηγεί ένας δρόμος, το ίδιο έλικοειδής με τον άλλον, που κατακυλάει από τον Κάλαμο προς τη θάλασσα, προς την παραλία του Ευβοικού, προς τους 'Αγίους Αποστόλους. Κατ'εφεύρεται από την ίδια άφελεια προς το Βασιλείο του πιο άσσορού, του πιο ζωντανού πράσιου. Μια βλάστησις άργιστική άγκαλιάζει το δρόμο που έρπει στις πυκνά δασομένες πλαγιές του βουνού. Δεξιά πεύκα, άουτσάσκινα, πιά κεί πλατάνια, και στο βάθος το γαλάζιο όραμα του Ευβοικού, λουσμένου κάτω από το πιο άκριδο έπουράνιο χρυσάφι του ήλιου! 'Η άσύλληπτη μαγεία της σύντομης διάδρομής—από τον Κάλαμο προς το 'Αμφιάρσιον δεν είναι παρά τρία χιλιόμετρα και κάτω—καταλήγει σε ένα μικρό πλάτωμα πλασιωμένο με βερβούκια δέντρα. Μια γεφυρούλα περνάει απάνω από μια βραδεία χαράδρα, που σής την ξανάπει, και πού είναι το σπίτι μου, ο κήπος μου, το νοικοκυριό μου... 'Εγώ προσπαθώ να κεντρώω με άπαλο ροζ το πράσινο, που με περιβάλλει και να γοητεύω το βλέμμα του άσπεκτέτη, που περνώντας το γεφυράκι, μπαίνει με δέος από μια πορτα άνοιγμένη στο σωματόπλεγμα, που περιβάλλει τις άρχαιότητες, μέσα στον ιερό χώρο του 'Αμφιάρσου...

»Μια άπόλυτη ήσυχια βασιλεύει εδώ μέσα. Βλέπτε τις μαρμαριμένες πέτρες που δείχνουν το μέρος όπου ύψωνότανε γεμάτος γλυκερά μεγαλοπρέπεια ο ναός του 'Αμφιάρσου. 'Εδώ οι άνθρωποι της άρχαίας έπαχης συνήθιζαν να έρχονται, όχι μόνο για να προσευχηθούν, αλλά και για να θαυμάσουν. Στην είσοδο του ναού ύπληχαν λουτρά, όπου οι πιστοί βουτάγαν πριν παραδοθούν στις ιαματικές Ικανότητες του 'Αμφιάρσου...

»Είναι, βέβαια, παραμυθία όλα αυτά. Παραμυθία που τα άρρωσε, ζωογόνο ύδωλα, ή πίστη στο Χρήστο! Βλέποντας όμως κανείς τους τόπους της λατρείας των ειδώλων της άρχαιότητας, πειθεται πόσο οι πρόγονοί των σημερινών 'Ελλήνων ήτανε πειστικοί στο θρησκευτικό προσήλυτισμό τους. Είδικα και έόσαν, χωρίς καμιά, φυσική ή υπερφυσική δύναμι, οι θεότητες των διαφόρων 'Ειδωλότητων'.

Καλλιτέχνες όμως πραγματικοί αυτοί που τις είχαν και, θιρώσει, που τις είχαν, ύψωσει στα βάθρα τους. Και ή καλλιτεχνική τους ιδιοσυγκρασία 'Ινα άναμφισβήτη, έε, πείσεται άόσπαστη από την τοποθέτησιν των ναών. Τα πιο ειδωλικά, τα τοπία του ελληνικού θαύματος έχουνε διαλεχτή προσεκτικά για να άγκαλιάσουν τους τόπους της λατρείας των άφελων ειδώλων μιας λατρείας που, έτσι, ύπογραμμισμένη από το ύπεροχο μεγαλείο της φύσεως, γίνεται ύποβλητικά καταπληκτική.

»Ενας από τους τόπους της πιο έντονης άναπόλησης του κλασσικού μεγαλείου της αιώνας 'Ελλάδας, κι' ναι χωρίς άλλο κι' αυτός εδώ, το 'Αμφιάρσιον. Και σκετικά κοντά στην 'Αθήνα—πενήντα χιλιόμετρα. Κάθεναν μπορεί σε μια ώρα να τα έξειβη έδωσιση χιλιάδες χρόνια πίσω, και να γοητευτή από το ύπεροχο μεγαλείο του παρελθόντος, πλαισιωμένο από το άγέραςτο θαύμα της αιώνας ελληνικής φύσεως...

»Εγώ, μια ταπεινή μικροδάφνη, άδερφή της δάφνης, που γλύτωσε κάποτε από το μονασμένο κυνηγητό του έσναμμένου από τον έρωτα 'Απόλλωνα για να ριζώση και να γίνη δέντρο σύμβολο της αιώνας δόξας, σας β-θαίω ότι διάλεξα το πιο άμορφο μέρος για να γοητεύω, να γοητευτώ και να άναπολήσω... Να άναπολήσω την όμορφη εποχή που πέρασε, χωρίς να περάση ποτέ και γι' αυτό θαυμάζεται ποτέ... ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Σενάριο—Σκηνοθεσία: ΓΙΑΝΝΗ ΝΤΑΛ ΔΑΜΙΑΝΙΔΗ. Μουσική—Τραγούδια: ΜΑΝΟΥ ΧΑΤΖΗΔΑΚΗ. Δίσεις Φωτογραφίας: ΔΗΜΟΥ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ. Παραγωγή: ΑΓΟΙ ΡΟΥΣΣΟΠΟΥΛΟΙ—ΓΙΩΡΓΟΣ ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ—Δ. ΣΑΡΡΗΣ—Κ. ΨΑΡΡΑΣ

Το Κορότλακι της Δεσποινίδος

Από την άμύμη θεατρική έπιτυχία των Ν. ΤΣΙΦΟΡΟΥ — ΠΟΛ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΤΖΟΥΛΙΑ ΓΡΗΓΟΡΗΣ : ΤΖΕΝΗ ΚΑΡΕΖΗ
Ο Κ. ΓΕΝΙΚΟΣ : ΝΤΙΝΟΣ ΧΑΙΟΠΟΥΛΟΣ
ΛΑΙΚΗ : ΔΙΟΝ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΜΑΝΩΛΗΣ : ΡΙΚΑ ΔΙΑΛΥΝΑ
ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ : ΣΤΑΥΡΟΣ ΞΕΝΙΔΗΣ
ΤΖΟΥ ΓΑΡΜΠΗ

11ο ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ
»'Η Τζούλια, κόρη του Τζην Κασάλη Γενικού Διευθυντού της εταιρείας Χαλιδας, περνάει συχνά το Γρηγόρη, έναν υπάλληλο του πατέρα της, που είναι τρελλά έρωτευμένος μαζί της με δέν τολμά να της το πει. Μια παρέστησι κάνει τον Κ. Γενικό ν' άπολύσει το Γρη-

γόρη. Πιστεύοντας όμως πως έβρει ένα τα άσπικα ενός κλασσικού κελύου, τον Γρηγόρη στην ύπηρεσίαν του. 'Η Τζούλια, για να τον βοηθήσει, άποσπάζει να κάνει το Γρηγόρη να πεισθεί πως είναι άσπικα μαζί του. Παραπονεμένη πως μένουν με αόρα, ένα τα άσπικα περνάει καθαρό νερό...

»'Η άποκάλυψι του Κ. Γενικού, ότι το υποκάλυ άντ'ι για ούζο περνάει σέκτο μεράκι, βάσει σε άσπικα τον Γρηγόρη:
— Καλά, με νερό μένουνε:
— Δεν είναι μεθυσμένη... Σαγλασιώδες κάνει.
Μη ύποπτόντας να κάνει κι' άλλους, ή Τζούλια παύει να προσπαθεί να μεθυσμένη και λέει στον πατέρα της:
— 'Ε, λοιπόν, κύριε Γενική, ή έδωπάδα σου σπάει τζάσι.
— Όχι, έπειδή κοροΐδεμε αυτόν, νόμισες πως θα κοροΐδεμε κι' έμένα...
— Με κοροΐδεμε έμένα: ιατάει ο Γρηγόρης.
— Αι, τί σ' έκανε:
Βλέποντας το Γρηγόρη να κατεύθυνεται προς την πόρτα, ή Τζούλια τρέχει να τον σταματήσει...
— Πού πάς, Γρηγόρη;
— Θα μου επιτρέψετε να φάω το γιαουρτάκι μου άπόψε...
»Ο Τζένης προσπαθεί να διορθώσει τα πράγματα:
— Μην κόνες έτσι... Παίξει, έρε παιδί μου...
— 'Εγώ δε σπκώναι παιχνιδίσια Κ. Γενική... Θάπρεπε να κοιμιζή κι' αυτά που κάνει...
— Άσε τα παιχνιδίσια... 'Ελα, να, πιάσε φιλά για να την πιάσης να πάτε σ' ένα κέντρο να χορεύετε...
— 'Εγώ: Μ' αυτά σε κέντρο... Ποτέ!...

— Σκίσει... Και δέν του φαινότανε...
— Κι' εγώ έτσι, που τον έβλεπα, με τα γυαλιά, τον περνούσα για σοβαρό.
»Ο Γρηγόρης, άκούει τα λόγια της σταματά και κάθεται πλάι της.
— Είναι και σοβαρός, δεσποινίς, της λέει.

Κι' όμως λίγη ώρα άργότερα ο Γρηγόρης μαζί με τη Τζούλια και με την παρέα της βρίσκονται σ' ένα κοσμικό νυχτερινό κέντρο λίγο έξω από την 'Αθήνα.
»Ο Λούλης, που πασακολουθεί τη Τζούλια και το Γρηγόρη που χορεύουν στην πίστα, λέει σε μια στιγμή ν' ένβουσινασμού:

— Και σοβαρός είναι και άπ' όλα είναι... προσθέτει ή Τζούλια. Βγαίνω εγώ με όποιον κι' όποιον έξω...
— Όποτε γι' αυτό νάσαστε τελευταία τη Τζούλια από την παρέα, παρ'ότι ο Λούλης, λόγω πού έμπελε με σένα, κύριε Γρηγόρη. Δέν πιστεύω ν' άνοιχθής πως είσαι το φλέθ της!

— Καύμενε Λούλη, έπαιθαίνεις ή Λούση, θέλει συζήτηση το πράγμα;
Χωριό που φαίνεται...
— Φαίνεται... Φαίνεται; αωάει με άφελεια ο Γρηγόρης.
— Ένας μεσάρης από τη συντροφιά σπκνώνεται και προτείνει στη Τζούλια να χορεύουν.

— Ένώ το ζευγάρι στροβιλιίζεται στην πίστα, ή Λούση συνεχίζει:
— Άω! τον άλλο το γαζό, τον υπάλληλο του πατέρα της, που τον μαζεύει στο σπίτι και τον δουλεύει... Πώς τον λένε, θρέ Λούλη;
— Μήπως Γρηγόρη; έπαιθαίνει ο Γρηγόρης.
— Μπαράδο, Γρηγόρη... Μή μου πής πως δεν είναι πλακατζού...

... του κάνει ξέρεις και την έαυτεμένη.
— Δηλαδή ο Γρηγόρης είναι το κοροϊδάκι της...
— Η Τζούλια, που κάτι υποψιάζεται πλησιάζει και ρωτάει:
— Τι κουτσαμάρες λέτε εσείς εδώ;
— Ο Γρηγόρης όμως θυσιάζοντας την θαναπαρασούρι στην πίστα.

— Εκεί, μακριά από τους άλλους, της ξεφουρνίζει όσα έμαθε:
— Ωστε ή θεσποινίς θάρκε ένα υπάλληλάκι και το γλεντάει...
— Το γλεντάω...
— Γιατί άγι; Τι άλλο σούμαθε ο πατέρας σου; Σ' έμαθε να σέβεσαι τους άλλους; Σ' έμαθε να κοτιάζεις;

... Σ' έμαθε να δουλεύεις, για να δής πως βγαίνει το ψωμί; "Οχι... Η θεσποινίς τα βρίσκει όλα έτοιμα... Τι να κάνεις λοιπόν, άφελ τάνεις όλα στο πίστο; Έπρεπε να βρής και κάτι, για να περνάς την ώρα σου... Για να διασκεδάζεις κάπως την πλήρη σου... Καί βρήςκες έμένα!...

— Εγώ;
— Εσύ!... Μόκο, μπράκι!... πως το λέτε;
— Έμένα μιλάς έτσι, Γρηγόρη;
— Γιατί; Καί ποιά είσαι εσύ; Νομίζεις πως αξίζεις περισσότερος από μια μοδιούτσουλα, που τρώει τα νύχια της στο δελόνι...;

... "Η από μια κοπελίτσα, που σπκνώνεται τα γαράματά, για να πάη να θγάλη το μεροκάματο; Νάσουμα τέτοια να σέ σέβουμενα, αλλά δεν είσαι... Του λόγου σου είσαι μια σαθούρα πολυτελείας και μας κοπανάς και πέντε έξη υάτρικά, για να μας κάνεις την έξυπνη... Μας πιάνεις και κοροϊδάς...

... για να κάνεις, λές, την πλακατζού... Έν τάξει, λοιπόν, είμαι κοροϊδο. Όχι για τίποτα άλλο, αλλά γιατί πίστευα πως έχεις μέσα σου δυό γοραιομάρια άνθρακιά... Μόνο που τα κοροϊδά σαν κι έμένα δεν κατεβάζουν το κεφάλι, αλλά σπκνούν το χέρι... Έτσι... Καί της άστράφτει ένα ηνρότατο χαστούκι.

Το πρωί της επομένης, ο Γρηγόρης βρίσκεται μόνος του στο γραφείο του κ. Γενικού. Είναι ολοφάνερο πως είναι πολύ νευρικός. Σκέπτεται πως θ' αντιμετώπιση το διεθυντή του, ύστερα από το χαστούκι που έδωσε στην κόρη του τη Τζούλια. Ο ίδιος άλλωστε απορεί τώρα πως τόλμησε...

— Ο κύριος Γενικός δεν άργει να κατασθάρει και μόλις μπαίνει στο γραφείο και βλέπει μπροστά του το Γρηγόρη, πετάει την τσάντα του πάνω στο γραφείο και τον άρπάζει απ' τα πέτα:
— Εσύ είσαι, θρέ, που χτύπησες την κόρη μου;
— Να σας εξηγήσω, κύριε Γενικέ;

— Δεν θέλω εξηγήσεις... Λέγε... Την χτύπησες;
— Την χτύπησα...
— Θεός στωρέσι τον πατέρα σου... Καί τώρα θέλω να σέ ρωτήσω κάτι... Πού το βρήςκες, θρέ άθεόφοβε το θάραος και τη χτύπησες;
— Δεν ήταν θάραος... Έξαφι ήταν κ. Γενικέ... Πικράθηκα, θάλασσα...

... Θύμωσα... κοκκίνισα...
— Το κοκκίνισμα είπα να μη το άνασθάρεις...
— Μάλιστα... Καί να σάς πώ κάτι... "Αν την είχατε δείρει όσο ήτανε καιρός, το δικό μου χαστούκι θα το είχε γλυτώσει...
— Σ' αυτό έχεις δίκιο... Συμφωνώ...

Δὲν καταδέχεσαι νὰ σὲ πάρουν
γιὰ τὴν προίκα σου. Νομίζεις ἀρ-
κετὰ τὰ χαρίσματα σου, ὥστε νὰ
μὴ χρειάζεται νὰ χρηματοδοτήσης
τὸν ἄντρα, ποὺ θὰ σὲ παντρευτῇ.
Ἀγαπᾷς ὅμως ἓνα παιδί. Ἐρω-

ῥιζένειες τοῦ καρπού μας

...σας, ἵνα ἡμεῖς ἵσταί·
 σα· ἰούδας καὶ προδίδεις τὸ Θεόν
 σου, γίνεσαι Ἐφιάλης καὶ προδί-
 νεις τὴν πατρίδα σου. Ἀλλὰ καὶ μὴ
 τὸ χρήμα ἀνσταταίνεις ὀκλογάνεις
 δίνεις τὴν ψαίκα στὸν ἄρρωστο
 σπουδάζεις παιδιὰ, παντρεύεις πρό-

πηρε και απειθυλθηκε στους γονεις της.
 Η πρότασί του δεν είναι να τους απαλλάξει μόνο από το βάρος ενός μέλους της οικογενείας. Υπόσχεται να βοηθήσει όλη την οικογένεια.

μή πιαίνει απόφα. Άλλα πρέπει...». Αυτό το «πρέπει...». Πολλές φορές το βλέπουμε. Στο «πρέπει» η βυστία. "Όταν αναλογίζεται πόσο θα βοηθήση με τὸ γάμο της τοὺς δικούς της, βρίσκει, ὅτι εἶναι ἐ- γωιστικό ἐκ μέρους της ν' ἀποθή- σουν τὴν «τύχη» πού της παρου- ασθηκε. Τυχὴ γιὰ τοὺς ἄλλους: πί- κρα καὶ ὀλιψι γι' αὐτήν. Φαίνεται ἀποφασισμένη νὰ τὰ ὑποσπῇ. Τὸ θεωρεῖ καθήκον. «Δὲν εἶναι ἡ ἐρω-

γενεές. Ἀλλὰ καὶ πόσα παιδιά με
φιλότιμο, με ὠριμότητα, με φρό-
νησι, με αὐταπάνησι, με ἀλτρουϊ-
σμό, με πνεῦμα θυσίας.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

[illegible]

Kolynos
SUPER WHITE

Kolynos

Σήμα κατατεθέν

ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΑΙ
ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

γκρέκα

ΤΩΡΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΔΩΣΤΕ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ ΒΙΤΑΜΙΝΕ Σ

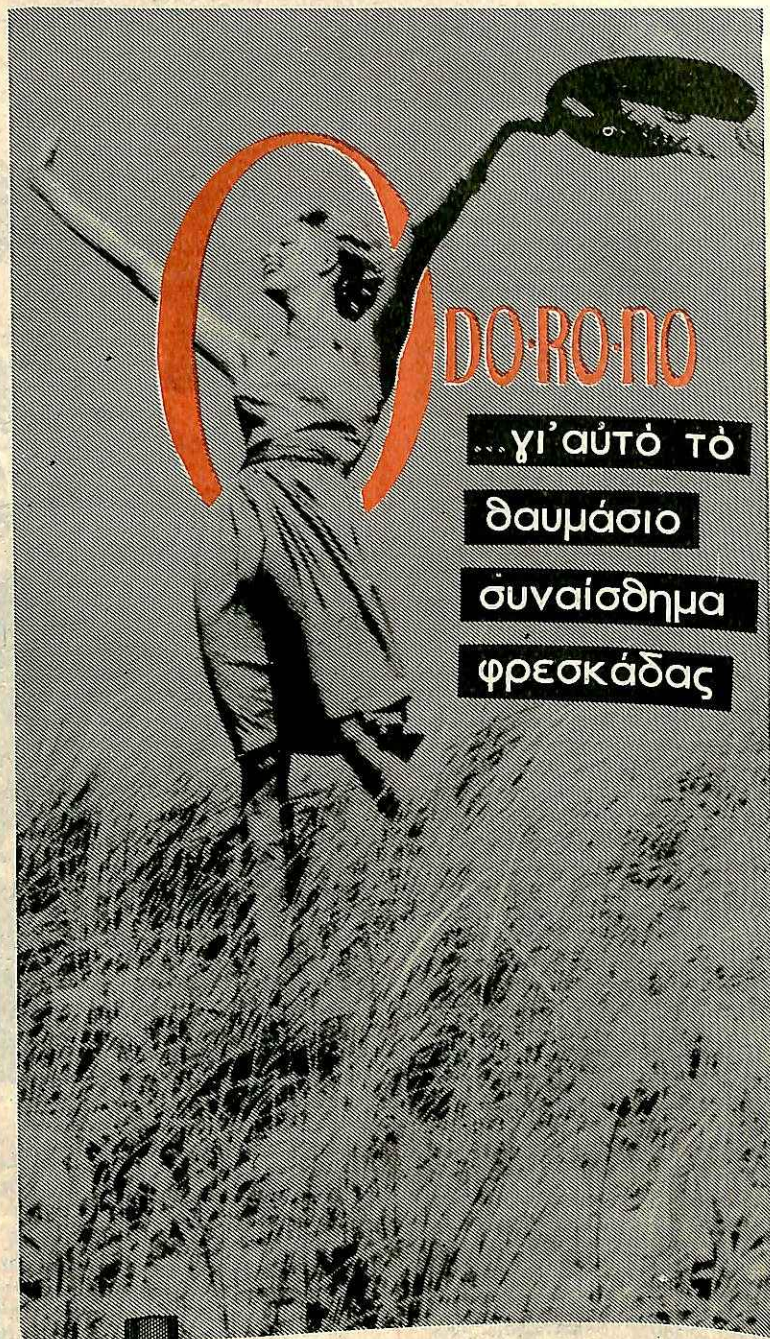
Ολημερί

Τώρα το Καλοκαίρι, προφυλάξτε τα παιδιά σας από διαρροϊκές κενώσεις και λοιμώξεις με το βιταμινούχο ζαχαρούχο γάλα ΣΙΣΣΥ EXTRA.

Χάρis στις Βιταμίνες Β και στις ιδανικές αναλογίες συστατικών το ΣΙΣΣΥ EXTRA είναι εύπεπτο και αφομοιώνεται εύκολα από τα παιδιά.

Το ΣΙΣΣΥ EXTRA προσφέρεται ΠΑΝΤΟΤΕ ΦΡΕΣΚΟ έξ αιτίας της τεραστίας καταναλώσεως.

Ρωτήστε το γιατρό σας: δα σας ουστήση ανεπιφύλακτα το βιταμινούχο γάλα ΣΙΣΣΥ EXTRA.

ODO-RO-NO

...γι' αυτό το
δauμάσιο
συναίσδημα
φρεσκάδας

Όπουδήποτε, όποτεδήποτε χαιρετάτε τον κόσμο μ' ανοικτή αγκάλη, όταν ξαίρετε ότι το αποσμητικό ODO-RO-NO σας προστατεύει (και τα ρούχα σας ακόμη) κατά της δυσσομίας και του ιδρώτος κάθε λεπτό της ημέρας.

Για νάχετε πραγματική σιγουριά, θυμηθείτε:

Μόνον το αποσμητικό ODO-RO-NO είναι προϊόν της πιο προηγμένης Αμερικανικής επιστημονικής έρευνας.

Κάντε το την πιο ευχάριστη καθημερινή συνήθειά σας.

"Γνώμη"

.. το κακάο μας !

Όμοφωνία μικρών και μεγάλων σε κάθε οικογένεια!

Γιατί το ΚΑΚΑΟ "ΙΟΝ", ΤΥΠΟΥ ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ δεν είναι μόνο ένα εύγεστο και θρεπτικό ρόφημα πλούσιο σε βιταμίνες, αλλά και ένα ρόφημα, που χάρις στην Θεοβρωμίνη που περιέχει δίνει κέφι, χαρά και καλή διάθεση...

ΚΑΚΑΟ **ION** ΤΥΠΟΥ ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ
ΕΝΑ ΡΟΦΗΜΑ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΜΙΑ ΠΛΗΡΗΣ ΤΡΟΦΗ

ΚΟΥΣΣΕΝΤΟΣ

Γοητευτικό χρώμα !

... έχω πολλές επιτυχίες, ιδίως στην ακροθαλασσιά. Πολλά οφείλω στην NIVEA, που δίνει ένα έντελως φυσικό μελαχρινό χρώμα στο δέρμα μου, χωρίς τον παραμικρό έρεθισμό από τις καυτερές ηλιακές ακτίνες ! Χρησιμοποιώ NIVEA κάθε καλοκαίρι.

Για παρατεταμένη ήλιοθεραπεία και ώρατο μελαχρινό χρώμα

Για την περιποίηση του δέρματος και την προστασία από τον καυτερό ήλιο

*Από μία αυθεντική επιστολή

— Εισοδημα; —

ΓΑΛΛΙΑΣ

ΟΙ ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΕΣ ΞΕΚΙΝΗΣΑΝ!

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΧΕΙΑΣ

Η πλειοψηφία των σοφών της Αφροδίτης αποφασίζει τη θανάτωση των αστροναυτών. Αλλά ο αριθμός Ένα παρελκνεί τη συζήτηση και τους σώζει. Στο μεταξύ, άλλωστε, η βασίλισσα Κούνα καλεί τους ανθρώπους της Γης στο ανάκτορό της, για να τους δει από κοντά. Όλο αυτό τον καιρό, οι αστροναύτες βρίσκονται θυθιγμένοι σε ύπνο. Μία μέρα, όμως, ξυπνούν μέσα σ' ένα νυάλινο τρούλλο. Μπροστά τους απλώνεται ένας δρόμος που φαίνεται τελείως ερημικός. Κάπου-κάπου, ένας μεγάλος σκούρος όγκος σκίζει τον αέρα. Οι αστροναύτες νομίζουν ότι πρόκειται για πουλιά, αλλά σε λίγο καταλαβαίνουν ότι τα ιπτάμενα αυτά όντα είναι άνθρωποι. Ένα απ' αυτά σταματάει μπροστά στον τρούλλο όπου βρίσκονται κι' οι αστροναύτες μπορούν τώρα να το περιεργασθούν μ' όλη τους την άνοση.

11ον — Και πολλά άλλα, που παραμένουν ακόμη άλυτα για τους ανθρώπους της Γης, απάντησε ο Χάνσεν, με συλλογισμένο ύφος. Φίλοι μου, πρόσθεσε, έχω κάθε λόγο να πιστεύω, ότι βρισκόμαστε σ' έναν κόσμο με πολύ ανώτερο πολιτισμό από το δικό μας. Στο επίσημο πεδίο, τουλάχιστον, οι άνθρωποι της Αφροδίτης έχουν κάμει θαύματα.

Σε λίγο, το παράξενο αυτό όν που είχαν δει μπροστά στον τρούλλο, εμφανίστηκε μπροστά τους. Από πού είχε μπει; Άγνωστο. Οι πέντε αστροναύτες κι' η Άιρην δεν είδαν καμιά πόρτα ν' ανοίξη, κανένα κομμάτι του γυάλινου τοίχου να υποχωρήσει. Κι' άσπαστο, το γεγονός αυτό ήταν αναμφισβήτητο. Το όν που είχαν δει μπροστά στον τρούλλο, χάθηκε για μία στιγμή κι' έπειτα εμφανίστηκε, ξαφνικά, μπροστά τους.

Μπορούσαν τώρα να το περιεργασθούν μ' όλη τους την άνοση. Φόρουσε μία γυαλιστερή στολή σαν από άσφαλι, που ήταν σφιγμένη πάνω του και που φαινόταν σ' ανοκώματη από το κεφάλι ως τα πόδια. Αυτή η στολή ανέβαινε στον τράχηλο, σκέπαζε το πίσω και το πάνω μέρος του κεφαλιού κι' έφτανε ως το μέτωπο. Μόνο το πρόσωπο έμενε ακάλυπτο. Τα δάχτυλα των χεριών και τα πόδια ήταν σκεπασμένα επίσης. Όπως είχε προσέξει ο Ρίχτερ, δυο στενόμετρα φτερά κρέμονταν από τα χέρια του, ενώ πάνω στην κοιλιά του βρισκόταν ένα ορθογώνιο κουτί, που το πάνω μέρος του έμοιαζε με τα ταμπλά των μοντέρνων ραδιοφώνων.

Τώρα που έβλεπαν από κοντά αυτό το όν, καταλάβαιναν, ότι τα χέρια του ήταν μικρότερα και τα πόδια του μεγαλύτερα. Έτσι, εκτός από το κεφάλι, οι αναλογίες του κορμιού του φαινόταν περισσότερο αρμονικές, χωρίς, βέβαια, να είναι τέλειες. Όλα έδειχναν, ότι το όν αυτό ήταν σκεπτόμενο και λογικό, ένας άνθρωπος άλλου πλανήτη.

Τα μάτια του είχαν συλωθή πάνω στους αστροναύτες και τους κύτταξαν μ' επιμονή, πηγαίνοντας από τον ένα στον άλλο. Στην Άιρην σταμάτησαν κάπως περισσότερο, σ' αυτό που είχε κάμει μεγαλύτερη έντυπωσι.

Αυτή η σιωπηλή εξέταση είχε αρχίσει να τους πειράζει κι' ο Χάνσεν ήταν έτοιμος να μιλήσει για να κάμει διάφορες ερωτήσεις στον επισκέπτη του. Αλλά κανένας ήχος

δεν βγήκε από το στόμα του, γιατί σκέφτηκε πως το όν που βρισκόταν μπροστά του δεν θα μπορούσε να τον καταλάβει. Άρχισε τότε να κάμει μορφασμούς και να κουνάει τα χέρια του. Αυτή η μίμηκη σημαίνει: «Ήρθαμε με καλές διαθέσεις. Πρέπει να μάς δώτε σ' αίφνης. Η μεγαλύτερη επιθυμία μας είναι να μπορούμε να συνηγορήσουμε μαζί σας. Θέλετε να συνηγορήσουμε για να βρούμε ένα μέσο, που θα μάς επιτρέψει αυτή τη συνένωση».

Τα χείλη του επισκέπτη κινήθηκαν, τέλος, και μερικοί ήχοι βγήκαν από το στόμα του. Οι ήχοι αυτοί έφταναν λέξεις, που με τη σειρά τους σχημάτιζαν μία φράση. Αυτή η φράση ήταν σ' ένα κακή αγγλική κι' έλεγε:

— Καλώς ήρθατε στον πλανήτη μας!

Ο Χάνσεν κύτταξε σαστισμένος. Σίγουρα θα είχε παρακούσει. Δεν ήταν μικρότερη η έκπληξη των άλλων αστροναυτών. Μήπως, λοιπόν, όνειρευόνταν;

— Άλλ' ο επισκέπτης ξαναείπε:

— Καλώς ήρθατε στον πλανήτη μας!

Αυτή τη φορά δεν χωρούσε αμφιβολία. Ο επισκέπτης μιλούσε αγγλικά, μ' όλο που η προφορά του ήταν αξιοθρήνητη. Καί, ξαφνικά, μία ύποψια πέρασε από το μυαλό του Χάνσεν. Μήπως, ενώ αυτοί ζούσαν απομονωμένοι σχεδόν από τον υπόλοιπο κόσμο στην Όκαρα, άλλοι αστροναύτες είχαν κάμει το ταξίδι στην Αφροδίτη; Δε μπορούσε, βέβαια, να ήταν Αμερικανοί, γιατί στην περίπτωση αυτή, θα μιλούσαν καλά αγγλικά. Θα έπρεπε τότε να ήταν Ρώσοι...

Την ίδια σκέψη είχαν κάνει κι' οι άλλοι αστροναύτες. Σίγουρα, έπρεπε να ήταν Ρώσοι! Κι' αυτοί, οι αστροναύτες της «Νέας Ατλαντίδας», είχαν έρθει δεύτεροι! Αληθινή λύσσα τους κυρίευσε σ' αυτή τη σκέψη. Λίγο ακόμη και θα ώρμουσαν πάνω στον άνθρωπο που στεκόταν μπροστά τους για να τον κομματιάσουν.

— Πότε ήρθατε; ρώτησε ο Χάνσεν, με τραχεία φωνή.

Ο επισκέπτης φαίνεται, ότι είχε μαντέψει την ταραχή τους. Έσκυψε τότε στη συσκευή, που κρέμονταν από τη μέση του και πίεσε ένα κουμπί. Ένας φωτεινός κύλινδρος άρχισε τότε να ξετυλίγεται μπροστά στα μάτια του.

— Οι σοφοί μας, είπε, μελέτησαν τη γλώσσα σας στα βιβλία και τα άλλα γραπτά κείμενα, που βρήκαν στο πλοίο σας και την έμαθαν τόσο καλά, που μπορούμε τώρα να συνηγορήσουμε σ' αυτήν. Είναι πιθανόν, ότι κάνομε μερικά λάθη, αλλά' ελπίζομε, ότι θα μάς βοηθήσετε να τα διορθώσουμε.

— Αδύνατον! φώναξε ο Χάνσεν. Κι' όπως αμφέβαλε για τα λόγια του συνομιλήτου του, πήγε κοντά του και κύτταξε τη συσκευή, που κρέμονταν από τη μέση του. Κατάλαβε τότε πως αυτό που νόμισαν για πτητικό μηχανήμα ήταν ένα ηλεκτρονικό λέξικό οπιαγμένο μ' μεγάλη τέχνη. Πιέζοντας ο άφορα κουμπί, ο κάτοχος της είχε τη

λέξι ή τη φράση που ήθελε.

— Αυτό είναι θαύμα! είπε. Οι δικοί μας σοφοί θα χρειάζονταν χρόνια για να φτιάξουν αυτό το λέξικό, αν, βέβαια, τα έφτιαχναν ποτέ.

Κάθε γλώσσα αποτελείται από ώριμες λέξεις, εξήγησε ο συνομιλήτης του. Το δύσκολο για τους σοφούς μας ήταν να βρουν αυτές τις λέξεις. Αλλά από τη στιγμή που τις βρήκαν, είχαν όλες τις λέξεις μπροστά τους.

— Και τις σημασίες τους πως τη μάντευαν;

— Άρχισαν από τις λέξεις, που έπαυλαβάνονταν πιο πολύ. Συγκρίνοντας τη θέση τους σ' κάθε φράση, κατάφεραν να μαντέψουν τη σημασία, που είχαν μερικές απ' αυτές. Όλα τα άλλα ήταν πολύ εύκολα.

— Και την προφορά τους;

— Βρήκαμε μαγνητοφωνήμενες τις συνομιλίες σας με τη Γη. Απ' αυτές, μάθετε την προφορά που είχε κάθε λέξη... Φοβόμαι, ότι ίσως δυσκολευόσαστε να με καταλάβετε...

Καθόλου, απάντησε ο Χάνσεν ενθουσιασμένος από αυτό, που είχε ακούσει. Θάθελα να γνωρίσω τους σοφούς σας...

Ο συνομιλήτης του έκαμε μία κίνηση με το κεφάλι του.

— Οι σοφοί μας σπάνια εμφανίζονται στους ανθρώπους, είπε. Αμφιβάλλω αν θα θελήσουν να σας δεχτούν...

— Άντι για τους σοφούς μας, όμως, θα σας δεχτή η Κούνα.

— Ποιά είναι η Κούνα;

— Η βασίλισσα. Ήρθε για να

σας οδηγήσω κοντά της.

— Η βασίλισσα μένει σ' αυτή την πόλη;

— Όχι. Η βασίλισσα έχει το ανάκτορό της μέσα στην καρδιά του δρους Βάκουμ, στο αντίθετο ημισφαίριο της Αφροδίτης.

— Τόσο μακριά;

— Ο συνομιλήτης του έκαμε με το μυαλό του ένα μικρό υπολογισμό. — Θα σας δώσω την απόσταση σε χιλιόμετρα, που είναι το συνήθισμένο μέτρο σας πάνω στη Γη. Το δρος Βάκουμ απέχει από δω 12.832 χιλιόμετρα.

— Όσο περίπου απέχει ο Βόρειος πόλος της Γης από το νοτιό... Θα διασχίσετε έτσι το μεγαλύτερο μέρος της Αφροδίτης.

— Κάτι περισσότερο από το μισό.

— Πότε θα φύγω;

— Αμέσως. Πρέπει να είμαστε εκεί το αργότερο σε μία ώρα.

Ο Χάνσεν γούρλωσε τα μάτια του.

— Σε μία ώρα;

— Υπολογίζω, βέβαια, και την απαραίτητη προπαρασκευή.

— Σε μία ώρα; Ξαναείπε ο Χάνσεν.

Ο άνθρωπος αυτός ήθελε σίγουρα ν' αστείευθη μαζί του.

— Άλλ' ο συνομιλήτης του, μαντεύοντας την άπορία του, βιάστηκε να του εξηγήσει:

— Καταλαβαίνω, βέβαια, πως αυτό σας φαίνεται αδύνατο. Σεις, οι άνθρωποι της Γης, δεν έχετε εξοικειωθεί ακόμη με τις μεγάλες ταχύτητες.

— Από τα βιβλία σας μάθαμε ακόμη πως βρισκόσαστε στους πυραύλους, την ατομική ενέργεια και τη βόμβα υδρογόνου.

— Υπάρχει, λοιπόν, κάτι άλλο πέραν απ' αυτά;

— Οι αληθινές δυνάμεις του Σύμπαντος, που η ατομική ενέργεια κι' η βόμβα υδρογόνου δεν αποτελούν παρά απλές εκδηλώσεις τους.

— Ποιές είναι αυτές οι δυνάμεις;

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΤΗΣ ΠΙΛΟΤΟΣ ΛΕΝΤΟΥ

«Για τα μάτια»

Σ' αν χαζός επαρκωτής ο Άργυρης σουλατσάρει κι' έχει τζάμια μυωπίας στή μουσοούδα του κοιτάει, γιατί τόχει από χρόνια, για κανόνα του κι' άρχη να τον πιάνη π... στραβωμάρα κάθε τέτοια εποχή!

Δηλαδή ο κύρ' Άργυρης Ιοχυρίζεται σαφώς, ότι κάθε καλοκαίρι του μειώνεται το αώς κι' επειδή, εκτός απ' τ' άλλα, τον χτυπά κι' η άντλια, αναγκάζεται ο καυμένος να φορά χοντρά γυαλιά!...

Άλλ' εκτός απ' τα χοντρά του κι' απερίγραπτα γυαλάκια, έχει πάντοτε μαζί του κι' ώριμένα υποκαλακία, για να φαίνεται πως κάνει και οφθαλμοθεραπεία και με «στάλεα» μετριάει την πολλή του μυωπία...

Πονηριά ωστόσο, κρύβει όλη αυτή του η δουλειά και μονάχα (για τα... μάτια) τα κοιτάει τα γυαλιά, για να δικαιολογηται και να λη πολλές φορές, ότι λόγω στραβωμάρας κάνει... γκάφες φοβερές!

Ειδικώς όμως στραβίζει κάθε τέτοια εποχή, που για κατασκηνώσει του πάει σε κάποιαν έξοχη, για να λη ο κατεργάρης και μουντάρης κατά βάθος, ότι τις νειτόνισές του... «διπλά» (ρώνει) κατά λάθος!

Μα πολύ της μουντριάς του το κορδόνι το τραβά, όπου οίγουρα θ' ανοίξη κι' η κυ... (ρά του) το στραβά κι' ο Άργυρης πούχει τώσα μιά (για «καμουφλαρισμένα»), «μελανά» ματόκια δέχτη κι' απ' το (ξύλο... μπουρμένο)!

Ο ΣΤΕΛΛΑΡΑΣ

— Θα σ'ας άναφέρω μιά μόνον, που σ'ας είναι γνωστή: το φώς. Μ' αυτό θα ταξιδεύουμε.

— Πώς είναι δυνατόν;

— Θα αλλημαδωτισώμε φωτόνια, που θα τα μετατρέψωμε σε κινητήριο δύναμι.

Σήκωσε τα χέρια του κι' έδειξε τις δυο σπατουλές, που κρέμονταν στis άκρες τους.

— Έχουν το σχήμα φτερών, αλλά δεν είναι φτερά, είπε. Καθένα απ' αυτά κλείνει στο έσωτερικό του ένα συλλεκτική κι' ένα μετασχηματιστή φωτονίων. Όλα τα έργαστρία της Γης σ'ας δέ θα μπορούσαν να παραγάγουν ούτε το έν εκατομμυριοστόν της δύναμεις, που μπορούν να προμηθεύσουν αυτά τα φτερά!

Οι άστροναύτες έφταναν από εκπληξι, δέ εκπληξι. Ξεκινώντας από τη Γη, είχαν φαντασθή, ότι το πολύ-πολύ θάδαισαν μερικές ύποτι-πώδεις μορφές ζωής πάνω στην Άφροδίτη. Καί τώρα έδλεπαν πώς είχαν να κάνουν με δντα, που ήταν άπείρους πιο έξελιγμένα απ' αυτούς.

— Οι σύντροφοί μου κι' εγώ έχουμε την έντύπωσι πώς ή ζωή στην Άφροδίτη έχει συγκεντρωθή μέσα σε ύπόγειες σήραγγες, είπε. Είναι σωστό.

— Η Άφροδίτη βρίσκεται πιο κοντά στον "Ήλιο παρά' όστι στην Γη, απάντησε ο συνομιλητής του. Η ζωή, λοιπόν, λόγω της μεγάλης θερμότητος, δέ μπορούσε ν' αναπτυχθή στην επιφάνεια της. Γι' αυτό, αναγκαστήκαμε να φτιάξωμε τις πόλεις μας μέσα στο έδαφος.

— Καί θα ταξιδεύωμε μέσα απ' αυτές τις σήραγγες;

— Όχι, θα πετάξωμε στον άέρα...

— Πάνω σε άεροπλάνα;

— Ο συνομιλητής του έκαμε ένα μορφασμό, σά ναδλε να γελάση.

— Έχωμε ξεπεράσει αυτό το στάδιο, απάντησε. Οι άκτινες του "Ήλιου" έχουν ανάγκη από κανένα μέσο, για να ταξιδεύουν μέσα στο διάστημα;... Μά τον ίδιο τρόπο θα ταξιδεύωμε κι' έμεις.

— Σάν τα πουλιά.

— Άκριβώς. Άλλά με ασύλληπτη ταχύτητα.

— Κι' ή ταχύτης αυτή δέ θα διαλύση τα σώματά μας;

— Ο συνομιλητής του έδειξε τη στολή που φορούσε.

— Η στολή αυτή θα μάς προστατεύει, απάντησε.

— Άλλ' ή θερμοκρασία;

— Δέ μπορεί να φτάση ως τα σώματά μας, γιατί αυτή ή στολή μάς απομονώνει τελείως.

— Άλλά πώς αναπνέετε; Με την ταχύτητα αυτή ή αναπνοή πρέπει να είναι αδύνατη.

— Άκριβώς. Γι' αυτό την έχωμε καταργήσει.

— Δεν καταλαβαίνω...

— Δεν αναπνέωμε όσο διαρκεί ή πτήσι.

— Πώς είναι δυνατό;

— Με μιά απλή κίνησι της γλώσσας προς τα πίσω, κλείνωμε το λάρυγγα...

— Το ίδιο κάνουν και μερικοί φακίρες στis Ίνδιες, φώναζε ο Τόκα Σάκι. Τους είδα με τα μάτια μου... Μπορούν έτσι να μείνουν έβδομάδες και μήνες χωρίς ν' αναπνέουν. Με το σταμάτημα της αναπνοής, σταματούν κι' οι καύσεις του σώματος. Έτσι, δεν παράγεται ανθρώπινο δέυ, που θα μπορούσε να δηλητηριάση τον όργανισμό τους.

Ο άνθρωπος της Άφροδίτης έκανε ένα μορφασμό, που έμοιαζε με γέλιο.

— Δεν έχωμε τότε να σ'ας μάθωμε τίποτα σ' αυτό το κεφάλαιο, είπε.

— Άλλά δεν είμαστε φακίρες, απάντησε ο Χάνσεν. Οι φακίρες είναι παράξενοι θαυματοπιοί, που ζούν στis Ίνδιες και που κρατάνε ζηλότητα τα μυστικά τους και πού, άλλωστε, δέ αριθμός τους λιγοστεύει όλοένα. Οι σύντροφοί μου κι' εγώ δεν έχωμε την παραμικρή ιδέα για την τέχνη τους.

— Θα σ'ας τη μάθω εγώ, είπε ο συνομιλητής τους. Είναι πολύ εύκολη.

ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ ΣΧΟΛΗΣ ΑΚΚΟΡΝΤΕΩΝ

Όπως κάθε χρόνο, έγινε κι' έφετος στις 14 Μαΐου ή έτποια επίδειξι των μαθητών της Σχολής Άκκορντεών Ε. Δαρζέντα (Γκυζη 16). Η καλλιτεχνική αυτή γιορτή, που έγινε στην αίθουσα του κνηματογράφου «ΓΡΑΝΑΔΑ», ήταν ή τέταρτη κατά σειράν και σημείωσε μεγαλύτερη έπιτυχία απ' όλες τις προηγούμενες. Η έπιδοσι των μικρών και μεγάλων μαθητών της Σχολής ένευοίσαε όχι μόνο τους γονείς και τους συγγενείς τους, μά και τους πολυαριθμούς ξένους που παρηκολούθησαν την επίδειξι.

Τους έδειξε πρώτα πώς θα άδαιζαν τους πνευμονές τους από τον άέρα, που βρισκόταν μέσα σ' αυτούς. Αυτό το άδειασμα έπρεπε να είναι ολοκληρωτικό, σε τρόπο, πού να μη μείνη το παραμικρό ίνυος άέρα μέσα στο θώρακά τους. Τους δίδαξε κατόπιν πώς να ξαναγεμίσουν τους πνευμονές τους με καθαρό άέρα. Το κλεισιμιο του λάρυγγα με τη γλώσσα έπρεπε να έπακολουθήση άμέσως.

Με τον τρόπο αυτό, τους έξηγησε, δέ θα προφτάσουν να χύνουν καύσεις κι' έτσι μέσα στους πνευμονές σ'ας θάχετε μόνο καθαρό άέρα.

Περίεργο! είπε ο Χάνσεν. Έκτός από τους φακίρες, κανένας άλλος δέν τό σκέφτηκε πάνω στη Γη. Κι' όμως είναι τόσο απλό!

— Είχα δικιο όταν σ'ας έλεγα, ότι πάνω στη Γη δέ μπορείτε να κάμτε τίποτα χωρίς μηχανές; απάντησε ο συνομιλητής του. Δεν κατορθώσατε ν' ανακαλύψετε τις πραγματικές δυνατόεις, που υπάρχουν μέσα στη φύσι. Γι' αυτό, προσπαθείτε να τις αναπληρώσετε με άλλεις απομιμήσεις.

Οι άστροναύτες έκτελούσαν πρόθυμα τα προαγμένα του, προσπαθώντας να συνδυάσουν τις τοις φάσεις της άσκήσεως σε μία.

Η πρώτη, που τό κατάφερε ήταν ή Άίρην.

— Θα πρέπει σίγουρα να τρένη μέσα στis φλέβες σου αίμα από φακίρη, της είπε γελώντας ο Χάνσεν.

Δέκα λεπτά αργότερα, όλοι οι άστροναύτες μπορούσαν να κάνουν αυτή την άσκησι στην έντέλεια.

Ο συνομιλητής τους τους έβαθε κατόπιν π'ας έπρεπε να χειρίζονται τους συλλέκτες φωτονίων. Καθένας απ' αυτούς ήταν εφοδιασμένος με μιά γυρσκοπική πυξίδα, που σύμμιζε αυτόματα την πτήσι.

Δέν έμνε παρά να φορέσουν τις ειδικές στολές, που δέ οδηγός τους τους έδειξε σε μιά διπλανή αίθουσα.

Πέρασαν σ' αυτήν από μιά πόρτα, που την υπαρχί της θα ήταν αδύνατο να την αντίληφθούν.

Αυτή ή πόρτα βρισκόταν πάνω στο γυαλί και δεν άνοιγε ούτε προς τα μέσα ούτε προς τα έξω. Σ' ένα άωρισμένο σημείο, το γυάλινο χωρίσμα, που είχε πάχος 30 περίπου έκατοστών, σχηματίζε μιά έσοχη, που δέ μπορούσε να τη διακρίνη κανείς παρά μόνο όταν έβαζε πάνω το χέρι του. Στο κέντρο αυτής της έσοχής, που θά είχε πλάτος 80 περίπου έκατοστών, βρισκόταν μιά μικρή έγκοπή. Όταν έβαζε κανείς το δαχτυλίδι του σ' αυτή την έγκοπή, όλοκληρο το κομμάτι της έσοχής ύποχωρούσε θόρυβοι και γονάταν μέσα στο γυάλινο τοίχωμα.

Σχηματιζόταν έτσι ένα άνοιγμα, απ' όπου ένας άνθρωπος μπορούσε να περάση άνετα. Η έσοχη ξαναγύριζε ύστερα στη θέσι της.

Το γυάλινο τοίχωμα ήταν αδιάφανός. Έτσι, δέ μπορούσε κανείς να δη από τη μιά αίθουσα στην άλλη.

Την πρώτη αυτή χρησιμοποίησε ο παραξένος έπισκέπτης τους, για να έμφανισθή ξαφνικά μπροστά τους.

Μέσα σ' αυτή τη δεύτερη αίθουσα, βρισκονταν κάμπουσες στολές, μά δα τα εξορτήματά τους.

Οι άστροναύτες άποτραβήχτηκαν μέσα σε ειδικά διαμερίσματα, όπου φόρεσαν αυτές τις στολές. Η ύλη από την οποία ήταν φτιαγμένες, φαινόταν μαλακή, αλλά όταν έβαζε κανείς το χέρι του πάνω της, έλταν, όμως, άπείληκτική.

Οι άστροναύτες έπρεπε να έμνησαν την έντύπωσι πώς άγγιζε μιά μεταλλική επιφάνεια.

— Οι στολές αυτές είναι φτιαγμένες από λεπτότατες μεταλλικές ίνες, που ύφαινονταν σαν κλωστές, τους έξηγησε ο οδηγός τους. Κάθε ίνα άποτελείται από 54 μέταλλα, που συνενώνονται μεταξύ τους με διαφορετικό τρόπο. Δημιουργούν έτσι ένα ισχυρό ηλεκτρομαγνητικό πεδίο, που εξασφαλίζει άπόλυτη αυτονομία σ' εκείνον που τις φορεί, ενώ, ταυτόχρονα, τον άπομονώνει τελείως από τις εξωτερικές έπιδράσεις. Με τις στολές αυτές μπορούμε ν' αντιμετώπισωμε όλες τις καιρικές μεταβολές, καθώς και τις διακυμάνσεις της ταχύτητας.

— Κι' οι δικοί μας έπιστήμονες είχαν φαντασθή κάτι παρόμοιο, παρατήρησε ο Χάνσεν. Δέ υπόρεσαν, όμως, να βρουν την κατάλληλη ύλη όστια, που θα τους έπείτρεπε να φτάσουν σ' αυτό το άποτέλεσμα.

Μου φαίνεται πώς είμαι ένας σαλίγκραρος, κλεισμένος μέσα στο δασκικό του, είπε ή Άίρην.

Βγήκαν από τον τρούλλο.

— Κατεβάστε τις προσωπίδες, πρόσταξε ο οδηγός τους.

Έκαμαν πρώτα μερικές δοκιμαστικές πτήσεις, για να εξοικειωθούν με το χειρισμό της πτητικής συσκευής τους.

Άφρσαν κατόπιν στην έσοχη της σήραγγας και βγήκαν στον έλεύθρο άέρα. Καί, ξαφνικά, έχασαν θεοο άέρα. Καί, ξαφνικά, έχασαν θεοο άέρα. Καί, ξαφνικά, έχασαν θεοο άέρα.

Αυτή ή άσκήσεις τους, ή για την άτις άισθησεις τους, ή για την άτις άισθησεις τους, ή για την άτις άισθησεις τους.

Με τον έξωτερικό κόσμο. Έσχιζαν τώρα στα βολίδες τον άέρα.

Το ύπογειο τ'ΑΝΚΟΡΟ

Το άνάκτορο της Βασιλίσσας βρισκόταν μέσα στην καρδιά του όρους Βάκουμ. Το άποτελούσαν όρω κτω κοινικοί τρούλλοι, μ' έναν άκτω κοινή τη μέση, που ήταν ο μεγαλύτερος απ' όλους. Κάτω απ' αυτούς, όμως, μέσα στο έδαφος, βρισκονταν τα διαμερίσματα των άνακτόρων. Το φώς έμπαινε σ' αυτά από τους γυάλινους τρούλλους.

Αυτό το φώς, που ήταν μιά απομίμηση του ήλιακού, έδανε ως τις τελευταίους γωνίες των ύπογειών διαμερισμάτων, φέροντας εκεί τη θερμότητα και τη ζωόνο πνοή του.

Οι κάτοικοι της Άφροδίτης άντην κλιματισμό δέν τιλούσαν.

Οι κάτοικοι της Άφροδίτης άντην κλιματισμό δέν τιλούσαν.

Οι κάτοικοι της Άφροδίτης άντην κλιματισμό δέν τιλούσαν.

Οι κάτοικοι της Άφροδίτης άντην κλιματισμό δέν τιλούσαν.

Οι κάτοικοι της Άφροδίτης άντην κλιματισμό δέν τιλούσαν.

Οι κάτοικοι της Άφροδίτης άντην κλιματισμό δέν τιλούσαν.

Οι κάτοικοι της Άφροδίτης άντην κλιματισμό δέν τιλούσαν.

Οι κάτοικοι της Άφροδίτης άντην κλιματισμό δέν τιλούσαν.

Οι κάτοικοι της Άφροδίτης άντην κλιματισμό δέν τιλούσαν.

Οι κάτοικοι της Άφροδίτης άντην κλιματισμό δέν τιλούσαν.

Οι κάτοικοι της Άφροδίτης άντην κλιματισμό δέν τιλούσαν.

Οι κάτοικοι της Άφροδίτης άντην κλιματισμό δέν τιλούσαν.

Οι κάτοικοι της Άφροδίτης άντην κλιματισμό δέν τιλούσαν.

Οι κάτοικοι της Άφροδίτης άντην κλιματισμό δέν τιλούσαν.

Οι κάτοικοι της Άφροδίτης άντην κλιματισμό δέν τιλούσαν.

Οι κάτοικοι της Άφροδίτης άντην κλιματισμό δέν τιλούσαν.

Οι κάτοικοι της Άφροδίτης άντην κλιματισμό δέν τιλούσαν.

Οι κάτοικοι της Άφροδίτης άντην κλιματισμό δέν τιλούσαν.

Οι κάτοικοι της Άφροδίτης άντην κλιματισμό δέν τιλούσαν.

Οι κάτοικοι της Άφροδίτης άντην κλιματισμό δέν τιλούσαν.

Οι κάτοικοι της Άφροδίτης άντην κλιματισμό δέν τιλούσαν.

Οι κάτοικοι της Άφροδίτης άντην κλιματισμό δέν τιλούσαν.

ζωογονή. Ένα παιδί, που θά άναπνυσόταν μέσα σε παρόμοια άτμόσφαιρα, θα γινόταν καχεκτικό, ραχτικό ίσως και θα του έλειπε ή ρώμη κι' ή ζωτικότητα. Θα ήταν ένα ρομπότ ή ένα κινούμενο φάντασμα. Ο άνθρωπος της Γης, όμως, έχει την ευχέρεια, βγαίνοντας από την ψευτική άτμόσφαιρα, που δέ κλιματισμός δημιουργεί μέσα στο σπίτι, το γραφείο ή το εργοστάσιο, νάρθσ κι' επαφή με τον έλεύθερο άέρα και τις ζωογόνες άκτινες του ήλιου. Έτσι, γι' αυτόν δέ κλιματισμός είναι ένα είδος πολυτελείας, ένα μέσο που του εξασφαλίζει άνεσι και που δίνει την ψευδαίσθησι, ότι μπορεί ν' αντιμετώπιση άφοβα τις διακυμάνσεις της θερμοκρασίας. Άλλά αυτός δέ κλιματισμός πολυτελείας δέν ήταν κατάλληλος για τους κατοίκους της Άφροδίτης, που έπρεπε να δημιουργήσουν ένα τεχνητό περιβάλλον, για να μπορούσαν να ζήσουν. Έτσι, δέ κλιματισμός που έπενόσησαν ήταν τελείως διαφορετικός από εκείνον της Γης.

Η άπαραίτητη προϋπόθεσι για ν' αναπτυχθή ζωή πάνω σ' έναν πλανήτη είναι, ότι δέν πρέπει να βρίσκεται ούτε πολύ κοντά στον ήλιο, που δέ άκτινες του θα τον πυρπολούσαν, ούτε πολύ μακριά, όποτε ή θερμότης του άστρου της ημέρας δέ θάρτανε σ' αυτόν. Η Γη, βρίσκεται σε ιδώδη θέσι από την άποψι αυτή, γιατί δέν είναι ούτε πολύ κοντά, ούτε πολύ μακριά.

Η Άφροδίτη, όμως, βρέθηκε σε θέσι λιγώτερο πλεονεκτική, που δέν ήταν, όμως, άπείληκτική. Ο συνθήκες που έπικρατούσαν σ' αυτήν δέν έκαναν αδύνατη τη ζωή, αλλά απαιτούσαν μεγάλη άντοχή και έξαιρετικές ικανότητες προσαρμογής. Έτσι, ή ζωή αναπτύχθηκε σε μεγάλο βάθος κάτω από το έδαφος. Οι άνθρωποι, που κατέρχον σ' αυτές τις ύπογειες σήραγγες, έπρεπε ν' αναπνέουν ένα τεχνητό άέρα και να έχουν ένα φώς το ίδιο τεχνητό. Με τον τρόπο αυτό, όμως, θάχαναν τις ζωογόνες ιδιότητες του ήλιου και του έλεύθερου άέρα. Αυτά τα δυο στοιχεία, λοιπόν, προσπαθώντας να γ' αναπληρώσουν στο μπορούσαν καλύτερα.

Καί, πρώτα-πρώτα, έπενόσησαν ένα σύστημα που μετέφερε τον άέρα της έπιφάνειας μέσα στis ύπογειες σήραγγες τους, αφού τον έκανε να περνά από μία σειρά ψυκτικών μηχανημάτων, που έλάτταναν βαθμιαία τη θερμοκρασία του. Άλλα μηχανήματα του έδιναν μιά κίνησι, που τον έκανε να μοιάζει με τους άνεμους της Γης.

Καί το φώς επίσης δέν ήταν το ψυχρό ηλεκτρικό φώς που ζέρονε στη Γη, αλλά μιά απομίμηση του ήλιακού. Το φώς αυτό έμπαινε από τους τρούλλους και σκορπίζονταν μέσα στα ύπογεια διαμερίσματα σε άρισμένες ώρες, ενώ τις ύπολοιπες άποκόνταν τό σκοτάδι. Έτσι, οι κάτοικοι της Άφροδίτης είχαν την ημέρα και τη νύχτα τους. Μόνο, ότι ή διάρκειά της είχε κανονική μιά φορά για πάντα και δέν παρουσίαζε τις ποικιλίες, που έχει πάνω στη Γη.

Τα διαμερίσματα της Κούνας βρισκονταν κάτω από τον κεντρικό τρούλλο κι' ήταν άπρόσιτα για όλους τους άλλους, εκτός για τα μέλη του άνωτάτου συμβουλίου και για κείνους, που βρισκονταν στην άμεση ύπηρεσία τους. Στα διαμερίσματα των άλλων τρούλλων έμεναν κρατική λειτουργία και άλλοι άνώτατοι άξιωματούχοι, καθώς και οι κορυφαίοι των διαφόρων έπιστημονικών κλάδων.

Οι άστροναύτες της «Νέας Άτλαντίδος», μαζί με την οδηγό τους, έφτασαν στη σήραγγα, όπου βρισκόταν το άνάκτορο από ένα διάδρομο, που έκοβε έγκάρσια το δρόμο.

Πικνές ομάδες από έπιστήμονες και άλλους, τους υποδέχτηκαν κατά την άφιξι τους. Καθένας απ' αυτούς ήθελε να τους πλησιάση για να τους περιεργασθή καλύτερα.

Οι άστροναύτες δέν είχαν παρά να ξαναφέρουν τη γλώσσα τους στην κανονική της θέσι, για να ξαναβρουν την όμιλία τους και την έπαφ ή με τον έξωτερικό κόσμο. Για τους άστροναύτες της «Νέας Άτλαντίδος», μαζί με την οδηγό τους, έφτασαν στη σήραγγα, όπου βρισκόταν το άνάκτορο από ένα διάδρομο, που έκοβε έγκάρσια το δρόμο.

Ποιός όμως; Ήταν άσχημη; Ποιός σ'αυτούς να πει; Πάνω στη Γη ή αντίληψι της όμορφιάς είναι ζήτημα γεωγραφικού πλάτους. Μιά Έσκιμώα καλλονή δέ θάρρισκε ίσως θαυμαστές άνάμεσα στους Ιθαγενείς της Μαύρης ήπειρου, όπως κι' οι μαυρές καλλονές της Άφρικής δέ θα συγκινούσαν τους άνδρες της Πολυνησίας. Κι' άστόσο, υπάρχουν μερικά βασικά φνωρίσματα, που μπορεί να θεωρηθούν σ'α μέτρο της όμορφιάς σ' όλους τους τόπους. Αυτά τα γνωρίσματα, όμως, μάτια θα τ' αναγνώρισε κανείς στη Βασιλίσα της Άφροδίτης. Κι' άστόσο, ή νέα αυτή με τα μεγάλα έκστατικά μάτια, τη φιλητισμένα επιθερμικά και την παιδιστική έκφρασι, είχε μιά παράξενη γοητεία. Άν άπομύωναν κανείς το κεφάλι, Άν άπομύωναν κανείς από το φως έξένοιαν μαλίσ, θα μπορούσε να πη, ότι ήταν όμορφη. Άλλά το κεφάλι αυτό, με το σφαιρικό σχήμα του, φαινόταν πολύ μεγάλο για το σώμα

της, που γινόταν κάτω από τις πτυχές του φορέματός της, σε τρόπο που ήταν αδύνατο να ξεχωρίση κανείς τις γραμμές του. Αυτό το φόρεμα δέ διέφερε από τα ράσα των συμβούλων της, μόνο ότι είχε πιο πλούσιες πτυχές κι' ήταν δουλεμένο με μεγαλύτερη τέχνη.

Μέσα στο σώμα αυτό ύπηρχε, άραγε, καρδιά γυναικής; Κι' αυτό επίσης ήταν ένα μυστήριο.

Οι άστροναύτες μπήκαν στην αίθουσα συνοδεύόμενοι από τον οδηγό τους. Φορούσαν πάντα τις μεταλλινες στολές τους, χωρίς όμως τις μάσκες στο πρόσωπο και τους συλλέκτες των φωτονίων στα χέρια. Αυτές οι στολές που σφίγγονταν πάνω τους έδειχναν πιο καλά τις γραμμές του κορμιού τους.

— Φερών, είπε ο αριθμός "Ένα σ' έκείνον που τους είχε χρησιμεύσει σαν οδηγός στο ταξίδι τους, ή Βασιλίσα σου δίνει την άδεια να της παρουσιάσεις τους ξένους.

Η διαταγή αυτή δόθηκε σε άγγλική γλώσσα. Τα άγγλικά, που χρησιμοποίησε ο άρχιερέυς δέν ήταν ίσως έξαιρετικά. Κι' ο πιο άπαιτητικός Άγγλος, άστόσο, θα θάρρισκε ύποφερά. Ο Σολάρ, προτού μιλήση, είχε συμβουλευθή ένα μικρό ηλεκτρονικό λεξικό, που βρισκόταν σ' ένα αναλόγιο, μπροστά στη Βασιλίσα.

Οι άστροναύτες βρέθηκαν σε λίγο σε μιά αίθουσα, που είχε σχήμα μεγάλης έλλειψας και που σκεπαζόταν από ένα θάλο, όπου εικονίζονταν οι κυριώτερες άστρισμοί. Στο βάθος, πάνω σ' ένα όλόχρυσο θρόνο, καθόταν ή Βασιλίσα Κούνα. Ορθιος, στα πόδια του θρόνου, στεκόταν ο αριθμός "Ένα, ακίνητος σαν άγαλμα μέσα στο πορφύρο ράσο του. Δεξιά από τη Βασιλίσα, είχαν πάρει μέρος τα μέλη της Τριάδας, που φορούσαν βυσσινία ράσα και άριστερά τα μέλη της Τετράδας, που φορούσαν κίτρινα ράσα. Μεγάλα άδαιμαντοκόλλητα έγκόλπια, που παρίσταναν σφαίρες κλεισμένες μέσα σε δυο διασταυρούμενες έλλειψεις, κρέμονταν στο στήθος τους. Ο αριθμός "Ένα, που δέν ήταν άλλος από τον άρχιερέυ Σολάρ, και τα μέλη της Τριάδας και της Τετράδας φορούσαν στο κεφάλι τους μεγάλα καπέλλα, που σχημάτιζαν τον αριθμό 8. Στα δυο πλάγια τα καπέλλα αυτά συνεχίζονταν προς τα κάτω και έφταναν ένα είδος θήκης, όπου εξαφανίζονταν τα πρόσωπα εκτός από τα μάτια.

Μερικοί άλλοι άξιωματούχοι βρισκονταν μέσα στην αίθουσα. Φορούσαν κι' αυτοί χρωματιστά ράσα και πολύπλοκα καπέλλα στο κεφάλι, αλλά είχαν τα πρόσωπα άκαλυπτα.

Η Βασιλίσα Κούνα ήταν μιά νέα εικοσιδυό περίπου χρόνων, που αντίστοιχούσαν, σε δεκαεχτά γήνια (τό έτος της Άφροδίτης είναι μικρότερο από το γήνιο). Ένα σύννεφο μελαγχολίας άπλωνόταν στο πρόσωπό της κι' ή έκφρασι της είχε κάτι το κουρασμένο ή το άνησυχο. Δέ φαινόταν ευχαριστημένη από το ρόλο της.

Ήταν όμορφη; Ήταν άσχημη; Ποιός σ'αυτούς να πει; Πάνω στη Γη ή αντίληψι της όμορφιάς είναι ζήτημα γεωγραφικού πλάτους. Μιά Έσκιμώα καλλονή δέ θάρρισκε ίσως θαυμαστές άνάμεσα στους Ιθαγενείς της Μαύρης ήπειρου, όπως κι' οι μαυρές καλλονές της Άφρικής δέ θα συγκινούσαν τους άνδρες της Πολυνησίας. Κι' άστόσο, υπάρχουν μερικά βασικά φνωρίσματα, που μπορεί να θεωρηθούν σ'α μέτρο της όμορφιάς σ' όλους τους τόπους. Αυτά τα γνωρίσματα, όμως, μάτια θα τ' αναγνώρισε κανείς στη Βασιλίσα της Άφροδίτης. Κι' άστόσο, ή νέα αυτή με τα μεγάλα έκστατικά μάτια, τη φιλητισμένα επιθερμικά και την παιδιστική έκφρασι, είχε μιά παράξενη γοητεία. Άν άπομύωναν κανείς το κεφάλι, Άν άπομύωναν κανείς από το φως έξένοιαν μαλίσ, θα μπορούσε να πη, ότι ήταν όμορφη. Άλλά το κεφάλι αυτό, με το σφαιρικό σχήμα του, φαινόταν πολύ μεγάλο για το σώμα

της, που γινόταν κάτω από τις πτυχές του φορέματός της, σε τρόπο που ήταν αδύνατο να ξεχωρίση κανείς τις γραμμές του. Αυτό το φόρεμα δέ διέφερε από τα ράσα των συμβούλων της, μόνο ότι είχε πιο πλούσιες πτυχές κι' ήταν δουλεμένο με μεγαλύτερη τέχνη.

Μέσα στο σώμα αυτό ύπηρχε, άραγε, καρδιά γυναικής; Κι' αυτό επίσης ήταν ένα μυστήριο.

Οι άστροναύτες μπήκαν στην αίθουσα συνοδεύόμενοι από τον οδηγό τους. Φορούσαν πάντα τις μεταλλινες στολές τους, χωρίς όμως τις μάσκες στο πρόσωπο και τους συλλέκτες των φωτονίων στα χέρια. Αυτές οι στολές που σφίγγονταν πάνω τους έδειχναν πιο καλά τις γραμμές του κορμιού τους.

— Φερών, είπε ο αριθμός "Ένα σ' έκείνον που τους είχε χρησιμεύσει σαν οδηγός στο ταξίδι τους, ή Βασιλίσα σου δίνει την άδεια να της παρουσιάσεις τους ξένους.

Η διαταγή αυτή δόθηκε σε άγγλική γλώσσα. Τα άγγλικά, που χρησιμοποίησε ο άρχιερέυς δέν ήταν ίσως έξαιρετικά. Κι' ο πιο άπαιτητικός Άγγλος, άστόσο, θα θάρρισκε ύποφερά. Ο Σολάρ, προτού μιλήση, είχε συμβουλευθή ένα μικρό ηλεκτρονικό λεξικό, που βρισκόταν σ' ένα αναλόγιο, μπροστά στη Βασιλίσα.

Οι άστροναύτες βρέθηκαν σε λίγο σε μιά αίθουσα, που είχε σχήμα μεγάλης έλλειψας και που σκεπαζόταν από ένα θάλο, όπου εικονίζονταν οι κυριώτερες άστρισμοί. Στο βάθος, πάνω σ' ένα όλόχρυσο θρόνο, καθόταν ή Βασιλίσα Κούνα. Ορθιος, στα πόδια του θρόνου, στεκόταν ο αριθμός "Ένα, ακίνητος σαν άγαλμα μέσα στο πορφύρο ράσο του. Δεξιά από τη Βασιλίσα, είχαν πάρει μέρος τα μέλη της Τριάδας, που φορούσαν βυσσινία ράσα και άριστερά τα μέλη της Τετράδας, που φορούσαν κίτρινα ράσα. Μεγάλα άδαιμαντοκόλλητα έγκόλπια, που παρίσταναν σφαίρες κλεισμένες μέσα σε δυο διασταυρούμενες έλλειψεις, κρέμονταν στο στήθος τους. Ο αριθμός "Ένα, που δέν ήταν άλλος από τον άρχιερέυ Σολάρ, και τα μέλη της Τριάδας και της Τετράδας φορούσαν στο κεφάλι τους μεγάλα καπέλλα, που σχημάτιζαν τον αριθμό 8. Στα δυο πλάγια τα καπέλλα αυτά συνεχίζονταν προς τα κάτω και έφταναν ένα είδος θήκης, όπου εξαφανίζονταν τα πρόσωπα εκτός από τα μάτια.

Μερικοί άλλοι άξιωματούχοι βρισκονταν μέσα στην αίθουσα. Φορούσαν κι' αυτοί χρωματιστά ράσα και πολύπλοκα καπέλλα στο κεφάλι, αλλά είχαν τα πρόσωπα άκαλυπτα.

Η Βασιλίσα Κούνα ήταν μιά νέα εικοσιδυό περίπου χρόνων, που αντίστοιχούσαν, σε δεκαεχτά γήνια (τό έτος της Άφροδίτης είναι μικρότερο από το γήνιο). Ένα σύννεφο μελαγχολίας άπλωνόταν στο πρόσωπό της κι' ή έκφρασι της είχε κάτι το κουρασμένο ή το άνησυχο. Δέ φαινόταν ευχαριστημένη από το ρόλο της.

Ήταν όμορφη; Ήταν άσχημη; Ποιός σ'αυτούς να πει; Πάνω στη Γη ή αντίληψι της όμορφιάς είναι ζήτημα γεωγραφικού πλάτους. Μιά Έσκιμώα καλλονή δέ θάρρισκε ίσως θαυμαστές άνάμεσα στους Ιθαγενείς της Μαύρης ήπειρου, όπως κι' οι μαυρές καλλονές της Άφρικής δέ θα συγκινούσαν τους άνδρες της Πολυνησίας. Κι' άστόσο, υπάρχουν μερικά βασικά φνωρίσματα, που μπορεί να θεωρηθούν σ'α μέτρο της όμορφιάς σ' όλους τους τόπους. Αυτά τα γνωρίσματα, όμως, μάτια θα τ' αναγνώρισε κανείς στη Βασιλίσα της Άφροδίτης. Κι' άστόσο, ή νέα αυτή με τα μεγάλα έκστατικά μάτια, τη φιλητισμένα επιθερμικά και την παιδιστική έκφρασι, είχε μιά παράξενη γοητεία. Άν άπομύωναν κανείς το κεφάλι, Άν άπομύωναν κανείς από το φως έξένοιαν μαλίσ, θα μπορούσε να πη, ότι ήταν όμορφη. Άλλά το κεφάλι αυτό, με το σφαιρικό σχήμα του, φαινόταν πολύ μεγάλο για το σώμα

της, που γινόταν κάτω από τις πτυχές του φορέματός της, σε τρόπο που ήταν αδύνατο να ξεχωρίση κανείς τις γραμμές του. Αυτό το φόρεμα δέ διέφερε από τα ράσα των συμβούλων της, μόνο ότι είχε πιο πλούσιες πτυχές κι' ήταν δουλεμένο με μεγαλύτερη τέχνη.

Μέσα στο σώμα αυτό ύπηρχε, άραγε, καρδιά γυναικής; Κι' αυτό επίσης ήταν ένα μυστήριο.

Οι άστροναύτες μπήκαν στην αίθουσα συνοδεύόμενοι από τον οδηγό τους. Φορούσαν πάντα τις μεταλλινες στολές τους, χωρίς όμως τις μάσκες στο πρόσωπο και τους συλλέκτες των φωτονίων στα χέρια. Αυτές οι στολές που σφίγγονταν πάνω τους έδειχναν πιο καλά τις γραμμές του κορμιού τους.

— Φερών, είπε ο αριθμός "Ένα σ' έκείνον που τους είχε χρησιμεύσει σαν οδηγός στο ταξίδι τους, ή Βασιλίσα σου δίνει την άδεια να της παρουσιάσεις τους ξένους.

Η διαταγή αυτή δόθηκε σε άγγλική γλώσσα. Τα άγγλικά, που χρησιμοποίησε ο άρχιερέυς δέν ήταν ίσως έξαιρετικά. Κι' ο πιο άπαιτητικός Άγγλος, άστόσο, θα θάρρισκε ύποφερά. Ο Σολάρ, προτού μιλήση, είχε συμβουλευθή ένα μικρό ηλεκτρονικό λεξικό, που βρισκόταν σ' ένα αναλόγιο, μπροστά στη Βασιλίσα.

Οι άστροναύτες βρέθηκαν σε λίγο σε μιά αίθουσα, που είχε σχήμα μεγάλης έλλειψας και που σκεπαζόταν από ένα θάλο, όπου εικονίζονταν οι κυριώτερες άστρισμοί. Στο βάθος, πάνω σ' ένα όλόχρυσο θρόνο, καθόταν ή Βασιλίσα Κούνα. Ορθιος, στα πόδια του θρόνου, στεκόταν ο αριθμός "Ένα, ακίνητος σαν άγαλμα μέσα στο πορφύρο ράσο του. Δεξιά από τη Βασιλίσα

Ο ΠΡΟΔΟΤΗΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

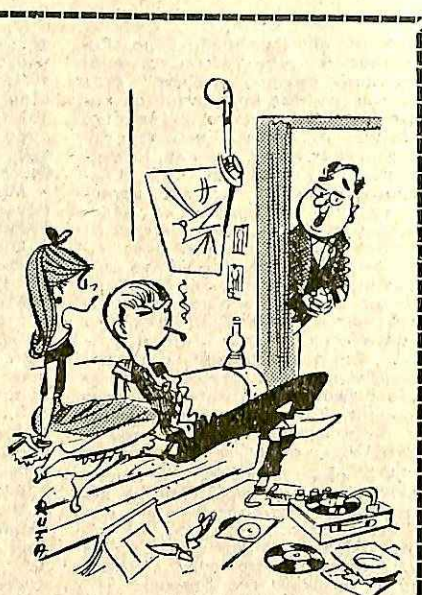
ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΡΟΖΑ, 25 χρόνων. ΑΝΤΡΕΑΣ, 35 χρόνων. ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΠΑΙΔΑΚΙ. (Στην κόμικα της Ρόζας. Η Ρόζα κεντάει, ενώ πιο πέρα στο κρεβάτάκι του κοιμάται το παιδί της).

ΡΟΖΑ: Κοιμήσου, αγαπημέ μου. Κοιμήσου, παιδί μου, κι η μαρούλα σου αγγυρνάει κοντά σου. Για σένα, πρέπει να ενοχλώμαι και τη νύχτα ακούω, αφού ο πατέρας σου δεν βελαί να σε ξέρω. Έου έχεις μόνο έμένα στον κόσμο κι' ενώ δεν έχω άλλη παρηγορία από σένα. (Αέφωνα ανοίγει η πόρτα σιγά - σιγά και μπαίνει μέσα ο 'Αντρέας. Η Ρόζα τρουμάζει κι' ανασπώνεται).
ΡΟΖΑ: Τι βές εδώ; Γιατί βήδες.
ΑΝΤΡΕΑΣ: Ρόζα! Ρόζα! Σώπα! Θα ξυπνήσω το παιδί μου.
ΑΝΤΡΕΑΣ: Το παιδί μας, Ρόζα...
ΡΟΖΑ: Πολύ άρνα θυμήθηκες ότι έχεις παιδί.
ΑΝΤΡΕΑΣ: 'Αφού με νά το δώ.
ΡΟΖΑ: Φύγε! Θα μου τό ξυπνήσω. 'Αλλωστε του έχω πη ότι ο πατέρας του πέθανε!...
ΑΝΤΡΕΑΣ: Κι' έου, Ρόζα; 'Εου δεν με θυμάσαι καθόλου.
ΡΟΖΑ: Είναι καιρός τώρα που και για μένα είσαι νεκρός. Ναι, μη με κυττάξεις έτσι... Καί πές μου: γιατί πρήθε; Γιατί θέλεις να με ταράξεις πάλι; Δεν σπάνουν όσα υπόφερα ές αιπας σου; Φύγε, σε παρακαλώ! Φύγε!... Δεν θέλω να σε δώ το παιδί μου.
ΑΝΤΡΕΑΣ: Μη με δωκνης, Ρόζα, θα μιλάω σιγά. Δεν θα ξυπνήσω το παιδί...
ΡΟΖΑ: Τι ζήτεις πιά από μένα; Σου έδωκα όλη μου την ανάπη, τα νεϊδά μου, τό πάν... Καί τη στιγμή που είχα ανάγκη από σένα, άπη την προσοαία σου, από την παρηγορία σου, με έγκατέλειπες τόσο άνανδρα, τόσο σκληρά και παντρευτήκες... Μ' άφισες μωνι στο δρόμο μ' ένα παιδί. Κι' είναι θαύμα πως κατήφωσα να ζήσω ως σήμερα τό παιδί μου κι' ενώ!...
ΑΝΤΡΕΑΣ: Συνώσεό με, Ρόζα. 'Επταίξα πολύ απέναντί σου. 'Ήσουν αλήθεια άνανδρος κι' επιπόλαιος.
ΡΟΖΑ: Πολύ άρνα μετάνιωσες, φίλε μου. Πήγαινε τώρα... Πήγαινε στο σπίτι σου. 'Εγω είμαι μία φτωχή μοδίστρα, που τις είχες κάνει άλλοτε την τιμή να είσαι ο φίλος της γιά ένα διάστημα. Πήγαινε τώρα. 'Η φτωχή μοδίστρα μπορεί να αναπούς, να πιστεύε σε όσα όπως στο θεό. Μα τί σημασία έχει αυτό γιά σένα; Τι άξια έχει η καρδιά μ'ας φτωχής κοπέλλας; 'Εκείνο που ο' ενδιέφερε ήταν το χρήμα. Καί αυτό σου τό πρόσφερε εύκαιρη, που είναι σήμερα γυναίκα σου. Πήγαινε σ' αυτή. 'Ενώ δεν δέζω τίποτα...
ΑΝΤΡΕΑΣ: Ρόζα! 'Ηρθα να σου πώ ότι είμαι έλεύθερος. 'Η γυναίκα μου πέθανε ζωνικά από συγκοπή. Δεν έχω άποκτήσει παιδί μ' αυτή. Κι' είμαι ο γενικός της κληρονόμος.
ΡΟΖΑ: Καί τί μ' ενδιαφέρει έμένα αυτό;
ΑΝΤΡΕΑΣ: Ρόζα... 'Ηρθα να έπανορθώω τη σφάλμα μου. Θέλω να σε κάω γυναίκα μου. Θέλω ν' αναγνωρίσω τό παιδί μας.
ΡΟΖΑ: Όχι, ποτέ!... Δέ θα ξεκάσω ποτέ τόσο άνανδρα μου φερόθηκες. Δέ θέλω να όφειλω σε σένα τίποτα. Δέ θέλω ένας έλευθός άντράς να γίνη πατέρας του παιδιού μου. Θέλω να έργάζωμαι ενώ και να τό ζω με τον ιδρώτα μου.
ΑΝΤΡΕΑΣ: Ρόζα, σε παρακαλώ...
ΡΟΖΑ: Πώς μπορώ πιά να έχω έμπιστοσύνη σε σένα; Μ' έγκατέλειψες άνανδρα στην πιο κρίσιμη στιγμή της ζωής μου.
ΑΝΤΡΕΑΣ: Δεν θα σου φερθώ ποτέ πιά σκληρά. Ρόζα, θα σε κάνω να ξεκάσες όλες τις πίκρες, που πέρασες ως τώρα...
ΡΟΖΑ: Δέ θα μπορέσω δέ μως να σε ξαναγαπήσω... Δέ μπορώ πιά να ο' εκτιμώ. Θα σε περφοονώ πάντα και θα σε μισώ! Καί τό παιδί μου θα μεγαλώνη σε μία άτυμόφωρα μίσους...
ΑΝΤΡΕΑΣ: Τότε, αφού δέ θέλεις να παντρευτούμε, άπες ν' αναλάβω και να σπουδάσω τό παιδί μας...
ΡΟΖΑ: 'Όχι! Δέ θέλω τί-

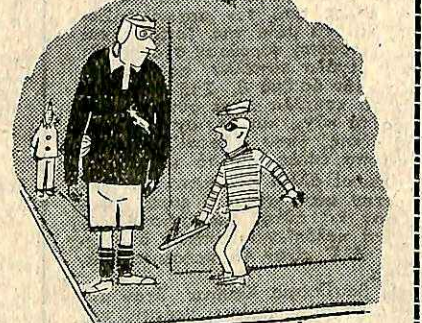
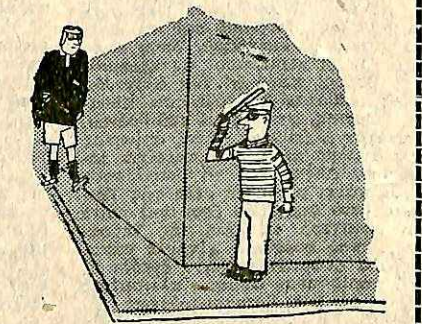
ΤΙΣ ΤΩΝ ΞΑΝΤΑ

Τό μυστικό που έμπιστευόμαστε σε μία γυναίκα είναι σάν τό φρούτο που δίνουμε σ' έναν πεινασμένο. 'Ιδική παροιμία. Τό πολυτιμότερο χαρίσματα της γυναίκας δέ βρίσκονται στο μυαλό της, άλλα μέσα στην καρδιά της. Σιμά.
'Η γυναίκα έχει ένα χαμόγελο γιά όλες τις χαρές, ένα δάκρυ γιά όλες τις λύπες, έναν καλό λόγο γιά όλες τις δυστυχίες, μία δικαιολογία γιά όλα τα λάθη, μία προσευχή γιά όλα τα άτυχήματα.
Οι γυναίκες χαίρονται την αγάπη περισσότερο με τη φωνά. Σία, παρά με τις αισθήσεις τους. Τέγνια.
'Η γυναίκα είναι ό,τι καλύτερο και ταυτόχρονα ό,τι χειρότερο, άποτρόπαιο και άδυστοχικό υπάρχει στη φύσι. Βεντούρα. Τό πιστό της συζυγικής αγάπης κρυώνει γρήγορα. Ράμσαση.
'Εκείνος που υποπτεύεται χωρίς λόγο τη γυναίκα του τη σπρώχνει στο ψέμα και την άπιστία. Φήλην.
Μη σταματάτε στην πρώτη γυναίκα που συναντάτε μηροστά σας. Πισώ απ' αυτήν υπάρχουν κι' άλλες. Νόσσι.
Είτε παντρευτής, είτε δέν παντρευτής, θα μεπανοιώσε. Σαμφορ.
'Η γυναίκα που άγκαίσει κι' άγκαίεται γίνεται όμορφη. Μπαλζακ.
'Ο γάμος είναι ένα πήδημα μέσα στην άβυσσο. Γι' αυτό, οι μέλλοντες σύζυγοι ζήτάνε πριν άπ' αυτόν την εύλογια του Θεού. Μπαλζακ.
'Ο προδομένος σύζυγος δέ χρειάζεται να πάρη εκδίκηση. 'Η άπιστη θα βρη την τιμωρία που της δέζει από τον καινούργιο άγαπημένο της. Ντ' Άμρ.

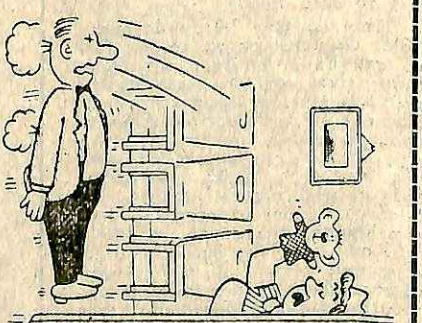
ποτα. Μόνον, ενώ, με τον ιδρώτα μου, θα μεγαλώσω τό παιδί μου.
ΑΝΤΡΕΑΣ: Ρόζα... 'Ετσι όπως σε βλέπω αμείλικτη και περήφανη, μου φαίνεται πιο όμορφη από πριν. Μου άρέσει όσο ποτέ άλλοτε... Ρόζα, μην είσαι σκληρή, μαζί μου... (Πάει κοντά της).
ΡΟΖΑ (άποτραβιέται): Μα κρύα μου, φύγε!
ΑΝΤΡΕΑΣ: Ρόζα, άκούσε με... 'Αν άλλοτε με τράβηξε κοντά σου τό ερωτικό καρίτσιο, τώρα νοιώθω ν' ανάβη μέσα μου ένα άνίκητο πάθος, γιά την όμορφή σου...
ΡΟΖΑ: Φύγε, σε μισώ!...
ΑΝΤΡΕΑΣ: Σ' αγαπώ!...
ΡΟΖΑ: Έχω υποφέρει κάθε έξευτελισμό κι' αγωνία έξ αιτίας σου. Έχω παλέψει με την πείνα, με τό θάνατο, την άτιμία... Κι' ακόμη υποφέρω. Πρέπει να δουλεύω νύχτα μέρα γιά να ζήσω ενώ και τό παιδάκι μου. Μα είμαι ευχαριστημένη... Κερδίζω τιμιά τό ψωμί μου και τό γάλα του παιδιού μου. Δέ θέλω τίποτα παραπάνω, φύγε!...
ΑΝΤΡΕΑΣ: Ρόζα, έλα μαζί μου. Δέ φροντίζω ενώ γιά όλα. Δέ θα έργάζομαι γιά τις νύχτες. Θα σε ντύσω στα μετρώτα!...
ΡΟΖΑ: Αυτά μου τό προσφέρουν κάθε μέρα διάφοροι παλάνθρωποι, άν και σένα, μα τους περιφρονώ!...
ΑΝΤΡΕΑΣ: Με παρεξηγείς, Ρόζα. 'Ενώ θέλω να σου δώσω τ' όνομά μου. 'Η δώσω τό ξανά σε καμιά της τάξέως σου.
ΑΝΤΡΕΑΣ: 'Αφού με τότε να δώ τό παιδί μας. Να τό φιλήσω τουλάχιστον...
ΡΟΖΑ: Τι σ' ενδιαφέρει τό παιδί μιας φτωχής μοδίστρας;
ΑΝΤΡΕΑΣ: Ρόζα, είσαι νέα ακόμη. Θα μπορείς να ζης πάντα έτσι.
ΡΟΖΑ: Δεν ξέρω... 'Ισως γνωρίσω μία μέρα έναν τίμιο, φτωχό, έργατικό νέο. Κι' ίσως αυτός να μ' αγαπήσει αληθινά και να θελήνη να γίνη και πατέρας του παιδιού μου. 'Ισως...
ΑΝΤΡΕΑΣ: Ρόζα, θα με κάνης να κάνω καμιά τρέλλα. Θα με κάψει να σκοτωθώ!...
ΡΟΖΑ: Πόσες φορές κι' ενώ δέ θέλω να σκοτωθώ!
ΑΝΤΡΕΑΣ: Μη μ' άφήσεις να φύγω, έτσι, χωρίς καμιά έλπίδα.
(Τό παιδί ξυπνά και φωνάζει: (Μαμά, μαμά!...)).
ΡΟΖΑ: Μου ξυπνήσες τό παιδί!... Φύγε, γιατί θα θάλω τις φωνές και θα μαζευτούν έδώ όσοι κάθονται στα δίπλα να δωμάτια... Φύγε, σου είπα!
ΑΝΤΡΕΑΣ: Μιά λέξι, ακόμη...
ΡΟΖΑ: Καμιά, φύγε!... (Ο 'Αντρέας δέν βεούνει. Τό παιδάκι ανασπώνεται στο κρεβάτι του).
ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ: Τι είναι, μαμά; Γιατί φωνάζεις;
ΡΟΖΑ (άγκαλιάζοντάς το): Μη φοβόσαι, μικρό μου.
ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ: Ποιός είν' αυτός, μαμά; Γιατί με κυττάζει έτσι; Μαμά, φοβάμαι... Πές του να φύγη!
ΡΟΖΑ (στον 'Αντρέα): Πήγαινε λοιπόν. Θα μου άρωστήσης τό παιδί μου. Θα μου τό σκοτώσης!
(Ο 'Αντρέας φεύγει κλαίγοντας).
ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ: 'Εφυγε, μαμά αυτός ο κακός άνδρας;
ΡΟΖΑ: Ναι, παιδί μου. Έφυγε. 'Ήταν ένας πολύ κακός άνδρας. Ένας άνδρας χωρίς καρδιά. Μα κοιμήσου τώρα ήσυχα, χρυσό μου...
ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ: Ναι, μαμά, θα κοιμηθώ... Δέ θα ξανάρθη, έ, μαμά...
ΡΟΖΑ: 'Όχι, παιδί μου... Δεν θα ξανάρθη ποτέ... Γιατί αυτός ο άνδρας είναι κακός και ματώνει τις καρδιές!...
('Η Ρόζα δέν μπορεί να συγκροτήση τό δάκρυά της).
ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΝΤΕ ΝΙΟΝ

Μπορώ, γίονα μου, κατ' εξαίρεση άπένε, νάχω τό κλειδί του άποκινήτου μου;

Χωρίς λόγια.

ΣΤΟ ΜΑΙΕΥΤΗΡΙΟ

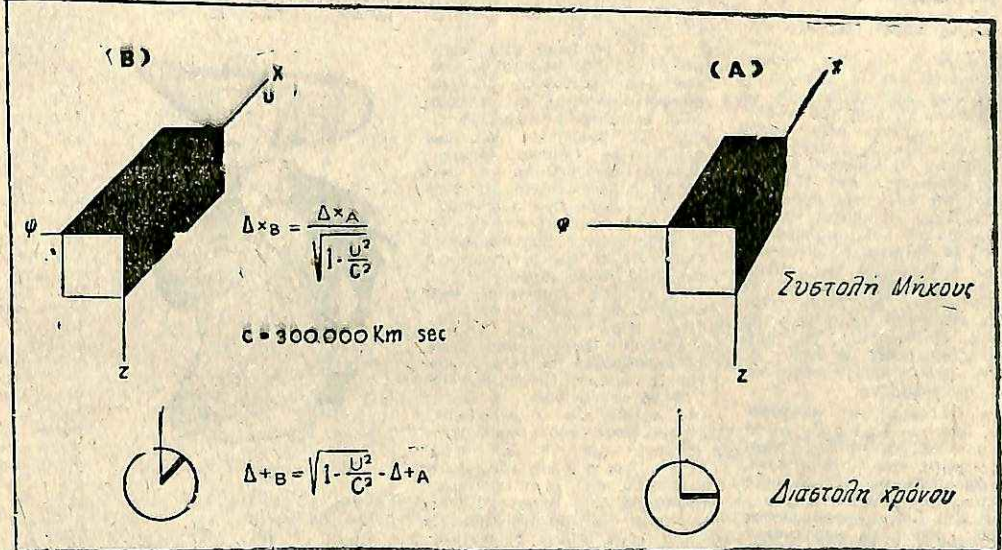
— Μά, κύριε 'Αντιόνη! Σας έκανα άπλώς ένα άστείο!

Η ΑΙΩΝΙΑ ΝΕΟΤΗΣ

Η θεωρία του αντιπροέδρου της 'Ελληνικής 'Αστροναυτικής 'Εταιρείας, κ. Θ. Σιώκου, γιά τό «παράδοξον ώρολόγιον»

ΥΠΑΡΧΕΙ πρόβλημα «αίωνίας νεότητος» και στις μέρες μας; Μπορεί δηλαδή ο χρόνος να κυλήσει χωρίς ν' αφήση πάνω στους ανθρώπους τ' ανεξίτηλα ίχνη της φθοράς και των γηρατειών, χωρίς τ' άστια να γάσουν την σπιλινώδη τους και τ' άλλια τ' άρώμα τους, χωρίς ή καρδιά να ξεστρατίση από την ευθυμία της λειτουργίας της και ή γενοντική βακτηρία να σπείρη σε βοήθεια των ποδιών, που με τό πέρασμα των έτών έγασαν τη σβελτάδα τους;
Σέ παλαιότερα χρόνια τό πρόβλημα αυτό είχε άποσπαστεί σοβαρά όλο τον κόσμο. Τό όνειρο της αιωνίας νεότητος είχε μπη βαθιά μέσα στην καρδιά των κυριών, άλλα και των κυριών, που έσπευδαν, ανάλογα με τ' έπιστημονικά μέσα της εποχής — που άλλοι: — στους μάγους και τους άλχημιστές γιά ν' άπομνηστούνη, βότανα και χημικά παρασκευάσματα, που θα τους γαλίαν την αιώνια νεότητη.
Αποτέλεσμα: Οι άλχημιστές και πάνω απ' όλους ο μέγας Καλλιόστρο, έκαναν νουσές δουλειές άλλα — φεύ! — τ' α γηρατειά δέ υπορούσαν να νικήθουν! Καί από αντίδραση, οι άνθρωποι τ' άνίκησαν στη λογοτεχνία. Πάμπολλα μυθιστορήματα είδαν τό φώς, άλλα της κακής ώρας και άλλα πραγματικά άοιστουρήματα με ήρωες, που νίκησαν τό γήρας και κατόρθωσαν να μείνουν άφαστοι από τό χρόνο, νεί και ώραι, γιά πείσμα της πραγματικότητας, άνάμεσα στους όποιους βασιλιάς έλκυστικός και άπίθανα ώραίος, άναδείχτηκε ο νομπελτικός Ντόριαν Γκράιη, που τό «ποροταίο» του άποανάτησε ή γλαφυρή πέμνα του 'Όσκαρ Ουάιλντ.
Κι' ύστερα, ή μόδα, που την σιδάυλιζε ή έλλειψη έπιστημονικής έρεύνης, άγισσε να σβύν, ώπου στον όρίζοντα άνέτειλε ο μεγαλύτερος μαθηματικός του κόσμου, γιά ν' άναπτέρωση τις έλπίδες γιά μία «αίωνία νεότητη» με την περίφημη θεωρία της σχετικότητας.
Γιά τ' αντίληψη ο άμοιος από μαθηματικά άναγνώστης τις «έλπίδες» αυτές του 'Αινστάιν, θα άναγκαστούμε ν' άναλύσουμε άπλά τη θεωρία του «παράδοξου ώρολόγιου», που δέν την άποκορύει, άλλα και δέν την άναπτύσσει ο μεγάλος σοφός, στη θεωρία της σχετικότητας.
Λέγει, λοιπόν, τό «παράδοξον ώρολόγιον» πως, όταν ένας άνθρωπος κινήται με ταχύτητα άλφα, «συμπεριέχει τον χρόνο» κατά τον ίδιο συντελεστή, άνάλογα με την άκίνησία ενός άλλου άνθρωπου που τον παρατηρεί.
Μέ άλλα λόγια, αν λάβουμε σαν παράδειγμα δύο άθροισμα, από τους όποιους ο ένας κινείται με ταχύτητα μεγαλυτέρα του φωτός, ένώ ο άλλος μένει άκίνητος, θα ένομιζε μετά τον τερματισμό της κινήσεως τό έξης αποτέλεσμα: Τό ρολόϊ του «κινούμενου άνθρώπου» θα δείχνη ότι από τη στιγμή, που άνιξε ή κίνησή του μένος ότου τερματίσθηκε, πέρασε π.χ. μία ώρα, ενώ τό ρολόϊ του άκινήτου άνθρώπου θα δείχνη ότι στο ίδιο διάστημα πέρασαν δύο ώρες.
Μέ βάση της διαπίστωσης αυτή, που είναι μαθηματικός έξακριβωμένος και βασίζεται στη θεωρία της σχετικότητας του 'Αινστάιν έξάγεται τό συμπέρασμα ότι ένας κινούμενος με ίλιγγιώδη ταχύτητα άνθρωπος, ένας οδηγός πυροβόλου όπ' είπειν ή ένας άστροναύτης, άποπραγματοποίηση ταξίδι δύο έτών, όταν έπιστρέψη στη γή μας, θααν νώτερος από τους άλλους, που δέν τό κουνήσανε από τον πλανήτη μας... κατά ένα χρόνο, ή και περισσότερο, μιά και ή διαφορά της έννοιας «χρόνος» αύξάνεται όσο αύξάνει και ή διάκεια της κινήσεως.
'Ετσι — πάντα κατά τη θεωρία της σχετικότητας και του παραδόξου ώρολόγιου — οι γυναίκες που θα κάνουν διαπλανητικά ταξίδια θα γυρίζουν φρέσκες και δαδύσες και θα βρίσκουν κάτω στη γή τις συνυπάρχουσες τους γαίες, γεμάτες ρυτίδες.
'Ετσι τούλάχιστον άφίνει να ένονη ή θεω-

ρία της σχετικότητας, που κανείς σοφός στις μέρες μας δέν άνοείται την όρθότητά της. Καί οι σημερινοί έπιστήμονες όλων των γωρών, οι έγκέφαλοι της Δύσεως και του Παραπετάσματος σπαζόκεφαλίζουν σκυμμένοι στα έργαστήριά τους ή στις μαθηματικές έξιισώσεις τους, γιά ν' έπαληθεύσουν την παραπάνω θεωρία.
Και αυτόμάτως προκύπτει τό έλπιδοφόρο μήνυμα: «Ζήτωσησν οι γυναίκες» (και γιάτί άν και οι άντρες;). Ζήτωσησν και άναλλιάσθωσαν! 'Υπάρχει τρόπος να μείνουν γιά πάντα κοριτσόπουλα, δεκαογτάρες ή είκοσάρες, καρφώνοντας τον παιδαμώτατο χρόνο επί τόπου, γαίως ν' άπροσώγουν στο γνωστό γεματάκι της άποκρύμμενης της ηλικίας.
Δέν είναι έτσι:
— 'Όχι.
'Η άκνησι δέν άνήκει στο γράφοντα. Είναι τόσο φοβερό και τρομερό που δέ θάχε τό

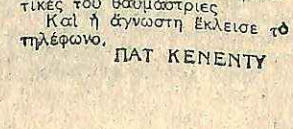

Γεωμετρική παράσταση των ώρολογίων δύο παρατηρητών έν κινήσει, προς εύρεση της διαφοράς του χρόνου.

θάρος να την προφέρη, άκόμα κι' αν ήταν αληθινή, όπως φαίνεται πως συμβαίνει.
'Ανέκει σε έναν έκλεκτό 'Ελληνα έπιστήμονα, τον αντιπρόεδρο της 'Ελληνικής άστροναυτικής έταιρείας κ. Θ. Σιώκου, ηλεκτρολόγο-μηνιγολόγο και μελετητή των βιολογικών φαινομένων και της γεωμετρικής όμορφιάς του Σύμπαντος.
Μία καλοτυπωμένη κάρτα της 'Αστροναυτικής μας 'Εταιρείας οδηγεί τα βήματα του γράφοντος ένα από τα τελευταία βράδια ως τό 'Εδν. Μεταστέοιο Πολυτεχνείο, όπου ο κ. Θ. Σιώκος, παρουσία έκλεκτού άθηναϊκού κοινού, έδωσε μία διάλεξι, γιά ν' άναπτύξη τις γνώμες του και ν' άντιπαράστη τη δική του θεωρία πάνω στο «παράδοξον ώρολόγιον» και τη σχετικότητα του νεύου.
'Η ούσία της θεωρίας του 'Ελλήνος αντιπρόεδρου της 'Αστροναυτικής 'Εταιρείας, την όποια άνεκόνωσε στο Χ άστροναυτικό συνέδριο του Λομβίνου, ήταν ή έξης:
'«Όχι. Δέν υπάρχει «παράδοξον ώρολόγιον». Τούτο βέβαια δέ σημαίει άκνησι της θεωρίας της σχετικότητας. Τέ βόνανα μετρήσεις του χρόνου, εύρισκόμενα επί του αυτού συστήματος συντεταγμένων. Δίδουσι πατότε τάς αυτές μετρήσεις, και μόνον όταν έγουν ύποστη κενονικούς μετασχηματισμούς, παρουσίαζονται οι παράδοξες μετρήσεις της θεωρίας της σχετικότητας.
Όπως άποφενύεται τό άκατανόητον, του ό,τι ο χρόνος ζωής ενός διαπλανητικού ταξιδιώτη, κατά την έπιστροφή του στη γή, θα είναι διάφορος των παρατηρητών που έμειναν

στη γή, γαίως όμως να κατανοήται ή θεωρία της σχετικότητας ως γεωμετρική θεωρία, παοιστανούσε τό πεδίον βασύτητος.
'Ενοήσατε:
— 'Αν είστε μαθηματικός άκατατόπιστος, έλάτε ως τό δροσόλουστο κεντροάκι της Κυψέλης, όπου κάτω από τ' άστρα, ο κ. Σιώκος είχε την καλωσύνη ν' άπαντήση σε μερικές έρωτήσεις μας.
'Ιδού αυτές και οι άπαντήσεις. — γιά ν' ά το πάσετε άπόφασι, ότι θά... μεγαλώσετε όπωσδήποτε και ότι δέ μπορείτε ν' αμείνετε άφαστοι μέσα στη γενική φθορά.
ΕΡΩΤ.: 'Όστε δέν υπάρχει τό «παράδοξον ώρολόγιον» κ. Σιώκος;
ΑΠΑΝΤ.: 'Όχι. Είναι λογικός δόδυατον. Την άποψη αυτή ύποστήριξαν, όχι βάσει γεωμετρικών έξιισώσεων βέβαια, ο φιλόσοφος Μπέρντον και ο έρευνητής Ντίιγκε.
— 'Όχι.
'Η άκνησι δέν άνήκει στο γράφοντα. Είναι τόσο φοβερό και τρομερό που δέ θάχε τό

ΕΡΩΤ.: Καί ο 'Αινστάιν;
ΑΠΑΝΤ.: Δέν άντικρούει δέβαια τη διαφορά μετρήσεως του χρόνου, άλλα και δέν την παραδέχεται πουθενά. 'Εξ άλλου, ή θεωρία της σχετικότητας, είναι περισσότερο γεωμετρική αλήθεια, παρά λογική σκέψι. Καί ή γεωμετρική αλήθεια σημαίνει άμοιανόν του Σύμπαντος. 'Αίεν ο Θεός γεωμετρικός! Είπαν οι άρχαίοι. 'Η διαφωροποίηση του χρόνου θάταν έξω από τό νόημα της άμοιανόν του Θεού.
Τέλειωσε τη φάσι και άνιξε να μω άραδιάξη ένα πλήθος έξιισώσεων μαθηματικών, τις όποιες φυσικά δέ μπορεί να μεταφέρω έδώ.
— Οι Ρώσοι ή οι 'Αμερικανοί έπιστήμονες συμφωνούν μαζί σας; 'Η θεωρία σας τότε θα ποσοπεκινούνταν.
'Η σπάνισή του με άφώπλιση, δείχνοντάς μου τον χαρακτήρα και τό μεγαλείο της πραγματικής έπιστήμης:
— Οι 'Αμερικανοί έρευνούν. Οι Ρώσοι ίσως έλυσαν τό πρόβλημα. Δέν ένομιζε όμως ένδειξεις. 'Η έπιστήμη είναι κάτι που άνέκει σε όλο τον κόσμο και δέ γνρίζει σύνορα. Καί ή άνθρωπότης ένα γεωμετρικό σύνολο, άμοιανόν. 'Η άθροσσία δέν έγκειται στην κατάρτησή του χρόνου, άλλα στην άναγωγή. Καί αυτή δέ θα πώη ποτέ. 'Όπως ο άθροστος δέ θα κάμη να γεννιέται, να γεσσάη και ν' πεθαίνη, γιά ν' κάμουν τον ίδιον κύκλο κοινούνοιοι άνθρωποι. Σ' αυτό έγκείται ή όμορφία.
Και έδώ που τά λέμε — καί ή νεότης, 'Η αιώνια, αν θέλετε, νεότης.

6.459	Γαλία	5.834	Ταυροκοδόνα	6.884	Ισπανία
Αγγλία	3.457	Σουηδία	2.590	Βέλγιο	1.600
Πολωνία	1.600	Δυτική Γερμανία	1.550	Ολλανδία	1.275
1.450	Βουλγαρία	1.410	Αυστρία	1.275	639
Γουγκολανδία	1.250	Νορβηγία	650	Ελβετία	135
639	Φινλανδία	620	Ελλάδα	560	Ολλανδία
Πορτογαλία	485	Δανία	470	Ρουμανία	450

Η αμύδαλα του βουνού ήτα-
νε γεμάτη αρώματα. Ή ζέ-
στη της καλοκαιρικής ημέρας
αγκάλιαζε τα πεύκα, τα θυμάρια
και τα σκίνα και τα έκανε να μυ-
ρίζουνε δυνατά. Δεν ακουόντα-
νε τίποτα. Φύλλο δέν σάλευε. Κα-
θετί απάνω στο βουνό είχε άκι-
νυπώσει. Οί πλαγιές, κάτω από
τις κάβες ακτίνες ενός δυνα-
τού ήλιου, ανάθανε και πετάνα-
νε φλόγες. Όλα προετοιμαζόν-
εαίτιας της δυνατής ζέστης, υπα-
λυντισμένα από το καλοκαιριάτι-
κο καμίνι. Και σέ μία στιγμή ή
προεμία του βουνού σκίπτησε από
μία δυνατή φωνή που κύλησε ά-
πό ψηλά για να ξυπνήση την κοι-
μισμένη ψχή:

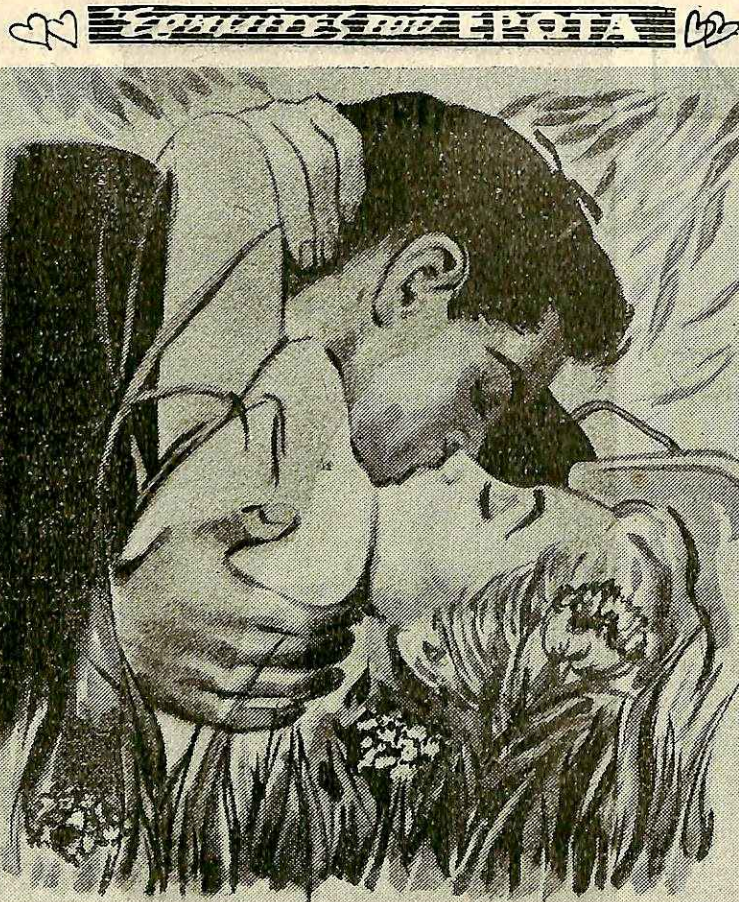
— Μαρία!...
Ή παρέα των εκδρομούντων που
είχε κάτσει κάτω από το πεύκο
μέ την πυκνή σκιά, με το άκου-
σμα της δυνατής φωνής, άνατα-
ράχτηκε. Κι' όλοι περιμενανε να
ξανακούσουνε τη φωνή για να
καταποτιστούν από πού έρχότα-
νε και ποιός ήταν αυτός που ώ-
νάζε...

Ή φωνή ξανακούστηκε πιο δυ-
νατή:
— Μαρία... "Ελα πού σέ ζήτάνε...
Κυτάχτηκαν οί εκδρομείς πα-
ραξενισμένα. Καί κάποιος από ό-
λους, που προερχόταν από τή
κοιτινιά μέρη, έξήγγισε στους άλ-
λους:

— Είναι ό Γιωργής...
— Δηλαδή...
— Ένας τσελλάς... "Ημερός
τσελλάς...
— Καί νυρίζε στο βουνό και
φωνάζει...

— Ναί... Αυτή πού φωνάζει εί-
ναι ή άναγμένη του...
Και ό άνθρωπος πού φαίνότα-
νε να ζέση ή μελανοχολή ίστο-
ρία αυτού πού φωνάζε, τη διπ-
νήθηκε στους άλλους:

— Ήταν ένα πλούσιο νοικοκυ-
ρόπαιδο ό Γιωργής, με χωράφια,
αμπέλια και ζωντανά. Προκομέ-
νος, δουλευτής, γεμάτος ικανό-
τατη δύναμη, ήταν ό πιο περιζή-
τητος γαμπρός του χωριού. Όλα
τά κορίτσια τόν γλυκοκυτάζαν
κι' όλα φιλοδοκούσανε να τόν
κάνουν άντρα τους. Αυτός όμως
δεν κύτταζε καμιά. Γιατί την
καρδιά του την είχε κλέψει μία
ξένη, μία πρωτευουσάνα, πού
κάποτε περαστική από τό χωριό,
στάθηκε στή θύρα της πλατείας
για να ξεδιψάση. Ερρέθηκε ό Γί-
ωργής κοντά στο αυτόκινητό της
και προθυμοποιήθηκε, να τρέψη
νά της φέση ένα καθαρό ποτήρι
για να πιή νερό. "Εκείνη ήπιε
και τόν ευχαρίστησε με ένα γλυ-
κό χαμόγελο... Αυτό τό χαμόγε-
λο τόν σκλάβωσε για πάντα! Κι'
όταν έφυνε εκείνη, έφυγε μαζί
της κι' ή ηούκρια του. Δεν έπαυε

Ό έρωτας τούς αγκάλιασε κάτω από τή πλατάνια...

Ό Τρελλός του βουνού

να τή σκέπτεται, να όνειρεύεται
τό χαμόγελό της, να λακταράει
να ξαναδεί την υπέροχη ομορφιά
της... Και ή νόσος ξαναγύρισε.
Κάποια έγκληματική κοκετταρία
είχε όδυνήσει πάλι τό αυτόκινη-
τό της στο ίδιο γραφικό χωριό.
δάκι, όπου είχε κάποτε συναντή-

σει τό δμορφό και πρόθυμο έκεί-
νο χωριάτοπαιδί... Ξαναβόρε τόν
Γιωργή! Κι' αυτή τη φορά τόν
πήρε μαζί της με τό αυτόκινη-
τό της. Κάνανε μία μεγάλη βόλ-
τα γύρω από τό χωριό, σταθκά-
νε κάτω από τή πλατάνια, δρο-
οιστήκαν από τό κρυτάλλινο νε-

ρό πού έτρεχε στις ρίζες τους...
Ό έρωτας τούς αγκάλιασε. Γι'
αυτήν ένα καρπίσιο, γι' αυτόν
ένα πάθος. Κι' όταν χωρίσανε, ό
Γιωργής ήταν όλοτετα ξετρελλα-
μένος από τό δυνατό αυτό αίσθη-
μα πού τόν είχε μεθύσει! "Η ό-
μορφη και κομψή πρωτευουσάνα
ξαναβόρε κι' άλλες φορές. "Εγι-
νε ορσούριο στο χωριό. Ή μά-
να κι' ό πατέρας του Γιωργή πού
έβλεπε τό μοναχονήιο τους να
ξετρελλαινείται από ένα τόσο ά-
ναρμοστο αίσθημα, προσπαθού-
σαν να τόν συνεφέρουνε. Δεν τή
καταφέρανε. Τό δμορφό και μυα-
λωμένο χωριάτοπουλο, έδειχνε
πώς δεν καταλάβαινε αυτά πού
άκουε... Και μία μέρα τό έσκα-
σε από τό χωριό τραβώντας για
να βρή αυτήν πού είχε πάψει να
έρχεται να τόν βλέπει, μία και
τό καρπίσιο της είχε περάσει...

»Ξαναγύρισε αμύπητος και με
χαμένο βλέμμα... Ή μάνα του κι'
ό πατέρας του κυτάζανε, να τόν
συνεφέρουνε, μα δεν τή καταφέ-
ρανε... Ό Γιωργής νυρίζε στις έ-
ρημιές του χωριού, εκεί πού πι-
γαινε άλλοτε μαζί της. Ζητάσανε
να μάθουνε ποιά ήταν ή άφορη-
τή αλλαγής του. Και μάθανε
μέσος - άκρος: "Ό Γιωργής είχε
πάει στην "Αθήνα, στή διεύθυν-
σι της Μαρίας, της γυναίκας πού
τόν είχε ξετρελλάνει. "Εκεί όμως
δεν τόν δεχτήκανε. Ή Μαρία,
τού έπιναν, είχε παντρευτή και
είχε φύνει για την Ευρώπη με
τόν άντρα της! Τό χωριάτοπαιδο
γύρισε άπελπισμένο τό χωριό
του και πλανιότανε στις νροφι-
κές έρημιές, στή πλατάνια και
στις ρεματιές, νυρεύοντας αυτήν
πού τόν είχε άπαρνηθή... Κι' ά-
πό τότε δεν έπαυε να νυρίζε
και πιο μακριά, να άνεβαίνει στο
βουνό και να νυρεύη στις δασω-
μένες πλαγιές την άπιστη άνα-
γημένη.

*
Ή διήγησι έκανε μελανοχολή
έντύπωσι σε όλους τους εκδρο-
μείς. Μία περιερνη κοπέλλα εί-
πε:

— Δεν πήμε να τόν δούμε...
— Νά δούμε τό Γιωργή; Δεν
είναι εύκολο...

— Γιατί;
— Γιατί φυλάγεται... "Αποφεύ-
γει τόν κόσμο... Δέ θέλει να τόν
δρ κανένας, να δρ κανένα...

— Μπιά... Ένώ θα τόν δώ-
...

Και προχώρησε προς τή διεύ-
θυνσι της φωνής γεμάτη περιέ-
ργεια... Οί άλλοι την άκολουθή-
σανε. Προχωρώντας με προσφύλα-
ει φτάσανε σ' ένα κάμπος πιο πυ-
κνό μέρος, πού προχωρούσε έκανε
νόημα στους άλλους να σταμα-
τήσουνε κι' αυτή προχώρησε με
δηματα δσο μπορούσε, πού προ-
φυλακτικά, για να μην άκουστή.

Και όλοι, πίσω από τή πυκνή
και καταπράσινα πεύκα, είδαν
έναν άντρα πού είχε ζαπλωθεί
και μιλούσε χαμηλόφωνα, με πάθος:
— Μαρία... Πόσο ευτυχισμένος
είμαι πού σε νοιώθω κοντά μου!...
"Ελα, αγαπημένη μου... Δώσ' μου
τή χείλη σου... Γύρε στην άγκα-
λιά μου...

Και, ενώ, μιλούσε, ό Γιωργής
άπλωνε τή χείρα του και αγκά-
λιαζε με τή φαντασία του αυτήν
πού είχε κάποτε αγκάλιασει στην
πραγματικότητα.

Και τής μίλαγε με πάθος:
— Μαρία... Πόσο σε λατρεύω!
Πόσο γλυκά είναι τή χείλη σου...
Μέ άναψά κι' εσύ, Μαρία...

Ή παρέα είχε συντηρηθή από
τό μελανοχολικό αυτό θέαμα...

Καί, να φύνει ή περιερνη
κοπέλλα, ένα κλώδι όμως έτρεξε
κάτω από τή πόδια της. Και τό-
τε ό Γιωργής πετάχτηκε με άνοι-
μένο βλέμμα, τούς είδε δλους
να τόν κυτάνε και φώναζε:

— Μαρία!... Μας έλάτρευαν...
Και, άρπάζοντας φανταστικά
από τό χέρι αυτήν πού τόν είχε
άπαρνηθή, τό έσκασε άνάμεσα
σά ξεροκλαδά...

Ή παρέα πήρε τό δρόμο του
γυρισμού μελανοχολική... Κι' από
μακριά δεν έπαύσαν να άκούνε
τή φωνή του Γιωργή πού γεμίζε
την ήχή του βουνού:

— Μαρία... Μαρία...
"Ηταν ή έπικλοισι ένός έρωτα
σ' αυτήν πού τόν είχε έμπνεύ-
σει από καρπίσιο και προδώσει
από άδιαφορία...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Τό σκάνδαλο πού ξέσπασε στή μικρή κοινωνία
της "Αθήνας, τό χειμώνα του 1869, ήταν πρα-
γματικά συνταρακτικό. "Ο γιατρός Κίμων Χωρα-
φάς, πού είχε έρθει μόλις τότε από τό Παρίσι, ά-
πήγαγε την Ούρανία Μπολάνη, τό γέρος Ρούπη,
μία από τις πιο υπέροχες καλλονές της πρωτεύου-
σας. "Η άπαγωγή φυσικά δέ θα είχε ίσως τόση
σημασία, άν ή πεντάμορφη νέα δέν ήταν παντρε-
μένη. Παντρεμένη πριν μία δέκαριά περίπου, με τό
θεσπίζοντο κτηματία Δημήτριο Μπολάνη. "Η οικο-
γένεια της Ούρανίας ήταν φτωχή. Είχε πολλά
παιδιά — τρία αγόρια και τέσσερα κορίτσια — κι'
ο πατέρας της ήταν άμαρξες, γνωστός με τό παρα-
δοκλή «πάτερ φαμίλιας». "Αγάρ και πρσος νοι-
κακώρης, δούλευε άπ' τό πρωί ως τό θράδυ, όχι
μόνο για να ζήσει τό σπίτι του, άλλα και διά
να μορφώσει τό έπτακέλες τσούρμιο του, όπως α-
ναφέρει ό Καμπούργλου, πού καταπιάστηκε μ' αύ-
τή την ιστορία.

Κατοικούσε στους "Αέρηδες, σ' ένα παλιό κι' ό-
λοκάζαρο σπιτάκι. Ή γυναίκα του, ή κυρά Μα-
ριώρη, καίμαρνε για δύο πράγματα: Για τή πε-
ρίφημα γεράνια της και για την όμορφιά της πρώ-

Η άπαγωγή

τοκόρης της, της Ούρανίας. Ή κοπέλλα πατούσε
τότε τα είκοσι της χρόνια. Τό πόσο ήταν όμορφη,
τό δείχνει τό παρακάτω περιστατικό, πού μας τή
περιέσασε κι' αυτό ό Καμπούργλου: Μία μέρα
έναν ένοος περιηγητής, πού περνούσε τυχαία άπ'
τό σοκάκι της, την είδε να ποτίζει τις γλάστρες
της. "Η είδυλακή εκείνη σκηνή τό έκανε τέ-
τοια έντύπωσι, ώστε χωρίς κανένα διαταγμό, είπε
στον "Ελληνα συνοδό του πως ήταν έτοιμος να
παντρευτή άμέσως τη νέα και να την πάρη μαζί
του στην "Αγγλία. "Όταν όμως τό έμασε αυτό ό
πατέρας της, κούνησε άρνητικά τό κεφάλι, άν
— Θα τού την έδωνα μ' όλη μου την καρδιά, άν
ήταν δικός μας, είπε. "Ενα τέτοιο λουλούδι, σαν
ήταν καλύτερα μου, θα μαραζώνη σε ξένα χώματα.
— Μά είναι πολύ πλούσιος, έπέμεινε ό προέ-
νητής. "Η Ούρανία θα γίνη μεγάλη κυρά.

— Παπούτσι από τόν τόπο σου κι' άς είναι μα-
καμένο, άποκρίθηκε εκείνος. Τί να τή κάνη τό
πλούτη ή Ούρανία, όταν θά φύγη σ' άλλα μέρη;
"Εδω γεννηθήκαμε όλοι μας κι' έδω θα πεθάνουμε.
"Όσοσο πές ευχαριστώ του ξένου, για την τιμή
πού έβλεψε να μού κάνει.

Κι' όπείδωσε τό προέγενο. "Η αλήθεια είναι πως
την Ούρανία, δέν την άπασχολούσε τό μέλλον.
"Εται τουλάχιστον έδειχνε, "Ετρεχε, πηδούσε, χό-
ρευε κι' έπαίξε με τ' αδέρφια της άμέριμνα, σά
να ήταν άκόνη παιδούλα. "Η μητέρα της, την
παρτηρούσε με μισό μάτι. "Ως πότε λοιπόν θα
έμενε έτσι; Γιατί δέν έρχόταν κανένα από τή
γνωστά τους παλληκάρια να τή ζητήσει; Γιατί δέ
δρισκόταν ό άνθρωπος πού θα έφερνε τή χαρά
στο σπίτι τους; "Η Ούρανία σά να διαισθανό-
ταν τις σκέψεις της κυράς Μαριώρης, χαμογελού-
σε. Τί να σκεφτόταν άραγε; "Όπου ένα έράδυ,
τήν κάλεσε ό πατέρας της.

— Κάθσε κοντά μου, της είπε. "Ελα κι' έσύ,
γυναίκα...

Την ώρα εκείνη, κανένας άλλος δέν ήταν στο
σπίτι. Τ' αδελφία της δρισκόντουσαν στην πλα-
τεία Συντάγματος, όπου έπαίξε ή «φανφάρα»
τό Δημό. "Η Ούρανία κάθισε σιμά στον πατέ-
ρα της, ενώ ή μάνα της πήγε να φέρη γλυκό.
Τό τελευταίο αυτό έκανε έντύπωσι στην κοπέλλα.
Γιατί τό κουπάκι δέ τό νεράντζι, ήταν για τις
έκτακτες περιστάσεις μόνο. Δέ μίλησε όστόσο και
περίμενε να δρ τό αποτέλεσμα. Ξαφνικά ό «πάτερ
φαμίλια» σήκαρε τό βλέμμα του και τό κόρφωσε
στο δικό της. "Υστερα τή ρώτησε:

— Ξέρεις γιατί σε κάλεσα; Θέλω να κουβεντι-
άσουμε για τό μέλλον σου. Δεν είσαι πιά καμμία
μικρή.

Ή καρδιά της Ούρανίας χτύπησε παράενα.
"Μπορεί να μού άνοίξης την καρδιά σου, συμ-
πληρώσει ό πατέρας της. Θέλω να μού πης την
αλήθεια χωρίς να ντραπή. "Αγιάς κανέναν
κρυφά από μάς ή όχι.

Ή Ούρανία έμεινε ως τ' αυτή. Βιαστικά
έμιας και με κομμένη ανάσα, άπάντησε:

— Όχι, πατέρα. Δεν άγαπά κανένα...

Ό γέρος Ρούπης άνάνευσε με άνακούφισι. Γύ-
ρισε και, κύτταξε ή γυναίκα του, πού χαμογε-
λούσε με ικανοποίησι, έκανε μία κίνηση με τό χέ-
ρι και πρόσθεσε:

— Τότε θα σου πω για ποιό πράγμα θέλω να
σοβ' μιλήσω. "Ο Μπολάνης ήρθε σήμερα και με
έβριχε. Με πήρε παρμέρα και χωρίς πολλές κου-
βέντες, ζήτησε να σε παντρευτή. "Όλα του τή
χρημάτα κι' όλο του τό βίος σε μετρητά, θα τή
γράψω σ' όνομά σου. Βέβαια, είναι άνθρωπος
περασμένης ηλικίας. Μά όσο νάναι θα ζήσης
κοντά του σά βασιλίσσα.

Ή Ούρανία δέν άνοίξε τό στόμα της. Τό πρό-
σάπ τό μόνο έγινε όρχο και τή μάτια της
θαμνώσανε φευγαλάς. Τά γονικά της την κυτού-
σαν σιωπηλοί. Κρεμόντουσαν άπ' τή χείλη της
σάπτον. Μά άπάντησι δέ δόθηκε καμμία.

— Λοιπόν, ρώτησε άάφηνε ό πατέρας της. Δεν
έχεις να μάς πης τίποτα;

ΕΙΔΥΛΛΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΡΩΜΑΝΤΙΚΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

Ή κοπέλλα άναστήκωσε τό δμορφό της βλέμμα.
— "Αφού αυτό είναι τό θέλημά σας, εγώ δέ
λέω όχι, άποκρίθηκε άργά και χωρίς να τρέμη ή
φωνή της. Τό γέρο Μπολάνη τόν σιπαδω πολύ κι'
από τότε πού πέρασε ή γυναίκα του, καταλάσε
πως ένδιαφέρεται για μένα. Μά δέν πιστεύω πως
μπορούσε να με θέλη παντοτεινό του σύνοτρο.

Στάθηκε μία στιγμή άκίνητη, σά να συλλογι-
ζόταν ένα μακρινό άπίσχο, δνείρο, άναστενάξε
με σφιγμένα χείλη κι' επανέλαβε ζωής, σά να
θέλε να δώξη τις σκέψεις πού τη θασάνιζαν για
μία στιγμή:

— Για κείνο πού χαιρόμαι είναι, πως ό γέρο
Μπολάνης δέν έχει παιδιά. Γιατί άν είχε, θα ήταν
σίγουρα μεγαλύτερα από μένα. Κι' αυτό δέ θα
τόδελα ποτέ.

— "Ως' έμεις θα τό θέλαμε, άπάντησε ή μητέ.

μό, σά χείλη, σά μάγουλα. Κι' άνάμεσα σά
φιλιά του της ψιθύριζε:
— Γιατί τό έκανε αυτό, αγαπημένη μου, γιατί;
"Αφού σου ύποσχεθήκα πως θα γυρίσω, γιατί θιά-
σθηκες να παντρευής τόν άνδρωπο αυτό, πού δέ
μπορεί να σου προσφέρη τίποτ' άλλο από τή πλού-
τη του; Δέ με πιστεύεις λοιπόν; Δεν πιστεύεις ποτέ
στά λόγια μου;

Ή Ούρανία ξεσπασε σε δουδά άναφύλλητα.
Σέ περίμενε δύο δάκαληρα χρόνια, άπάντησε
στό τέλος με σπαράξιμο. Σέ περίμενε μέρα και
νύχτα και παρακαλούσα τό Θεό νάρη. Μά δέν
έρχόσαν. Και σ' όλο αυτό τό διάστημα, δέν είχα
κανένα μήνυμά σου. "Εται, έκλαιγα κι' έλεγα μέ-
σα μου: «Ό Κίμων με έξασε. Τόν πλάνεψε ή ξε-
νητιά και πιά δέ θα τόν ξαναδώ». "Όπου έβηκε
στή μέση ό γέρο Μπολάνης. Τότε, πάνω στην ά-
πελπίσι μου, είπα τό ναί. "Αχ, γιατί να γυρίσης;
Τό είχα πάρει άπόφασι κι' έδσα την καρδιά μου.
"Όταν σήμερα τό πρωί μού παράγγειλες με την ά-
δεσφή μου πως θέλεις να με δής, κόντεψα να τρέλ-
λαθώ. Και μέ...

Ό Κίμων Χωραφάς της έκλεισε τό στόμα μ' ένα
φίλι. Πιανώντας της κατόπιν τή χείρα, της είπε:
— Προτού έρθω έδω, τακτοποίησα τή πάντα. Θα
σε πάρω να φύγουμε από Παρίσι, αγαπημένη μου.
"Ω, μη με κυττάς έτσι! Τό άμάρτημά μας δέ θα

— Θα σε πάρω να φύγουμε στο Παρίσι, αγαπημένη μου... της είπε ό Κίμων Χωραφάς.

ρα της. "Εται ό,τι έχει και δέν έχει, θα γίνη δικό
σου.

— Την επομένη κιόλας, δούξε ή Πλάκα με τό συν-
ταρακτικό νέο. Τά παλληκάρια, πού γλυκοκυτάζαν
την Ούρανία, έπεσαν από τή σύννεψη. Γιατί κα-
νείς δέν περίμενε πως τό υπέροχο αυτό πλάσμα—
τό «άγγελικό», όπως τ' όνομάζει ό Καμπούργ-
λου— θα δεχόταν τόσο εύκολα να δέση παντοτει-
να τή ζωή του μ' ένα γέρο. Κι' ό Μπολάνης ήταν
γέρος πραγματικά. Θα είχε πατήσει τή δέκατην.

Μά τό άρχοντικό του, στην άρχή της δδο Αόλου,
ήταν ένα από τή πιο πλούσια στίτια της "Αθήνας
και τό προσωπικό πού διατηρούσε, ήταν όλοκερο
σάκερι. Δούλες και παραδούλες, ψυχονήιοι και πα-
ρακόρες, περβολάρηδες κι' άμαρξες, μαγειρίσσες
και δοητοί. "Όλοι αυτοί έπαίρναν τό μισθό τους,
χωρίς να κάνουν τίποτα σκεδόν. Με δύο λόγια, τό
άρχοντικό αυτό ήταν ένα μικρό παλατάκι κι' ή Ού-
ρανία, από την πρώτη μέρα τού γάμου της, έρέθη-
κε σ' έναν καινούργιο κόσμο, άγνωστο ως τότε σ'
αυτή.

Κανονικά άβήρεπε να είναι ευτυχισμένη. Ξυτε-
ρα από τή φτωχική ζωή πού περνούσε κοντά στους δι-
κούς της. Μά δέν ήταν. Τό χαμόγελο κόπηκε σά
χείλη της και τή όμορφη, τή μεγάλη της μύτια,
ήταν βουρκωμένα διαρκώς. Τό καταλάσε αυτό ό
γέρο Μπολάνης, μά δέν έλεγε τίποτα. Μία παρι-
κή σχεδόν στοργή, τόν έκανε να τή βλέπει σά θυ-
γιάτριά του, παρά σά γυναίκα του. Ξαφνικά ένα
έράδυ, τό τρίτο άκριβώς έράδυ τού γάμου τους, ή
Ούρανία σήκώθηκε από κοντά του, έβριζε ένα μάλ-
λινο σούτι άμουσι της και κατέβηκε άθρόα, έξω
στον άπέραντο ήλιο και άρχοντικό. "Εκανε δυ-
νατό κρύο, μά ή κοπέλλα δέν τό έννοιε. Με δharma
άπαλό, προχώρησε λίγο και στάθηκε στο πιο σκο-
τεινό του σημείο με δαδυ χυποκάρια. "Εκεί την
περίμενε ένας άνδρωπος. "Ενα ψηλό, καλοδεδεμένο
παλληκάρι, μ' ευγενικά χαρακτηριστικά.

Μόλις την είδε, την άρπάξε στην άγκαλιά του
και τή φίλησε πολλές φορές. Τή φίλησε στο λαι-

είναι δαρό κι' ό Θεός θα μάς τό συγχωρέση.

Θα μάς τό συγχωρέση; ρώτησε έντροπη σχε-
δό ή Ούρανία. Είναι δυνατόν να συγχωρέση ό
Θεός ένα τέτοιο άμάρτημα;

Τό παλληκάρι την αγκάλιασε με πάθος.
— Ναί, γλυκεριά μου, θα μάς συγχωρέση! Για-
τί πιστεύω πως έγώ σου τό δικαίωμα να διεκδική-
σουμε την εύτυχία μας. Είμαστε νέοι, γεμάτοι
ζωή. Στή Γαλλία έχω δημιουργήσει μία μικρή πε-
λατεία. Στή άρχή ίσως να ζήσουμε φτωχικά. Σί-
γάσιγα όμως, δ' αλλάξη και για μάς ή τύχη. Θα
φύγουμε ακριβώς σε τέσσερις μέρες, πού θάρρη
τό τρικάρτο ενός φίλου μου στον Πειραιά...

"Εται κι' έγινε. Ή Ούρανία έξαφανίστηκε ένα
έράδυ από τή άρχοντίκ της. Σαν τόν τρελό, ό
γέρο Μπολάνης έτρεξε στό πατρικό της σπίτι ζη-
τώντας τή θρή. Ξεσηκώθηκε στο ποδί ή Πλά-
κα, άναστατώθηκε ή άστυνμία, μά κανείς δέ μπο-
ρούσε ν' άνακαλύψη πού δρισκόταν. "Η μόνη πού
γνώριζε τό μυστικό της ήταν ή αδελφή της Εύ-
θαλία. "Όσοσο δέν έλεγε τίποτα, από φόβο μή
γυρίσουν μπρός πίσω τό καράβι τόν δύο έρωτες.
Μέναν φυγάδων. Και χρειάστηκε να περάση ένας
δολοκλήρος μήνας για ν' άνοίξη τό στόμα της. Χα-
ρά κι' άγωνία πλημύρισαν τότε τούς δικούς της,
γιατί δέν ήξεραν πού μπορούσε να είναι τό άποτέ-
λεσμα. "Όταν τό έμαθε αυτό ό γέρο Μπολάνης,
κούνησε τό κεφάλι του.

— Έπέρεπε να τό καταλάβω, ψιθύρισε άναστενά-
ζοντας. Τά νεατά θέλουν νεατά. Τί γύρενα εγώ,
έναν γέρο κι' άρρωστος, να σκαδίσω τουτό τό
μυροποδύκι; "Ας είναι, πληρώθηκε με την άποκο-
τιά μου. Αύριο κιόλας, θα δάλω μπροστά τό δια-
ζύγιο. Της χαρίλω άκόμη τή μισή μου περιουσία.
"Η άλλη μισή, θα πάη στα έρόφανα μετά τό θά-
νατό μου.

Ό γέρο Μπολάνης στάθηκε εύγενής και τίμιος
στον πόνο του. Κι' έκανε ευτυχισμένους πραγμα-
τικά, δυό νέους κι' έρωτευμένους ανθρώπους.

Α. ΑΣΤΕΡΙΟΥ

ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ του καπνίσματος

"Αλλοτε τό άπαγόρευε ή "Εκ-
κλησία και τό συμβούλευαν...
οί γιατροί!

ΕΝΑ χαριτωμένο φυλλάδιο έναντι.
ον τών έχθρών του καπνίσματος
κυκλοφόρησε τελευταία στή Δυτική
Γερμανία, γραμμένο από ένα έπτε-
λειό φανατικών καπνιστών! Τό φυλ-
λάδιο αυτό είναι τιμητικά αφιερω-
μένο στον διαπρεπή "Αμερικανό για-
τρό Τζόζεφ Περρόν — πού άναστήσε
σε πριν από λίγον καιρό τόν κόσμο
με την άνακινώση του πως τό καπνί-
σμα δέν παίζει κανένα ρόλο στή δη-
μιουργία των καρκίνων — και στρέφε-
ται έναντιον όλων τών συνανθρώπων
του γιαντρού Περρόν, πού είχαν κατά
καιρούς ύποστηρίξει με φανατισμό τό
άντιέτο.

«Οί σημερινοί γιατροί, πού... κα-
τασκευάζουν τό τσιγάρο —λένε στο
σταυρικό αυτό φυλλάδιο ό οποδοί
πού καπνίσματος— δέν κάνουν τίπο-
τα τό καινούριο. "Απλώς συνεχίζουν
μία έκστρατεία, πού την είχε άρξαισι
ή "Ιερά "Εξέτασι! Ή μόνη διαφορά
ανάμεσα στο τότε και στο τώρα, εί-
ναι πως τότε τό καπνισμα συνιστά-
ταν με τό διάβολο, ενώ τώρα συν-
δυάζεται με τόν καρκίνο!»

Σ' άποδειεί, πού ίσχυρισμοί τους
απώτο, οί συντάκτες πού φυλλάδιον ό
πενδυμίζουν πως ή καθολική "Εκ-

κλησία δέν είδε έξ άρχής με καθόλου
καλό μάτι τή φύλλα καπνού, πού έ-
φερε μαζί του ό Χριστόφορος Κολό-
μβος, έπιτρέποντας από την άνα-
κάμψι τού Νέου Κόσμου.

"Όταν ένας ναύτης τού Κολόμβου,
ό Ροντρίγκο Γερέθ, έκανε τό τόλμη-
μα να όγή στους δρόμους τού "Α-
γιαμόντε καπνίζοντας τό τοιμυοκί
του, οί συμπολίτες του τρομοκρατή-
θηκαν, νυρίζοντας πως ό ίδιος ό διά-
βολος είχε μπη μέσα του κι' έβγαζε
φωτιά και καπνό! Τό άποτέλεσμα ή-
ταν να παραλάβουν τόν άτυχο Γερέθ
οί Ιερωμένοι της "Ιεράς "Εξέτασης
και να τόν καταδικάσουν «επεικέως»
σε ειρκή 10 έτών! Σ' όλο τό διά-
στημα, πού έμεινε στή φυλακή, οί
παπάδες δέν πάψανε να μπαίνουν-
ουν στο κελλί του και να εξορκίζουν
τό δαιμόνα της νικολίνης να όγή ά-
πό μέσα του.

Τό πιο δασκευαστικό, ωστόσο, —
γράφουν στο φυλλάδιο τους, ό άπο-
λογητές του καπνίσματος— είναι πως
ένα, μισόν αιώνα άργότερα, ό καπνός
άρχισε να κατακτά την Ευρώπη, στο
πέισμα των παπάδων, αυτό τό όφει-
λει στους σημερινούς δικτάτες του,
τους γιατρούς!

Πραγματικά, κάποιος Πορτογάλος
γιατρός, «ανακαλύψαν», σά μέσα
του 16ου αιώνα, πως ό καπνός ήταν
ένα θαυματουργό φάρμακο για σει-
ρά από άρρώστιες! Γοιτουμενος από
αυτή την άνακάλυψι, ό τότε προεδρε-
της της Γαλλίας στή Λισαβόνα Ζαν
Νικό, τό 1559, έφερε τόν καπνό στή
Γαλλία παρουσιάζοντας τον σαν την
τελευταία λέξι της λατρικής έπιστή-

μης! "Εται, στίς ανώτερες κοινωνί-
κες τάξεις της Γαλλίας επικράτησε ή
συνήθεια του καπνίσματος και, άνά-
μεσα στους άλλους, άρχισε να κα-
πνίζει και ή Μαρία τών Μεδίκων —για
λόγους, υγείας, έννοείται!— πού ά-
ναφέρεται σαν ή πρώτη γυναίκα-κα-
πνίστρια της ευρωπαϊκής ιστορίας!

"Αν, όμως, με τή όσθήσει... της έ-
τρικης έπιστήμης, τό καπνισμα έπι-
κράτησε στή Γαλλία, δέν έπαψε να
συναντά ή έίσιες αντιδράσεις σε άλ-
λες ευρωπαϊκές χώρες. Στή Ρωσία,

κόθανε... τή μύτη εκείνων πού καπνί-
ζανε ως την εποχή πού προσχώρησε
στο καπνισμα ό Μέγας Πέτρος έπι-
τρέποντας, να τόν άκολουθήσουν
τρέποντας, ό "Αγγλία, έξ άλλου, ό "Ια-
κάθος Α' μισούσε τόσο φανατικά τό
καπνισμα, ώστε άπαγόρευσε και αυ-
τήν άκόμη, την καλλιέργεια τού κα-
πνού. Οί "Αγγλοι καπνιστές πέρασε
σε άπάγωνισι, μά δέν άργησε να φανή
ή σωτηρία τους. "Από την άποικία
Βιρτζίνια της "Αμερικής έφτασε μία
άπεγνωσμένη έκκλησι για ύφεσι! Τό-
τε, οί "Αγγλοι καπνιστές στείλανε
στους άποίκους 90 κοπέλλες, ζητών-
τας, όμως, σαν άντάλλαγμα 150 κι-
λά καπνού για την καθεμιά!

Ό τρομερότερος, όμως, έχθρός
του καπνίσματος στάθηκε ό σουλά-
τος Μουράτ ό Δ', πού, άποδίνοντας
στους καπνιστές την πυρκαγιά, πού
άποτέφρωσε ένα μεγάλο μέρος της
πόλης τό 1663, έβρισπε την πονή
του θανάτου για όποιον ασυνελαμά-
νετο καπνίζων! Χιλιάδες Τούρκοι
καπνιστές πληρώσαν, τότε, με τή ζωή
τους τό πάθος τους...

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Οί Άμερικανοί «άνακα λυψαν» τη νοβοκαΐνη

Δημοσιεύτηκαν τὰ εκπληκτικά αποτελέσματα τών πειραμάτων τους

ΟΤΑΝ η Ρουμανίδα δοκτορέσσα Άννα Άσλάν επισκέφθηκε πέρυσι τις Ήνωμ. Πολιτείες, έδωσε μια σειρά διαλέξεων για τὰ αποτελέσματα της θεραπείας με νοβοκαΐνη, που είχε εφαρμόσει η ίδια σε 20.000 πάσχοντες μέσα στην τελευταία δεκαετία. Άνάφερε δέ, ότι το φάρμακο αυτό αποδείχθηκε άριστο ιδίως για τήν αρθρίτιδα, τήν πολλαπλή σκλήρωση, τις μερικές παραλύσεις από ήμipληγία, τήν αρτηριακή υπέρταση (πίεσι) και τις καρδιακές παθήσεις. Αμέτρητοι άνθρωποι έλπεσαν, που ήταν καρφωμένοι στο κρεβάτι, από καιρό, μπόρουν να σηκωθούν, να περπατήσουν, να ξαναγυρίσουν στη δουλεία τους.

Οι περισσότεροι Άμερικανοί δέχθηκαν τότε με δυσπιστία αυτές τις ανακοινώσεις της Ρουμανίδας συναδέλφου τους. «Είμερ έζορμε τη νοβοκαΐνη από 50 χρόνια, και ποτέ δεν παρατηρήσαμε ότι κάνει θαύματα!», είπαν.

Μία μερίδα όμως άπ' αυτούς — ψυχίατροι, παθολόγοι, καρδιολόγοι και γερίατροι — θέλοντας να βεβαιωθούν, άρχισαν κλινικές έρευνες και πειράματα μ' αυτό το φάρμακο. Τὰ αποτελέσματα δημοσιεύθηκαν τελευταίως σε δύο Ιατρικά περιοδικά με μεγάλο κύρος: τήν «Εφημερίδα της Νευροψυχιατρικής» και τήν «Εφημερίδα της Γεριατρικής Έταιρείας». Είναι δέ εκπληκτικά, σαν κι εκείνα, πού είναι έπιτύχη η δοκτορέσσα Άσλάν στο περίφημο Ίνστιτούτο Γεριατρικής Πάννον, στη Ρουμανία.

Πρέπει να σημειωθεί, ότι η νοβοκαΐνη είναι φάρμακο βαθείας νεοργείας. Χρειάζεται, λοιπόν, να συνεχισθεί επί μήνες η χορήγηση της με ένδομιμικές ενέσεις, για να εκδηλωθούν τα ευεργετικά της αποτελέσματα. Αυτό όμως δεν είναι δύσκολο, γιατί η νοβοκαΐνη στοιχίζει πολύ φθηνά, δεν προκαλεί παρά ελάχιστες παρενέργειες, δεν έχει τοξικότητα, δεν προκαλεί έθισμο και μπορεί να χρησιμοποιηθεί ακόμα και στους πολύ γέρους και τους εξασθενημένους, που θεωρούνται «άνιστοι άνθρωποι».

Κατά τις άνακοινώσεις τών Άμερικανών γιατρών, μετά τους 4 μήνες, παρουσιάσαν καλύτερη κατάσταση όλες οι περιπτώσεις αρθρίτιδος, παρκινσονισμού, αρτηριοσκληρώσεως και πολλαπλής σκλήρωσεως. Σημειώθηκε αύξηση τής κινητικότητας, βελτίωση του μυϊκού τόνου, συνείσθημα ευέξιας και καλύτερη προσαρμογή στο περιβάλλον.

Η χοληστερόλη ελαττώνεται στα κανονικά όρια, με τη νοβοκαΐνη. Το ίδιο συμβαίνει και για τήν αρτηριοσκληρώση — και μάλιστα σ' αυτή τήν περίπτωση τὰ αποτελέσματα μόνον σταθερά κι' άν ακόμα διακοπή η νοβοκαΐνη, ενά τὰ άλλα φάρμακα πρέπει να συνεχίζονται ά-

διάκοπα, άλλωδώς ξαναεμφάνει η πίεσις.

Οι καρδιακές και κυκλοφοριακές παθήσεις παρουσιάζουν σημαντική βελτίωση με τη νοβοκαΐνη, ιδίως δέ η στηθάγχη, η παροξυστική ταχυκαρδία, η αρτηριακή μαρμαρυγή και οι καρδιακοί σπασμοί.

Τη λιγώτερη ωφέλεια είχαν οι άρρωστοι από έγκεφαλικές βλάβες. Μ' αυτό δεν έννοούμε τους ψυχπαθείς, που σημειώνουν, άπεναντίας, μεγάλη καλύτερησι, προπάντων δέ σχιζοφρενείς (ως γνωστόν, η σχιζοφρένεια είναι η καθεστώς από τις ψυχικές παθήσεις). Γενικά, η νοβοκαΐνοθεραπεία αύξάνει τις πνευματικές δυνάμεις. Μόνον σε περιπτώσεις αλκοολισμού ή γεροντικής παρανοίας, δέ φέρνει αξιόλογα αποτελέσματα. Έξ άλλου, συνιστάται να δοκιμασθεί για τήν θεραπεία τών τοξικομανών.

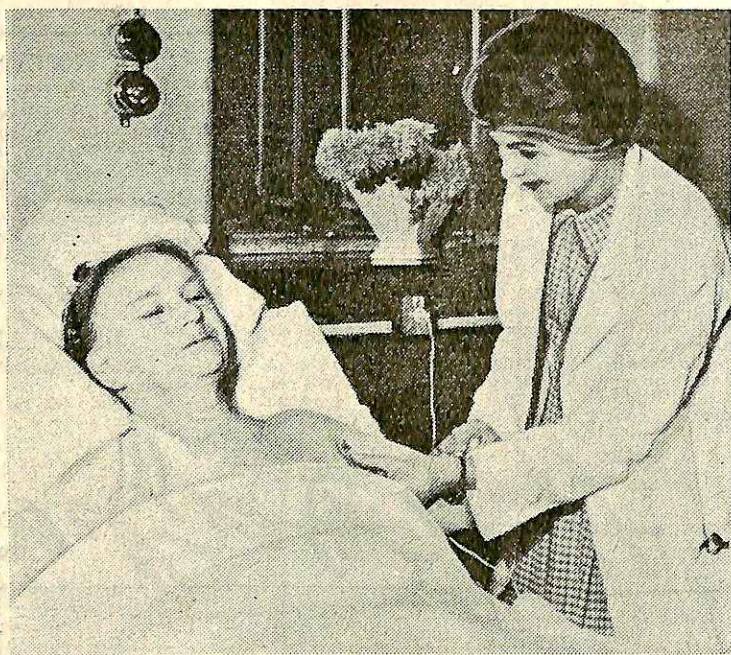
Η δοκτορέσσα Άσλάν είχε βεβαιώσει, ότι οι ένέσεις νοβοκαΐνης ελαττώνουν τη θνησιμότητα άπ' όλες τις άσθενείες κατά 80 τοις 100. Και οι έρευνες τών Άμερικανών γιατρών το έπιβεβαίωσαν, σε μία περίπτωση, με τόν εξής πανηγυρικό τρόπο:

Το δεύτερο και τρίτο μήνα τών δοκιμών τους, εκδηλώθηκε σε μία πόλι του Νιού Τζέρσευ μία έπιδημία πνευμονίας κεραυνόδουλου μορφής. Πολλοί άρρωστοι πέθαιναν μέσα σε 24 ώρες. Κι' άλλοι, 10—12 μέρες μετά τη φαινομενική θεραπεία τους, πέθαναν από έγκεφαλική ή καρδιακή έμβολη. Ένώ όμως το γενικό ποσοστό θνησιμότητας τών άσθενών ήταν 12%, σ' όσους έκαναν θεραπεία με νοβοκαΐνη κατέβηκε στα 3% μόνο, δηλαδή στο ένα τέταρτο!

Φαίνεται δέ, ότι η νοβοκαΐνη δεν άφείλει μόνο τους ηλικιωμένους. Άκόμα αποτελεσματικώτερη είναι στους νέους. Σύμφωνα με άξιόπιστες πηγές, στις χώρες του Πασιπέτασματος, έργατες νεοί και υγιάστατοι κάνουν ένέσεις νοβοκαΐνης — τρεις φορές — τη βδομάδα, για να διατηρούν τις δυνάμεις τους και τήν άπόδοσι τους στο μεγαλύτερο σημείο.

Αυτά γράφουν για τη νοβοκαΐνη τὰ άμερικανικά περιοδικά, που άναφέρουμε.

Έξ άλλου, τόσο στις Ήνωμ. Πολιτείες, όσο και στην Έλλάδα, δο-

ΤΟ ΣΤΙΓΜΙΑΙΟ ΘΕΡΜΟΜΕΤΡΟ

Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα και χωρίς να μετακινήση καθόλου τούς άρρώστους ή και να τούς έλπιήσει ακόμα, θα μπορεί το εξής μία νοσοκόμα να παίρνη τη θερμοκρασία τών άσθενών ενός θαλάμου, με άπολυτη ακρίβεια, χωρίς σ' ένα νέο ηλεκτρονικό θερμόμετρο. Το θερμόμετρο αυτό, που κατασκευάστηκε στην Άγγλία και προσημιονοποιήθηκε στο νοσοκομείο του Έδιμβούργου, έχει και μία άλλη ιδιότητα: Με μία απλή έπαφή δείχνει τη θερμοκρασία όποιουδήποτε μέρους του σώματος του πάσχοντος, δίνοντας έτσι σε μερικές περιπτώσεις, πολύτιμες ένδείξεις στο γιατρό, που τόν παρακολουθεί.

Κιμάσθηκε μ' έπιτυχία η νοβοκαΐνη για ένα πλήθος από δερματικές παθήσεις: φαρμακατικές και έρεθιστικές δερματίτιδες, θυλακίτιδες του γενείου, άκμή (σπείρακκα της νεότητος), έκζεματα, ραγάδες, μπιτίκια, ψωρίασι, λειχήνες, χυδασι, κλπ. Όπως απέδειξε δέ η πείρα πολλών γιατρών, μπορεί να χρησιμοποιηθεί ακόμα και εξωτερικά, π. χ. σε τοπικές αλοιφές. Υπάρχει μάλιστα και σαπούνι με νοβοκαΐνη, που συνιστάται από τούς ειδικούς για τὰ ευαίσθητα δέρματα (ιδίως

τά λιπαρά και σκληρά), για τήν καταπολέμηση τών ουτίδων, για το λούσιμο (έναντιον της πιτυρίδας και της τριχοπιτώσεως), για τὰ σκασιματα τών γερών, που παθαίνουν οι νοικοκυρές ή οι όδοντογίατροι από τήν τακτική έπαφή διαφόρων φαρμάκων, για τὸ «παράτριμμα» τών βρεφών και το σκάσιμο τών θηλών τών γαλακίων, κλπ. Έτσι, η νοβοκαΐνη κάνει αληθινά θαύματα και με τήν εξωτερική χρήση της, χωρίς να προκαλή ποτέ βλάβη στον οργανισμό.

Μικρά επιστημονικά νέα

γινόταν επικίνδυνο, λόγω του υδραργύρου που περιέχει. Το μερκουροχρώμιο, όμως, είναι ασφαλές απολυμαντικό προκειμένου για μία μικρή πληγή, ένα χτύπημα κλπ.

Ο καρκίνος της μήτρας

Κατά το δόκτορα Λάντ, του Πανεπιστημίου του Ρότσεστερ, ο καρκίνος της μήτρας, που είναι τόσο συχνός στις ημέρες μας, θα μπορούσε να εξασφαλισθεί τελείως, αν όλες οι γυναίκες, μετά τα 20, υποβάλλονταν σε μία προεργαστική γυναικολογική εξέταση δύο φορές το χρόνο.

Το λίπος του σώματος

Παρατηρήσεις που έγιναν στο Πανεπιστήμιο Ρότσεστερ, έδειξαν ότι το λίπος που περιέχει το σώμα μας αντιστοιχεί στα 16—48% του συνολικού βάρους στον άνδρα και στα 24—67% στη γυναίκα.

Περιορίζει τη χοληστερόλη

Ένα καινούργιο φάρμακο για τόν περιορισμό της χοληστερόλης, είναι το «Μέρ 29». Το φάρμακο αυτό περιορίζει τόν υπερβολικό σχηματισμό χοληστερόλης και τη συγκέντρωσι της στους ιστούς, ιδιαίτερα δέ στα κακά χυμάτα τών αρτηριών. Δεν έχει καμμία τοξικότητα και μπορεί να παίρνεται επί πολλούς μήνες.

Τὰ παιδιά μ' τὰ πράσινα δόντια

Μερικά νεογνά παρουσιάζουν από τις πρώτες ημέρες της γεννήσεώς τους έναν ίκτερο, που δεν είναι, άλλωστε, σοβαρός. Παρατηρήθηκε, λοιπόν, ότι, σε πολλές περιπτώσεις, τὰ όόν, ότι, σε πολλές περιπτώσεις, τὰ παιδιά αυτά θνάζουν σε πρώτα δόντια χρωματισμένα πρασινωπά. Οι γονείς δεν πρέπει ν' άνησυχούσι ν'

αυτό, παρατηρεί ο Γάλλος γιατρός Πιέρ. Τα δόντια αυτά πέφτουν με τόν καιρό και τὰ όριστικά, που έθαίνουν κατόπιν είναι λευκά και όγιη.

Τὰ ηλεκτρικά κύματα του έγκεφάλου

Οι Άγγλοι επιστήμονες έπενεσαν μία συσκευή που μετασχηματίζει σε ήχους τὰ ηλεκτρικά κύματα του έγκεφάλου. Έτσι, αν συμβεί κάτι το άνόμαλο, κατά τη διάρκεια μιας έγχειρήσεως, ο χειρουργός ειδοποιείται από τόν ιδιαίτερο ήχο που θναινει από τὸ μηχάνημα.

Φάρμακο κατά της κοπώσεως

Ένα γαλλικό έργοστάσιο παρουσίασε ένα καινούργιο φάρμακο κατά της κοπώσεως, το LA 956. Το φάρμακο αυτό, που προσφέρεται με τη μορφή δισκίων, καταπολεμά τήν κόπωση μ' όλες τις μορφές: φυσική, ψυχική, σεξουαλική. Ξαναφέρει, εξ άλλου, τήν όρεξι και άναζωογονεί τις δυνάμεις.

Το συνάτι

Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις τών Γάλλων επιστημόνων, το συνάτι έχει τήν καταπληκτική ικανότητα ν' άναπλάσσεται μόνο του. Άν τὸ φάρμακο μείνει 70% της μάζης του (όπως γίνεται σε πολλές έγχειρήσεις) ξαναγυρίζει στις άρχικές του διαστάσεις μέσα σε δύο μήνες.

Η τσιτατίνη

Οι νεώτερες έρευνες απέκάλυψαν ότι η τσιτατίνη περιέχει μία ουσία, τήν τσιτατίνη, που άναγωνίζεται τήν χοληστερόλη. Η ουσία αυτή, όμως, δέ βρίσκεται στην ίδια τήν τσιτατίνη, αλλά στο μίσχο και τα φύλλα της.

ΤΟ ΕΛΚΟΣ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΓΧΕΙΡΙΖΕΤΑΙ;

Σε ποιες περιπτώσεις ένδεικνυται η γαστρεκτομή

Η ΤΕΡΑΣΤΙΑ βελτίωσι τών άνασθητικών μεθόδων, σε συνδυασμό με τις καταπληκτικές προόδους της χειρουργικής, παρακινούν στις ημέρες μας πολλούς άσθενείς από γαστρικό έλκος να σκέπτονται τήν έγχειρησι, σαν ένα μέσο όριστικής άπολαλής από τὰ δεινά τους.

Το πράγμα φαίνεται, άπό εκ πρώτης όψεως, δέν πρέπει να ξεχνάμε, ώστόσο, ότι καθε έγχειρησι είναι μία βίαιη έπίθεσι κατά τὸ οργανισμό μας, που δέ διαφέρει από μία μαχαίρα ή μία πιστολιά. Κι' η άπλή λογική λέει, ότι δέν πρέπει να καταφεύγουμε στην έγχειρησι παρά μόνον όταν δέν υπάρχει κανένας άλλος τόπος θεραπείας, όταν, δηλαδή, η χειρουργική έπέμβασι είναι άπολύτως άπαραίτητη.

Γι' αυτό, οι έπιστήμονες υποστηρίζουν, ότι η γαστρεκτομή πρέπει να γίνεται μόνο στις ακόλουθες περιπτώσεις:

1) Όταν η Ιατρική άγωγή άπέτυχε. Για να κρίνουμε ν' αυτό, όμως, πρέπει η Ιατρική άγωγή να εφαρμόθηκε επί μακρό χρονικό διάστημα και πραγματικά. Πολλοί άσθενείς παραπονούνται, ότι δέν άντέχουν πιά, άλλ' η αλήθεια είναι, ότι δέν ακολουθούσαν ποτέ με συνέπεια τήν άπαιτούμενη θεραπευτική άγωγή κι' ότι περιωρίστηκαν μόνο στο να παίρνουν όρισμένα φάρμακα, που τούς διέταξε ο γιατρός τους.

2) Όταν προσδοκάται βίσιμα, ότι από τήν έγχειρησι θα προκύη μία κατάσταση πολύ καλύτερη από τη σημερινή.

3) Όταν το έλκος συνοδεύεται από αιμορραγίες 2—3% τών περιπτώσεων) ή όταν οι ραδιογραφικές εξετάσεις δείχνουν πως έπτεκνείται διαρκώς.

4) Όταν το έπαγγέλμα ή η ίδιοσυγκρασία του άσθενούς (μεγάλη νευρικότης κλπ.) δέν τὸν έπιτρέπουν ν' ακολουθήση σωστή τική ή άπαιτούμενη θεραπευτική άγωγή.

5) Όταν υπάρχει κίνδυνος διατήσεως του στομάχου (έως τών περιπτώσεων) ή μετατροπής του έλκους σε καρκίνο.

Όλες αυτές οι περιπτώσεις δέν ξεπερνούν το 10—15%.

Άλλ' η έγχειρησι ξαναφέρει τόν άσθενή στην κατάσταση του υγιούς ανθρώπου; Κάποτε και. Σιγνότερα όχι. Γιατί πρέπει και μετά τήν έγχειρησι ν' ακολουθήση συνεχώς διατροφή φάρμακων, για τὸ «παράτριμμα» τών βρεφών και το σκάσιμο τών θηλών τών γαλακίων, κλπ.

Έτσι, η νοβοκαΐνη κάνει αληθινά θαύματα και με τήν εξωτερική χρήση της, χωρίς να προκαλή ποτέ βλάβη στον οργανισμό.

Ένα χάπι προλαμβάνει τὰ διαζύγια

Ο ύποθυρεοειδισμός στα άντρώγυνα

ΜΕΛΕΤΩΝΤΑΣ τόν ύποθυρεοειδισμό, ο Άμερικανός δόκτορ Μάρσαλ Γκόλντμπεργκ, έκαμε μία περίεργη και άνεξήγητη άκόμη άνακάλυψι.

Είχε καταρτίσει ένα έρωτηματολόγιο, που περιλάμβανε 52 πιθανά συμπτώματα της ά-θυρεοειδούς, όπως ύποθυρεοειδισμός. Κοντά στις συμπτωτικές ένδείξεις — ρίγη, ύποθερμία, παχυσάρικα, δυσμηνόρροια, τραχύτητα του δέρματος, κλπ. — άναφέρονταν και πολλές νευροψυχικές: νευρικότης, υπερένταση, ευερέθιστος και ευμετάβλητος χαρακτήρας, συναισθήματα κατωτερότητας και άνεπαρκείας.

Ο δόκτορ Γκόλντμπεργκ έβινε τὸ έρωτηματολόγιο αυτό σ' όσους ήξερε η ύποπτευεταν πως είχαν ύποθυρεοειδισμό και τούς παρακαλούσε να σημειώσουν ποιά από τὰ συμπτώματα εκείνα παρουσιάζαν. Δοκίμασε, λοιπόν, μία εύκολονόητη έκπληξι, όταν άρκετοί άπ' αυτούς τὸν άναφέραν, ότι και η γυναίκα τους παρουσίαζε τὰ ίδια άκριδώς συμπτώματα με τὰ δικά τους!

Πώς μπορούσε να εξηγηθεί αυτό, έφ' όσον ο ύποθυρεοειδισμός δέν είναι μεταδοτική ά-οσεία;

Άν έπρόκειτο για άσυνγενές με τὸ ίδιο αίμα (γονείς και παιδιά, δέλφια, κλπ.) θα μπορούσε να πιστωθεί κανείς, ότι είναι κάποτε κληρονομική η άνεπαρκεία του θυρεοειδούς. Άλλά, στην περίπτωση τών συζύγων, δέ χωρούσε βέβαια αυτή η εξήγησι.

Πάντως, ο δόκτορ Γκόλντμπεργκ συνέχισε τις έρευνές του προς τήν κατεύθυνσι αυτή. Κάθε φορά, που έκανε μία διάγνωση ύποθυρεοειδισμού, εξέτασε αν έλεγαν τήν ίδια ά-οσεία και άλλα μέλη της οικογένειας τὸν θανόντα. Έπί 57 λοιπόν περιπτώσεων, συνέβαινε αυτό στις 15, δηλαδή σ' ένα ποσοστό 26%. Τις πιά πολλές φορές δέ, έπρόκειτο για άντρώγυνα.

Υπήρχαν μεταξύ τους άντρες ύποθυρεοειδικοί, που ύποφέρονε από μυαλίες, άμνη-

σια, άναίσθησι για τόν όργανισμό. Τὰ στοιχεία, άντίθετα, είναι ένα όργανο άπολύτως άπαραίτητο, δέ, ύποφύκει να κάμει χωρίς αυτό. Ο χειρουργός, λοιπόν, βρίσκειται μπροστά στο δίλημμα: ν' άφαιρέση λίγο ή πολύ; Και, δυστυχώς, πολλές άποτυχίες παραοίαν έγχειρήσεων όφειλονται στο ότι ο χειρουργός τσιγκουνεύτηκε και άφήρεσε τμήμα, που ήταν μικρότερο από τα 2/3 ή τὰ 3/4 τὸν στομάχου.

Τὸ να περιορισθῇ ο χειρουργός ν' άφαιρέση μόνο τὸ έλκος και τή γύρω περιοχή, είναι μία πράξι, όλοτελα άνάσφελη. Πρέπει, τούναντιον, να προχωρήση πολύ περισσότερο και ν' άφαιρέση τα 2/3 ή τὰ 3/4. Τὸ πράγμα αυτό φαίνεται παράξενο, δεδομένου, ότι τὸ έλκος μόλις θθάνει, συνήθως τὸ μέγεθος ενός κέρματος τών δύο δραχμῶν. Άλλ' η πείρα έδειξε, ότι αυτό τὸ μικρό έλκος κάνει μία διάθρυσι σ' όλόκληρο τὸ στομάχι. Για ν' άποδόση, λοιπόν, η έγχειρησι ικανοποιητικά άποτέλεσματα, πρέπει ν' άφαιρεθῇ τὸ μεγαλύτερο μέρος αὐτοῦ τὸν όργανου.

Έτσι, ο άσθενής μεταβάλλεται, μετά τήν έγχειρησι, σε άνάηρο. Οι νεώτερες παρατηρήσεις, άλλωστε, έδειξαν, ότι τὸ στομάχι δέν είναι μόνο όργανο τής πέψεως. Ο πυθμῆν του — τὸ μέρος, δηλαδή, που πρέπει ν' άφαιρεθῇ — εκκρίνει επίσης μία άνταναμιτική όρμόνη. Γι' αυτό, πολλοί έγχειρισθέντες, μ' όλο πὸν δέν ασθάνονται πιά πόνους ή άλλες έννοχλίες, κουράζονται με τήν παραμικρή προσπάθεια και δέ μπορούν να έργασθουν όπως άλλοτε.

Για όλους τούς λόγους, που φαφέρουμε, η έγχειρησι δέν αποτελεί πάντοτε τήν λύσθ, λύσι.

Απομένει η Ιατρική άγωγή, που τὰ βασικά χαρακτηριστικά της είναι:

α) Προεκτική δίαιτα.

β) Ήγυεινη ζωή.

γ) Χορήγηση όρισμένων φαρμάκων, που εξουδετερώνουν τὰ όξέα τὸν στομάχου.

Αυτή η άγωγή πρέπει να συνεχισθῇ επί μακρότατο χρονικό διάστημα κι' ίσως σ' ά-όλοκληρη τήν ζωή. Δυστυχώς, συμβαίνει τὸ άντίθετο. Οι άσθενείς, έπειτα από μερικούς μήνες, δέν ασθάνονται πιά έννοχλίες και, σε πολλές περιπτώσεις, η ραδιογραφική πλάκα δέ δείχνει τίποτα.

Ξαναρχίζουν τότε τήν παλιά ζωή τους, γιατί νομίζουν πως έχουν θεραπευθεί όριστικά. Άλλ' η κρίσι δέν άρνει να έμεινισθῇ. Άν όμως, είχαν τήν ύπονοι να συνεχίσουν τήν δίαιτα, που τούς όρισε ο γιατρός, τὸ πιθανώτερο είναι, ότι η κρίσι δέ θα ξαναεμφανίζταν.

Πραγματικά, οι σύγχρονοι έπιστήμονες ύποστηρίζουν, ότι η θεραπεία τὸν έλκους έ-ξαρτάται περισσότερο από τόν άρρωστο και λιγώτερο από τὸν γιατρό και τὰ φάρμακα.

οία, γαστροεντερικές διαταραχές, άνικανότη-τα, κλπ. Ένώ συγχρόνως οι γυναίκες τούς παρουσιάζαν μία άνεξήγητη ως τότε στεριότητα, άπνεια, άνωμαλίες τών έμηνων, ποσ. διάσει στις άποδόσεις, χρόνιους πόνους τής πλάτης.

Σ' όλες αυτές τις περιπτώσεις, ωφέλησε η θεραπεία με χάπια όρμόνης τὸν θυρεοειδούς άδένους.

Στις 4 από τις 15 οικογένειες, ο ένας ή και οι δύο άρρωστοι είχαν πάθει παραρριτιδα 3—12 μήνες πριν τούς εκδηλωθούν τὰ συμπτώματα τὸν ύποθυρεοειδισμό. Όπως πιστεύουν δέ οι γιατροί, η παρριτιτις έρεθίζει συχνά τὸν θυρεοειδή.

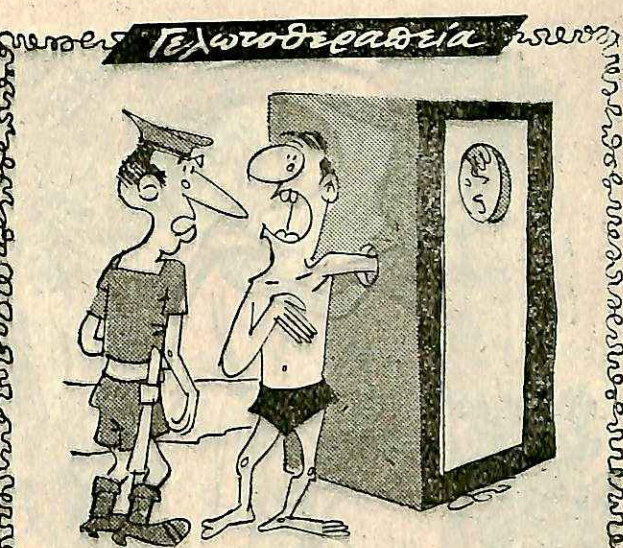
Σε μερικές άλλες περιπτώσεις, είχε προηγηθῇ άπ' τόν ύποθυρεοειδισμό κάποια άλλη μόλυνσις με ίον (π. χ. μολυσματική ήπατίτις ή μονοπυρήνωσις).

Πρέπει, λοιπόν, να συμπεράνη κανείς, ότι οι μόλυνσεις αυτές μεταδίδονται άπ' τόν ένα στον άλλο σύζυγο και προκαλούν και στους δύο ύποθυρεοειδισμό.

Πάντως, ο δόκτορ Γκόλντμπεργκ δέν έχει βρῇ ακόμα καμμία άλλη εξήγησι τὸν περίεργον φαινόμενο, που παρατήρησε στα άντρώγυνα.

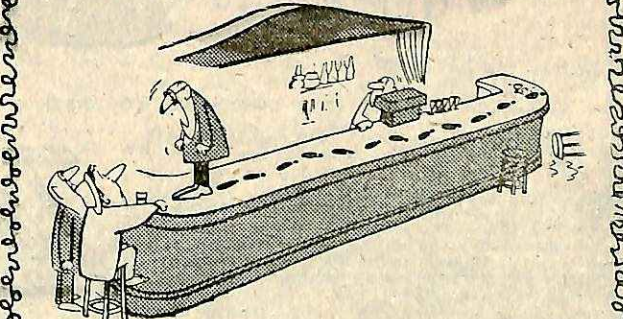
Στο μεταξύ, συνιστά στους συναδέλφους, που όσες φορές έχουν να κάνουν μ' ένα παντρεμένο ύποθυρεοειδικό, να εξετάζουν και τόν άλλο σύζυγο. Γιατί, σ' ένα μεγάλο αριθμό περιπτώσεων, τὰ συμπτώματα τὸν θυρεοειδούς προκαλούν σοβαρές συγκρούσεις και άσυνεννοήσια στα άντρώγυνα, που μπορεί να καταλήξουν ακόμα και στο διαζύγιο.

Δέν έπεται μ' αυτό, ότι όλοι οι σύζυγοι, που δέν τὰ πῶνε καλά, είναι ύποθυρεοειδικοί. Έφθον όμως υπάρχει μία τέτοια πιθανότης, και μάλιστα άρκετά μεγάλη, πρέπει να τήν εξετάσει ο γιατρός σε κάθε περίπτωση, και να χορήγῇ ύστερα τὰ σχετικά φάρμακα, που θα καταπολεμήσουν τόν ύποθυρεοειδισμό τών δύο συζύγων και θα γλυτώσουν τὸ γάμο τους από τὸ ναζύγιο.

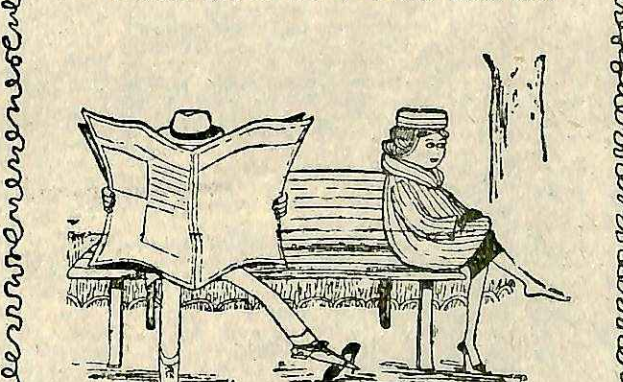

— 'Η δεσποινίς, η ίδια, με παρακάλεσε να τής κλείσω τὸ... φερμουάρ!

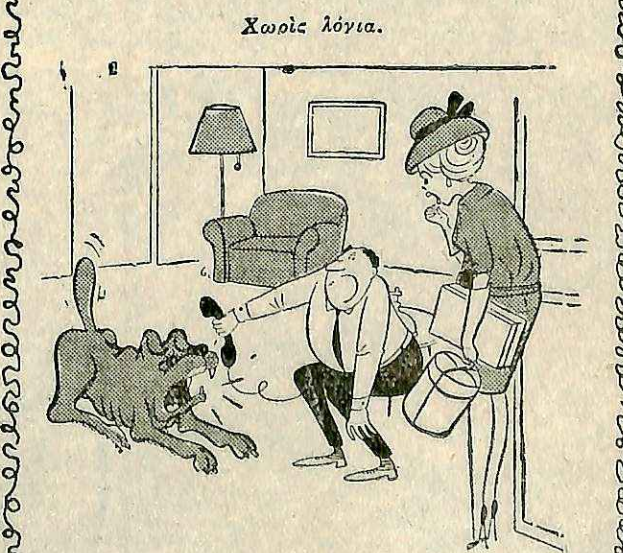
(Τὸν Άδελφου)

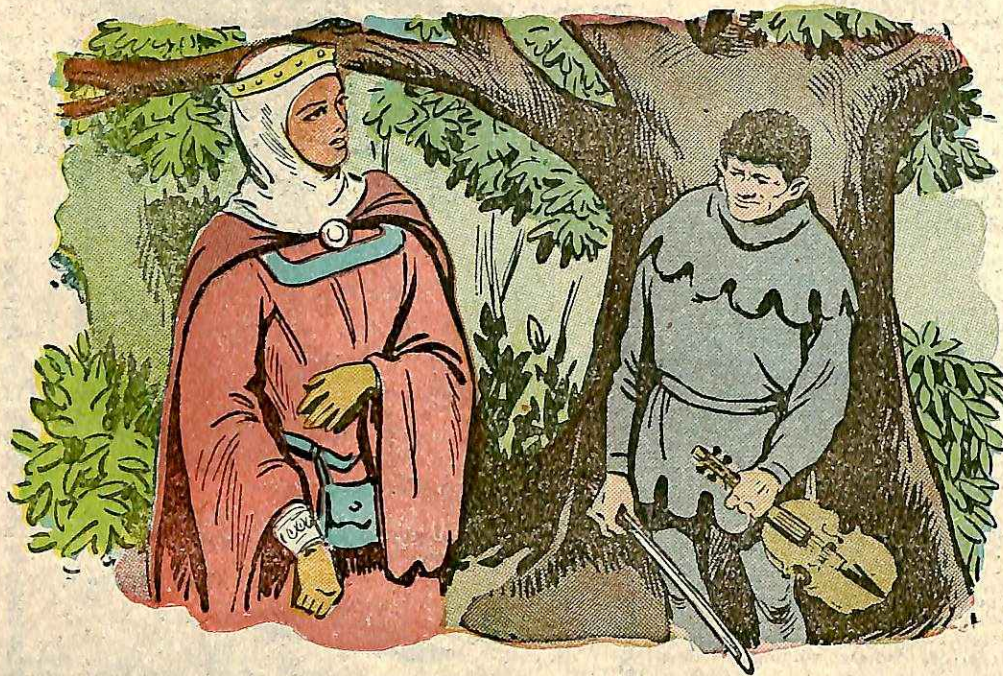
— Φύγετε από τὸ δόμο, να πάω σπίτι μου!

Χωρίς λόγια.

— Είναι η μητέρα σου... Ρωτάει αν έχουμε πάντοτε εδώ τόν Άδελφου, που δέν τήν χωνεύει!...

— Έσύ είσαι ο Τσέκο; τον ρώτησε με θαυμασμό η Ρινάλντα.

ΣΤΟ δέκατο αιώνα ζούσε στα περίχωρα της Κρεμώνας ένας νέος είκοσι χρόνων, που τον έλεγαν Τσέκο. Ή φύσι τοδωσσε όλα τα σωματικά ελαττώματα. Ήταν κοντός σαν νάνος, χοντροκέφαλος, άσχημομούρης και το χειρότερο... θουδός. Μία ο Θεός, που τον λυπήθηκε, έβαλε μέσα στο παραμορφωμένο κορμί του μία ωραία ψυχή. Μία ψυχή καλλιτέχνη, που έκανε τα μεγάλα εκφραστικά μάτια του να λάμπουν από ιδιοφυΐα, από εύγε- νεία και από καλωσύνη.

Ο πατέρας του, που ήταν κατασκευαστής διο- λιών, του έμαθε την τέχνη του. Μά ο γιος, όχι μόνο ξεπέρασε τον πατέρα στην κατασκευή διο- λιών, αλλά έγινε και περίφημος εκτελεστής.

Ο Τσέκο άποφeyε τη συντροφιά των ανθρώ- πων, γιατί δε μπορούσε να μιλήσει. Γι' αυτό, όταν τ' έλεγαν τη δουλειά του, περνούσε τις ώρες του, παίζοντας βιολιά στο γειτονικό δάσος. Κάθε φορά που ένοιωθε βαρεία την καρδιά του, έρχονταν στον πόνο του με τους ήχους του βιολιού. Οι κάμμοι και τα δάκρυα του θουδού καλλιτέχνη γίνονταν ένα θα- βερό τραγούδι, που μάγευε τη σιωπή του δάσους.

Κοντά στην καλύβα του Τσέκο υφώνονταν ένας μεγάλος κι επιθλητικός πύργος. Ήταν ιδιοκτησία του πρίγκηπα Αλφόνσου Βέρντι, ενός παλαίμαχου άρχηγου των σταυροφορών.

Οι πρίγκηπες, που φημίζονταν για τα πολεμικά του κατορθώματα, ήταν στην πραγματικότητα ένας ανήλικος έγωιστής και θάνατος. Όμως η δόξα και τα πλούτη του, έσπασαν τον κόμη Πεζέρο της Φλωρεντίας και του έδωσε την κόρη του, Ρινάλ- ντα, που ήταν γλυκιά και την όμορφη της.

Ο γάμος αυτός ήταν μία τραγωδία. Πώς θα μπορούσε μία νέα δεκαοχτώ χρόνων να αγαπήσει έναν άντρα τραχύ και δευποτικό, που είχε περάσει τα έτη της ζωής του στην άγρια ζωή των πολεμικών. Όλοι λυπόντουσαν την ώραία Ρινάλντα. Όλοι μιλούσαν για τη σκληρότητα του πρίγκηπα και την άγγελική καλωσύνη της γυναίκας του, που έμοιαζε σαν περισσότερη από νύχια ενός νερακιού.

Ο Τσέκο είδε για πρώτη φορά την Ρινάλντα από μακριά, την ώρα, που έκανε περπάτο με μία ακόλουθό της, στο πάρκο του πύργου. Ή πριγκί- πισσα ήταν τόσο χλωμή μέσα στη θλίψη της, που έμοιαζε με ίσκιο λευκού ρόδου πάνω σε καθρ'φιη άρ'υρό. Ο θουδός βιολιστής έμεινε μαγεμένος. Τα μεγάλα μαύρα μάτια του φωτίστηκαν από το φέγγος του ονείρου. Ένας ιδανικός έρωτας, ένας έρωτας γεμάτος πάθος, πλημμύρισε την καρδιά του. Ήξερε πως θα ήταν ιερουσία και θα σκε- φτή πως η θεία αυτή γυναίκα θα μπορούσε να τον αγαπήσει.

Όσο ήταν αδύνατο να τη θγάλη από το μυαλό του. Τη μέρα την έβλεπε κρυμμένος πίσω από τα δέντρα και τη νύχτα στα ονείρα του. Έ- τσι, με τα μάτια της ψυχής του, είδε τη θλίψη του ώραίου προσώπου της και μάνεψε τον πόνο της. Η αγάπη και η συμπόνια, που ένοιωσε για την άτυχη πυργοδέσποινα, έδωσαν φτερά στη φαν- τασία του. Δε μπορούσε να την παρηγορήσει με λόγια, αφού ήταν θουδός. Θα την παρηγορούσε με τη μουσική του. Έβαλε, λοιπόν, τα δυνάτα του κι' έφτιαξε ένα βιολί, που όμοιο του δεν υπήρχε στον κόσμο. Με το ύπεροχο αυτό βιολί θα προσ- παθούσε να εκφράσει τη λατρεία και τη βαθειά άφοσίωσι, που αισθανόταν για τη γυναίκα των ονείρων του.

Ένα απόγεμα την ώρα που η Ρινάλντα σιγο- περπατούσε μόνη στο πάρκο, βυθισμένη στους θλι- θερούς στοχασμούς της, άκουσε ξαφνικά μία με- λωδία, που της έφερε ρίγη συγκινήσεως. Ή θαύ-

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ποτέ το δάσος δεν είχε αντιληφθεί από τόσο γλυκό τραγούδι. Τ' άδηονία έπαψαν το κελάηδημά τους κι' άκουσαν μαγεμένα. Ή άρμονία που ακό- ριζε το δοξάρι του Τσέκο, γαλήνεψε την ψυχή της Ρινάλντας. Πόσο ένοιωθε τώρα θαλασφωμένη! Ό- ταν τέλειωσε, τοδούριζε το χέρι και ταυπε:

— Έυχαριστώ. Ήταν κάτι ύπεροχο! Αδριο θέλω πάλι να σ' άκούσω... άκούσω... άκούσω... Η όμορφη πυργοδέσποινα δε μπορούσε πιά να κάνει χωρίς τον Τσέκο. Κάθε μέρα πήγαινε και τον έβλεπε στο δάσος. Μά όταν ο μαρσμός, ή κρυφή άρρώστια που την έτρωγε, την έρριξε ό- ριστικά στο κρεβάτι, ζήτησε νάρχεται τακτικά στον πύργο ο Τσέκο να τη συντροφεύει.

Ο πρίγκηπας δεν της άρνήθηκε αυτή τη χάρη. Έδωκε πως λίγος καιρός έμενε ακόμα στη γυ- ναίκα του να ζήσει και την άφησε να κάνει ό,τι ήθελε. Κατά δάθος όμως μισούσε το Τσέκο, για- τί παρ' όλη τη φτώχεια και την άσχημία του, κα- τάρθωσε να κερδίσει τη συμπάθεια της Ρινάλ- ντας, πράγμα που δεν το κατάφερε αυτός, ούτε με την πολεμική του δόξα, ούτε με τα πλούτη του.

Έτσι ο Τσέκο πήγαινε κάθε μέρα κι' έβλεπε τη Ρινάλντα. Στις φιλικές αυτές συναντήσεις, ή πριγ- κήπισσα ένοιωσε την κρυφή, αλλά γεμάτη ευ- γένεια και αγνότητα αγάπη του θουδού καλλι- τέχνη.

Συχνά, την ώρα που έκείνος τη νόμιζε κοιμι- σμένη, ή Ρινάλντα έβλεπε μέσα από τα μισόκλει- στα μάτια της, το βλέμμα που να την πλημ- μύριζε μ' ένα θυμαίμα λατρείας. Ό,τι δεν μπο- ρούσε να πη ή γλώσσα του, ό,τι άρχιζε να λη- θό βιολί του, το άποτέλειωναν τα μάτια του.

Ένα έράδυ, τη στιγμή που ο Τσέκο έτοιμαζό- ταν να φύγει, είδε με κατάπληξη το πρόσωπο της

Τό ΒΙΟΝ Της Κρεμώνας

μα! Ή μουσική αυτή μάγευε την ψυχή της, άνα- σθητούσε τον πόνο της και την άνυψωνε σ' ένα άλλο κόσμο, γεμάτο όνειρο και γοητεία.

Της φάνηκε πως κάποιο χέρι, την είχε τυλίξει μέσα σ' ένα φανταχτερό πέπλο από δροσερά λου- λούδια και στέχνα ολόχρυσα. Μαγεμένη προχώ- ρησε προς το μέρος, που έρχόταν ή μουσική και είδε πίσω από ένα δέντρο τον Τσέκο να παίζει βιολί. Ο θουδός καλλιτέχνης την κύταξε θαμπα- μένος. Το πρόσωπό του πήρε έκφρασι που έκρυβε όλη του την άσχημία.

— Έσύ είσαι ο Τσέκο; τον ρώτησε με θα- μασμό ή Ρινάλντα.

Ο ανήλικος βιολιστής κοκκίνισε κι' έγνεψε κα- ταφάνα με το κεφάλι του:

— Άκουσα να λένε πολλά για σένα, μά τώρα που σ' άκούσα, θέλω πως είσαι άνώτερος από τη φήμη σου!

Και καθώς τον έβλεπε γοητευμένη από τη μου- σική του, άναγκάστηκε να όμολογήσει, πως δεν ήταν τόσο άσχημος, όσο της τον είχαν παραστήσει. Τον κύταξε έκτεντικά και του είπε:

— Βάλελα πού να σ' άκούσω καλύτερα. Θέλεις να ξαναπαίξεις για μένα;

Ο Τσέκο ύποκλήθηκε συγκινημένος. Ξαναπήρε το όργανό στα χέρια του και οι χορδές του βιο- λιού άρχισαν πάλι να άναδίδουν θείκες μελωδίες.

ΔΙΔΑΧΜΕΝΙΕΣ

Κλάψτε μάνκες

Κλάψτε, μάνκες μου, άπόψε, θύνηκε μ'α διαταγή

να μ'ας σπάσουν το (μπουζούκι, να μ'ας κλείσουν το (κουτούκι, Άχ! τί την άεμε (τη ζωή! Μ' έπιασαν ιδιαιτέ- (ρως, μ' έκαναν πορε- (χτική μ' άπανόρεφαν να (κλαίω και τον πόνο μου (να λένω στο μπουζούκι το (γλυκό!

Κλάψτε, μάνκες μου, άπόψε τη μεγάλη μ'ας ζημιά, σαν μ'ας σπάσουν το μπουζούκι και μ'ας κλείσουν το κουτούκι, νράψτ' άλλομνο, παιδιά!

ΕΥΤΥΧΙΑ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

Αιχμάνωτοι ΤΟΥ ΠΑΘΟΥΣ

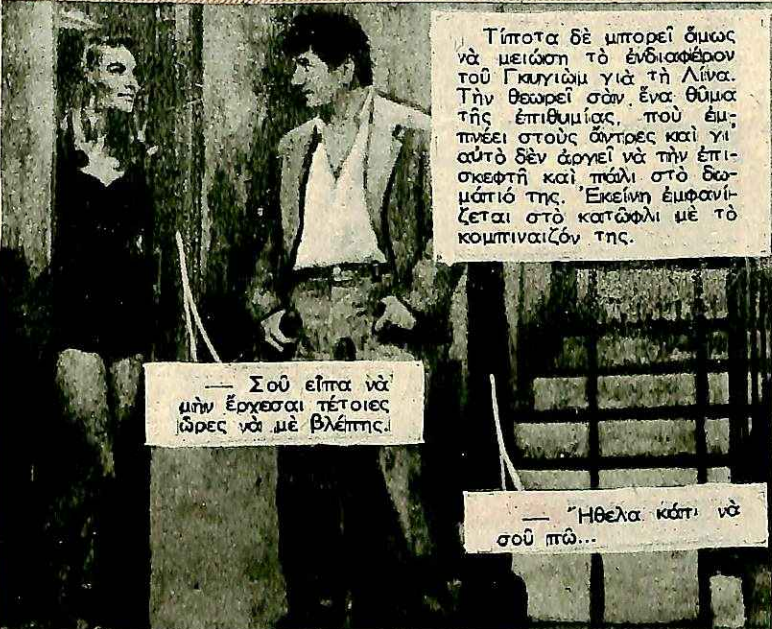
ΛΙΝΑ : ΜΠΕΛΙΝΤΑ ΛΗ
ΓΚΥΓΙΩΜ : ΝΤΑΝΙΕΛ ΖΕΛΕΝ
ΜΑΡΙΝΕΤ : ΝΤΑΝΥ ΚΑΡΡΕΛ
ΑΝΡΥ : ΜΩΡΙΣ ΡΟΝΕ

ΤΑ ΠΡΟΣΕΡΠΑ

11ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Φίλη του Μαρσά, που έπεσε στα χέρια της άστυνομίας ή Λίνα φεύγει από τη Μασσαλία για τη Σέτ. Μέσα στο λεωφο- ρείο, ο Γκυγιώμ της λείει πως αν κατέβαινε μαζί του στο λασιό του, τα Μπουζίκ, λίγα χιλιόμετρα πριν από τη Σέτ, θα υπο-

ρούσε να βρη εκεί δουλειά. Ο Άνρυ την προσλαμβάνει άμέσως μαθαίνει τα παρελθόν της, αλλά τη συγχωρεί, έπειδή την αγαπά. Μία μέρα έρχεται στα χέρια με το Φρανσουά, που περπατά τη Λίνα και άδελφά του τον σκοτώνει με μία γροθιά. Μετά το κλέισι- μο του Άνρυ στη φυλακή, ο Γκυγιώμ έκδηλώνει το ενδιαφέρον του για τη Λίνα...

Τίποτα δε μπορεί όμως να μειώσει το ενδιαφέρον του Γκυγιώμ για τη Λίνα. Την θεωρεί σαν ένα θύμα της επιθυμίας, που έμ- πνέει στους άντρες και γι αυτό δεν άργεί να την επι- σκεφτή και πάλι στο δω- ματίό της. Έκείνη εμφανί- ζεται στο κατώφλι με το κουμπινιζόν της.

— Σου είπα να μην έρχεσαι τέτοιες ώρες να με βλέπεις.

— Ήθελα κάτι να σου πώ...

— Κύττα τί σου έφερα...

— Κατώρ θ'ω σε ε- λοιπόν να φτιάχνε μαρισαριτάρια.

— Όχι. Τα μαρισαριτάρια αυτά δεν είναι δικά μου. Τ' άγό- ρασα από ένα κομμωτήτοπώλη. Είναι βέβαια ψεύτικα, μά είναι όμοια.

Ή λεπτή αυτή γεροντομιά του Γκυγιώμ συγκινεί τη Λίνα. Προχωρεί προς τον καθάριστη, σπικάνει τα μαλλιά της και του λείει να περάσει ο ίδιος το κολλέ νύρω από το λαιμό της. Έ- κείνος έπωφελεύεται για να της πη πως δούκει την κατάσταση άόραστη.

— Άπό την πρώτη στιγμή, που με γνώρισες ήξε- ρες καλά ποιά εί- μαι. Τί παραπο- νιόση, λοιπόν;

— Σε θέλω δική μου!... Άποκλειστικά δική μου!...

— Μικρέ μου Γκυγιώμ, όταν ένας άντρας θέλει μια γυναίκα αποκλειστικά δική του, υπάρχει ένας μοναδικός τρόπος να το επιτύχει: να την παντρευτεί.

Μερικές μέρες αργότερα ο Γκυγιώμ πηγαίνει να βοηθήσει τον Άνρϋ στη φυλακή και κάπως διστακτικά τον ρωτάει, αν εξακολουθεί να ενδιαφέρεται για τη Λίνα. Εκείνος σπκώνει τους ώμους.

— Τι παράξενη ερώτηση είναι αυτή... Νομίζεις πως θα σκοτωθούν, αν μάθουν πως πηγαίνει με άλλους;

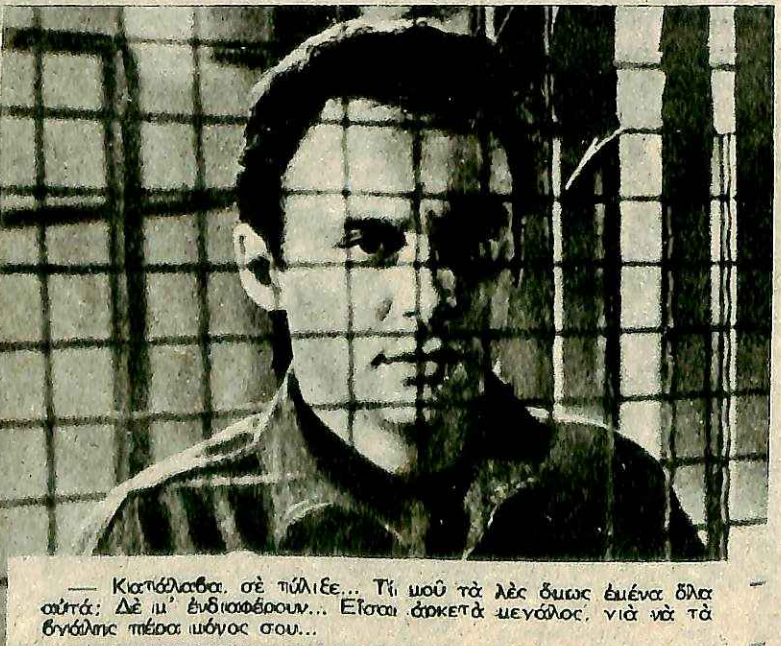
— "Ήθελα να σου πω πως η Λίνα κι' εγώ βλέπουμε συχνά τελευταία... Μένει έδω κι' εγώ ενοδογείο και πηγαίνω σινεμά κάθε μέρα εκεί... Ζούμε σιγά-μαζί...

— Και με τι ζήτε;

— Έργάζομαι. Πήρα τη θέση σου στη δουλειά. 'Η Λίνα επέμενε. 'Ο πατέρας σου είναι πολύ ευχαριστημένος, γιατί όλα πηγαίνουν καλά... Νομίζω πως γρήγορα θα την παντρευτώ...

— Κι' αν λάβω, σε πάλι... Τι μου τα λες όμως έμένα όλα αυτά; Δε μ' ενδιαφέρουν... Είναι αρκετά μεγάλος, για να τα βγάλω πέρα μόνος σου...

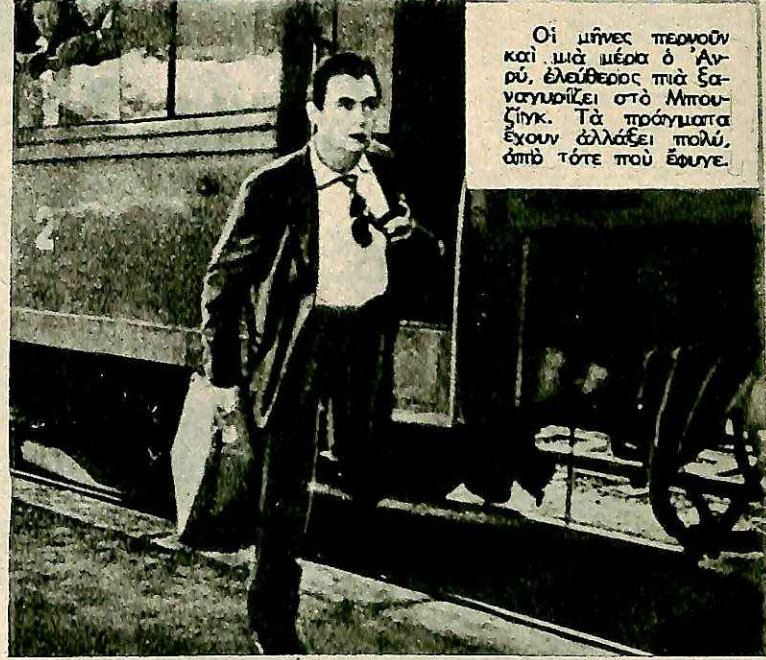
— 'Η απόφαση του Γκυγιώμ να παντρευτεί τη Λίνα κάνει τη μητέρα του έξω φρενών. 'Η Μαρίνελ όμως τάσσεται με το μέρος του αδελφού της.

— 'Η γυναίκα αυτή έδειξε μεγάλο ενδιαφέρον για τον Γκυγιώμ. Ξέρει να τον κάνει ευτυχισμένο. Από τότε που ζουν μαζί εκείνος άλλαξε πολύ. Για πρώτη φορά αποφάσισε να εργαστεί σοβαρά. Έχει πολύ ευνοϊκή επίδραση πάνω του.

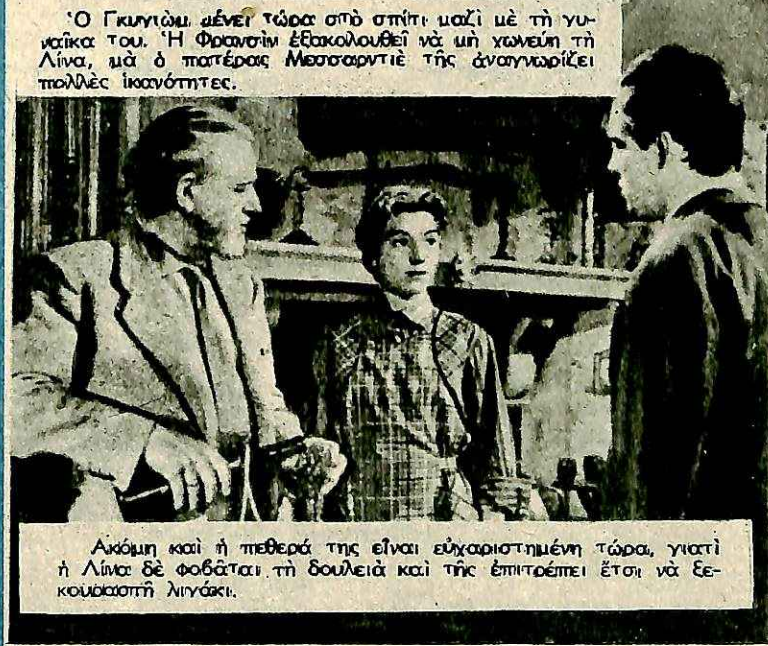

— 'Εσύ είσαι ευχαριστημένη, που ο Γκυγιώμ έπεσε από δίχτυα της, γιατί νομίζεις πως έτσι θα μπορούσε να ξανακερδίσει τον Άνρϋ. Μόνο αυτό σ' ενδιαφέρει, τίποτα άλλο...

— Ναι, τίποτα άλλο.

Οι μήνες περνούν και, μια μέρα ο Άνρϋ, ελεύθερος πια ξαναγαυίζει στο Μπουζίκ. Τα πράγματα έχουν αλλάξει πολύ, από τότε που έφυγε.

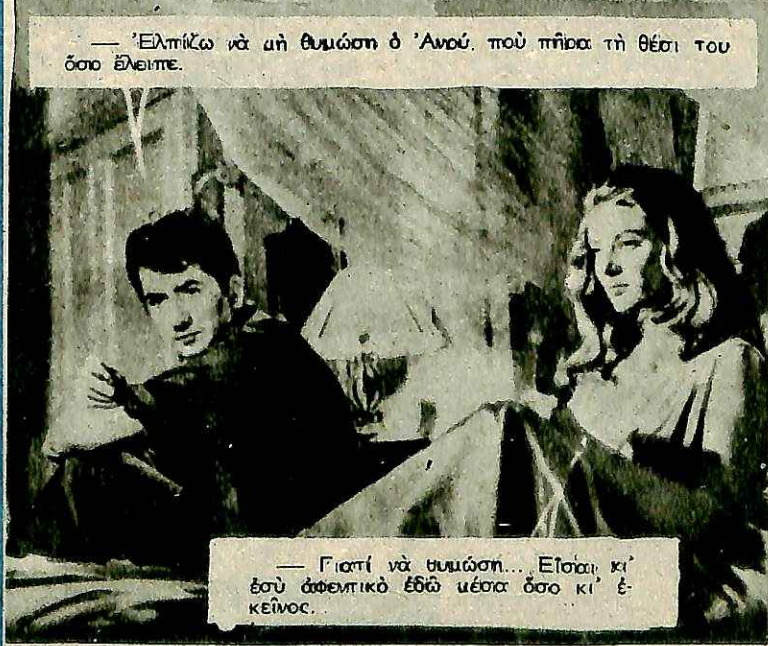

Ο Γκυγιώμ μένει τώρα στο σπίτι μαζί με τη γυναίκα του. 'Η Φρανσίν εξακολουθεί να μη χωνεύει τη Λίνα, αλλά ο πατέρας Μεσσαρντιέ της αναγνωρίζει πολλές ικανότητες.

Ακόμη και η πεθερά της είναι ευχαριστημένη τώρα, γιατί η Λίνα δε φοβάται τη δουλειά και της επιτρέπει έτσι να εκουιστήσει λιγάκι.

Τόσο ο Άνρϋ όσο και η Λίνα βίωσαν μια δυνατή συγκίνηση αναβλέποντας ο ένας τον άλλο. Θα είναι στο έλεος αναγκασμένοι να ζουν πλάι-πλάι. Από το παρόντο που ο Άνρϋ βλέπει το δράδυ το φωτισμένο δωμάτιο του ζεύγους και διάφορες σκέψεις τον άναστατώνουν.

— 'Ελπίζω να μη θυμώσει ο Άνρϋ, που πήρα τη θέση του όσο θλιβε.

— Γιατί να θυμώσει... Είσαι κι' εσύ άφελικό εδώ μέσα όσο κι' εκείνος.

— 'Η Λίνα είναι άποφασισμένη να παραμείνει μια καλή και πιστή σύζυγος καταλαβαίνει όμως πως δύσκολα θ' αποτύχει το τέτ-α-τέτ, που ο Άνρϋ προσπαθεί με κάθε τρόπο να επιτύχει...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

H

ΤΑΝ ένα ανοιξιάτικο πρωινό του 1826, όταν ο Κάρολος Γκάσκουιν ξεπάρκαρε στο Σαίν Ντομίνγκο της Αϊτής. Στο μαγικό αυτό νησί ένας νέος μπορούσε να βρει ό,τι επιθυμούσε: Μαύρα κρασιά, φρούτα, λουλούδια, μελαμψές γυναίκες. Μά εκείνο που δεν περίμενε να βρει στο νησί αυτό της Καραϊβικής ο Άγγλος ευπατρίδης, ήταν η Κουερίντα.

Ένα βράδυ, την ώρα που καθόταν σ' ένα παραλιακό κέντρο και ρέμβασε, κυττώντας τη θάλασσα, είδε ξαφνικά να περνά από μπροστά του μια κοπέλλα ανάστρον σαν όπτασια. Τα γκριζά μάτια του νέου διασταυρώθηκαν με τα μαύρα υπέρτοχα μάτια της κοπέλλας, μάτια γεμάτα φλόγα και φιλαρέσκεια. Ο Κάρολος σήκωσε το κεφάλι του για να δει καλύτερα. Όλοι την κυττούσαν με θαυμασμό.

«Ποιά νάναι, άραγε—άναρωτιόταν—η γόρσα αυτή, που διαβάει στα μάτια του κόσμου το θρίαμβο της αμορφιάς της;»

Μά εκείνη προσπέρασε γρήγορα. Τ' άραιο κεφάλι της έκλινε ανάστρον προς τα πίσω, ενώ στα κόκκινα χείλη της άνοιξε ένα γλυκό χαμόγελο.

Ο Άγγλος άριστοκράτης σηκώθηκε και ρώτησε το μπάρμαν:

— Τήν ξέρεις αυτή που πέρασε;

— Εκείνος χαμογέλασε.

— Είναι, ένα διαβατάρικο πουλί, είπε, που μάς ήρθε χτες από την Ισπανία. Ταξιδεύει για άναμψη μ' ένα άραιο καράβι. Λένε πως είναι μια μεγάλη χορεύτρια.

— Ευχαριστώ, είπε ο Κάρολος.

Πήρε τ' άσημενιο μπαστούνι του και προχώρησε κατά μήκος της ακτής. Ήταν τυχερός. Η άραιο Ισπανίδα καθόταν μόνι σ' ένα βραχάκι της ακρογιαλιάς κι' αγωνίαζε τη θάλασσα. Ήταν μια φαεινή μαγιάτικη βραδιά. Τ' αστέρια έλαμπαν στο λαφεινέο ουρανό. Η σελήνη ανέβαινε ολοκκίνητη από τη θάλασσα.

— Σειρορίτα, ψιθύρισε ο Άγγλος, κάνοντας μια χαριτωμένη υπάκλιση. Μου επιτρέπεται να διακόψω λίγο τους ρεμβασμούς σας; Γύρισε και τον κύτταξε εσφιασμένη.

— Δε σ' ας καταλαβαίνω, του απάντησε Ισπανικά.

— Ούτε εγώ, της είπε εκείνος, με καμική άμνηστία.

Όμως τα μάτια και τα χείλη έχουν μια γλώσσα δική τους, που δε μπορεί να συγκριθεί με καμια άλλη. Από την πρώτη ματιά, που ανταλλάσαν, είχε κιόλας σφυρηλατηθεί στο άμυνο της αγάπης, ο πρώτος κρίκος ενός μεγάλου βρότα. Κυτταζόντουσαν πολύ ώρα χαμογελώντας, ώπου, στο τέλος, ανακάλυψαν πως ήσαν μερικά γαλλικά. Από την ημέρα αυτή, άρχισαν να συναντιούνται τακτικά. Αυτός ήταν ένας άρσιος νέος τριάντα χρόνων, γιός ενός βαθύπλουτου λόρδου, κι' εκείνη μια χαριτωμένη κοπέλλα είκοσι χρόνων.

φινικά στο λιμάνι της Αϊτής, ο πατέρας του, ο λόρδος Γκάσκουιν, ή μνηστή του ή Μαίρη κι' ο πατέρας της, ο λόρδος Κάμπελ. Οι πρώτες πληροφορίες, που πήραν στο λιμάνι, φώτισαν μονομιάς το μυστήριο της σιακής του νέου. Ο λόρδος Γκάσκουιν έγινε έξω φρενών. Έστειλε τον υπηρέτη του στο σπίτι του γιού του και τον κάλεσε νύκθ γρήγορα να τον δει.

Η Κουερίντα ένοιωσε άμέσως τί συνέβαινε. Σφίχτηκε πάνω στο νέο που άγαπούσε και τούπε με δάκρυα:

— Ήρθαν να σε πάρουν από την αγκαλιά μου! Όρκισα μου πως δε θα μ' αφήσεις...

— Μονάχα νεκρό θα με πάρουν, Κουερίντα! Σου το όρκιζομαι!... της απάντησε με πάθος.

Η συνάντησι πατέρα και γιού ήταν δραματική.

— Ένας Άγγλος ευγενής, τον κεραυνόβηλεσε ο λόρδος Γκάσκουιν, δεν εγκαταλείπει τη μνηστή του για μια τυχοδιώκτρια!

— Πατέρα, τούπε ικετευτικά ο Κάρολος, λυπάμαι κατάδρα για τη Μαίρη. Είναι όμως πολύ άραιο... Άγαπή την Κουερίντα, που είναι μια ευγενική κοπέλλα και θα την παντρευτώ!...

— Τότε ν' αλλάξεις όνομα, βρυχήθηκε ο λόρδος. Δεν είσαι πιά γιός μου, σε αποκλινώνω!...

Τη στιγμή εκείνη άνοιξε η πόρτα. Στο κατώφλι πρόβαλε η μνηστή του. Τον κύτταξε με τέτοια συντριβή, που η καρδιά του νεαρού εύπατρίδη μάτωσε. Για μια στιγμή κλονίστηκε.

— Συγχάρησε με... στέναξε κι' έτρεξε έξω σαν τρελλός.

Όταν γύρισε τρέχοντας στο σπίτι του, δε βρήκε εκεί την αγαπημένη.

— Κουερίντα! Κουερίντα! φώναξε τρέχοντας στον κήπο, που είσαι!

— Έφυγε, κύριε, του απάντησε η μαύρη υπηρέτρια. Ένας ήλι-κιαμένος κυριος ήρθε και την πήρε με τ' άμαξι του.

Ο Κάρολος γλάμισε. Κατάλαβε την αιτία της απουσίας του λόρδου Κάμπελ από το ξενοδοχείο. Ήταν μια διμέταπη επίθεσι για να τους χαρίσουν. Πήρανε, εξάλλως, σ' αλλόγο του κι' έτρεξε στην πόλη. Έμεινε και ρωτούσε έλο τον κόσμο, μα κανείς δεν ήξερε να του πει πού βρισκόταν η Κουερίντα. Τέλος, ένας ναυτικός τον λυπήθηκε και τον πληροφόρησε, πως η άμορφη Ισπανίδα μπάρμκαν βίαια στο καράβι της κι' άνοιχτηκε στο πέλαος.

Ο Κάρολος δεν ήταν από τους ανθρώπους, που υποχωρούν. Έδωσε το διαμαντένιο δαχτυλίδι του, που ήταν μεγάλης αξίας, και μερικά χρυσά νομίσματα, που είχε μαζί του και ναύλωσε ένα γρήγορο φαροκάϊκο. Ο άνεμος ήταν βολικός. Ύστερα από τρεις ώρες αγωνίας, το φαροκάϊκο ζήγασε το καράβι της Ισπανίδας. Ο Κάρολος πήδησε με λαχτάρα στο άλλο πλοίο και βρήκε την αγαπημένη του ξαπλωμένη στην καμπίνα της. Τα φλογερά μαύρα μάτια της

Σαν παραμύθι...

— Πώς σ' ας Λένε; τη ρώτησε ο Κάρολος, μαγεμένος.
— Κουερίντα.
— Κουερίντα! θηανάλαβε εκείνος. Τί γλυκό όνομα!
— Και σεις πώς λέγεστε; τον ρώτησε εκείνη, χαμογελώντας.
— Κάρολος Γκάσκουιν. Κάνω το γύρο του κόσμου...
— Γυρεύοντας τί;
— Ένα όνειρο, που το βλέπω κιόλας στα μάτια σας!
— Τί άραιο όνειρο! Τόχετε πη σε πολλές;
— Εκείνος χαμήλωσε τα μάτια του, ντροπισμένος. Πριν φύγει από την πατρίδα του είχε άρροβωνιστή μια Άγγλιδα από μεγάλη οικογένεια, που την άγαπούσε από μικρή.
— Είναι κάτι αληθινό, μουρμούρισε τραυματισμένος.
— Καί, πραγματικά, ο Κάρολος δεν έλεγε ψέμματα. Από τη μέρα που γνώρισε την Κουερίντα, δεν έλασε μονάχα τη Μαίρη, τη μνηστή του, αλλά και όλα τα όνειρα της ζωής του. Δεν τον συγκινούσαν πιά οι μεγάλες του προσδοκίες, ο πλούτος του πατέρα του, η πολιτική. Ένας και μόνο πόθος φλόγιζε τώρα την καρδιά του: Πώς να κατακτήσει την Κουερίντα!

Το πρώτο βράδυ, που τη συνόδεψε στο ξενοδοχείο της, στάθηκε μπροστά στην είσοδο με λαχτάρα. Η καρδιά του χτυπούσε παράξενα. Έρριψε να φιλήσει το χέρι της και άναρωτιόταν πότε θαρρή ή ελλογημένη στιγμή να φιλήσει και τα κόκκινα χείλη της. Μά ο πόθος του δεν άργησε να πραγματοποιηθεί. Την άλλη μέρα το πρωί, την ώρα που πήγαν με τ' αλλογα στο δάσος, τα χείλη τους έσμιξαν σ' ένα σιδεμένο.

— Κουερίντα, της είπε εκείνος, με έκστασι. Τ' όνειρο αρχίζει!... Είναι μάταιο ν' αντισταθούμε στο πεπρωμένο μας. Το όμορφο αυτό νησί άς γίνει η πατρίδα μας.

— Ναί, είπε εκείνη με μισόκλειστα μάτια, άς γίνει η παντοτεινή πατρίδα της αγάπης μας.

Έτσι, στο μακρινό εκείνο νησί το ώκεανού, άνοιξε σαν τροπικό λουλούδι, ο φλογερός αυτός βρότας. Για τον Κάρολο δεν υπήρχε τίποτ' άλλο στον κόσμο πιά άραιο από τα γλυκά μάτια της Κουερίντας και για την Κουερίντα πιά άκριβο από την καρδιά του Καρόλου. Τον νανούριζε σαν παιδί στην αγκαλιά της. Τί εύτυχία!

Νοίκιασαν ένα σπίτικι κοντά σ' ακρογιαλιά, άποφασισμένοι να περάσουν στην έξωτική αυτή γωνιά της Αϊτής όλη τη ζωή τους.

Όστόσο λογάριαζαν χωρίς τους άλλους. Η μακρά σιακή του Καρόλου άνηλούρησε τους δικούς του. Έτσι, ένα πρωινό, έφτασαν έα-

ήταν ολοκκίνητα από το κλάμα.

— Γιατί έφυγες, αγάπη μου; τη ρώτησε φιλώντας με πάθος τα χέρια της.

— Έχεις το θράσος να ρωτάς ακόμη, άθλιο! του πέταξε με θυμό. Τί ήθελες να με κάνεις να σ' αγαπήσω, αφού ήσαν άρροβωνισμένοι; Γιατί να με κάνεις να κλέω την αγάπη ενός άβανου κοριτσιού;

— Συγχάρησε με, Κουερίντα. Δε φταίω εγώ! Αυτή ήταν η μοίρα μου... Τώρα πιά όλα τέλειωσαν με τη Μαίρη...

— Δεν τέλειωσαν, έσπασε η κοπέλλα σ' άναφυλλήτα. Έδωσα το λόγο μου στον πατέρα της πως θα σ' άφισω. Μιά πριγκίπισσα δε μπορεί να πατήση το λόγο της. Να φύγεις άμέσως!

Ο Κάρολος έμεινε άθωλος. Δε φανταζόταν πως στις φλέβες της γυναίκας, που άγαπούσε, έτρεχε αίμα βασιλικό.

— Αν μπροστά στην Ύψηλότητά σου, τραύλιζε, είμαι τόσο ταπεινός, ώστε να μην άξίζω πιά την αγάπη σου, πές μου το να πεθάνω.

Τράβηξε το πιστόλι του ν' αυτοκτονήσει, μα εκείνη άρπαξε το δ-πλο από το χέρι του.

— Μην είσαι τρελλός! του είπε. Έχουμε ακόμα μιάν ελπίδα... Φώναξε τον καπετάνιο και τον πρόσταξε να γυρίσει στην Αϊτή.

★

Η άγωνία του Καρόλου, που περίμενε πάνω στο κατάρταμα το γυρισμό της αγαπημένης του, ήταν άπερίγραπτη. Ξάφνου, είδε δυο γυναίκες ναρχανται με μια βάρκα. Ήταν η Κουερίντα μαζί με τη μνηστή του. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά. Έκλεισε τα μάτια του για να μη δει τη συμφορά που τον περίμενε.

— Άπιστε! άντηρησε σε λίγο θριαμβευτική η φωνή της Κουερίντας. Άν και είσαι άξιος για κρέμασμα, σου δίνουμε χάρη και σε συγχαρούμε! Έτσι είμαστε μες οι γυναίκες! Άγαπούμε ακόμη κι' εκείνους που μας προδίδουν. Η Μαίρη είναι ένας άγγελος! Ου σιάζει για μας την αγάπη της!...

Ο Κάρολος γονάτισε μπροστά στη μνηστή του.

— Σ' εύχαριστώ, ψέλλισε. Δε θα το ξεχάσω ποτέ.

Ένα δάκρυ έλαμψε στα ματάκια της μικρής Άγγλιδας.

— Σ' εύχομαι κάθε ευτυχία, είπε άγκαλιάζοντας την πριγκίπισσα Κουερίντα. Καλό ταξίδι!

Καί, καθώς έφευγε, κουνούσε από τη βάρκα ένα μικρό μαντηλάκι, ένα άσπρο μαντηλάκι, που ήταν μουσκεμένο στα δάκρυα.

Ζ. ΠΕΤΑΛ

— Πώς σ' ας Λένε; την ρω-
σε ο Κάρολος μαγεμένος.

Το καλλιτεχνικό μας

Θ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΜΑΕΣΤΡΟΙ ΜΙΛΟΥΝ ΓΙΑ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥΣ

— ΜΑΕΣΤΡΟ!

«Ενα τεράστιο κεφάλι, ελαφρώς τρέμον, στράφηκε. Διό μάλιστα θολά φάνηκαν να έρουν με κόπο. Ύστερα τα χείλη κινήθηκαν.

— Παρακαλώ. Ποιός είστε;
Τού εξήγησα. Τό στάμα μισάνοιξε σέ χαμόγελο και κάποια αδιόρατη λάμψη ζωήρεψε το βλέμμα.

— Τη ζωή μου και τα τραγούδια μου; ρώτησε.

Κούνησε τους ώμους σαν νάβηλε να πη. «Μα έτσι νομίζετε, λοιπόν; Πώς εδώ, στην καρτελίτσα του καφενείου, με τα γκαρσόνια να κομίζουν «παγωμένους» και γκαζόνες και τους πολυάσχολους ανθρώπους να περνοδιαβαίνουν αδιάφοροι μπροστά σου, μπορείς να απλώνεις το άποθησαύρισμα της καρδιάς σου, τους παθμούς και τα όνειρα μιας ζωής έδδομήντα τώσων χρόνων που έγιναν...

— Τί έγιναν, μαέστρο;
Καινούργιο χαμόγελο καλωσύνης και πεπεισμένης σοφίας.

— Τραγούδια έγιναν. Τί ήθελες να γίνουν;

— Πότε και πώς και πόσα;

— Τί σου είναι οι άνθρωποι της σημερινής...

«Ας είναι, όμως. Κάθε εποχή έχει τα δικά της. Και πρέπει να τα δέχεται. Άφου ή νέα γενιά θέλει τρεχάματα, ας συμμορφωθούμε. Κι' ας ήρθαν τα χιόνια στα μαυιά και ή βακτηρία σαν σπέρμα των κουρασμένων ποδιών.

— Ας θυμηθούμε, λοιπόν... Ας κάνουμε το όμορφο ταξίδι στα περασμένα.

Τα χείλη άνοιξαν κι' άρχισαν το ταξίδι. Με φωνή σιγανή, τρεμουλιαστή, που άλλοτε χρωματιζόταν από αδιόρατη συγκίνηση κι' άλλοτε πνιγόταν θαρρείς σ' έναν σιωπηλό λυγμό, ο Θόδωρος Παπαδόπουλος, ο παλαιμάχος μαέστρος και συνθέτης που γαλούχησε και έτερψε με τα τραγούδια του και τη μουσική του μίαν ολόκληρη γενιά, που γέμισε τριάντα τόσα χρόνια αθηναϊκής καλλιτεχνικής ζωής, άρχισε να εξιστορή.

★

«Ο Θ. Παπαδόπουλος, αν τον δής άντικειμενικά, τώρα που έπαψε να συμμετέχει ενεργά στα πράγματα της ελαφράς μας μουσικής, μπορεί να τοποθετηθεί, σαν δρoστή και καρδιέρα στην εποχή του μεσοπολέμου.

Είναι παιδί της «έκφρασις» της και κορωνίδα της. Δε θα πέσει έξω αν τον χρίσης «Βασιλιά του προπολεμικού ελαφρού τραγουδιού».

Ποιός δέ θαμάται, ας πούμε, την αδέσιαστη «Σκλήρη καρδιά»;

«Σκλήρη καρδιά
γιατί να σ' αγαπήσω
ψεύτρα με γέλασε
το ξέρω και πονά.
Δε σου αξίζει
άκομα και να σε μιμήσω
και μετανοιώνω
γιατί να σ' αγαπάω».

Και ποιός δέν τραγούδησε το αδέσιαστο εκείνο ταγκά, με το όποιο θυμώθηκε και κοιμόταν η προπολεμική Αθήνα της γειτονιάς και της άριστοκρατίας, και που ή τρυφερότητα της μουσικής του αγγίζει τις πιο λεπτές χορδές της καρδιάς;

— Τι έχεις κι' άλλο κλάει και δέ μου τό λές, φτωχή καρδιά μου; Ποιός σου είπε να πονάς και δάκναις μου;»

Τραγούδια της χαράς και του πόθου, της έρωτικής προσμονής και της απογοητεύσεως, τραγούδια παροξυσμού και έκδικτικής μαγίας, τραγούδια των καμών και της μελαγχολίας—να τί είναι οι συνθέσεις του Θ. Παπαδόπουλου. Περίτεχνα κινήματα από νότες που μοιάζουν άλλοτε με πρωινές δροσοσταλίες

δες της άνοιξης κι' άλλοτε με πικρά δάκρυα του φθινοπώρου.

«Ν' αγαπάς και να μην αγαπιέσαι. Τί ναυμός! Τί ναυμός! Να πονάς κι' από ζήλεια να χτυπιέσαι. Τί ναυμός! Τί ναυμός!»

Ύστερα ακολούθησαν τραγούδια του βουλού και του κάμπου, της στάσης και του αργαλειού, λεβέντικα τραγούδια που ψωχομυρίζουν Έλλάδα και θυμάρι και άριμύρα της θάλασσας, όπως ή αδέσιαστη «Κουστάλλω» ή το διαμάντι έκείνο του Άργύρη Έφταλιώτη που κάτω απ' την μπαγκέτα του Θ. Παπαδό-

που και του κάμπου, της στάσης και του αργαλειού, λεβέντικα τραγούδια που ψωχομυρίζουν Έλλάδα και θυμάρι και άριμύρα της θάλασσας, όπως ή αδέσιαστη «Κουστάλλω» ή το διαμάντι έκείνο του Άργύρη Έφταλιώτη που κάτω απ' την μπαγκέτα του Θ. Παπαδό-

που και του κάμπου, της στάσης και του αργαλειού, λεβέντικα τραγούδια που ψωχομυρίζουν Έλλάδα και θυμάρι και άριμύρα της θάλασσας, όπως ή αδέσιαστη «Κουστάλλω» ή το διαμάντι έκείνο του Άργύρη Έφταλιώτη που κάτω απ' την μπαγκέτα του Θ. Παπαδό-

που και του κάμπου, της στάσης και του αργαλειού, λεβέντικα τραγούδια που ψωχομυρίζουν Έλλάδα και θυμάρι και άριμύρα της θάλασσας, όπως ή αδέσιαστη «Κουστάλλω» ή το διαμάντι έκείνο του Άργύρη Έφταλιώτη που κάτω απ' την μπαγκέτα του Θ. Παπαδό-

που και του κάμπου, της στάσης και του αργαλειού, λεβέντικα τραγούδια που ψωχομυρίζουν Έλλάδα και θυμάρι και άριμύρα της θάλασσας, όπως ή αδέσιαστη «Κουστάλλω» ή το διαμάντι έκείνο του Άργύρη Έφταλιώτη που κάτω απ' την μπαγκέτα του Θ. Παπαδό-

που και του κάμπου, της στάσης και του αργαλειού, λεβέντικα τραγούδια που ψωχομυρίζουν Έλλάδα και θυμάρι και άριμύρα της θάλασσας, όπως ή αδέσιαστη «Κουστάλλω» ή το διαμάντι έκείνο του Άργύρη Έφταλιώτη που κάτω απ' την μπαγκέτα του Θ. Παπαδό-

που και του κάμπου, της στάσης και του αργαλειού, λεβέντικα τραγούδια που ψωχομυρίζουν Έλλάδα και θυμάρι και άριμύρα της θάλασσας, όπως ή αδέσιαστη «Κουστάλλω» ή το διαμάντι έκείνο του Άργύρη Έφταλιώτη που κάτω απ' την μπαγκέτα του Θ. Παπαδό-

που και του κάμπου, της στάσης και του αργαλειού, λεβέντικα τραγούδια που ψωχομυρίζουν Έλλάδα και θυμάρι και άριμύρα της θάλασσας, όπως ή αδέσιαστη «Κουστάλλω» ή το διαμάντι έκείνο του Άργύρη Έφταλιώτη που κάτω απ' την μπαγκέτα του Θ. Παπαδό-

που και του κάμπου, της στάσης και του αργαλειού, λεβέντικα τραγούδια που ψωχομυρίζουν Έλλάδα και θυμάρι και άριμύρα της θάλασσας, όπως ή αδέσιαστη «Κουστάλλω» ή το διαμάντι έκείνο του Άργύρη Έφταλιώτη που κάτω απ' την μπαγκέτα του Θ. Παπαδό-

που και του κάμπου, της στάσης και του αργαλειού, λεβέντικα τραγούδια που ψωχομυρίζουν Έλλάδα και θυμάρι και άριμύρα της θάλασσας, όπως ή αδέσιαστη «Κουστάλλω» ή το διαμάντι έκείνο του Άργύρη Έφταλιώτη που κάτω απ' την μπαγκέτα του Θ. Παπαδό-

που και του κάμπου, της στάσης και του αργαλειού, λεβέντικα τραγούδια που ψωχομυρίζουν Έλλάδα και θυμάρι και άριμύρα της θάλασσας, όπως ή αδέσιαστη «Κουστάλλω» ή το διαμάντι έκείνο του Άργύρη Έφταλιώτη που κάτω απ' την μπαγκέτα του Θ. Παπαδό-

που και του κάμπου, της στάσης και του αργαλειού, λεβέντικα τραγούδια που ψωχομυρίζουν Έλλάδα και θυμάρι και άριμύρα της θάλασσας, όπως ή αδέσιαστη «Κουστάλλω» ή το διαμάντι έκείνο του Άργύρη Έφταλιώτη που κάτω απ' την μπαγκέτα του Θ. Παπαδό-

που και του κάμπου, της στάσης και του αργαλειού, λεβέντικα τραγούδια που ψωχομυρίζουν Έλλάδα και θυμάρι και άριμύρα της θάλασσας, όπως ή αδέσιαστη «Κουστάλλω» ή το διαμάντι έκείνο του Άργύρη Έφταλιώτη που κάτω απ' την μπαγκέτα του Θ. Παπαδό-

που και του κάμπου, της στάσης και του αργαλειού, λεβέντικα τραγούδια που ψωχομυρίζουν Έλλάδα και θυμάρι και άριμύρα της θάλασσας, όπως ή αδέσιαστη «Κουστάλλω» ή το διαμάντι έκείνο του Άργύρη Έφταλιώτη που κάτω απ' την μπαγκέτα του Θ. Παπαδό-

που και του κάμπου, της στάσης και του αργαλειού, λεβέντικα τραγούδια που ψωχομυρίζουν Έλλάδα και θυμάρι και άριμύρα της θάλασσας, όπως ή αδέσιαστη «Κουστάλλω» ή το διαμάντι έκείνο του Άργύρη Έφταλιώτη που κάτω απ' την μπαγκέτα του Θ. Παπαδό-

που και του κάμπου, της στάσης και του αργαλειού, λεβέντικα τραγούδια που ψωχομυρίζουν Έλλάδα και θυμάρι και άριμύρα της θάλασσας, όπως ή αδέσιαστη «Κουστάλλω» ή το διαμάντι έκείνο του Άργύρη Έφταλιώτη που κάτω απ' την μπαγκέτα του Θ. Παπαδό-

που και του κάμπου, της στάσης και του αργαλειού, λεβέντικα τραγούδια που ψωχομυρίζουν Έλλάδα και θυμάρι και άριμύρα της θάλασσας, όπως ή αδέσιαστη «Κουστάλλω» ή το διαμάντι έκείνο του Άργύρη Έφταλιώτη που κάτω απ' την μπαγκέτα του Θ. Παπαδό-

που και του κάμπου, της στάσης και του αργαλειού, λεβέντικα τραγούδια που ψωχομυρίζουν Έλλάδα και θυμάρι και άριμύρα της θάλασσας, όπως ή αδέσιαστη «Κουστάλλω» ή το διαμάντι έκείνο του Άργύρη Έφταλιώτη που κάτω απ' την μπαγκέτα του Θ. Παπαδό-

που και του κάμπου, της στάσης και του αργαλειού, λεβέντικα τραγούδια που ψωχομυρίζουν Έλλάδα και θυμάρι και άριμύρα της θάλασσας, όπως ή αδέσιαστη «Κουστάλλω» ή το διαμάντι έκείνο του Άργύρη Έφταλιώτη που κάτω απ' την μπαγκέτα του Θ. Παπαδό-

που και του κάμπου, της στάσης και του αργαλειού, λεβέντικα τραγούδια που ψωχομυρίζουν Έλλάδα και θυμάρι και άριμύρα της θάλασσας, όπως ή αδέσιαστη «Κουστάλλω» ή το διαμάντι έκείνο του Άργύρη Έφταλιώτη που κάτω απ' την μπαγκέτα του Θ. Παπαδό-

που και του κάμπου, της στάσης και του αργαλειού, λεβέντικα τραγούδια που ψωχομυρίζουν Έλλάδα και θυμάρι και άριμύρα της θάλασσας, όπως ή αδέσιαστη «Κουστάλλω» ή το διαμάντι έκείνο του Άργύρη Έφταλιώτη που κάτω απ' την μπαγκέτα του Θ. Παπαδό-

που και του κάμπου, της στάσης και του αργαλειού, λεβέντικα τραγούδια που ψωχομυρίζουν Έλλάδα και θυμάρι και άριμύρα της θάλασσας, όπως ή αδέσιαστη «Κουστάλλω» ή το διαμάντι έκείνο του Άργύρη Έφταλιώτη που κάτω απ' την μπαγκέτα του Θ. Παπαδό-

που και του κάμπου, της στάσης και του αργαλειού, λεβέντικα τραγούδια που ψωχομυρίζουν Έλλάδα και θυμάρι και άριμύρα της θάλασσας, όπως ή αδέσιαστη «Κουστάλλω» ή το διαμάντι έκείνο του Άργύρη Έφταλιώτη που κάτω απ' την μπαγκέτα του Θ. Παπαδό-

που και του κάμπου, της στάσης και του αργαλειού, λεβέντικα τραγούδια που ψωχομυρίζουν Έλλάδα και θυμάρι και άριμύρα της θάλασσας, όπως ή αδέσιαστη «Κουστάλλω» ή το διαμάντι έκείνο του Άργύρη Έφταλιώτη που κάτω απ' την μπαγκέτα του Θ. Παπαδό-

που και του κάμπου, της στάσης και του αργαλειού, λεβέντικα τραγούδια που ψωχομυρίζουν Έλλάδα και θυμάρι και άριμύρα της θάλασσας, όπως ή αδέσιαστη «Κουστάλλω» ή το διαμάντι έκείνο του Άργύρη Έφταλιώτη που κάτω απ' την μπαγκέτα του Θ. Παπαδό-

που και του κάμπου, της στάσης και του αργαλειού, λεβέντικα τραγούδια που ψωχομυρίζουν Έλλάδα και θυμάρι και άριμύρα της θάλασσας, όπως ή αδέσιαστη «Κουστάλλω» ή το διαμάντι έκείνο του Άργύρη Έφταλιώτη που κάτω απ' την μπαγκέτα του Θ. Παπαδό-

που και του κάμπου, της στάσης και του αργαλειού, λεβέντικα τραγούδια που ψωχομυρίζουν Έλλάδα και θυμάρι και άριμύρα της θάλασσας, όπως ή αδέσιαστη «Κουστάλλω» ή το διαμάντι έκείνο του Άργύρη Έφταλιώτη που κάτω απ' την μπαγκέτα του Θ. Παπαδό-

που και του κάμπου, της στάσης και του αργαλειού, λεβέντικα τραγούδια που ψωχομυρίζουν Έλλάδα και θυμάρι και άριμύρα της θάλασσας, όπως ή αδέσιαστη «Κουστάλλω» ή το διαμάντι έκείνο του Άργύρη Έφταλιώτη που κάτω απ' την μπαγκέτα του Θ. Παπαδό-

που και του κάμπου, της στάσης και του αργαλειού, λεβέντικα τραγούδια που ψωχομυρίζουν Έλλάδα και θυμάρι και άριμύρα της θάλασσας, όπως ή αδέσιαστη «Κουστάλλω» ή το διαμάντι έκείνο του Άργύρη Έφταλιώτη που κάτω απ' την μπαγκέτα του Θ. Παπαδό-

που και του κάμπου, της στάσης και του αργαλειού, λεβέντικα τραγούδια που ψωχομυρίζουν Έλλάδα και θυμάρι και άριμύρα της θάλασσας, όπως ή αδέσιαστη «Κουστάλλω» ή το διαμάντι έκείνο του Άργύρη Έφταλιώτη που κάτω απ' την μπαγκέτα του Θ. Παπαδό-

που και του κάμπου, της στάσης και του αργαλειού, λεβέντικα τραγούδια που ψωχομυρίζουν Έλλάδα και θυμάρι και άριμύρα της θάλασσας, όπως ή αδέσιαστη «Κουστάλλω» ή το διαμάντι έκείνο του Άργύρη Έφταλιώτη που κάτω απ' την μπαγκέτα του Θ. Παπαδό-

που και του κάμπου, της στάσης και του αργαλειού, λεβέντικα τραγούδια που ψωχομυρίζουν Έλλάδα και θυμάρι και άριμύρα της θάλασσας, όπως ή αδέσιαστη «Κουστάλλω» ή το διαμάντι έκείνο του Άργύρη Έφταλιώτη που κάτω απ' την μπαγκέτα του Θ. Παπαδό-

που και του κάμπου, της στάσης και του αργαλειού, λεβέντικα τραγούδια που ψωχομυρίζουν Έλλάδα και θυμάρι και άριμύρα της θάλασσας, όπως ή αδέσιαστη «Κουστάλλω» ή το διαμάντι έκείνο του Άργύρη Έφταλιώτη που κάτω απ' την μπαγκέτα του Θ. Παπαδό-

που και του κάμπου, της στάσης και του αργαλειού, λεβέντικα τραγούδια που ψωχομυρίζουν Έλλάδα και θυμάρι και άριμύρα της θάλασσας, όπως ή αδέσιαστη «Κουστάλλω» ή το διαμάντι έκείνο του Άργύρη Έφταλιώτη που κάτω απ' την μπαγκέτα του Θ. Παπαδό-

που και του κάμπου, της στάσης και του αργαλειού, λεβέντικα τραγούδια που ψωχομυρίζουν Έλλάδα και θυμάρι και άριμύρα της θάλασσας, όπως ή αδέσιαστη «Κουστάλλω» ή το διαμάντι έκείνο του Άργύρη Έφταλιώτη που κάτω απ' την μπαγκέτα του Θ. Παπαδό-

που και του κάμπου, της στάσης και του αργαλειού, λεβέντικα τραγούδια που ψωχομυρίζουν Έλλάδα και θυμάρι και άριμύρα της θάλασσας, όπως ή αδέσιαστη «Κουστάλλω» ή το διαμάντι έκείνο του Άργύρη Έφταλιώτη που κάτω απ' την μπαγκέτα του Θ. Παπαδό-

που και του κάμπου, της στάσης και του αργαλειού, λεβέντικα τραγούδια που ψωχομυρίζουν Έλλάδα και θυμάρι και άριμύρα της θάλασσας, όπως ή αδέσιαστη «Κουστάλλω» ή το διαμάντι έκείνο του Άργύρη Έφταλιώτη που κάτω απ' την μπαγκέτα του Θ. Παπαδό-

που και του κάμπου, της στάσης και του αργαλειού, λεβέντικα τραγούδια που ψωχομυρίζουν Έλλάδα και θυμάρι και άριμύρα της θάλασσας, όπως ή αδέσιαστη «Κουστάλλω» ή το διαμάντι έκείνο του Άργύρη Έφταλιώτη που κάτω απ' την μπαγκέτα του Θ. Παπαδό-

που και του κάμπου, της στάσης και του αργαλειού, λεβέντικα τραγούδια που ψωχομυρίζουν Έλλάδα και θυμάρι και άριμύρα της θάλασσας, όπως ή αδέσιαστη «Κουστάλλω» ή το διαμάντι έκείνο του Άργύρη Έφταλιώτη που κάτω απ' την μπαγκέτα του Θ. Παπαδό-

που και του κάμπου, της στάσης και του αργαλειού, λεβέντικα τραγούδια που ψωχομυρίζουν Έλλάδα και θυμάρι και άριμύρα της θάλασσας, όπως ή αδέσιαστη «Κουστάλλω» ή το διαμάντι έκείνο του Άργύρη Έφταλιώτη που κάτω απ' την μπαγκέτα του Θ. Παπαδό-

που και του κάμπου, της στάσης και του αργαλειού, λεβέντικα τραγούδια που ψωχομυρίζουν Έλλάδα και θυμάρι και άριμύρα της θάλασσας, όπως ή αδέσιαστη «Κουστάλλω» ή το διαμάντι έκείνο του Άργύρη Έφταλιώτη που κάτω απ' την μπαγκέτα του Θ. Παπαδό-

που και του κάμπου, της στάσης και του αργαλειού, λεβέντικα τραγούδια που ψωχομυρίζουν Έλλάδα και θυμάρι και άριμύρα της θάλασσας, όπως ή αδέσιαστη «Κουστάλλω» ή το διαμάντι έκείνο του Άργύρη Έφταλιώτη που κάτω απ' την μπαγκέτα του Θ. Παπαδό-

που και του κάμπου, της στάσης και του αργαλειού, λεβέντικα τραγούδια που ψωχομυρίζουν Έλλάδα και θυμάρι και άριμύρα της θάλασσας, όπως ή αδέσιαστη «Κουστάλλω» ή το διαμάντι έκείνο του Άργύρη Έφταλιώτη που κάτω απ' την μπαγκέτα του Θ. Παπαδό-

που και του κάμπου, της στάσης και του αργαλειού, λεβέντικα τραγούδια που ψωχομυρίζουν Έλλάδα και θυμάρι και άριμύρα της θάλασσας, όπως ή αδέσιαστη «Κουστάλλω» ή το διαμάντι έκείνο του Άργύρη Έφταλιώτη που κάτω απ' την μπαγκέτα του Θ. Παπαδό-

σαλόνι

ΘΑΝ. ΛΕΙΒΑΔΙΤΗΣ

ΤΟ 24ΩΡΟ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΜΑΣ

ΤΟΝ βρήκα ένα βράδυ, περασμένα μεσάνυχτα, να τρώει, συζητώντας, ή, αν προτιμάτε, να συζητάει τρώγοντας, παρτα μ' ένα σκηνοθέτη του κινηματογράφου.

Είναι ένα ψηλόλιγνο συμπαθητικό αγόρι ο πρωταγωνιστής του Έθνικού Θεάτρου Θανάσης Λειβαδίτης, με μαύρα μαλλιά και κάτι περίεργα μάτια, που μπορούν κάλλιστα ν' αντικαταστήσουν τη... γλώσσα.

Καθώς μιλούσε ή έτρωγε, απ' το άπεναντι τραπέζι, τον παρακολουθούσα και διάβαζα τη συζητησι στα μάτια του. Άλλοτε έκαιναν, άλλοτε έλαμπαν, κι' άλλοτε αβύονταν να λικνιστούν στο όνειρο και το ρεμβασμό.

Ώσπου το πηρούνι, που άνεβοκατέβαινε μηχανικά, ξεχώστηκε στο τασάκι των τσιγάρων και το μισόγεμο πιάτο σπρώχτηκε στην άκρη.

Σηκώθηκα και προχώρησα κοντά τους άπρόσκλητους.

— Καλησπέρα σας. Με θέλετε; Κάθησα.

— Κάτι σοβαρό θα σχεδιάζετε τόσην ώρα. Μοιάζετε, καθώς σας κυττώσα, με τους επίσημους του Καναδέραλ, λίγο πριν εξαπολύσουν τον πλωτάριχη Σέπαρντ για να κατακτήσει το Σίμπαν. Την είδα στα έπίκαιρα του κινηματογράφου τη σκηνή...

— Έβαλαν τα γέλια.

— Ναι, ναι. Κάτι σχεδιάζουμε, αλήθεια μάντιες. Όχι όμως για το Σέπαρντ.

— Για ποιόν τότε;

— ...Για τη «Μυρτιά».

— «Μυρτιά»; Ποιά απ' όλες;

— Ο Λειβαδίτης έκανε με τα χέρια μια χαριτωμένη κίνηση αγανακτώσεως θύβαν.

— Μα μία «Μυρτιά» υπάρχει, καυμένη. Του Μίκυ Θεοδωράκη.

— Κι' ύστερα; Θα τη βλέπετε... σέ πύραυλο;

— Όχι. Θα τη γυρίσουμε ταινία. Σκηνοθέτης ο Κώστας Καραγιάννης. Πρωταγωνιστής έγω και πρωταγωνίστρια ή Γκέλλυ Μαυροπούλου.

— Δηλαδή, Θανάση, σέ κερίζει ο κινηματογράφος; Νόμιμα πώς το θέατρο ήταν ή ζωή σου. Ή δέν ήταν;

★

«Ερώτησι κι' αυτή! Άν το θέατρο δέν ήταν ή ζωή του Θανάση Λειβαδίτη, ο ίδιος δέ θάταν τώρα ήθοποιός, αλλά... αρχιτέκτων».

Κι' ύστερα ήρθαν τα τραγούδια: «Η Κουστάλλω», ή «Σκλήρη καρδιά», το «Διδύμου», ή «Τζαμίλε», το «Μονοπάτι», το «Θα σ' εκδικηθώ» τόσα αδέσιαστα σουξέ.

★

Καθώς τσιφινίγγα το χέρι, άποχαιρετώντας τον, δέν άντεξα να μην του υποβάλω δυο— τις τελευταίες—ερωτήσεις.

Μου απάντησε πρόθυμα και άπλά, δίνοντας το μέτρο της αξίας του, της πείρας του και της καλλιτεχνικής του όντότητας.

— Ποιά γνώμη έχετε για το σημερινό έλαφρό τραγούδι και για το μουζούκι;

— Καλή. Ή ελαφρά είναι σήμερα σύμφωνη με τον καιρό της. Μεγάλο πράγμα νάσαι ένα με τον καιρό σου.

— Γιατί σταματήσατε να γράφετε; Γέρασα πιά. Βαρέθηκα...

Είπε το λόγο του και σταμάτησε. Ώστόσο... αν πρόσεχε κανείς βάθρλασε πώς στην άκρη της γλώσσας συγκροτιόταν με κόπο κάποια άκτιμη φράση, που άγωνίζεταν να μείνει κολλημένη εκεί.

— Ήταν το μουσικό του.

Στο τέλος δέν τό άντεξε.

— Έσκυψε το κεφάλι του κοντά σ' αούτι μου και μου τό σφύριξε, κοκκινίζοντας σαν παιδί που τήπιωσαν να κάνει λαβολιές:

— Κάποιο-κάποιο, τις νυχτες, σαν δέ μπορώ να κοιμηθώ, άρχίζω και γράφα. Για μένα όμως.

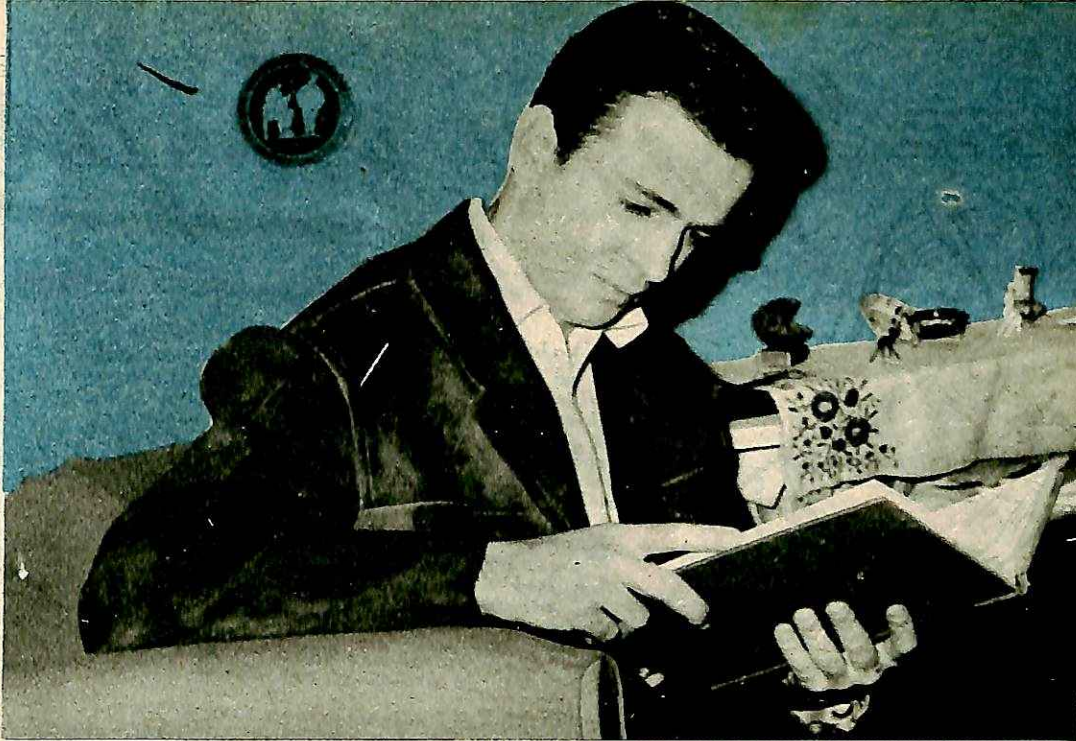
— Τα τραγουδά έγω; Κι' ύστερα ξενακώθω και—με παίρνει εύκολα ο ύπνος. Μην τό πής πουθενά...

— Δέ θα τό πώ...

— Ένωώσα την καρδιά μου να χορεύει και τα μάτια μου να βουρκώνουν καταμυστίμερα.

Είναι, σπ' αλήθεια, ένας άξιος άνθρωπος. Κι' ένας αληθινός καλλιτέχνης!

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Όρα μελέτης: Μία από τις ωραιότερες ώρες στο 24ωρο του Θαν. Λεβαδίτη

επαγγελματικούς προσανατολισμούς.

— Ο Θανάσης όμως επαναστάτησε.

— Αρχιτέκτων; Μα πού ένακαούστηκε αυτό;

— Γιατί, γυνίε μου; άπόρησε ο πατέρας. Είναι τόσο φοβερό να γίνι ένας άνθρωπος αρχιτέκτων; Μιλάς σά να πρόκειται για συμφορά.

— Άκριδώς!

Κι' ο Θανάσης έσκασε τη βόμβα του: «Εγώ θα γίνω ήθοποιός!»

— Έφριξε ο γερο-Ρουμελιώτης.

— Ήθοποιός; Μά...

Τα πράγματα συμβιβάστηκαν. «Ενα βήμα πίσω ο γερο-Λειβαδίτης, ένα ο νεαρός βλαστός του.

— Σύμφωνοι. Θα πάω στο Πολυτεχνείο, αλλά θα γραφτώ στη Σχολή Καλών Τεχνών και θα γίνω ζωγράφος.

Αυτή ή συμβιβαστική λύσι κράτησε για δυο χρόνια. Ο σημερινός νεαρός πρωταγωνιστής του Βασιλικού, μαθητεύσε επί μια διετία κοντά στο Μόραλη, κι' ύστερα... ο γέρος, μαλάκωσε. Κι' έδωσε την έγκρισι.

— Άντε, λοιπόν, γράφου για ήθοποιός. Βλέπω πώς δέ γίνεται άλλοιώς.

— Ο Θανάσης γράφτηκε. Ήτανε τότε το 1954. Ύστερα από τρία χρόνια πήρε το δίπλωμα. Ή Δραματική Σχολή του Βασιλικού Θεάτρου είχε προσφέρει ό,τι είχε να του προσφέρει. Το Βασιλικό τον άγκάλιασε άμέσως.

Το πρώτο συμβόλαιο υπογράφτηκε κι' ο Θανάσης Λειβαδίτης. Το παιδί της Ρουμελίας, που ή τέχνη είχε στεφανώσει τα όνειρα της νεότητος του και τα φώτα της ράμπας είχαν χρυσώσει τα μαθητικά του χρόνια, μπήκε με βήμα σταθερό στο μεγάλο δρόμο.

★

«Αν θέληση σήμερα κανείς να τοποθετηθή α-ξιολογικά το Λειβαδίτη στο θέατρο πρόας, σταθμίζοντας την προσφορά του, ποιοτικά και όχι ποσοτικά, θάπρεπε να τον κατατάξη στην πλειάδα εκείνη των έκλεκτών νέων ήθοποιών, ανάμεσα στην όπρια φιγούραρου τα όνματα της Βέρας Ζαφειράκου, του Δημήτρη Παπαμιχαήλ, του Π. Φουσάδου, της Τζένης Καρέζη, των έργων δηλαδή εκείνων του θεάτρου, που, αντίθετα με τους συνάδελφους των της επίθεωρήσεως, στέκονται έπείδια στο ύψος της άποστολής τους και δά μπορούν όμαλά να καλύψουν κάποτε το χώρο, όπου κινούνται οι Βετράνιοι, που δοξάζουν το έλληνικό θέατρο».

Γιατί ο Θ. Λειβαδίτης, παίζοντας στο Έθνικό σέ δυσκολούς ρόλους έργων, όπως «Ο Ιουλιανός ο παραβάτης», «Ο φιλάργυρος», «Ο Ριχάρδος Γ', οι «Φοινίσσες», ή «Νύχτα στη Μεσσηνία», ή «Δόνα Ροζίτα», τά «Έξη πρόσωπα ζητούν συγγραφέα», κ. ά. ή στα Φεστιβάλ Έπιδαύρου και Αθηνών, έδειξε πώς διαθέτει άρ-γανωμένη υποκριτική δεξιότητα και ταλέντο άνομιφιστήτο.

A vertical strip of three comic panels. The top panel shows a blonde woman in a red bikini standing in water, looking surprised, with a man behind her. The middle panel shows a person in a red swim cap and snorkel in the water. The bottom panel shows a woman in a red and white striped bikini kneeling in water, looking surprised, with two men on either side.

Ευνομούμενος
Αρχ. Γαβριήλ : Ευνομούμενος Γ.

A vertical illustration featuring three women in swimsuits. The top woman stands, wearing a red bikini. The middle woman is bent over, wearing a red and white striped bikini. The bottom woman is kneeling, wearing a red bikini and a red headscarf, holding a red book. The style is reminiscent of mid-20th-century fashion illustrations.

γνώρισά, ἡ ψυχὴ μου ἦταν δική
 σας;

Επεξεργασμένη

(ΝΟΥΜΕ
ΠΑΝΤΟΤΕ, ΤΑ
ΤΟ ΠΙΝΟΥΜΕ!

«Κάνε καλό κομπόδεμα και ρίκτο
(στό... νιαλό)»
Μά για κρασί όνερωτο τὰ όβολα τὰ δι.
(νουμε
και «στήν... όνειρά μας». πάντοτε, τὰ
(τόπου και τὰ πινουμε!
ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΓΗΣ

«Η Ντίτα τον ευχαρίστησε μ' ένα χαμόγελο. Έπειτα μίλησαν για διάφορα άλλα θέματα.

— Αδύνατο να μαντέψης γιατί ήρθα εδώ σήμερα! είπε ο Τζούλιο. «Ήθελα εσύ κι' η γυναίκα σου να είσαστε οι πρώτοι, που θα μάθετε κάτι, που με αφορά. Ακόμα δέ, το ξέρουν ούτε στο σπίτι μου... Λοιπόν, παντρεύομαι!

— Εσύ;... Έσείς; φώναξαν συγχρόνως ο Πρόσπερο κι' η Ντίτα.

— Σας φαίνεται παράξενο, ε; Και σ'ας βεβαιώ ότι, πριν από δυο μέρες ακόμα, ούτε το σκεπτόμουν καθόλου. Σήμερα όμως έδωσα επίσημο λόγο.

Ο Πρόσπερο είχε σοβαρευτεί.

— Μπορούμε να μάθουμε ποιάν παντρεύεσαι; ρώτησε.

— Τη δεσποινίδα Τσάσκα, μια νέα δασκάλα πιάνου και ξένων γλωσσών, μια κοπέλλα φτωχή αλλά τιμία.

— Τσάσκα... επανέλαβε ο Πρόσπερο. Ξέρω διάφορες οικογένειες μ' αυτό το όνομα. Είναι όλες πλούσιες, αριστοκρατικές...

Σταμάτησε ξαφνικά κι' έβγαλε μια φωνή. «Υστερα κόρη της:

— Μήπως είναι κόρη ενός Τσάσκα, που είχε φύγει από πολλών ετών από το Τουρίνο, αφού χώρισε απ' τη γυναίκα του, μια δασκάλα νομίζω, που την είχε παντρευτεί από καριότισσα;

— Ακριβώς.

— Ουμμάει πολύ καλά αυτή την ιστορία. Συνέθε, που φαίνεται, τον καιρό που βρισκόσουν στο κρεβάτι, απ' τον αθέλητο εκείνο τραυματισμό σου...

Ο Τζούλιο κατακοκκίνισε, γιατί η ανάμνησις της αποπειράς της αυτοκτονίας του του έφερνε ένα σωρό σκέψεις...

«Η Ντίτα, που ήξερε το μυστικό εκείνου του γιατρού, κατάλαβε τον υπαινιγμό του άντρός της.

— Πώς γνώρισες τη δεσποινίδα Τσάσκα; ρώτησε ο Πρόσπερο. Την είλξης μήπως πελάτισσά σου;

— Όχι, την ίδια, τότε τη μητέρα της. Μου δόθηκε τότε η ευκαιρία να εκτιμήσω τα εξαιρετικά προσόντα αυτής της κοπέλλας, που ήξερε να υπομένει μ' αξιοπρέπεια τους πόνους και τις στερησίες, χωρίς να παραβεί ποτέ το καθήκον της.

— Έχει πεθάνει ο πατέρας της; ρώτησε η Ντίτα.

— Έτσι πιστεύουν τουλάχιστον μητέρα και κόρη. «Όταν έφυγε απ' το Τουρίνο, είχε μαζί του μια γυναίκα, που δεν ήξερε κανείς ποιά ήτανε. Από τότε, δεν έμαθε κανείς τίποτα για τους δυο τους.

— Αν ζούσε ακόμα, ο κόμης Γκάσκα, διέκοψε ο Πρόσπερο, θα μπορούσε να μάς δώσει καμιά πληροφορία, γιατί ήταν στενός φίλος μ' αυτό τον Τσάσκα.

«Η χήρα του, η καλή κόμηςσα Γκάσκα, είναι πελάτισσά μου, είπε ζωποά ο Τζούλιο. «Ίσως μάθω τίποτα απ' αυτήν.

— Μπορείς να δοκιμάσης πάντως... Μά πως σου ήρθε έτσι ξαφνικά η ιδέα να παντρευτής με τη δεσποινίδα Τσάσκα;

— Ανίκανος να πη φέμματα στο φίλο του, ο Τζούλιο του τ'α διηγήθηκε όλα.

«Η Ντίτα ενθουσιάστηκε με το μεγαλείο της ψυχής του. Παραδεχότανε τώρα πως ήταν ανώτερος άνθρωπος, ο Τζούλιο.

— Κάνανε μια ευγενική πράξη! φώναξε, μ' ένα τόνο, που έβγαине μέσα απ' την καρδιά της. «Η γυναίκα σας θα πρέπει να σ'ας λατρεύει.

Μά ο Πρόσπερο, πιδ ήρεμος, δέ συμμεριζόταν έντελώς τη γνώμη της γυναίκας του.

— Αν έλεγε κάποια αλήθεια το άνωθυμο γράμμα; «Αν η κοπέλλα εκείνη δεν ήταν άγγελος άρετής, άπως τη νομίζε ο Τζούλιο;

— Ουμμάτανε πόσο σκληρή είχε ξεγελαστή ο φίλος του από τη Νιρέττα. «Έτσι την υπερασπιζότανε κι' εκείνη, μόλις την γνώρισε, παρ' όλο το μυστήριο που την περιέβαλλε!

Είχε θυμώσει μάλιστα μαζί του, γιατί διατύπωνε κάποιες αμφιβολίες. Κι' ύστερα...

Στο κάτω-κάτω δέ, εκείνη δεν ήταν παρά φιλενάδα του. «Αν όμως ανάκαλυπτε κάποιο μυστικό στη ζωή της Τζέμμιας, αφού γινότανε γυναίκα του;

— Ανατρίχιαζε μόνο που το σκεφτότανε... Τί κόλασι θα κατανοούσε τότε η ζωή του φίλου του! Θά μπορούσε ν' ανθξήσει...

— Έκτιμώ κι' εγώ τη μεγαλοψυχία σου, του είπε σοβαρά. «Επιτρέψε μου όμως να προσθέσω ότι, πριν δεσμευθής έτσι, έπρεπε να μου μιλήσης γι' αυτό το ζήτημα, και τότε θα ζητούσαμε μαζί λεπτομερείς πληροφορίες για την κοπέλλα αυτή και για τη μητέρα της.

«Η καρδιά του Τζούλιο σφίχτηκε ελαφρά. «Ο Πρόσπερο δέ θέλησε να επιμείνει, βλέποντας την ταραχή του.

— Τελοςπάντων, εσύ ξέρεις τί πρέπει να κάνης, πρόσθεσε. Είσαι ευντυχισμένο.

— Όσο ποτέ άλλοτε, σ' όλη μου τη ζωή!

— Συγχαρητήρια, λοιπόν, εκ μέρους μου κι' απ' τη γυναίκα μου.

— Ό, ναι, μέσα από την καρδιά μου! φώναξε θερμά η Ντίτα.

Ο Τζούλιο έμεινε για λίγο ακόμα με το φίλο του, κι' έπειτα πήγε στις επισκέψεις του. Μά ήταν φανερά ταραγμένος...

Μόνο όταν ανέβαινε τη σκάλα του σπιτιού της χήρας Μπαρέττα, το πρόσωπό του ήρεμισε. «Η σκέψη του πέταξε στη Τζέμμια, στην έπισκεψι που είχε κάνει μαζί της σ' αυτό το σπίτι.

Τότε είχε εκδηλωθί ο έρωτάς του. είχε ανοίξει τα φτερά του...

Μισόκλεισε τα μάτια του, σά να φοβότανε μήπως του φύγη η λαμπρότη εκείνη όπτασία... «Η Τζέμμια τον είχε ακολουθήσει, πρόθυμα και μ' εμπιστοσύνη. Του είχε δείξει την ψυχή της, κι' αυτός είχε νοιώσει τόσο θα ήταν ευτυχισμένος ο άνθρωπος, που θα την κατακτούσε.

Τώρα ήταν δική του! Τον αγαπούσε μ' όλη τη θερμή της καρδιάς της. Τον δεχότανε με χαρά για σύντροφο της ζωής της.

Μπαίνοντας στην καμάρα της άρρωστης χήρας, ο Τζούλιο εννοιαθε συγκινημένος κι' ευτυχισμένος. Τη βρήκε άρκετά καλύτερα. Δεν αισθανότανε πιά τους σουβλερούς εκείνους πόνους στο κεφάλι. Το μισόλο της είχε ξεβολώσει. Μπορούσε ν' ανασπώνεται στο κρεβάτι της, χωρίς να παθαίνε ναυτίες και έμετους.

Το πρόσωπό της φωτίσθηκε, όταν είδε το γιατρό.

— Τί καλωσύνη σας νάρηίτε παλι να με δήτε! του είπε, ενώ καθότανε κοντά στο κρεβάτι της.

— Θάρχωμαι ταχτικά, ώσπου να γίνετε έντελώς καλά. Πώς είσαστε σήμερα;

— Άρκετά καλά. «Ήθελα μάλισα να σ'α σπικωθώ.

— Όχι ακόμα! Θά σ'ας τ'ο επιτρέψω σε μερικές μέρες. Πώς περάσατε τη νύχτα;

— Κοιμήθηκα ήσυχα.

— Τό φανταζόμουν. Αυτό σ'ας έκανε καλό, «Έχετε απόλυτη ανάγκη από ανάπαυσι.

— Κι' όμως πρέπει να εργασθώ για να ζήσω!

— Ούτε να το σκέπτεσθε! Αυτό σ'ας παραγγέλλει κι' η κόμηςσα Γκάσκα. «Αν μπορούσε θάρχωτανε να σ'ας δή. Ξέρετε όμως πως δε μπορεί να κοιμηθί απ' το σπίτι της.

«Η άρρωστη ένωσε τα χέρια της.

— «Η κυρία κόμηςσα ήταν ο προστάτης άγγελός μου! είπε. Δίχως αυτήν, θα είχα πεθάνει από καιρό.

Πέρασε το χέρι της πάνω απ' το μέτωπό της και πρόσθεσε:

— Μά γιατί δέ φέρατε σήμερα μαζί σας εκείνη την όμορφη δεσποινίδα, που μουστειλε η ευεργετριά μου; Κόρη σας είναι;

Ο Τζούλιο κατακοκκίνισε.

Μολονότι δεν ήταν πια νέος και τα μαλλιά του είχαν άρχισει ν' άσπρίζουν, δεν περίμενε ποτέ πως θα τον περνούσαν για πατέρα της Τζέμμιας!

Τά λόγια της γυναίκας εκείνης τον πλήγωσαν. «Άλλα συνήθε άμέσως κι' άπάντησε σταθερά:

— Είναι μυστή μου.

— Φαίνεται καλή όσο και όμορφη, έπτε σοβαρά η χήρα Μπαρέττα. Τό διάβασα ότι μάτια της... Συγχαρητήρια για την εκλογή σας!

Ο Τζούλιο συγκινήθηκε απ' αυτούς τους έπαινους.

— Ναί, είναι θσαυρός, άπάντησε. Ζή μαζί με τη χήρα μητέρα της, που δεν έχει άλλον στον κόσμο απ' αυτήν.

«Η άρρωστη τον κούταξε. «Άλλ' απ' την έκφρασι της ματιάς της, ο γιατρός κατάλαβε ξαφνικά, ότι δεν τον έβλεπε πιά... Είχε χάσει τη συναισθησι της πραγματικότητας.

— Τα παιδιά είναι άχαριστο, σκληρά, έπτε με φωνή χαμηλή κι' υπόκυφη. Δεν αναγνωρίζουνε ό,τι κάνουν οι μανάδες τους γι' αυτά... Θά σ'ας πώ κάτι. Τό ξέρει η κόμηςσα Γκάσκα, όλοι το ξέρουνε. Γιατί να μη τ'ο μάθετε και σεις;

— Υπήρξα κι' εγώ μητέρα! Βλέπετε τί όμορφη, που είναι η κορούλα μου; Έχει μάτια λαμπερά σαν άστέρια, δοντια πιδ άσπρα απ' το γάλα, χείλη κερασένια... Είναι μικρή ακόμη, μά ξέρει την όμορφιά της. Κι' εγώ τη λατρεύω. Δεν έχω άλλη απ' αυτήν στον κόσμο.

«Ακούσατε για εκείνη την έκρηξι του καζανιού, σ'α φανταρία του Κολένιο, όπου σκοτώσανε δυο εργάτες; «Ο ένας απ' αυτούς ήταν ο άντρας μου! Τον βλέπω ακόμα, κομματιασμένο, άγνώριστο!

«Θέλησε να τον δει και η μικρή μου... «Ενώ εγώ έκλαιγα άπλητισμένα, σ'α μάτια της Σουζάννας, υπήρχε μονάχα περιέργεια.

— Τί θα τ'α κάνουν, αυτά τ'α κομμάτια; ρώτησε.

— Θά τ'α κλείσουνε σε μια κάσκα και θά τ'α θάψουνε στη γή. Δεν πρόκειται να ξαναδής τον καμένο το μπαμπά σου!

— Καλύτερα! Σ' έδερνε, όταν μούφτανε κανένα όμορφο φορεμάκι. «Έλεγε πάντα πως με κοκομαθάνει... Τώρα δέ θά σε ξαναχτυπήσι, κι' εγώ θά κάνω ό,τι θέλω.

«Αυτά τ'α λόγια της άίτηρε να μού άνοιξουνε τ'α μάτια. Είχε δίκιο ο δύστυχος ο Γκιουζέππε μου! Μά έμένα με τυφλώνε η πολλή αγάπη μου για την κόρη μου. Τί τρελή που ήμουνα!

«Η άρρωστη σταματούσε κάθε τόσο, για να περάσι το χέρι της πάνω απ' το μέτωπό της.

«Όποιος την έβλεπε και την άκουγε, θά πίστευε πως άποτεινότανε στο γιατρό. «Άλλ' ο Τζούλιο κατάλαβαίνε απ' την άπλητη ματιά της, ότι η σκέψη της βρισκόταν πολύ μακριά κι' ότι η έκμυστρήσει της αυτή άπεινούσανε σε κάποιο άόρατο πλάσμα...

Την άκουγε όστόσο με προσοχή. Ένδιαφερότανε να μάθι τον κρυφό πόνο της, για να μπορέσι να τη γιατρέψι καλύτερα. Κι' άλλαζε, αισθανότανε μια ζωηρή συμπάθεια γι' αυτήν.

— Μεγάλωσα εγώ τη Σουζάννα, συνέχισε εκείνη. Δούλευα νύχτα-μέρα γι' αυτήν, για νάσι πάντα καλοντυμένη, να τρώη καλά και να σπουδάξι. Στο σχολείο ήταν πάντα πρώτη. Τά μάθαινε όλα με έκπληκτική εύκολία. Διάβαζε συνεχώς

μυθιστορήματα. Και τής άρεσαν τα γ'άντια, ο χορός.

«Όταν της έλεγα να βρη καμιά δουλειά για να με ξεκουράσι, γελούσε, άναστήκωνε τους ώμους της και μού άπαντούσε πως δεν έννοούσε να χαλάσι τ'α χέρια της. Στά 18 χρόνια της, είχε ξεμυαλίσει όλους τους νεαρούς του Κολένιο. «Εγώ γελούσα και την καμάρωνε για τους θριάμβους της... Τρελή που ήμουνα! Τρελή!

Τινάχτηκε ξαφνικά όλόκληρη, φάνηκε σά να έννοούσε από ένα βνεϊρο, κούταξε το γιατρό και τον άναγκάσισε.

— «Α, εδω είσαστε; μουμούρισε. Τί συνέθε; Τί έλεγα;

— Μού μιλούσατε για την κόρη σας, τη Σουζάννα, της ξέγησε ο Τζούλιο με ειλικρινεία. «Άλλά δέ μού τ'α είπατε όλα.

«Η άρρωστη έκρυψε το πρόσωπό της σ'α χέρια της. Κι' ο γιατρός είδε δυο χοντρά δάκρυα να γλιστρώνε άνάμεσα σ'α δαχτυλά της.

«Έμεινε άμίλητος, άφίνοτασε την να ξεθύνουν. «Έπειτα από λίγο, εκείνη ξεσκέπασε το πρόσωπό της. Φαίνότανε τώρα πιδ ήσυχη. Στά ύγρ'α ακόμα μάτια της έλαμτανε το φως της νοημοσύνης.

— Άφού άρχισα, θά τελειώσω, έπτε κούταζοντας το Τζούλιο. Γιατί σ'ας έχω εμπιστοσύνη, όπως και στην κόμηςσα Γκάσκα. Δέ θά με προδώσετε... Κι' ύστερα, είναι τόσο βαρύ να κρατάω μέσα μου αυτό το μυστικό! «Αν δέ ξεθυμάνω, θά τρελλαθώ... «Έχετε καιρό να μ' άκούσετε;

— Όσο θέλετε. «Αν όμως έρθι στο μεταξύ η μικρή νοσοκόμα σας;

— Όθά τη διώξετε. Μά δεν πιστεύω νάρθι. Βγήκε εδω με τον πατέρα της... Η καμμενούλα η Κλαρίνα! Θά γινότανε καλή κοπέλλα, αν είχε άλλον πατέρα. Μά έτσι συμβαίνει πάντα. Τά κακά παιδιά έχουνε γονείς πολύ έπικεικ'α. «Ενώ απ' τους δαίμονες γεννιούνται καμιά φορά άγγελοι.

«Εγώ δεν πιστεύω να ήμουνο ποτέ κακή. Νομίζω πως δεν έλασφα κανένα. Είχα ένα θαυμάσιο άντρα... Δούλευε σ' ένα εργοστάσιο και σκοτώθηκε σε δυστύχημα...

— Μού τ'ο είπατε, διέκοψε ο Τζούλιο. Δεν τ'ο θυμάσαστε, καμμένη γυναίκα... Μού είπατε ακόμα πως γεννηθήκατε στο Κολένιο, πως είχατε μια κόρη, τη Σουζάννα, που ήταν σ'α 15 χρόνια της η όμορφότερη κοπέλλα του τόπου,άλλά τη χαλάσανε με την έπικεικ'α σας. «Ετσι δέ είναι; Σ' αυτό τ'ο σημείο σταματήσατε.

— Ναί, ναί... «Ήταν όμορφη η Σουζάννα μου, πολύ όμορφη. «Έμεινε σ'α βασίλοπούλα... Κι' εγώ την άγαπούσα τόσο πολύ, που δεν έβλεπα τ'α ελαττώματά της.

«Ο Θεός με τιμώρησε σκληρά... «Ακούστε... «Ήταν μια γιορτή στον τόπο μας, πανηγύρι, χορός. Είχε έρθι ο κόμης Γκάσκα, με το φίλο του κύριο Τσάσκα...

Τον κύριο Τσάσκα, είπατε; Είσατε βέβαιη;

— Ναί, ναί, έτσι τον λέγανε. Ποτέ δέ θά ξεχάσω αυτό τ'ο όνομα... Μήπως τον γνωρίσατε και σεις;... «Έχουν περάσει σχεδόν 20 χρόνια από τότε.

«Ο Τζούλιο είχε συνέλθει άμέσως απ' την ταραχή του. Τώρα δεν άκουγε πια τη χήρα μ' ένδιαφέρον μονάχα, άλλά μ' άληθινή άπλησία. Κι' εύλογούσε την τύχη που την είχε φέρι στο δρόμο του...

«Αν ήξερε η Τζέμμια!... Κι' αν μπορούσε να μαντέψι η άρρωστη πως η κοπέλλα αυτή, που της είχε φανή σαν άγγελος παρηγορίας, ήταν κόρη του ανθρώπου εκείνου!...

Ο Τζούλιο περίμενε τώρα με καρδιοχτύπι τις άποκαλύψεις της. Τό πρόσωπό του όμως έμεινε ήρεμο.

— Όχι, δεν τον γνώρισα, άπάντησε. «Άκουσα όμως τ' όνομα αυτό απ' την κόμηςσα Γκάσκα.

— Ναί, ήταν φίλος με τον άντρα της. Είχανε κι' οι δυο μεγάλα κτήματα γύρω απ' το Κολένιο κι' ένα ύφαντήριο. «Ήθανε, λοιπόν, σ'α πανηγύρι. «Εγώ είχα πάει στο χορό με τη Σουζάννα μου. «Εδω κι' ένα μήνα, η κόρη μου φαίνόταν πως

είχε βάλει μυαλό.Είχε έρωτευθί ένα άξιο παλληκάρι, τ'ο Ρικέτο, τ'ο μοναχογιό ενός παπουστ'α, που είχε άρκετη περιουσία. Μά κι' εκείνος τη λατρευε. Σχεδιάζανε να παντρευτούνε γρήγορα. Κι' εγώ ήμουνα η πιδ ευτυχισμένη μητέρα του κόμμου!

«Εκείνη τη μέρα, η Σουζάννα μου ήταν κοκκα ζωντανή. Είχε φτιάσει μονάχη της τ'ο φόρεμά της. Ήταν ένα φτηνό μάλλινο φορεμάκι, που φάνταζε όμως άπάνω της σαν την καλύτερη τουαλέττα από μετασώτ και βελούδο. «Ο Ρικέτο καμάρωνε στο πλευρό της.

«Τίποτα δεν τους έλειπε για να είναι ευτυχισμένοι. «Όλα τους χαμεγελοούσανε: όμορφιά, νεάτα, άσπας... Κι' όμως η Σουζάννα τ'α κατάρτησε, τ'α γκρέμιζε όλα!

«Η άρρωστη σάπανε για λίγο. «Η καρδιά της χτυπούσε σά να πήγαινε να σπάσι. Φαίνότανε πως φοβόταν να συνεχισι.

«Ο Τζούλιο περίμενε, άμίλητος. Τέλος, η χήρα ξεσκόλησε:

— Καθώς περνούσαμε κοντά απ' τον κόμητα Γκάσκα, ο φίλος του πέταξε στη Σουζάννα ένα θερμό κομπλιμέντο. «Εκείνη κοκκίνισε και τον κούταξε μ' ένα τρόπο, που μούκανε βαθειά εντύπωση... Δεν ήταν η ματιά μιας σεμνής, άπλης κοπέλλας. Είχε κάτι τ'ο ξεδιάντροπο, τ'ο προκλητικό... τόσο που ντράπηκα για λογαριασμό της.

«Η Σουζάννα γύρισε δυο-τρεις φορές και ξανακούταξε τ'ο κόμητα Τσάσκα. «Εγώ άπορούσα τί τούδρισκε και τον θαύμαζε. «Ήταν γλωμός, σαν άρρωστος, πολύ ψηλός κι'

αδύνατος, λίγο καμπούρης. Ντυνόταν όμως κομψότατα, φορούσε χρυσά δαχτυλίδια με μπριλλάντια, μια χοντρή χρυσή αλυσίδα στο ρολόι του, ένα μεγάλο μαργαριτάρι στη γραβάτα. Λέγανε πως ήταν πλουσιώτατος και άνοιχτοχέρης.

«Η Σουζάννα τ'όξερε. Καί, εκείνη την ήμερα, παραμελώντας έντελως τον άρραβωνιαστικό της, έδειχνε ένδιαφέρον μονάχα για τον κ. Τσάσκα. Μά κι' αυτός δεν την έχανε καθόλου απ' τ'α μάτια του... και μού φάνηκε πως έβλεπα σ'α χείλι του ένα σκληρό χαμόγελο.

«Όταν κόντευε πια να τελειώσι τ'ο πανηγύρι, προχώρησε ένας νέος, κρατώντας ένα μπουκέτο, που θάγαθαινε κατά τ'ο έθιμο σ'ε πλειστηριασμό. Θά τ'ο παίρνε όποιος θά πλήρωνε τ'α πιδ πολλά και θά μπορούσε να τ'ο προσφέρη στην κοπέλλα, που τ'ο άρεσε περισσότερο, για να χορέψι μαζί της τον τελευταίο χορό.

«Ο κ. Τσάσκα πρόσφερε άμέσως 50 λιρέττες. «Ο Ρικέτο, θέλοντας κι' αυτός να πάρη τ'ο μπουκέτο, για να τιμήσι τη Σουζάννα, πρόσφερε 80. «Ο άλλος διπλασίασε τ'ο πούσιν...

«Όλοι παρακολουθούσανε με προσοχή αυτή τη σκηνή, προβλέποντας τη νική του κ. Τσάσκα. Οι άλλες κοπέλλες, που ζήλευαν τη Σουζάννα μου, ήταν όλο χαρά, γιατί φαίνόταν έντελώς άπίθανο να προσφέρη ο νικητής τ'ο μπουκέτο σ' ένα φτωγοκόριτο σαν την κόρη μου, ενώ βρισκόταν στη γιορτή οι καλύτερες δεσποινίδες του τόπου.

«Ο κ. Τσάσκα άνέθηκε μειμιάς στις 1000 λιρέττες. «Ο Ρικέτο έμεινε πια βουδός, ταπεινωμένος...

«Υστερα τ'ο συνόδεψε ως την πόρτα τ'ο σπιτιού μας, ενώ ακολουθούσε η μουσική και τ'α παλλήκο... τ'ο τ'οπού. «Ο Ρικέτο ήταν ευτυχισμένος. Προσέλασε ξε όνομάτος μου τον κ. Τσάσκα να μπη σ'α σπίτι και να πιδ ένα ποτήρι κρασί. «Άλλ' αυτός άρνήθηκε ευγενικά.

— Ευχαριστώ, έπτε, αλλά με περιμένουν άλλοι. Σας συγχαίρω! «Έχετε μια όμορφη άρραβωνιαστική. Να την προσέχετε... Χαίρετε!

«Κι' έφυγε, χωρίς να περιμένη ν' άκούσι τις ευχαριστίες μας.

«Τό πανηγύρι κράτησε δυο μέρες ακόμα. Δεν ξαναπαρουσιάστηκε όμως ο κ. Τσάσκα, ούτε ο φίλος του. Να σ'ας πώ δέ την αλήθεια: «Ήμου ευχαριστημένη γι' αυτό, γιατί ένα παράξενο προαίσθημα μούλεγε πως ο άνθρωπος αυτός θα ήταν μοιραίος για την κόρη μου!

«Η ζωή μας συνεχίστηκε όπως συνήθως. «Ο Ρικέτο, ξεσκολούθουσε να χάρηται κάθε βράδυ στο σπίτι μας και να περνά μιά ώρα μαζί μας. «Η Σουζάννα τον δεχότανε πάντα καλά.

«Όστόσο, μού φαίνότανε πως η κόρη μου παρουσίαζε κάποια αλλαγή. Την έβλεπα συχνά συλλογισμένη, άπουσίαζε ταχτικά απ' το σπίτι, κι' όταν τολμούσα να τη ρωτήσω πού είχε πάει, μού άπαντούσε άνασπώνοντας τούς ώμους της:

— «Ένα περίπατο.

— Γιατί δεν κάθασι σ'α σπίτι να δουλέψης, σαν τις άλλες κοπέλλες, να τελειώσης την προίκα σου; τ'α μάλωνα. «Ο Ρικέτο σ'ε λατρεύει, θά παντρευτήτε...

— Να δούμε... άπαντούσε αινιγματικά.

«Κι' οι άπάντησεις της αυτές μού γεννούσανε ζωηρούς φόβους.

«Ένα πρωί, την άφρησα να βγη απ' το σπίτι κι' ύστερα την παρακολούθησα από μακριά. Περπατούσε βιαστικά, σά να την περιμένανε. Δέ γύρισε καθόλου να κούταξι πίσω της. Τράβηξε προς τ'ο δάσος... Τό ξέρετε, τ'ο Κολένιο, γιατρέ;

— «Έχω μείνει πολλά χρόνια εκεί, ως βοηθός στο ψυχιατρείο. «Ε... και μερικά κτήματα.

— «Αλήθεια; Δέ θυμάμαι να σ'ας είδα ποτέ.

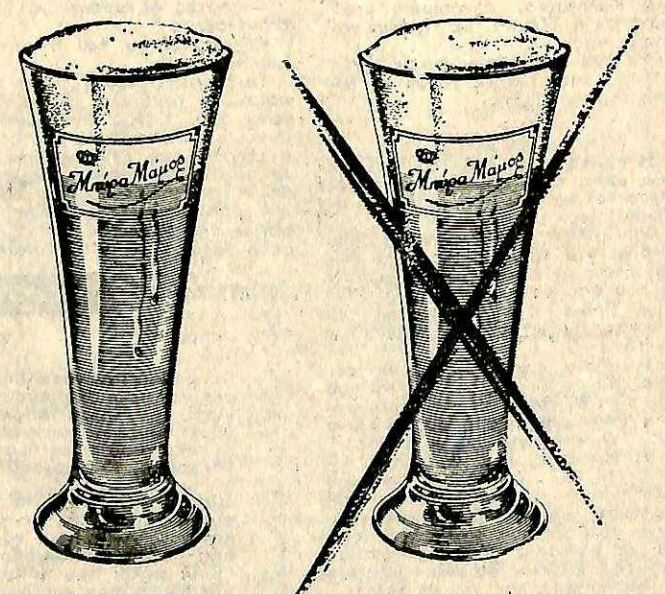
— Τον καιρό που ήσαστε έσείς εκεί, εγώ σπουδάζα ακόμα, στο Τουρίνο.

«Όταν ήρθατε ύστερα σ'α Κολένιο, δέ σ'ας μίλησε κανείς για την ώραία Σουζάννα;

— «Όμολογώ, ότι όχι.

«Η χήρα άνασπένανε.

Το δεύτερο ποτήρι που δεν πίνεις, μ'ή τ'ο πληρώνεις άδικο

Συχνά θέλεις να απολαύσης ένα ποτήρι μύρα. Τό στερείσαι όμως γιατί δέν θέλεις να πληρώσης 2 ποτήρια που περιέχει τ'ο μεγάλο μπουκάλι για να πιδς μόνο ένα ποτήρι. «Η καινούργια μύρα ΜΑΜΟΣ σου προσφέρεται τώρα και σ'ε μικρό μπουκάλι τ'ο ενός ποτηριού, για την όπόλαυσι και τ'ο συμφέρον σου.

MAMOS

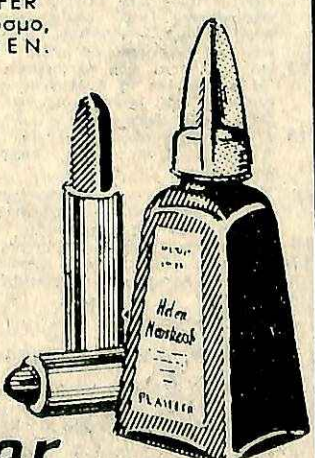
ΥΠΕΡΟΧΗ ΜΟΥΡΑ ΠΑΤΡΩΝ

Τα πραγματικώς άμερικανικά προϊόντα με την πρω-τη κυκλοφορία σ' όλο τον κόσμο.

Τά Βερνίκια HELEN NEUSHAEFER είναι τ'α μόνα, σ' όλο τον κόσμο, που περιέχουν PLASTEEN.

Τά φημισμένα κραγιόν NEUSHAEFER, με LASTEEN, διατηρούν υγρά και γυαλιότερα χείλη σ'ε 20 μόντερνους χρωματισμούς.

Helen Neushaefer

«ATOM»

— Τόσο τὸ καλὺτερό! εἶπε. Εἴ-
χα φύγει κι' ἐγώ, γιὰ νὰ μὴ μοῦ
τὴν ἀναφέρουνε πιά. Ἀν ξέρατε!...
— Ἐξοκολούηστε. Σὰς ἀκούω
μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον.

Θ'.

— Ἀφοῦ ξέρετε τὸ Κολένιο,
συνέχισε ἡ ἀρρώστη, βάζετε ὑπ' ὄψι-
ας, ὅτι κοντὰ στὸ ψυχιατρεῖο βρί-
σκεται ἕνα μεγάλο δάσος.

— Ναι, τὸ ξέρω. Μάλιστα, πολ-
λὲς φορές, τὸ καλοκαίρι, στὶς ἐλευ-
θερες ὥρες μου, ἔκανα τὸν περίπα-
τό μου πρὸς τὰ ἐκεῖ, θέλοντας νὰ
βρεθῶ μόνος. Καί, πραγματικά,
σπάνια συναντοῦσα κανένα.

— Ἐχετε δικίο. Οἱ ντόπιοι φο-
βότανσαν πάντα αὐτὸ τὸ δάσος,
γιατὶ εἶχαν γίνει ἐκεῖ διάφορα ἐγ-
κλήματα. Κάποτε μάλιστα βρέθηκε
στραγγαλισμένη μία φτωχὴ κοπέλα,
ποῦ ἔλειπε τρεῖς μέρες ἀπ' τὸ
σπίτι της. Εἶχε πάει νὰ κόψει ἔλ-
α, ἀλλὰ τὴν ἐπιτέθηκαν κατὰ πα-
λινδρομῶν, τὴν κακοποίησαν κι'
ὕστερα τὴ σκοτώσανε, γιὰ νὰ μὴ
τοὺς καταγγεῖλῃ.

— Φαντάζεσθε, λοιπόν, μὲ πόσο
φόβο εἶδα τὴ Σουζάννα μου νὰ μπαί-
νῃ σ' αὐτὸ τὸ δάσος! Τέτοια ὥρα
μάλιστα, ἦταν παντοῦ ἐρημία, γιὰ-
τί ὁ κόσμος δούλευε στὰ ἐργαστα-
σια, στὰ κτήματα, στὰ σπίτια.

— Ἐξακολούθησα, πού λέτε, νὰ
παρακολουθῶ τὴν κόρη μου, ἔτοιμη
πάντα νὰ κρυφτῶ γιὰ νὰ μὴ με δῇ,
ἀν τυχόν κίτταξε πίσω.

— Ἐξοφικά, αἰσθάνθηκα ἕνα δυνατό
σφίξιμο στὴν καρδιά. Εἶχα δὴ νὰ
προχωρῶ πρὸς τὴν κόρη μου ἕνας
κομποτάτος κύριος, ποῦ τὴν ἐπία-
σε ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὴν τράβηξε
κοντὰ του. Ἡ Σουζάννα δὲν ἀντί-
στάθηκε. Τὸς εἶδα ν' ἀγκαλιάζον-
ται, νὰ φιλοῦνται. Ἀγανακτισμένη,
μὲ τὸ κεφάλι μου φλογισμένο, ἔκα-
να μιά κίνησι γιὰ νὰ ὀρμήσω, γιὰ
τοὺς χωρίσω. Μὰ σκόνταψα σὲ κάτι
χαμοκλάδα κι' ἔπεσα.

— Ὅταν ξανασηκώθηκα, ὁ κύριος
εἶχε χαθῇ κι' ἡ κόρη μου στεκόταν
μόναχη μπροστὰ μου. Δὲ ἐὰ ξεχα-
σῶ ποτὲ τὴ μανία ποῦ ἦταν ζω-
γραφισμένη στὸ πρόσωπό της.

— Μὲ κατασκοπεῖτες τώρα; εἴ-
πε μὲ ὑπόκοψη φωνὴ καὶ μὲ μιά
λαμπὴ στὰ μάτια.

— Δυστυχισμένη! Μιλάς ἔτσι
στὴ μητέρα σου, ποῦ σ' ἀγαπᾷ
τόσο καὶ προσπαθεῖ νὰ προστατέψῃ
τὴν τιμὴ σου; Ἀν μάθαινε ὁ Ρι-
κέττο πὼς πᾶς περίπατο, στὸ δά-
σος μὲ ξένους ἀντρες!...

— Ἡ Σουζάννα ἀνστέθηκε μὲ πε-
ριφρονήσι τοὺς ὄμιλους της.

— Κάνω ὅτι μ' ἀρέσει! δι-
λωςερὰ.

— Μὰ δὲν καταλαβαίνει, ὅτι
καταστρέφεται!... Πές μου, ποῖος
εἶν' αὐτὸς ὁ κύριος;

— Πέρασαν τρεῖς ὁλόκληρα χρό-
νια θριάμβου ἀπ' ὅπου εἰσήχη
στὴν Ἑλλάδα τὸ

"NOBOKAN"

Τὸ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟ ΣΑΠΟΥ-
ΝΙ ΓΙΑ ὍΛΕΣ ΤΙΣ ΗΛΙΚΙΕΣ
ποῦ συνιστᾷ ἡ DR. Ἄννα Ἀσλάν.

Τὸ NOBOKAN ἀπεδείχθη ὡς
τὸ ἀγνότερο σαποῦνι τοῦ Κόσμου,
μοναδικὸν γιὰ κάθε καλλωπιστική
καὶ ὑγιεινὴ χρῆσι, γιὰ μικροὺς
καὶ μεγάλους. Τὸ NOBOKAN εἶ-
ναι ιδεώδες γιὰ τὸ νυκτερινὸ ντε-
μακιγιάζ, γιατί καθαρίζει τὴν
φορτωμένη ἀπὸ τοξίνες ἐπιδερμι-
δα, ἐλευθερώνει τοὺς πόρους καὶ
ἀνανεώνει τοὺς κουρασμένους ἱ-
στοὺς χαρίζοντας νεῖδα καὶ βρο-
σιά.

Τὸ NOBOKAN προστατεύει
καὶ τρέφει τὴν ἐπιδερμίδα, εἶναι
δὲ εὐεργητικὸ γιὰ τὰ λεπτὰ δέ-
ματα. Χάρει στὶς θαυματουργές
του ιδιότητες ἐξασφαλίζει πλούσια
καὶ στιλπνὰ μαλλιά ἔπειτα δὲ ἀ-
πὸ λίγα λουσιματα ἐξασφαλίζει τὴν
πιτυρίδα, σταματᾷ τὴν τοιχοπτώ-
σιν καὶ δυναμώνει τὴν τοιχοφυΐαν.

Ζητήσατε τὸ NOBOKAN στὰ
φαρμακεία, ἀρωματωπωλεῖα κλπ.

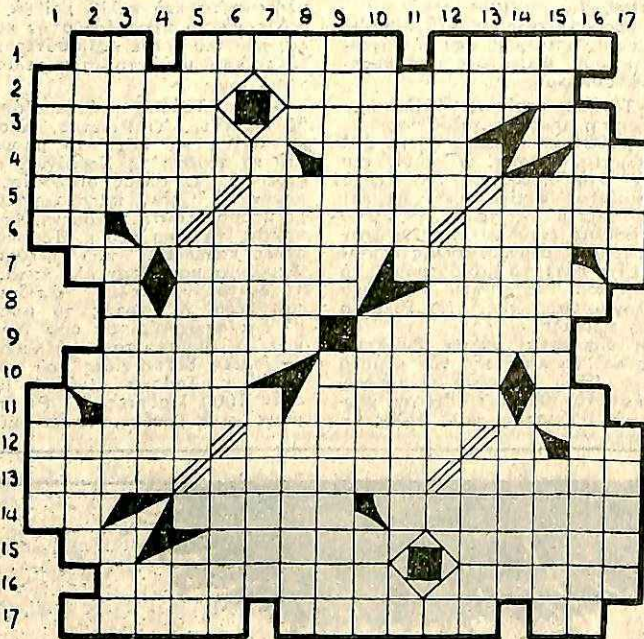
Τὸ σταυρολόγιο

ΑΡΙΘΜΟΣ 854

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Βυζαντινὴ νότα. — Ἐπίρρημα:
σὲ ἴσα μέρη. — Σημεῖον τοῦ ὀ-
ριζόντος.
- 2 Οἱ γονεῖς του δὲν ἀνέκουν
στὴν ἴδια φυλῇ. — Ἡ νότα αὐ-
τὴ εἶναι πολὺ σικιτηνῆ.
- 3 Θεὰ τῶν ἀρχαίων. — Περιφρο-
νῶ. — Χαρακτηρίζουν ποῖο-
τιπτα.
- 4 Ἄνθος, ἀλλὰ καὶ ἀθηναϊκὸς
θερινὸς κινηματογράφος. — Μὰς

- Αὐθάδη. — Τὸ χρησιμοποιοῦμε
δειχνόντας.
- 5 Βρίσκονται στὸ ἴδιο ὕψος μὲ
τὴ θάλασσα. — Μηχανήμα ποῦ
καθαρίζει τὴ σταφίδα. — Ἀρ-
θρο (πληθ.).
- 6 Μοιάζουν καταπληκτικὰ μὲ ἀλ-
λα πρόσωπα. — Ρωσικὸ λιμᾶ-
νι στὴ Μαύρην θάλασσα.
- 7 Ἀγωνία, ἀκαρπία. — Ζήτησε
καὶ ἐπέτυχε τὸν ἀποκεφαλισμὸ
τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ.

- εἶναι καθημερινὸς ἀπαραίτη-
τος. — Δηλώνει διαταγῶν.
- 5 Ὁ οἶκος τῆς Ἁγίας Μεταλή-
ψεως. — Φωτίζει. — Παρὰ τὴ θέ-
λυσί του.
- 6 Αἰγυπτιακὴ θεοῦ. — Χουρά
νομίσματα τῶν Βυζαντινῶν,
ἀλλὰ καὶ χάλκινα νομίσματα
διαφόρων χωρῶν κατὰ τὴν Με-
σαιωνά. — Ὁμιος τῆς Κρήτης.
- 7 Ἀνὴρ τῶν σταυρολόγων. — Ἀ-
νόητος (καθαρ.). — Κάτοικος
χωρῆς τῆς Ἀπὸ Ἀνατολῆς.
- 8 Νηπτικά. — Τὸ σύνολο τῶν ζώων
μίας χώρας ἢ μίας περιοχῆς.
- 9 Στεγαίνουν ἀνθρώπους (κα-
θαρ.). — Ἀποτελεῖ μέρος τοῦ
σκελετοῦ (πληθ.).
- 10 Φαντάζα κάθε εἰδους (καθαρ.).
— Πόλις τῆς Ἰταλίας στὸ νο-
τιό Μπαρ.
- 11 Ἐλαχίστη ποσότης ὕγρου. —
Σταθερὸ εἰσόδημα, ἰδίως ἀπὸ
χρῆμα (ἔνν.). — Δηλώνει
συγκατάθεσι.
- 12 Πρόσωπα. — Δὲν ἐτήρησαν τίς
ὁποσδήποτε καὶ ὑποχρεώσεις
τοὺς (οὐδ.). — Πρόθεσι, μπρο-
στὰ σὲ δασυνόμενη λέξι.
- 13 Προσβιβνται γιὰ κληρικούς.
— Ἡ κατάσταση ἢ ἡ ἰδιότης ἀν-
θρώπου, ποῦ παραβιάζεται. —
Πόλις τῆς Τουρκίας.
- 14 100 τετραγωνικά μέτρα. —
Συνδῶν. — Εὐλόγιστος, λεπτο-
καμμένος.
- 15 Ὑποθετικόν. — Ἀπαραίτητο
στὸ οἰδηροῦργό. — Παραδοτο,
πρὶν γνωστὸ ὡς παμπουλί.
- 16 Σκακίτης. — Κάνει θαύματα.
- 17 Βάναυσα. — Δὲν ἔχουν ἀρετὸν
ἀίμα. — Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία
(πληθ.).

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Εὐδαίμων, εὐτυχής. — Πρόθε-
σις.
- 2 Δὲν εἶναι βέβαιον πὼς θὰ συμ-
βρῶν (θελ.). — Δὲν συμμο-
λαμβάνεται στὸ καθαρὸ βᾶ-
ρος.
- 3 Ὁμᾶς νουτῶν σὲ εἰδικὴ ὑπη-
ρεσία στὴν ἐποά. — Δυστυχί-
σμενός. — Κατάφασις.
- 4 Νηματουργικὸν μηχανήμα. —

- 8 Σύνδρομος. — Μὰς τὸ δίνει ἡ
θάλασσα. — Βαθεῖα ὅλη στὴ
γῆ, ποῦ συγκοινωνεῖ μὲ ὅλε-
τους.
- 9 Εἶναι σὲ ἑκτάσι ἀπὸ τὰ μεγα-
λότερα νησιά τοῦ πλανήτου
μας. — Γεωμετρικὸ σχῆμα.
- 10 Γρομμές. — Ἐκλεκτὸ ἑλληνικὸ
πρῶτον. — Ὁμοία ἢ ὁμοιά.
- 11 Ἀναποῦν κάτι ἢ κάποιον ὡ-
περβολικά. — Ἐφεύρεσι, ποῦ
προσφέρει σπουδαίες ὑπηρεσίες
στὰ πλοία.
- 12 Ἀφθονοῦν στὶς ἑλληνικὲς θά-
λασσες. — Τὸ σύνολο τῶν ἐρ-
γῶν ἐνὸς συγγραφέως.
- 13 Ζῇ καὶ κινεῖται. — Εἶναι δυσέ-
ρητα. — Πόλις τῆς Πολωνίας,
μὲς πὺ καταστράφηκε μαζὶ
νὲς τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γό-
μορρα.
- 14 Ἀρθρο. — Τόπος ἐργασίας γιὰ
τοὺς γεωργούς. — Ἀνώφελα.
- 15 Τὸ ζεπούλημα διπλασιάζε-
ται. — Χρησιμοποιεῖται ἀπὸ
τοὺς χτίστες. — Σηκώνω, ἀλ-
λά καὶ μετατρέπω, μετασχη-
ματίζω.
- 16 Ἰερὴ τράλλα τῶν ἀγρίων. —
Χωρίζετι δύο κρότη.
- 17 Ἀρχων. — Κάτι ποῦ ἡ Σελή-
νη ἀλλάζει συχνά.

ΜΑΝΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ λύσις τοῦ 853
στὴ σελ. 73

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΠΑΓΟΡΕΥΕ
ΤΟ «ΠΡΟ-ΠΟ»!

«Ὅσοι ἀπὸ τῶν κατοίκους τῆς
ὀλλανδικῆς πόλεως Μιντοουάνα
παίζουν στὸ «Πρόπο», δὲ θὰ μπο-
ροῦν στὸ ἐξῆς νὰ κάνουν βοη-
σκευτικὸ γάμο, στὴν ἐκκλησία.
Ἐτοί ἀποφάσεις τελευταίως τὸ
τοπικὸ ἐκκλησιαστικὸ συμβούλιον,
μὲ τὸ δικαιολογητικὸ ὅτι τὰ τυ-
χερὰ παιχνίδια γενικὰ ἀέρονται
σὲ σύγκρουσι μὲ τίς χριστιανικὲς
ἀρχές».

— Δὲν τὸν γνώρισε; Τόσο τὸ
καλὺτερό... Μὴν ἀνακατεῦσαι στὶς
δικές μου δουλειές, ἀν θέλῃς νὰ τὰ
πᾶμε καλά... Μήπως ἀρνήθηκε νὰ
παντρευτῶ μὲ τὸ Ρικέττο; Μὰ αὐ-
τὸ δὲ μ' ἐμποδίζει νὰ περνώ τὴν
ὥρα μου μὲ ἄλλους.

— Τὴν ἀκούω, σατισμένη, μὴ
μπορῶντας νὰ πιστέψω σὲ τὴν
ξεδιαντροπιά, σὲ τέτοιο ἀγριο-
εγωισμό! Τὴς ἀξίζει νὰ τὴ χαστου-
κίσω, νὰ τὴς δώσω ἕνα ἀδέχαστο
μάθημα. Μὰ ἦμουν ἀδύνατη, ἀδύ-
νη μητέρα! Δὲ μπόρεσα νὰ προ-
φέρω λέξι!

— Ναι, ἡ ἀδυναμία μου ἦταν ἡ
αἰτία ὅλου τοῦ κακοῦ! Καὶ βάρνα
τοῦλάχιστον μιά δικαιολογία, ἀν
μ' ἀγαποῦσε ἡ κόρη μου. Μὰ αὐτὴ
δὲν ἐνοιοῦσε τίποτα γιὰ μένα... ὅ-
πως εἶμαι βέβαιη πὼς δὲν ἀγάπη-
σε ποτὲ κανένα. Ἐλεγε ψέμματα
πάντα, μὲ τίς ματιές καὶ τὰ λό-
για της. Ἐκανε τοὺς ἄλλους νὰ
υποφέρουν, ἀλλ' αὐτὴ δὲν ὑπόφερε
ποτέ.

— Ἡ ψυχραιμία της ἦταν τρομε-
ρή. Τίποτα δὲν τὴ συγκινούσε...
Ὅσοις ὄρες ὄρες, αἰνιότανε νὰ
λυθῇ ἀπὸ ἐρωτα γιὰ τὸν εὐπρίστο
Ρικέττο. Ἦθελε νὰ τὸν κρατᾷ δε-
μένο μὲ τὴ διαβολικὴ γοητεία της.
Ἦταν σίγουρη πὼς τὴν ἀγαποῦσε,
πὼς θὰ σκοτωνότανε γι' αὐτήν... ὅ-
πως κι' ἔκαμε πραγματικά!

— Ὁ Τζούλιο ἀνασκίρτησε.

— Πῶς!... φώναξε.

— Ἀκούστε, ἀκούστε ἀκόμα, ἀν
δὲ βαρεθῆκατε...

— Ὅχι, δὲ θὰ βαρεθῶ νὰ σὰς
ἀκούω, ἀκόμα κι' ἀν κρατήσῃ ὅλη
τὴ νύκτα ἡ ἱστορία σας...

— Τί καλὸς ποῦ εἰσάστε! Καὶ
πόσο μ' ἀνακουφίζει νὰ σὰς ἀνοι-
γῶ τὴν καρδιά μου!... Εἶχε φτάσει,
λοιπόν, ὁ Δεκέμβριος, χιόνιζε. Ἡ
κόρη μου ἔβγαине σπάνια ἀπ' τὸ
σπίτι. Κι' ἦμουν βέβαιη πὼς τὴς
εἶχε περάσει τὸ καρπῆσιον της γιὰ
τὸν κύριο ἐκεῖνο, ποῦ δὲν εἶχα μπο-
ρεῖ νὰ διακρίνω τὸ πρόσωπό του.
Δὲν τὸ σκεπτόμουν πιά, κόντευα νὰ
τὸ ξεχάσω.

— Ὁ γάμος τῆς Σουζάννας μὲ τὸ
Ρικέττο ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ τὶς τε-
λευταῖες μέρες τῆς Ἀποκριᾶς.
Τὸ ἦξερε ὅλος ὁ κόσμος. Ὁ Ρικέττο
ἐρχότανε κάθε βράδυ.

— Τὸ σπιτάκι ποῦ ἔμενα, βρισκό-
ταν ἐξῶ ἀπὸ τ' ἄλλα, λίγο ἀπομο-
νωμένο. Ἦταν μικρὸ, ἐτοιμόροπο.
Κάτω ἦταν ἡ κουζίνα καὶ τὸ κοι-
νὸς καὶ πάνω ἡ κἀμαρα τῆς Σου-
ζάννας κι' ἡ δίκη μου, μ' ἕνα μι-
κρὸ κεφαλόσκαλο ἀνάμεσά τους. Στὸ
δωμάτιό μου εἶχα μόνο τὸ κρεβά-
τι μου κι' ἕνα κασόνι. Ἡ Σουζάν-
να εἶχε ἐπιπλοῦν τὸ δικό της σὰ
δεσποινίδα, μὲ μιά θυροφθῆ ἀπὸ
πλεχτὴ κουβέρτα στὸ κρεβάτι, τὴν
τουαλέττα της μὲ τὸν καθρέφτη,
δύο καρέκλες, ἕνα τραπέζι, κα-
δρα στοὺς τοίχους, κουρτινάκια
στὰ παράθυρα καὶ μιά θερμάστρα,
ποῦ ἔκαιγε διακόσκ τὸ χειμῶνα.

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΟΥΣ
ΔΙΣΚΟΥΣ ΜΑΣ

Κι' αὐτὴ τὴ βδομάδα θὰ συνεχίσω μὲ
τέσσερις καινούργιους δίσκους. Ὁ πρῶ-
τος ἀπ' αὐτοὺς εἶναι μιά ὠραιότατη
μελωδία σὲ πιάνο μὲ τὸν πιανίστα Πί-
νο Κάδρι. Τίτλος τοῦ τραγουδιοῦ «Νὸν
μίρε σοι σέ» καὶ εἶναι τῆς Κολούμπια
μὲ στοιχεῖα SCMG 126.

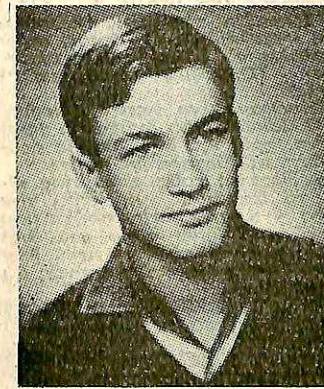
Καὶ ἕνα τραγουδάκι τύπου γουέστερν.
Καὶ μάλιστα ἀπὸ τὸ Κίνετον Τρίο, τὸ
ὅποιο πρὶν ὅπως φαίνεται ἀπέκτησε εἰ-
δικότητα στὰ τραγουδιὰ τοῦ εἰδους αὐ-
τοῦ. Τίτλος τοῦ εἰδους γκόνα μὲς μὴ
καὶ εἶναι τῆς Κάπιτολ μὲ στοιχεῖα F
4536.

Μία ἀκόμη μελωδία. Ἐνα ὠραιότατο
μπλουζ. Τίτλος τοῦ τὸ ἀπαισιόδοξο
«Ἔκον ἀρ νταίρ» ἢ «Ἄχμενες πᾶνε
οἱ ἡμέρες». Μολτατα, ἀνεσάρτητος
τίτλου τὸ κομμάτι εἶναι περίφημον καὶ
σὰς τὸ συνιστᾷ. Τραγουδᾷ τὸ συγκρό-
τημα τῶν Φορ Πρέτς καὶ οἱ δίσκος εἶ-
ναι τῆς Κάπιτολ (F 4508).

Καὶ θὰ τελειώσω μ' ἕνα ἀκόμη
μπλουζ μὲ τὸν Νάτ Κινγκ. Καὶ, περὶ
τοῦ κομματιοῦ, ἀναφέρω μόνο πὼς
λέγεται «Ἰλλούζιον» καὶ εἶναι τῆς Κά-
πιτολ μὲ στοιχεῖα F 4519.

Ἡ Μπρίτζε Μπαρντὸ ὑποψήφια τοῦ
Διαγωνισμοῦ μας: Ὅχι, Πρόκει-
ται γιὰ τὴν ΣΟΥΖΗ ΔΟΜΠΡΟΥ
(17 χρόνων), ἀπὸ τὸ Σίδνεϋ τῆς
Αὐστραλίας, ἡ ὁποία θεωρεῖται,
δικαίως, σωστὴς τῆς Μπε - Μπε.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΑΧΙΑΤΗΣ (18
χρόνων), ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἔχει
πράσινα μάτια καὶ σπουδάζει μου-
σικὴ στὸ Ὁδεῖον Ἀθηνῶν.

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ
(15 χρόνων), ἀπὸ τὴν Καβάλα,
παίζει κιθάρα, ἔχει ὅλους τοὺς
μοντέρνους χορούς καὶ ἀντιπρομεῖ
νὰ διττὴ φωτογραφία του στὴ σε-
λίδα αὐτή.

Ο ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΡΑΜΑΝΙ-
ΔΗΣ (21 χρόνων), ποῦ ἔρρισκεται
στὸ Μόναχο τῆς Γερμανίας, θὰ ἔλ-
θε νὰ παίξῃ τὸ ρόλο τοῦ Ὁδυσ-
σεὺς ἢ τοῦ Μάρκο Πόλο.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΥ — ΦΙΝΟΣ ΦΙΛΜ

Στὴ στήλη τῆς Ἀλληλογραφίας τοῦ Διαγωνισμοῦ μας (σελίδα
6) δημοσιεύουμε σήμερα τὰ δνόματα τῶν ὑποψηφίων κατοίκων Ἀ-
θηνῶν καὶ Πειραιῶς, ποῦ διακρίθηκαν κατὰ τὴν παρουσίασι στὸν
Εἰσηγητή.

Μεταξὺ τῶν ὑποψηφίων αὐτῶν, τῶν ὁποίων τὰ δνόματα δὲν δη-
μοσιεύονται κατὰ σειρὰν ἐπιτυχίας, ἀλλὰ μὲ ἀλφαριθμητικὴ σειρὰ,
θὰ γίνῃ ἡ τελικὴ ἐπιλογή ἐκείνων, ποῦ θὰ παρουσιαστοῦν στὴν
Ἐξεταστικὴ Ἐπιτροπὴ. Φυσικὰ στὸν ἀριθμὸ αὐτὸ θὰ συμπεριλη-
φθοῦν καὶ ὑποψήφιοι ἀπὸ τὴν ἐπαρχία.

Τώρα ποῦ ἔληξε ἡ παρουσίασι τῶν ὑποψηφίων Ἀθηνῶν καὶ Πει-
ραιῶς στοὺς Εἰσηγητὰς τοῦ Διαγωνισμοῦ μας, ἐξετάζονται προ-
σεκτικὰ τὰ Ἀλμπουμ τῶν ὑποψηφίων ἀπὸ τὴν ἐπαρχία. Σύντομα
δὲ θ' ἀνακοινωθοῦν τὰ ὀνόματα τῶν πῶλεων ἐκείνων, ποῦ θὰ ἐπι-
σκεφθοῦν, ἀφοῦ διαπιστώσων, ὅτι ὑπάρχει ἐκεῖ ἀξιόλογος ἀριθμὸς
ὑποψηφίων.

Εἰσηγηταὶ εἶναι οἱ καθηγηταὶ τῆς Ἐνωτάτης Σχολῆς Κινημα-
τογράφου κ. Ἐλευθέριος Σιάσκας καὶ κυρία Δεσποῖνα Τσούκα-
Ρίτσου, ἡ ὅλη δὲ διαδικασία γίνετα ὑπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν ἐπο-
πτεία τοῦ ἰδίου τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῆς κ. Νικολάου Ἰωαννί-
δη - Βαμβάκα.

Ἡ «ΑΝΩΤΑΤΗ ΣΧΟΛΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ» ἴδρυσε δύο
πρῶτα παραρτήματα, ἕνα στὴ Θεσσαλονίκη καὶ ἕνα στὰς Πά-
τρας, τὰ ὁποῖα θὰ ἐξυπηρετήσουν ἐπὶ τόπου τοὺς ὑποψηφίους τοῦ
Διαγωνισμοῦ μας κατοίκους τῶν πόλεων αὐτῶν.

Τὰ μέλη τῆς Ἐξεταστικῆς Ἐπιτροπῆς, ποῦ θὰ κρίνουν ἀκο-
λουθῶς ὅσους ἐπιτύχουν, εἶναι κατ' ἀλφαριθμητικὴν σειρὰ: τὰ ἑξῆς:

ΒΑΛΑΚΟΥ ΑΝΤΙΓΩΝΗ
ΒΑΡΙΑΝΟ ΤΖΙΩΒΑΝΝΙ
(Ἰταλὸς ὀπερατέρ)
ΒΟΥΓΙΟΥΚΑΚΗ ΔΑΙΚΗ
ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ ΝΤΙΝΟΣ
ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜ.
ΚΕΛΕΣΙΔΗΣ ΣΤΑΥΡΟΣ | ΛΑΕΚΟΣ ΟΡΕΣΤΗΣ
(Σκηνωθῆτες)
ΛΑΞΣΑΛΥ ΓΟΥΛΑΤΕΡ
(Ἀγγλὸς ὀπερατέρ)
ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ ΔΗΜΗΤΡΗΣ
ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ ΛΑΕΚΟΣ
ΧΑΤΖΗΔΑΚΙΣ ΜΑΝΟΣ |
|--|---|

Αὐτὸ δὲ σημαίνει ὅτι ἀποκλείεται νὰ παίξουν στὸν κινηματο-
γράφου, ὅσοι δὲν κριθοῦν ἀπὸ τὸν εἰσηγητὴ ἀξιοὶ νὰ παρουσια-
στοῦν μπροστὰ στὴν ἐπιτροπὴ. Οἱ φωτογραφίες τῶν τελευταίων
θὰ παραμείνουν στὰ Ἀλμπουμ, τὰ ὁποῖα ὁ Ἐθναρχὸς θὰ ἐξη-
παντοῖ στη διάθεσι τῶν καλύτερων σκηνοθετῶν τοῦ ἑλληνικοῦ κι-
νηματογράφου ποῦ θὰ μποροῦν ὁποιοδήποτε στιγμή ἐπι-
λοῦν νὰ τὰ συμβουλευτοῦν καὶ νὰ βροῦν μέσα σ' αὐτὰ τὸ πρόσω-
πο, ποῦ τοὺς χρειάζεται, γιὰ ἕνα ὁποιοδήποτε ρόλο στὸ φιλμ
ποῦ προετοιμάζουν.

Ἦδη, πρὶν ἀκόμη ὁ Διαγωνισμὸς μπῇ στὴν τελικὴ φάσι του,
δεκάδες ἀναγνωστρίων καὶ ἀναγνωστῶν μας πᾶσαν μέρος στὸ γύ-
ρισμα διαφόρων ταινιῶν, ποῦ παράγει ἡ «Φίλος—Φιλμ» Μερικὲς
ὑποψήφιες μάλιστα κατάρβωσαν, κατὰ τὰ γυρίσματα αὐτὰ νὰ δια-
κριθῶν καὶ πρόκειται στὸ προσεχές μέλλον ν' ἀναλάβουν πρὶο ση-
μαντικοὺς ρόλους.

Τὸ κλείσιμο αὐτοῦ τοῦ Διαγωνισμοῦ μας δὲ σημαίνει ὅτι δὲ θὰ
προθυμοποιηθοῦμε νὰ βοηθήσουμε στὸ μέλλον τοὺς ἀναγνώστες
καὶ τίς ἀναγνώστριες μας, ποῦ θὰ ἐκδηλώσουν τὴν ἐπιθυμία νὰ
παίξουν στὸν κινηματογράφου. Ὁ Διαγωνισμὸς οὐσιαστικὰ συνε-
χίζεται καὶ προχωρεῖ πρὸς μιά νέα φάσι, στὴν ὁποία θὰ πᾶρουν
αὐτομάτως μέρος καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ὑποψήφιοι, ποῦ δὲν ἔτυχε νὰ
διακριθῶν κατὰ τὴν πρώτη φάσι τοῦ Διαγωνισμοῦ καὶ ποῦ θὰ
ἔχουν ἔτσι τὴν ἐνκαίρεια νὰ δοκιμασθοῦν, γιὰ μιά ἀκόμη φορὰ τίς
δυνατότητές τους.

Οἱ δροὶ συμμετοχῆς στὸν

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ

παραμένουν καὶ στὸ μέλλον οἱ ἴδιοι γιὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους.

1) Θὰ βγάλουν δύο καθαρές φωτογραφίες σὲ σχῆμα καρ-
ποστάλ, ὁποῖα ἕνα κεφάλι ἢ ὑπόστο καὶ μιά ὁλόσωμη.

2) Στὴν ἐπιστολή, ποῦ ποίπει νὰ εἶναι ἐναντιόγνωστη καὶ
νομιμῇ πάντα ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ἀποστολέα, νὰ ἀναφέρωνται
οἱ γνώσεις του (σχολικὲς σπουδὲς καὶ τυχόν ξένες γλώσσες,
μουσικὴ, γορὸς κλασσικὸς ἢ μοντέρνος, κολύμπι, ποδήλατο, σκι,
σφαίρισμα, κλπ.) ἀπαραίτητος δὲ καὶ ἡ ἡλικία.

3) Θὰ ἐσχωλεύσουν τίς φωτογραφίες στὸ νόμισμα καὶ θὰ
τὸ στείλουν στὰ γραφεῖα τοῦ «Θησαυροῦ», Δοξαπασαγίου 4,
(4ος ὀροφος) Ἀθήναι (Τηλεμ. Κινηματογραφικὸν Διαγωνι-
σμοῦ), γωρὶς

Ο ΑΜΠΑΣ Χινέφ κόντευε να σκάσει απ' το κακό του. Ήταν πολύ στενοχωρημένος και δεν εύρισκε πουθενά ευχαρίστηση. Όλα του φαινόταναν κρύα, άνοστα, σκοτεινά. Κανένας δεν μπορούσε να τον παρηγορήσει. Δεν ήθελε ακόμα ν' αντικρύσει ούτε τις οδοντικές του.

Ο καμιάς της Ναιλέ, της πρώτης του γυναίκας, τον είχε πληγώσει για καλά. Ή Ναιλέ δεν ήταν βέβαια, ούτε νέα ούτε όμορφη. Ήταν όμως η μητέρα των παιδιών του. Ήταν η πρώτη γυναίκα που του είχε χάρισει την ερωτική ευτυχία.

Πώς να την ξεχνούσε; Άλλωστε δεν είχε περάσει ακόμα και πολλές καιρές απ' το θάνατό της. Μόλις τρεις μήνες!

Ο χρόνος αυτός φάνηκε στον Αμπά Χινέφ, μαύρος αιώνας!

Ενενήντα μερόνυχτα είχε ν' αντικρύσει γυναίκα! Κι' ούτε ανθανόταν την ανάγκη της ανάγκης. Το σφρίγος του είχε απογίνει μονομιάς. Κι' αυτή η κατάσταση θα κρατούσε ίσως πολλόν καιρό, αν δεν μεσολαβούσε ο αδελφικός φίλος του, ο Φερκάν.

Ο Φερκάν παρακολουθούσε τον Αμπά Χινέφ κι' είχε προσέξει τη μεταβολή στη φυσιογνωμία του. Δεν γελούσε σαν και πρώτα και κρατούσε πάντα κλεισμένα τα χείλη του. Περιπατούσε σκυφτός και συλλογισμένος, φορώντας τον παλιό του τζουμπέ.

Ο Φερκάν, βλέποντας δλ' αυτά, αποφάσισε να τον βοηθήσει. — Αμπά Χινέφ, του είπε, σε βλέπω πολύ στενοχωρημένο. Ήθελα να ξέρω το λόγο...

— Και δεν ξέρεις τίποτα τον πόνο μου; τον πόνο που σου δίνει ο Αμπά Χινέφ. Γιατί ρωτάς; Μικρό τέχνησε να χάσει τη συντροφιά, που την είχες είκοσι ολόκληρα χρόνια!

— Ναι, βέβαια, δεν είναι μικρό, το ξέρω και σε δικαιώνω. Μην ξεχνάς όμως ότι φαίνεται κι' ακάριστος στον Αλλάχ, σαν τα βόδια μαζι του. Έκείνος που μας χάρισε τη ζωή, μπορεί και να την ξεριζώσει, όταν θέλει. Μιλώ σωστά;... Έμεις, τα ταπεινά πλάσματα, δεν έχουμε το δικαίωμα να τον ελέγχουμε.

— Ίσως!... — Τι Ίσως; Αμφιβάλλεις γι' αυτό; Ή αμφιβολία είναι ανάρτημα. Έπειτα, μην ξεχνάς ότι η Ναιλέ έφυνε απ' τη δική σου άνοστα και πέταξε στην άγκαλιά του Αλλάχ. Λοιπόν; Γιατί στενοχωριέσαι;

— Και τί θές να κάνω; ρώτησε.

— Τι Ίσως; Αμφιβάλλεις γι' αυτό; Ή αμφιβολία είναι ανάρτημα. Έπειτα, μην ξεχνάς ότι η Ναιλέ έφυνε απ' τη δική σου άνοστα και πέταξε στην άγκαλιά του Αλλάχ. Λοιπόν; Γιατί στενοχωριέσαι;

— Και τί θές να κάνω; ρώτησε.

— Τι Ίσως; Αμφιβάλλεις γι' αυτό; Ή αμφιβολία είναι ανάρτημα. Έπειτα, μην ξεχνάς ότι η Ναιλέ έφυνε απ' τη δική σου άνοστα και πέταξε στην άγκαλιά του Αλλάχ. Λοιπόν; Γιατί στενοχωριέσαι;

— Και τί θές να κάνω; ρώτησε.

— Τι Ίσως; Αμφιβάλλεις γι' αυτό; Ή αμφιβολία είναι ανάρτημα. Έπειτα, μην ξεχνάς ότι η Ναιλέ έφυνε απ' τη δική σου άνοστα και πέταξε στην άγκαλιά του Αλλάχ. Λοιπόν; Γιατί στενοχωριέσαι;

— Και τί θές να κάνω; ρώτησε.

— Τι Ίσως; Αμφιβάλλεις γι' αυτό; Ή αμφιβολία είναι ανάρτημα. Έπειτα, μην ξεχνάς ότι η Ναιλέ έφυνε απ' τη δική σου άνοστα και πέταξε στην άγκαλιά του Αλλάχ. Λοιπόν; Γιατί στενοχωριέσαι;

— Και τί θές να κάνω; ρώτησε.

— Τι Ίσως; Αμφιβάλλεις γι' αυτό; Ή αμφιβολία είναι ανάρτημα. Έπειτα, μην ξεχνάς ότι η Ναιλέ έφυνε απ' τη δική σου άνοστα και πέταξε στην άγκαλιά του Αλλάχ. Λοιπόν; Γιατί στενοχωριέσαι;

— Και τί θές να κάνω; ρώτησε.

— Τι Ίσως; Αμφιβάλλεις γι' αυτό; Ή αμφιβολία είναι ανάρτημα. Έπειτα, μην ξεχνάς ότι η Ναιλέ έφυνε απ' τη δική σου άνοστα και πέταξε στην άγκαλιά του Αλλάχ. Λοιπόν; Γιατί στενοχωριέσαι;

— Και τί θές να κάνω; ρώτησε.

— Τι Ίσως; Αμφιβάλλεις γι' αυτό; Ή αμφιβολία είναι ανάρτημα. Έπειτα, μην ξεχνάς ότι η Ναιλέ έφυνε απ' τη δική σου άνοστα και πέταξε στην άγκαλιά του Αλλάχ. Λοιπόν; Γιατί στενοχωριέσαι;

— Και τί θές να κάνω; ρώτησε.

— Τι Ίσως; Αμφιβάλλεις γι' αυτό; Ή αμφιβολία είναι ανάρτημα. Έπειτα, μην ξεχνάς ότι η Ναιλέ έφυνε απ' τη δική σου άνοστα και πέταξε στην άγκαλιά του Αλλάχ. Λοιπόν; Γιατί στενοχωριέσαι;

— Και τί θές να κάνω; ρώτησε.

— Τι Ίσως; Αμφιβάλλεις γι' αυτό; Ή αμφιβολία είναι ανάρτημα. Έπειτα, μην ξεχνάς ότι η Ναιλέ έφυνε απ' τη δική σου άνοστα και πέταξε στην άγκαλιά του Αλλάχ. Λοιπόν; Γιατί στενοχωριέσαι;

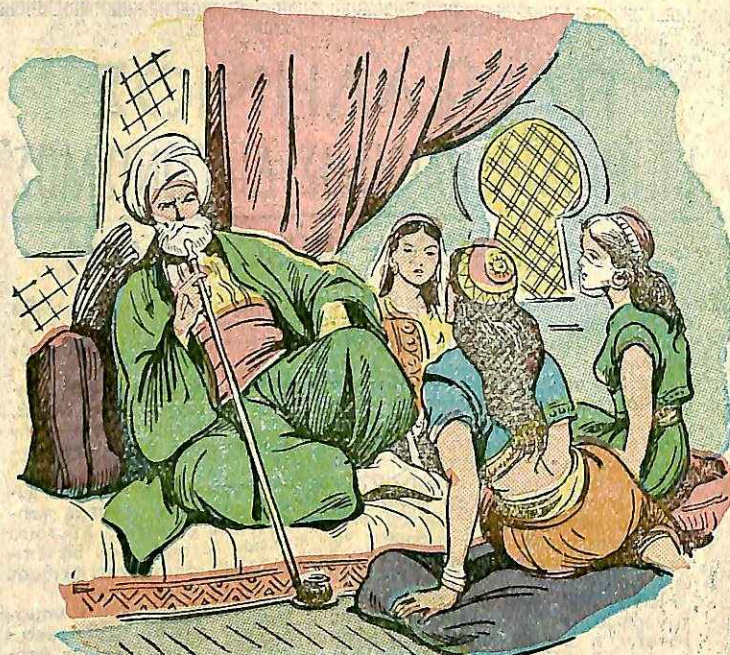
— Και τί θές να κάνω; ρώτησε.

— Τι Ίσως; Αμφιβάλλεις γι' αυτό; Ή αμφιβολία είναι ανάρτημα. Έπειτα, μην ξεχνάς ότι η Ναιλέ έφυνε απ' τη δική σου άνοστα και πέταξε στην άγκαλιά του Αλλάχ. Λοιπόν; Γιατί στενοχωριέσαι;

— Και τί θές να κάνω; ρώτησε.

— Τι Ίσως; Αμφιβάλλεις γι' αυτό; Ή αμφιβολία είναι ανάρτημα. Έπειτα, μην ξεχνάς ότι η Ναιλέ έφυνε απ' τη δική σου άνοστα και πέταξε στην άγκαλιά του Αλλάχ. Λοιπόν; Γιατί στενοχωριέσαι;

— Και τί θές να κάνω; ρώτησε.

— Πρέπει τώρα μία από σας να πάρει τη θέση της μπάς - καντίν, είπε στις τρεις οδοντικές ο Αμπά Χινέφ.

Οι τρεις οδοντικές

ο Αμπά Χινέφ.

— Τι να κάνω; συνέχισε ο άλλος. Ή ζωή έχει τα δικαιώματά της. Όσο ο άνθρωπος θρόσκεται στον μάταιο αυτό κόσμο, δεν πρέπει ν' απελπίζεται. Ούτε να περιφρονεί τα δώρα του Αλλάχ. Κι' έτσι, λοιπόν, να παρηγορηθείς γιατί έτσι θαρραίνει και την ψυχή της Ναιλέ!...

— Και τί θές να κάνω; Ξαναρώτησε ο Αμπά Χινέφ.

— Πήναινε πρώτα στο χαμάμ να λουστείς, να φοσκεριστείς, να σου φύγει η νάρκη της ψυχής και του σώματος. Έπειτα κάνε το νουάζι σου στον Αλλάχ μ' όλη σου την καρδιά. Έτσι, σου εύχεται και... ζήσε σαν πρώτα ευτυχισμένα. Παράδεισος έχεις και τυχερή κι' ο γυναικωνίτης σου κούβει τις πιο όμορφες νυναικές. Τί άλλο θές να σου πω;

— Τι άλλο θές να σου πω;

— Τι άλλο θές να σου πω;

— Τι άλλο θές να σου πω;

— Τι άλλο θές να σου πω;

— Τι άλλο θές να σου πω;

— Τι άλλο θές να σου πω;

— Τι άλλο θές να σου πω;

— Τι άλλο θές να σου πω;

— Τι άλλο θές να σου πω;

— Τι άλλο θές να σου πω;

— Τι άλλο θές να σου πω;

— Τι άλλο θές να σου πω;

— Τι άλλο θές να σου πω;

— Τι άλλο θές να σου πω;

— Τι άλλο θές να σου πω;

— Τι άλλο θές να σου πω;

— Τι άλλο θές να σου πω;

— Τι άλλο θές να σου πω;

— Τι άλλο θές να σου πω;

— Τι άλλο θές να σου πω;

— Τι άλλο θές να σου πω;

— Τι άλλο θές να σου πω;

Ο Αμπά Χινέφ ακολουθούσε τη συμβουλή του Φερκάν. Στολισμένη απ' την κορφή ως τα νύχια και τράβηξε ίσα στο χαρμί του, πρώτη φορά μετά τρεις μήνες! Τον υποδεχτήκανε με λαχτάρα τρεις χαριτωμένες οδοντικές, τρία μπουμπουκία.

Μόλις τ' άντικουσαν, κι' οι τρεις λύνισαν τα λυγερά κορμιά τους και του έκαναν βαθύ τεμνά.

Ή Ξανθή Κάμμορ γελούσε και του χάιδευε τα νένια με τα κοινά της δαχτύλα. Δεν ήξερε τι να πρωτοκάνει για να τον σιγαλώσει. Τά ζαφειόενια της μάτια άστράφταν απ' τον πόθο. Τό λυγρό της κορμί λύνιζε σαν καλούμι κι' έπαιρνε προκλητικές παύσεις.

Η Σχολή, με τη σειρά της προσπαθούσε να τον γοητέψει.

Η κοπέλλα σταύρωσε τα χέρια της πάνω στα γόνατά της, δαί.

— Ένινε περισσότερο σδαρ κι' άπάντως σταθερά:

— Για να μιλώις το παράδειγμα της μακαρίτισσας Ναιλέ, της μπάς-καντίν.

— Τι έννοιας; Ξαναρώτησε ο Αμπά Χινέφ κάπως τασαυμένος.

Η Νετζιμέ, που είχε άνιγξει την πιο ευαίσθητη χορδή της καρδιάς του, συνέχισε:

— Ή θές, της γυναίκας, νομίζω πως δεν είναι τόσο απλή και ταπεινή, όπως την φαντάζονται η Κάμμορ κι' η Σχολή. Είναι πολύ πιο δύσκολη! Η γυναίκα δεν είναι μοναχα παιχνιδι στα χέρια του άντρα της. Γι' αυτό συλλογιέμαι ίκανή να αντικαταστήσει την Ναιλέ...

Ο Αμπά Χινέφ την κίτταξε με θαυμασμό.

— Έβγαλε απ' τη χουστή του ζώνη, ένα άσημειο κλειδί, σαν ένα σύμβολο της εξουσίας και διονότητας της το της είπε:

— Πάρτο, Νετζιμέ. Έσύ είσαι άδία να το κρατάς. Έσύ είσαι νής η μπάς - καντίν μου, γ' απ' έσύ είσαι η πιο μυαλωμένη. Ναι, κόρη μου, καλά το είπες: η γυναίκα δεν είναι μοναχα έρωτικό παιχνίδι στα χέρια του άντρα της. Είναι η πιστή κι' άφοσιωμένη του συντροφισσα, είναι η δαοίσισα του σπιτιού του!

ΕΛΙΖΑ ΡΑΤΣ

ΕΛΙΖΑ ΡΑΤΣ

ΕΛΙΖΑ ΡΑΤΣ

ΕΛΙΖΑ ΡΑΤΣ

ΕΛΙΖΑ ΡΑΤΣ

ΕΛΙΖΑ ΡΑΤΣ

ΕΛΙΖΑ ΡΑΤΣ

ΕΛΙΖΑ ΡΑΤΣ

ΕΛΙΖΑ ΡΑΤΣ

ΕΛΙΖΑ ΡΑΤΣ

ΕΛΙΖΑ ΡΑΤΣ

ΕΛΙΖΑ ΡΑΤΣ

Εδρίσκε χίλιους τρόπους για να δείχνει τα ολόσωπα μπράτσα και τον κρινένο κόρφο της, που τον ανάδευε ή φλόγα της ανάγκης. Το γλυκό της στόμα κελαηδούσε σαν τ' άηδονι.

Ακόμη κι' οι καστανές μεταξινές μπουκίες της φαινόταναν σαν ήλεκτροποιημένα φιδιά, θαρρείς, έρωτοπαθισμένα!

Μοναχα η μελαχροινή Νετζιμέ στεκόταν άμληπτη. Τά έκφραστικά μάυρα της μάτια κυττούσαν τον άφεντη της με βαθύ βλέμμα, ούτε νελούσε, ούτε μιλούσε. Δεν ήπανε μπε πρόσχαρη, μπε κατσοφισμένη.

Παρατηρούσε μοναχα τον Αμπά Χινέφ, πασχίζοντας να τον ψυχολογήσει.

Εκείνος τις κίτταξε όλες και πήνε να καθήσει στο ντιβάνι.

Οι τρεις χαριτωμένες οδοντικές στεκόταν άντηρη του, περιμένοντας την προσοχή του.

— Καθίστε, τους είπε με σοβαρότητα.

Τά λυγερά κορμιά κυμάτισαν και καθήσαν στις κόκκινες δελουδένιες υαλίδες.

Εμοιάζαν σαν τρεις πολύχρωμες πεταλούδες. Ήταν πολύ δύσκολο να δώση κανείς πρότιμολ. Όμορφες ήταν κι' οι τρεις!

Πέρασαν λίγα λεπτά σιωπής.

Ο Αμπά Χινέφ άναψε το τσιμπίκι, τράβηξε δυό - ποείς ρουφιές - κι' ύστερα μίλησε:

— Ξάρετε, τους είπε, πως είχα τό άτυχια να χάσω την μπάς - καντίν, την πρώτη μου νυναικά. Ποέπει τίποα μία άπό σας να πάρει τη θέση της. Δεν έσώω όμως ποιά άπ' τις τρεις θα ήπανε άδία...

— Έγώ!... Έγώ!... φωνάανε κι' οι δυο μαζι, η Σχολή κι' η Κάμμορ.

Μοναχα η μελαχροινή Νετζιμέ δεν μίλησε.

Λοιπόν, Κάμμορ, είπε ο Αμπά Χινέφ στην χαριτωμένη Ξανθούλα, για πέσ μου, ποια είναι η θέση της νυναικάς δίπλα στον άντρα;

— Να γλυκύνει τη ζωή του! Γι' αυτό την έπλασε η νυναικά ο Αλλάχ, άπάντως η Κάμμορ ένώ τα μάτια της παγγινώδιαν.

— Κι' έσύ Σχολή; ρώτησε την καστανή σερβάντ. Έσύ τί λές;

— Αυτό που είπε η Κάμμορ, άφεντη μου. Η νυναικά πλάσθηκε για να είναι ένα παιχνίδι στα δυνατά χέρια άντρα, άπάντως. Κυττώντας τον με τα φλογερά της μάτια.

Ο Αμπά Χινέφ έμεινε για λίγο σκεπτικός. Τινάζοντας ύστερα, τη στάχτη απ' το μακρύ τσιμπούκι του, νόρησε, στη σδαρή Νετζιμέ και της είπε:

— Νετζιμέ, μπορώ γάχω και τη δική σου νυνίη. Τι χρειάζεται η νυναικά στον άντρα;

Η κοπέλλα σταύρωσε τα χέρια της πάνω στα γόνατά της, δαί.

— Ένινε περισσότερο σδαρ κι' άπάντως σταθερά:

— Για να μιλώις το παράδειγμα της μακαρίτισσας Ναιλέ, της μπάς-καντίν.

— Τι έννοιας; Ξαναρώτησε ο Αμπά Χινέφ κάπως τασαυμένος.

Η Νετζιμέ, που είχε άνιγξει την πιο ευαίσθητη χορδή της καρδιάς του, συνέχισε:

— Ή θές, της γυναίκας, νομίζω πως δεν είναι τόσο απλή και ταπεινή, όπως την φαντάζονται η Κάμμορ κι' η Σχολή. Είναι πολύ πιο δύσκολη! Η γυναίκα δεν είναι μοναχα παιχνιδι στα χέρια του άντρα της. Γι' αυτό συλλογιέμαι ίκανή να αντικαταστήσει την Ναιλέ...

Ο Αμπά Χινέφ την κίτταξε με θαυμασμό.

— Έβγαλε απ' τη χουστή του ζώνη, ένα άσημειο κλειδί, σαν ένα σύμβολο της εξουσίας και διονότητας της το της είπε:

— Πάρτο, Νετζιμέ. Έσύ είσαι άδία να το κρατάς. Έσύ είσαι νής η μπάς - καντίν μου, γ' απ' έσύ είσαι η πιο μυαλωμένη. Ναι, κόρη μου, καλά το είπες: η γυναίκα δεν είναι μοναχα έρωτικό παιχνίδι στα χέρια του άντρα της. Είναι η πιστή κι' άφοσιωμένη του συντροφισσα, είναι η δαοίσισα του σπιτιού του!

ΕΛΙΖΑ ΡΑΤΣ

ΕΛΙΖΑ ΡΑΤΣ

ΕΛΙΖΑ ΡΑΤΣ

ΕΛΙΖΑ ΡΑΤΣ

ΕΛΙΖΑ ΡΑΤΣ

ΕΛΙΖΑ ΡΑΤΣ

ΕΛΙΖΑ ΡΑΤΣ

ΕΛΙΖΑ ΡΑΤΣ

ΕΛΙΖΑ ΡΑΤΣ

ΕΛΙΖΑ ΡΑΤΣ

ΕΛΙΖΑ ΡΑΤΣ

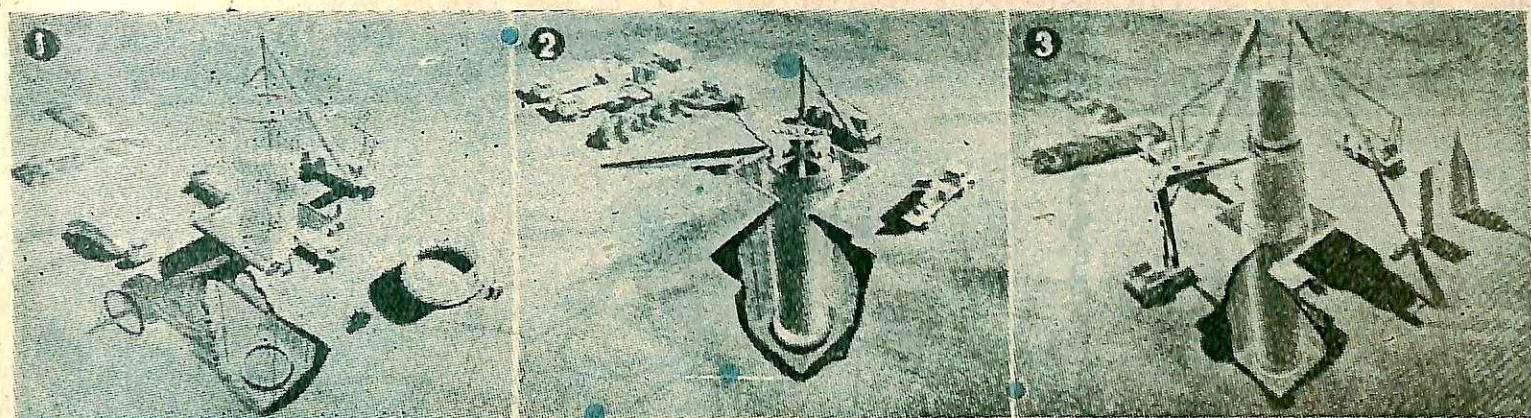
ΕΛΙΖΑ ΡΑΤΣ

ΕΛΙΖΑ ΡΑΤΣ

ΕΛΙΖΑ ΡΑΤΣ

ΕΛΙΖΑ ΡΑΤΣ

ΕΛΙΖΑ ΡΑΤΣ

1) Πρώτο θέμα της κατασκευής των πυραύλων επί τόπου θα είναι το σκάψιμο ενός τεραστίου «πηγαδιού». Ίκανού να χωρέσει τον πρώτο δορυφόρο του πυραύλου. Μέσα σ' αυτό θα κατεβάζουν ένα - ένα τα κομμάτια του πυραύλου και θα τα συνασμοποιούν σ' ένα ενιαίο σύνολο. 2) Ο πυράυλος θα γεμίζεται με στερεό καύσιμο σε ύψη κατάστασι, το οποίο θα στερεοποιείται κατόπιν σιγά - σιγά, με την κατάλληλη ρύθμιση της θερμοκρασίας του περιβάλλοντος με ηλεκτρικές αντιτάσεις. 3) Άφου συμπληρωθή, έτσι ο πρώτος δορυφός, θα προσαρμόζονται από πάνω και οι έπόμενοι, κατασκευασμένοι είτε επί τόπου είτε σε κάποιο κοντινό εργοστάσιο.

Οι Άμερικανοί θα μπορέσουν να φτάσουν τους Ρώσους σε 18 μήνες

ΟΛΟΣ ο κόσμος έχει να κάνει με τις εκπληκτικές προόδους που εορμαίωσαν οι Ρώσοι στην έρευνή του Διαστήματος. Ίσως οι πυράυλοι που έχουν ετοιμάσει και αποθηκεύσει, να είναι αριθμητικώς λιγότεροι από τους αμερικανικούς. Είναι όμως αναμφισβήτητα ισχυρότεροι.

Πράγματι, ενώ ο πυράυλος «Ατλάς» (ο μεγαλύτερος αμερικανικός) αναπτύσσει ύψη περίπου 150 τόννων, οι Ρώσοι χρησιμοποιούν ήδη πυράυλους τριπλασιασ δύναμεις.

Κι' αν ακόμα λοιπόν υποτεθή πως όλα πάνε καλά για τους Άμερικανούς, θα χρειαστούν χρόνια για να φτάσουν εκεί που βρίσκονται σήμερα οι Ρώσοι. Φυσικά όμως, οι Σοβιετικοί επιστήμονες δε θα καθυλώνει στο μεταξύ με δεμένα χέρια. Με τις προόδους που θα σημειώσουν κι' αυτοί στο ίδιο χρονικό διάστημα, θ' άφισουν πίσω τους Άμερικανούς. Συνεπώς, αν τα πράγματα συνεχισθούν με το σημερινό ρυθμό, είναι μαθηματικώς βέβαιο ότι η Άμερική θα μένει πάντα σε δεύτερη θέση.

Ακόσο, ένας από τους γνωστότερους Άμερικανούς ειδικούς, ο δόκτωρ Χάρολντ Ρίτσου, πρόεδρος της «Αμερικανικής Έταιρείας Πυραύλων», υποστηρίζει, με θετικά επιχειρήματα ότι με μία άλλαγή του προγράμματος της - όχι και πολύ μεγάλη - η Άμερική μπορεί να φτάσει και να προσπεράσει τη Ρωσία μέσα σε 18-24 μήνες μόνο. Άρκει να επιδοθή στην εντατικότερη χρησιμοποίηση των στερεών καυσίμων.

Στους περισσότερους μεγάλους αμερικανικούς πυράυλους - και πιθανόν σε όλους τους ρωσικούς - χρησιμοποιούνται υγρά καύσιμα. Και σ' αυτό τον τομέα οι Ρώσοι είναι πολύ προχωρημένοι, τόσο, που δε μπορούν οι Άμερικανοί να έλπιζουν θάσιμα πως θα τους φτάσουν.

Αντίθετα, οι πυράυλοι που χρησιμοποιούν στερεά καύσιμα (και μπορούν συνεπώς να εκμεταλλευθούν την απερχόχ τους αυτή). Τέτοιον τύπου πυράυλοι χρησιμοποιήθηκαν με μεγάλη επιτυχία στα κατεύθυνόμενα θάλασσα («Μινουτμαν», «Νίκη» - Ζεύς). Κλπ. Δε μένει παρά ν' αυξηθή η δύναμή τους, ώστε ν' αναπτύσσονται ύψη 2, 5

ή και 25 χιλιάδων τόννων.

Ποιές είναι οι κυριότερες διαφορές μεταξύ των δύο συστημάτων, δηλαδή των στερεών και των υγρών καυσίμων;

Για τα υγρά καύσιμα υπάρχουν ειδικά τεπόζιτα έναποθηκεύσεως, σωλήνες, βαλβίδες, κρουνοί και αντλίες που τα διοχετεύουν στο θάλαμο καύσεως.

Όλ' αυτά όμως προσθέτουν στον πυράυλο ένα τεράστιο βάρος βοηθητικών μηχανισμών και εξοπλισμάτων.

Σ' ένα πυράυλο όμως με στερεά καύσιμα δεν υπάρχει τίποτα απ' όλ' αυτά. Οι ορειδωτικές

ένα πυράυλο υγρών καυσίμων, με ύψη 1.000 τόννων, θα χρειάζονται εξαρτήματα, που δε μπορούν να κατασκευασθούν ούτε με τα μεγαλύτερα σημερινά μηχανήματα του κόσμου. Ενώ, από τεχνικής πλευράς, είναι πολύ εύκολωτεη η κατασκευή των εξαρτημάτων για ένα πυράυλο στερεών καυσίμων με ύψη 10.000 τόννων!

Άλλα και από οικονομικής πλευράς τα στερεά καύσιμα είναι προτιμώτερα, γιατί στοιχίζουν πιο φτηνά, όπως απέδειξε ήδη η χρησιμοποίησή τους σε μικρούς πυράυλους. Υπολογίζεται

πώς όλη πάνω καλά για τους Άμερικανούς, θα χρειαστούν χρόνια για να φτάσουν εκεί που βρίσκονται σήμερα οι Ρώσοι. Φυσικά όμως, οι Σοβιετικοί επιστήμονες δε θα καθυλώνει στο μεταξύ με δεμένα χέρια. Με τις προόδους που θα σημειώσουν κι' αυτοί στο ίδιο χρονικό διάστημα, θ' άφισουν πίσω τους Άμερικανούς. Συνεπώς, αν τα πράγματα συνεχισθούν με το σημερινό ρυθμό, είναι μαθηματικώς βέβαιο ότι η Άμερική θα μένει πάντα σε δεύτερη θέση.

Ακόσο, ένας από τους γνωστότερους Άμερικανούς ειδικούς, ο δόκτωρ Χάρολντ Ρίτσου, πρόεδρος της «Αμερικανικής Έταιρείας Πυραύλων», υποστηρίζει, με θετικά επιχειρήματα ότι με μία άλλαγή του προγράμματος της - όχι και πολύ μεγάλη - η Άμερική μπορεί να φτάσει και να προσπεράσει τη Ρωσία μέσα σε 18-24 μήνες μόνο. Άρκει να επιδοθή στην εντατικότερη χρησιμοποίηση των στερεών καυσίμων.

Στους περισσότερους μεγάλους αμερικανικούς πυράυλους - και πιθανόν σε όλους τους ρωσικούς - χρησιμοποιούνται υγρά καύσιμα. Και σ' αυτό τον τομέα οι Ρώσοι είναι πολύ προχωρημένοι, τόσο, που δε μπορούν οι Άμερικανοί να έλπιζουν θάσιμα πως θα τους φτάσουν.

Αντίθετα, οι πυράυλοι που χρησιμοποιούν στερεά καύσιμα (και μπορούν συνεπώς να εκμεταλλευθούν την απερχόχ τους αυτή). Τέτοιον τύπου πυράυλοι χρησιμοποιήθηκαν με μεγάλη επιτυχία στα κατεύθυνόμενα θάλασσα («Μινουτμαν», «Νίκη» - Ζεύς). Κλπ. Δε μένει παρά ν' αυξηθή η δύναμή τους, ώστε ν' αναπτύσσονται ύψη 2, 5

ή και 25 χιλιάδων τόννων.

Ποιές είναι οι κυριότερες διαφορές μεταξύ των δύο συστημάτων, δηλαδή των στερεών και των υγρών καυσίμων;

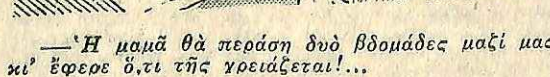
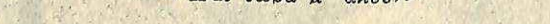
Για τα υγρά καύσιμα υπάρχουν ειδικά τεπόζιτα έναποθηκεύσεως, σωλήνες, βαλβίδες, κρουνοί και αντλίες που τα διοχετεύουν στο θάλαμο καύσεως.

Όλ' αυτά όμως προσθέτουν στον πυράυλο ένα τεράστιο βάρος βοηθητικών μηχανισμών και εξοπλισμάτων.

Σ' ένα πυράυλο όμως με στερε

Οἱ παιδικαὲς ἰδιοτροπίαι

Προσπαθήστε, τέλος, ν' αποφύγετε το λάθος, που κάνουν πολλές μητέρες να βλέπουν το παιδί τους σά ρομπότ. Το παιδί έχει τη δική του προσωπικότητα, που πρέπει να είναι πάντοτε σεβαστή, έστω κι' αν δε μπορούμε να την καταλάβουμε ή νομίζουμε πως είναι ανίερη με τη δική μας.

ΟΥ·Ι·ΣΚΥ

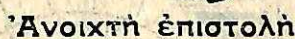
Και πώς συνθητεύει ταυτοῦς τοῦ ἀπεστατοῦ πράγμα, κύριε Χαρλάσε; Διότι εἶμαι θεάσιος καὶ ἄδωζ καὶ στοίχημα, διότι οὐτε τοῦ λόγου σου τόχεις σὺνθεσι, οὐτε κανένας αὐτοῦ τοῦς θιαφῶρους θανάσωνδες, Μιχαλῶνδες, Σταυλῶνδες, Γιώρνῶνδες, Θεοσῶνδες καὶ Πασχῶλῶνδες, ποὺ κάνουν θῆθεν ὅτι τοῦ σὺνθεσιν εἶς ἔοσις αἰσῶνθεσ ἀπῆλα στανῶν ἄζετε στὸ σῶμα σας, ἀλλά στανῶσας αὐτὰ καταπνίβετε τὰ θῶσας, μόνο καὶ μόνον γιὰ νὰ παραταίμῃ τὸν θάνατον καὶ ἡλῆσῃ τοὺς κυρίους, ποσοκαίτε το θῶμασιν ἐντυπῶσι ὅτι σας καὶ ἀνεβαίνει στὴν κτῆμασι τοῦ κῆλῶν, Ἐπειθὶ πνίβετε αὐτὰ τοῦ στανῶν ποτῶν καὶ τοῦ ἀκοιροπληρῶν. Γιὰτὶ τοῦ πνίβετε καὶ στὴν καλῶν τοῦ παππῶσ σας, τοῦμῶσ νὰ σὰς ἐρῶσῶν, καὶ δὲν οὐπορεῖτε νὰ κῶνετε χωρὶς οὐσῶν; Ὁ κύριος Χαρλάσε, Ἐκατὸν ὀνδῶτα θῶασις τοῦ οὐσῶν. Ἄν! Ἄντε νὰ μοῦ χαῖρτε!

—Μ' ΕΪΧΕ «ΧΤΥΠΗΣΕΙ» ΠΡΩΤΑ ΤΟ ΚΡΑ-
ΣΙ ΚΙ' ΕΓΩ ΛΟΙΠΟΝ ΕΚΑΝΑ ΤΟ ΙΔΙΟ ΣΤΟΝ
ΤΣΑΒΕΡΝΙΑΡΗ...

Τί πρέπει νὰ κάνετε καὶ τί
ν' ἀποφεύγετε

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

Αποτανθήτε: δδδς Καποδιστρίου 4
Ανω Πλατεία, ΤΗΛ. 7—89.

» — Καλέ ἄδωο μου, πού ζῆς; Με τούς ὁλλανδικοὺς βρίσκασαι, ἢ μὲ τὸν «καθὼς πρέπει» κόσμο; Αὐτὰ τὰ πιπερωμένα οὐς σου εἶναι τοῦ παλίου καιροῦ. Ἀφῆνι κόλλας πού θά μοι χαντακώσουν τὸ ναινικιοῦ μου... Νὰ φωνάξω μὲ τὸν ἄντικριμὸ γιὰτὸ πὺλνκ καὶ παιδικὸς φίλος μας... Μὲλ' πῆς τὸ διπλάμιου τοῦ κι' ἔχει φρσκα στὸ υἰαλὸ τοῦ τὰ τελευτὰ διδάγματα τῆς προσωδευμένης ἐπὶ στήλης!...

Η νέα μεγάλη στάση του αμερικανικού κινηματογράφου, Σίρλεϋ Μακ Λέιν, η πρωταγωνίστρια των επιτυχιών «Εκπαρσένου» και «Καλ-Καν», ηλικίας 27 χρονών, θέλοντας να αποδείξει ότι είναι η καλύτερη επιτυχημένη της μέντορ στο ντυσιμό, να πατήσει στα καλά στοιχεία του παλαιού ποδαριού της, δείχνει με απόλυτη αυτοπεποίθηση να υποδείξει το πόλο μιας κάπως «δυναμική και μάλλον άσχημης δασκάλας» στο φιλμ «Το δώσιμο μιας γυναικάς». Στη φωνογραφία μας, αδιαφορώντας η Σίρλεϋ όπως μας είναι γνωστή από το παρελθόν, σήμερα ρόλους της καίλει δείχνει όπως θα είχε παρουσιάσει στο πόλο της δασκάλας, που έκανε την πιο κοινή και πικναιτική στάση της μέντορ, να απομακρύνει να διακυβεύουν τη φωνή της.

«Πῶς νὰ καταλάβω ἐγὼ ἀπ' αὐτά, γιατρέ μου;... Πῶς νὰ τὴν χωνέψω τὸ ὁμόρφωτο μυαλό μου. Καὶ πῶς νὰ μαντέψω τὴ μυστηριώδη σχέσι τους μετὰ τὸ ἀπλῆ

κουλοδύμα μου, που άλλοτε το κανόνιζα με πιπερωμένο ούζο, με σιναπόσποδο, με φασκόμυλο καυτό;

»Στο τέλος, βαρέθηκες φαίνεται εσύ να με ρωτάς κι' εγώ να σ' αποκρίνομαι, και μούπες σοδάρα;

— Τίποτα το άνησυχητικό... Προέκυψε για άδοξη πνευμονία, ανεπαρκής μορφή. Θα τη γιαιτρέψουμε με την «δμοιοπαθητική» μέθοδο... Θα κάνεις όσο περισσότερες ψυχρολουσίες, όσο να φύγει ο σάφης... Πάρε κι' αυτές τις συνταγές, για κάτι φάρμακα επιδοθητικά της θεραπείας...

»Σήκωσα το κεφάλι μου και θαύμασα, γιατρέ μου, τη σοφία σου. Υστερα τούκνω για να συμμορφωθώ με τις υποδείξεις σου. Το αποτέλεσμα ποιά ήταν;

»Υστερα από μιάς εβδομάδας άτελειωτες ψυχρολουσίες γιατρεύτηκες ο σάφης μου, μα ξύπνησαν οι κοιμισμένοι και παλιοί ρευματισμοί μου!...

»Σε ξαναφώναξα σύμφωνα με την υπόδειξη της Τιτινίσας μου. Αυτή τη φορά δεν χασιμέρησες, γιατί ήθερες τα αποτελέσματά των κληρονομικών, επί των κατ' εύθειαν απογόνων, και τα έστά... Αυτό βέβαια δε σ' έμπόδισε να εισπαρήσεις για τη δεύτερη λιγότερη επίσκεψή σου το ίδιο ποσόν της πολυπόρου πρώτης. Άς είναι, τέλος πάντων...

»Μόλις άκουσες λοιπόν, γιατρέ μου, για ρευματισμούς, μου συνέστησες μπάνια ζεστά και συχνά. Φυσικά, ύστερ' από τις ψυχρολουσίες, τα ζεστά έφεραν αντίδραση στον οργανισμό μου, κι' άρπαξα κυρολόγημα και ξαναφάνηκε η πνευμονία, άπακον που γιατρέφα τους ρευματισμούς μου...

»Μα άρκετα φλούρησα, γιατρέ μου, και δεν έπιπνυα να καταχωρήσω το χώρο της έομπεριδος, που βόχη την καλωσύνη να δημοσιόση το γράμμα μου... Σου λέω όμως το έξης γιατρέ: Πέντε χρόνια τώρα, δεν κάνω άλλη δουλειά, παρά να γιατρέφω πότε την πνευμονία και πότε τους ρευματισμούς μου. Καταξοδεύονται, τυραννίμαι και γιατρεία δε βρίσκω. Ένώ, αν έβαινα από τότε ένα φράγκο ούζο, μισό φράγκο πιπέρι και μισό φράγκο τίλλιο και φασκόμυλο θάμουν απ' την άλλη μέρα κυριολεκτικά «περδίκι»!...

»Όστε δεν πιστώω να πασε-ξηγηθώμε μεταξύ μας, αν πίσω μιά μέρα και σένα και την Τιτινίσας και σάς φωντάω στη βάλασσα με μιά πέτρα στο λαμίο!

»Σας άζει και σας πρέπει...»

Γ. ΒΙΤΟΡΙΟ

ΑΡΙΑΔΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ—
ΛΕΛΟΥΔΑ

ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Μετώκης δόξ. Χαρ. Τρίκωπη 50.
Τηλ. 612-515. Ώρα επίσκεψης 11
—1 και 5—7.

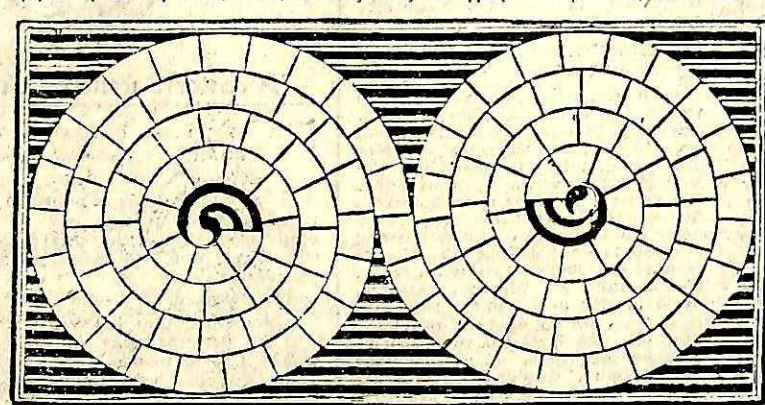
MENTIOYM
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ
Της Έταιρίας Ψυχικών Έρευνών
(Βραβεία Τηλεπαιδείας, μακράς ά-
ποστάσεως). Δέχεται καθ' έκάστην
9—1 π.μ. και 5—9 μ.μ. δόξ. Μεσο-
βου 25 Α' δρόμ. (στάσις Μουσείου)
Τηλέφωνο 810.975.

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' έκάστην 9—3 και 5—7,
ως και επί συνελεύσει. Χαρ. Τοικούπη
113. Τηλ. 613-610. Όλκια 70-752.

Γιά μικρούς και μεγάλους

Διπλός κοχλιάς

Σεκινώντας από το κέντρο του άριστερου κοχλιά, θα συμπληρώσετε το σχέδιό μας με 25 λέξεις, των οποίων σάς δίνουμε τις σημασίες. Αν έρθετε τη σωστή λύση, τότε, διαβάζοντας τα γράμ-

ατα αντίστροφως, δηλαδή με άφεταιρία το κέντρο του δ' ε' ι ο υ κοχλιά, θα σχηματίσετε 26 νέες λέξεις, των οποίων επίσης σάς δίνουμε τις σημασίες.

Ο αριθμός μέσα σε παρένθεση, που έρρισκεται στο τέλος της κάθε έξηγήσεως, αντιπροσώπευει τον αριθμό των γραμμάτων της κάθε ζητούμενης λέξεως:

ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΕΡΟΥ ΚΟΧΛΙΑ

- 1) Μουσικός όρος (4).
- 2) Μας δροσίζει το καλοκαίρι (7).
- 3) Κεφαλή αγίου λειψάνου (4).
- 4) Μέρος του παπουτσιού (4).
- 5) Όμιλία άλλα και κελάδημα (6).
- 6) Όρος στο σκάκι (3).
- 7) Κτητική άνωπνοια, όηλ. (2).
- 8) Περιποιείται μωρά (9).
- 9) Άστρο, πηλθ. (2).
- 10) Προδοσία άνωπνοια με άγωνία (7).
- 11) Άχορτο κομμάτι ύφασματος (5).
- 12) Τηλέμα καλλιεργημένου σπρέματος (3).
- 13) Μονάς για μεγάλα έδρα (6).
- 14) Γαλλικό μέτρον επιφανείας (2).
- 15) Το πρώτο στρώμα έλατοχυρματισμού (6).
- 16) Συνομοταξία θαλασσοπόρων (7).
- 17) Τροπικό έπισημα (2).
- 18) Νησί του Σαρωνικού (7).
- 19) Έχουμε τέσσερα (4).
- 20) Τόπος χωρίς κανένα δέντρο (6).
- 21) Πληξίς (4).
- 22) Δεσμής από δημοσιή πράγματα (5).
- 23) Σχετίζεται με άσιατική χώρα (7).
- 24) Άδραση (3).
- 25) Θωμίζει θάνατο (5).

ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΔΕΞΙΟΥ ΚΟΧΛΙΑ

- 1) Πολύ μορφωμένος (4).
- 2) Έχει την ωραιότερη ούρα (4).
- 3) Είναι ύπερβολικά... τομπρά (5).
- 4) Νημάτιο (2).
- 5) Άποτελούν μέρος του σώματός μας (4).
- 6) Ναυτικό παράγγελμα (5).
- 7) Σειρά (5).
- 8) Νόμισμα ευρωπαϊκής χώρας, (πηλθ.) (5).
- 9) Νότα (2).
- 10) Ψηλάφω, πασπατωμα (7).
- 11) Άρ'όρ, πηλθ. (2).
- 12) Χρήσιμο σ' έναν έρασιτέχνη ψα-ρά (6).
- 13) Έννος, σότ (5).
- 14) Προορίζεται για ιερωμένους (5).
- 15) Ζεστός άνεμος (6).
- 16) Νευρικός κλονισμός (3).
- 17) Βιολικό θούνο (6).
- 18) Άδλεια κατάστασις (5).
- 19) Χώρα της Ν. Α. Λοίας (5).
- 20) Άντικει στη μούρη φυλή (6).
- 21) Άφιέρωμα (4).
- 22) Φρούτα (4).
- 23) Φλύαρτα (5).
- 24) Λέγεται και μπιζέλι (6).
- 25) Διαμέρισμα του σπιτιού (4).
- 26) Έχει σχήμα ημισφαιρίου (5).

Άριθμητικά προβλήματα

1) Στη θέσι των σημειών τοποθετή-
στε κατωτέρω τους 9 πρώτους αριθμούς
(1 μέχρι 9), έτσι ώστε κάνοντας τις πρά-
ξεις, που σάς επιβάλλουν τα υπάρχουντα
αριθμητικά σημεία, να βρίσκετε, στην κά-
θε σειρά, το αποτέλεσμα, που σάς δί-
νομε:

$$\begin{array}{rccccccccc} & X & & + & & = & 20 \\ & X & & X & & = & 20 \\ & X & & - & & = & 20 \end{array}$$

Θα χρησιμοποιήσετε όλους τους αριθμούς, μιά μόνο φορά τον καθένα.

2) Ο μικρός Λάκης, που παίζει στον κήπο του σπιτιού του, μαζί με τον πατέρα του και δυό έξα-δελφία του, κάνει έναν ύπολογισμό, που του έπιτρέπει να διαπιστώσει ότι αν προσ-θέσουν τα χρόνια τους, θα έχουν και οι τέσσερις μα-ζί ακριβώς έναν... αιώνα ζωής.

Μπορείτε τώρα έσείς να έρθετε την ηλικία του κα-θενός γνωρίζοντας ότι ο πατέρας του Λάκη έχει ά-κριβώς τα τετραπλάσια χρόνια από το γυίο του, από δε τα έξαδελφία του Λάκη, ο ένας είναι κατά έ-να χρόνο μεγαλύτερος από τον άλλο και ο πιο μικρός έχει ακριβώς τα διπλάσια χρόνια από το Λάκη;

3) Προσπαθήστε να έρθε-
τε τους αριθμούς, που πρέ-
πει να τοποθετήσετε πύ κά-
τω στη θέσι των σημειών.
Έτσι ώστε να ολοκληρωθώ
ο πολλαπλασιασμός:

$$\begin{array}{r} 8 \\ \times 42 \\ \hline 152 \\ \times 8 \\ \hline \end{array}$$

Γιά να σάς διευκολύνουμε σάς άποκαλύπτουμε πώς θα χρησιμοποιήσετε τρεις φορές το 3 και τέσσερις φορές το 6.

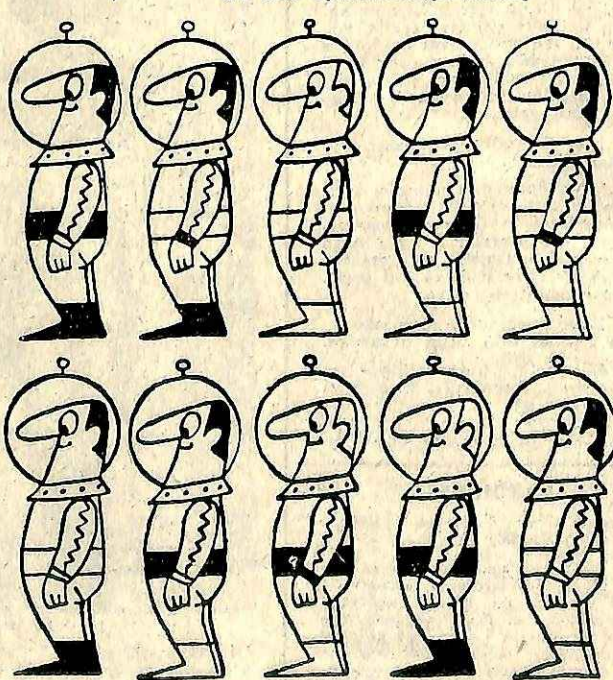
4) Ο θεός 'Ηρακλής έφερε πόσο τα μικρά του άνήψια άγαπούν τις καραμέλλες και γι' αυτό φτάνον-
τας ένα άπόγευμα στο σπίτι τους, φέρνει μαζί του
μιά σακκούλα με ώραιες μεγάλες καραμέλλες:

— Είναι όσες και τα χρόνια σας, τους λέει, γι' αυτό πρέπει να τις μοιραστήτε ανάλογα με την ήλι-
κία σας.

Σύμφωνα με την έπιθυμία αυτή του θείου τους, ο
Στέλιος πήρε τις μισές καραμέλλες. Ο Μίμης πήρε
τέσσερις καραμέλλες λιγότερες από το Στέλιο, δη-
λαδή το έκτο του συνόλου, και ο Γιώργος δυό περι-
σότερες από το Μίμη, δηλαδή το ένα τρίτο του συ-
νόλου.

Πόσες ήσαν οι καραμέλλες και ποιά είναι η ηλικία
του καθενός από τα τρία παιδιά;

Οι δυό έμοιοι άστροναύτες

Οι δέκα αυτοί άστροναύτες φαίνονται έκ πρώτης όψεως ό-
μοιοι. Κι' όμως μόνο δυό απ' αυτούς είναι καθ' όλα έμοιοι,
μέχρι και την παραμικρότερη λεπτομέρεια. Έχουν δηλαδή την
ίδια ακριβώς στολή και το ίδιο χρώμα μαλλιών. Ποιοι είναι;
"Αν θέλετε να ύπερψανεύσετε για την παρατηρητικότητα σας,
πρέπει να έρθετε τη σωστή λύση μέσα σ' ένα λεπτό το πολύ.

Οι λύσεις στη σελ. 73

Φωτογραφία

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΣΤΕΛΛΑ ΜΙΧΑΛΑΡΟΥ, Άμπελάρια Σαλα-
μάνος: αλές οι φωτογραφίες σας τοποθετήθη-
καν στο "Άλμπουμ των ύποψηφίων Άθηνών.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ ΚΑΡΕΤΣΟΝ, Θεσσαλο-
νίκη και ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, Θεσ-
σαλονίκη: Οι φωτογραφίες καλές, τοποθετή-
θηκαν μαζί με το γράμμα σας στο "Άλμπουμ
των νέων ύποψηφίων Θεσσαλονίκης.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ ΚΑΤΣΑΡΑΝ, Παλ. Φά-
ληρον: Οι φωτογραφίες σας τοποθετήθηκαν
στο νέο "Άλμπουμ των ύποψηφίων Άθηνών.

ΙΩΑΝΝΗΝ ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ, Καβάλα: Σύμ-
φωνα με την έπιθυμία σας θα δημοσιεύουμε
στο προσέχες μας τεύχος τη νέα φωτογραφία
που μας στέλνετε. Συμπληρώσαμε δε την καρ-
τέλλα σας με τις νέες πληροφορίες, που πε-
ριέχει το τελευταίο γράμμα σας.

ΕΠΑΜ. ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗΝ, Ν. 'Ηράκλειον
Άθηνών: Οι φωτογραφίες και το γράμμα σας
τοποθετήθηκαν στο νέο "Άλμπουμ των ύποψη-
φίων Άθηνών.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΝ ΣΕΓΚΟΝ και ΝΙΚΟΛΑΟΝ
ΧΡΙΣΤΕΑΝ, Β.Σ.Τ. 904: Βασική πρότύ-
βαση, για τη συμμετοχή στο διαγωνισμό, μας
είναι η άποστολή των απαραίτητων φωτογρα-
φιών. Χωρίς αυτές όλα τα άλλα στοιχεία, που
μας δίνετε, είναι άχρηστα. Έπίσης δεν είναι
καθόλου εύκολη η συμμετοχή των φίλων μας,
που ύπηρετούν στο στρατό. Καλά θα κάνετε
να μας ξαναγράψετε όταν θ' άπολυθώτε από
τις τάξεις του και να μας στείλετε τότε τις
φωτογραφίες σας.

ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΦΑΗΝ, Πάτρας: Οι φωτογρα-
φίες σας έχουν τοποθετηθεί στο "Άλμπουμ των
ύποψηφίων Πατρών.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΝ ΤΣΑΒΟΝ, Πάτρας: Κανένα
γράμμα συμμετοχής στο διαγωνισμό δε λαμ-
βάνεται ύπ' όθιν άν δε συνοδεύεται από τις
απαραίτητες φωτογραφίες.

ΙΩΑΝΝΗΝ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΝ, Σ.Τ.Γ. 901Α:
Η φωτογραφία σας τοποθετήθηκε στο Άλ-
μπουμ των ύποψηφίων, που ύπηρετούν την πα-
τρίδα. Όπως γράψαμε κατ' επανάληψιν, είναι
δύσκολο να χρησιμοποιήσώ ένας στρατιώτης,
για το γύρισμα μιάς ταινίας. Άκόμα και οι
γνωστοί καλλιτέχνες, άπομακρύνονται από
τα σπύντιον, όταν κληθούν να ύπηρετήσουν τη
θηνία τους. Όταν, λοιπόν, άπολυθώτε, μας
ξαναγράψετε.

ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΤΟΥΝΤΟΥΡΗΝ, Σ.Τ.Γ. 904Α:
Η προηγούμενη άπάντησή λοχί και για σας.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΝ, Λεμεσσόν Κύπρου: Καλές οι φωτογραφίες σας,
τοποθετήθηκαν στο "Άλμπουμ των ύποψηφίων
Κύπρου. Άκολουθείτε συνεπώς την τύχη των
άναγνωστών μας, κατοίκων της Κύπρου, οι ό-
ποιοι θα κληθούν, όταν κάποιο έλληνικό φίλμ
άξιόσμιον γυριστή στη χώρα σας.

ΝΙΚΟΝ ΔΑΦΝΟΝ, Ζαχαζίκι Αιγύπτου: Η
φωτογραφία της τοποθετήθηκε στο "Άλμπουμ
των ύποψηφίων έξωτερικού.

ΤΑΚΗΝ ΙΩΑΝΝΟΥ, Λεμεσσόν Κύπρου: Η
νέα φωτογραφία σας τοποθετήθηκε κοντά στην
άλλη. Η καρτέλλα της συμμετοχής σας είναι
τώρα πλήρης.

ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΝ, Λονδίνον: Οι
έξη φωτογραφίες, που περιέχει το γράμμα
σας, είναι ύπερκετές. Σας ύποθυμίζουμε ό-
μως τις δυσχέρειες, που παρουσιάζει η συμ-
μετοχή στο διαγωνισμό μας των ύποψηφίων
του έξωτερικού, τις οποίες έχουμε τούσιει
κατ' επανάληψιν στη στήλη αυτή.

ΝΑΝΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ, Λεμεσσόν Κύπρου: "Αν
η καρούλα σας έξακολουθώ να βρίσκειται στην
Άθήνα, άς έπωφεληθώ της ευκαιρίας αυτής,
για να περάσω από τα γραφεία μας και να
παραστασιώ τη άκολουθίαν στον Εισηγητή του
Διαγωνισμού μας. Δέν έχουμε δυστυχώς τη
διεύθυνση της έδω, για να την είδοποιήσουμε
απ' εύθείας.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΝ ΠΕΤΡΙΔΗΝ, Κάιρον Αιγύ-
πτου: Οι φωτογραφίες σας, πολύ καλές, το-
ποθετήθηκαν μαζί με το γράμμα σας στο
Άλμπουμ των ύποψηφίων έξωτερικού. Σύμφω-
να με την έπιθυμία σας η φωτογραφία σας θα
δημοσιεύη σέ προσέχες μας τεύχος.

ΙΩΑΝΝΗΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥ, Παλληροστάσια
Κύπρου: Με το γράμμα σας της 30ης Νο-
εμβρίου 1960, λάβαμε μιά μόνο φωτογραφία
(μυούστο). Σας άπαντήσαμε έκτοτε από τη
στήλη αυτή, πληροφορώντας σας για τη λή-
ψι της. Μετά από το γράμμα αυτό δε λάβα-
με κανένα άλλο με όδωση φωτογραφία, ό-
πως μας γράφετε στην τελευταία έπιστολή
σας. Βρίσκουμε πάντως ότι η φωτογραφία,
που έχουμε τοποθετήσει στην καρτέλλα σας
μαζί με τα στοιχεία, που μας δώσατε, είναι
άρεκτη.

ΚΑΤΙΝΑ ΠΕΤΡΑΚΗ, Πειραιεύς: Καλή η
όδωση φωτογραφίας, που μας στέλνετε, λεί-
πει όμως η άλλη, κεφάλι ή μυούστο, που θε-
λωρίτε περισσότερο άπαραίτητη στην καρ-
τέλλα της συμμετοχής σας. Παρακαλούμε να
μας τη στείλετε το ταχύτερον.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΩΓΜΑ

ΟΤΑΝ είδε το Μπρήλ να χάνει το
χρώμα του, ο Κλέμ Φόρεστερ
κατάλαβε πως όλα θα πήγαιναν
καλά.

Δέν το φανταζόμουν ποτέ πως
εσύ, ο συντάκτης μου, θα μ' έκελε-
δες μ' αυτό τον πρότυχο τρόπο,
ήλωση.

Γιά τ' όνομα του Θεού, Κλέμ,
μή με καταστρέψω! φώναξε ο
Μπρήλ. Ξέρεις πόσο τίμιος ήμουν,
άλλα η λίντα είναι άόχρηστα...

Μίλουσε για τη λίντα Χαίτην,
γραμμάτια και φιλένδα του.

— Μη με καταγγείλεις, συνέχισε
ο Μπρήλ παρακλητικά. Θα κάνω ό,τι
θέλεις...

Ο Φόρεστερ χάρθηκε το σαγόνι
του.

— Οι πέντε χιλιάδες λίρες πρέπει
να είναι στη θέσι τους μέχρι το
Σάββατο! δήλωσε. Φυσικά δε μπορείς
να τις έπιστρέψης τόσο γρήγορα.
Μα ύπάρχει ένας τρόπος να σωθής.
Θα συμπληρώσω το έλλειμμα απ' το
δικό μου λογαριασμό, μ' έναν όρο:
Θα μου προσφέρεις ένα άλλοδι για
άποψη τη νύχτα.

Ο Μπρήλ τον κύτταξε έκπλη-
κτος, άλλα έγνεψε καταφατικά.

— Ένα άπράνταχτο άλλοδι, έ-
πέμεινε ο Φόρεστερ. Όταν θα φύ-
γης απ' το γραφείο, πάρε μαζί σου
μερικά χαρτιά και τη λίντα. Πές
της πως θα έρθω στο σπίτι σου να
έργαστούμε και πως θέλωμε να
κρατήση μερικές σημειώσεις. Έτσι,
θα έχω άλλον ένα μάρτυρα. Θα έρ-
θω κατά τις έπττα και θα σου φέρω

Ένα άπράνταχτο άλλοδι

τά λεπτά. Θα έργαστούμε μέχρι τις
έννιά κι' ύστερα θα διώξουμε τη
λίντα. Άμέσως κατόπιν θα φύγω κι'
εγώ, για γύριση στις τέσσερις
το πρωί. Άν μ' άπομνηστώ το κλει-
δι σου δε θα σε άναμνηστώ καδύ-
λου. Θα καλέσω ένα ταξί με το πη-
λοφόρο σου και θα φροντίσω να με
θυμιάται ο σωφέρ, ώστε να καταβεί
ση σέ ώρα ανάγκης πότε έφυγα από
το σπίτι σου. Το μόνο που θα έχω
να κάνης εσύ, θα είναι να όρκιστής
πως πέρασα όλη τη νύχτα μαζί σου,
δουλεύοντας. Κατάλαβες;

— Φυσικά "Ηρθες στις έπττα κι'
έφυγες στις τέσσερις.

— Ώρα! Μην έχεσσης να πά-
ρης τη λίντα.

Η λίντα είχε άνοιξει κιόλας
τους φακέλους, όταν ο Φόρεστερ
έφτασε στο σπίτι του Μπρήλ, έκει-
νο το βράδυ.

Αντί να χαρτοφυλάκας του και
των άδειας πάνω στο τραπέζι, τα
μάτια της λίντας στένεψαν, καθώς
καρφώθηκαν πάνω στις δεσμένες
των χαρτονομισμάτων "Ο Μπρήλ ά-
ναστάναξε μ' άνακούφιση κι' εύχα-
ρίστησε μ' ένα βλέμμα ευγνωμοσυ-
νης το συντάκτη του.

— Βά! τα στο χρηματοκιβώτιο,
είπε της λίντας, δείχνοντάς της ένα
κλειδί.

Δούλεψαν συνέχεια μέχρι τις ό-
χτώμισι κι' ύστερα ο Φόρεστερ έ-
κανε νόημα στο Μπρήλ. Έκείνος κύ-
ταξε το ρολόι του και παρατήρησε:

— Νομίζω πως δε σε χρειάζε-
μαστε πιά, λίντα. Έχουμε άκόμα
πολλά δουλειά, άλλα τίποτα που να
μπορείς να μας βοηθήσεις. Καληνύ-
χτα και σε εύχαστούμε.

— Θυμιάσαι! είπε ο Φόρεστερ
μόλις έμειναν μόνοι τους. Σε πέν-
τε λεπτά φεύγω κι' εγώ. Δώσε μου
το κλειδί σου. Δέ θα σ' ένοχλώσω
καθόλου, όταν γυρίσω.

Τό άλλο πρωί, ο Φόρεστερ έ-
φτασε στο γραφείο τη συνθησμένη
του ώρα.

— Τι ώρα τελειώσατε χτες το
βράδυ; τον ρώτησε η λίντα.

— Λίγο πριν από τις τέσσερις,
άπάντησε δυνατά ο Κλέμ, για να
τον άκούσουν όλοι οι ύπάλληλοι.
Αισθάνομαι πολύ κουρασμένος. "Ι-
σως φύγω νωρίς άπöψε.

Χαμογέλασε στην κοπέλλα και
μήκη στο ύδιαιτόν γραφείο του.
Κουρασμένος; "Ηταν τόσο εύχα-
ριστημένος κι' ίκανοποιημένος απ'
τόν έαυτό του, που δέν ένοιώθε
καμμία κόπωση. Άκόμα μπερδε-
μένο το σπιντιού του Μπρήλ πα-

νω στο γραφείο του, για να θυμ-
νή γά του το δόση μόλις τον έ-
λάπη.

Όλα είχαν γίνει όπως έπρεπε.
Είχε άφαισι το Μπρήλ λίγο μετά
τη λίντα κι' είχε γυρίσει στην πό-
λι με το λεωφορείο. Είχε άλλάξει
ρούχα στο δωμάτιο ενός φτηνού ξε-

Ο Φόρεστερ άνοιξε το χαρτοφυλάκας του και τον άδειασε πάνω
στο τραπέζι...

— Φυσικά, όχι. Τη διώξαμε κα-
τά τις έννιά.

— Ώρα!... Κι' όλες αυτές τις
όρες ήσαστε με τον Μπρήλ;

— Ο Κλέμ, κόντευε να βάλει τα
νέλια. Διασκέδαζε πραγματικά με
τη σκέψη πως το έγκλημα του θα
έμεινε άτιμώρητο.

— Δέν έχετε παρά να ρωτήσετε
το συντάκτη μου, άπάντησε. Θα
τον καλώσω.

— Άπλωσε το χέρι του για να πα-
τήση το κουδούνι, άλλα ο νιτέκτι-
κιό τον έμπόδισε.

— Μην κάνετε τον κόπο, άφήστε
να τελειώσουμε πρώτα. Έχετε κα-
νένα άλλο μάρτυρα, που να βεβαιώ-
ση, ότι φύγατε στις τέσσερις;

— Ο Φόρεστερ έκανε πως σκεφτόταν
και στο τέλος φώναξε:

— Έχω μάρτυρα και τον οδηγό
του ταξί. Θα με θυμιάται. Νά η
κάρτα του.

Οι νιτέκτικιό κύτταξαν την κάρ-
τα κι' αντίδρασαν ένα βλέμμα.

— Τότε, κύριε Φόρεστερ, δε μέ-
νει παρά να σάς συλλάβωμε; για
φόνου! "Ο... Στάλην Μπρήλ βρέθη-
κε γερκός στην κρεβατοκομμάρα του.
Κάποιος του έκομε το λαμίο, κα-
θώς κοιμόταν χτες τη νύχτα. "Η
ιατροδικαστική εξέταση άπέδειξε,
ότι πέθανε μετά τις δέκα και πέν-
την τα μεσάνυχτα. Δέν ύπάρχει κα-
νένα ίχνος πάλης κι' έπιείδη τα πα-
ράφρα κι' οι πόρτες ήταν κλει-
στές, βγαίνε το συμπέρασμα πως ο
δολοφόνος είναι δικό του κλειδί. Μη-
πως είναι άκριβώς από το κλειδί,
που βρίσκεται πάνω στο γραφείο
σας, κύριε Φόρεστερ; Άλλωστε, το
έγκλημά του έγκλημάς δεν ήταν
ή λήστεία, γιατί βρήκαμε το χρη-
ματοκιβώτιο κλειδωμένο, άθικτο
καί... άδειο. Φανταζόμαι όμως,
πως, αν ψάξουμε πως βιέλλα σας,
θα άνακαλύψουμε πως είχατε οικο-
νομικές διαφορές με το συντάκτη
σας, Γι' αυτό τον σκοτώσατε...

Στασιασμένος στην καρέκλα του,
ο Κλέμ δέν άκούεσε πιά.

Το χρηματοκιβώτιο ήταν άδειο
μόνο ένα πρόσωπο, έκτος από αυ-
τόν και τον Μπρήλ ήξερε για τις
πέντε χιλιάδες λίρες: η λίντα Χαί-
την, η φιλένδα του συνταράρου
του, που θα είχε όπισθορήσει και
το κλειδί το διαμερίσματος.

Η λίντα Χαίτην, που είχε κα-
ταλάβει πως δε θα μπορούσε να έ-
κκολήση, με το καλό άλλα λεπτά
απ' τον Μπρήλ. "Η λίντα Χαίτην!
"Ένας απ' τους μάρτυρες, που είχε
φροντίσει να δημιογήρηση ο ίδιος ο
Φόρεστερ, για ν' άποδείξη, ότι ή-
ταν με τα συντάκτα του μέχρι τα
χαράματα.

Το δωμάτιο, το άπράνταχτο άλ-
λοδι, που με τόσο κόπο είχε φτιά-
ξει, θα τον κάθιζε τώρα στην ήλε-
τρική καρέκλα.

ΒΑΤΡΙΚ ΡΟΥΤ'ΗΝ

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο κύρ-Μελέτης βρήκε, όπως πάντα, κι' εκείνο το πρωί, το Δημητράκη, το μικρό υπάλληλο του μαγαζιού, να τον περιμένει, για να τον αναγγείλει.

Τούτωση τα κλειδιά κι' ο Δημητράκης άνοιξε γρήγορα τα ρούχα. Μπήκαν κι' οι δυο στο μαγαζί. Κι' άρχισε το σκούπισμα και το σκούρισμα.

Το μπακάλικο του κύρ-Μελέτη ήταν ένα από τα καλύτερα της γειτονιάς κι' εφωδιασμένο με τόσα πολλά πράγματα, που οι πελάτες του σπάνια δεν εύρισκαν εκείνο που ήθελαν, και τούτο σκάν στην ίδια τιμή, και πολλές φορές φθηνότερα από την Άγορά.

Εκείνο το πρωί όμως ο κύρ-Μελέτης ήθελε αμύλητος, δίχως γαμόγελο και τα μάτια κατακόκκινα από την αγρύπνια.

Ο Δημητράκης, καθώς σκούπιζε, τον κύτταζε μ' ένα λοξό βλέμμα, παραξενεμένος, μα δεν τόλμιζε να πη λέει. Έξ' άλλου, δεν είχε τόσο θάρρος για να ρωτήσει τ' άφεντικό του και για τις ιδιαιτερές υποθέσεις του.

Εκείνο όμως που τον παραξένεψε πιο πολύ ήταν ότι, μετά το σκούπισμα και την τακτοποίηση του μαγαζιού, είδε τον κύρ-Μελέτη να μ' ένα κόνη κάτι, που έκανε κάθε πρωί. Τον είδε να πηγαίνει πίσω από τον πάγκο, όπου είχε ένα μικρό γραφείο, να κάθεται και ν' άκουμπάει το κεφάλι του ανάμεσα στα δυο του χέρια.

Κάθε πρωί, τέτοια ώρα, ο κύρ-Μελέτης έκανε άλλη δουλειά. Έδωσέ από την τσέπη του ένα σημείωμα και τούτο στο Δημητράκη, για να μαζέψει σ' ένα καλάθι όσα πρόφικα χρειαζόνταν για το σπύτι και να τα πάει στη γυναίκα του. Επίσης, θα περνούσε από το φούρνο για το ψωμί κι' από το μανάβη να πάρει τα χορταρικά, που θάβλεπε η κυρία Σοφία.

Περνούν! Εκείνο το πρωί ο Δημητράκης δεν άκουσε τ' άφεντικό του να τον φωνάζει για να του παραδώσει το σημείωμα.

Περιμένα, μα η ώρα περνούσε κι' η δουλειά θ' άρχιζε. Γι' αυτό τόλμησε να πλησιάσει τον κύρ-Μελέτη και να τον ρωτήσει:

— Τι να βάλω σήμερα στο καλάθι, κύρ-Μελέτη;

— Τίποτα! άκούστηκε απότομα, η φωνή του άφεντικού του.

Μα ο μικρός συνέχισε:

— Και το ψωμί;

— Τίποτα, είπε!

Ο Δημητράκης τραβήχτηκε, πήγε στην άλλη άκρη του μαγαζιού κι' έβριξε μια λοξή ματιά.

Δεν ήξερε τί να υποθέσει. Δεν ήξερε πως το κεφάλι του κύρ-Μελέτη ήταν φουντωμένο απ' όσα συνέβηκαν εκείνη τη νύχτα σπύτι του.

Μια γειτόνισσα, που μπήκε να φωνιάσει τυρί και λάχανο, δέχθηκε τη νεκρική σιωπή, που βράσινε ως τη στιγμή, εκείνη το μαγαζί.

— Άρρωστος είσαι, κύρ-Μελέτη; τόν ρώτησε βλέποντάς τον κατασφυσσμένο.

— Πονάει το κεφάλι μου! απάντησε αυτός.

Ο Δημητράκης τούρριζε μια ματιά, κατάλαβε πως αυτό θα ήταν μία πρόταση, και πήγε να περιποιηθεί τη γειτόνισσα.

Και δεν είχε άδικο ο Δημητράκης. Πρόφασι ήταν ο πονοκέφαλος. Εκείνο που πονούσε στην πραγματικότητα, ήταν η ψυχή του κύρ-Μελέτη.

Τη νύχτα, που πέρασε, δεν έκλεισε μάτι. Γυρίζοντας από το μαγαζί στο σπίτι, το βράδυ, δε βρήκε ούτε τη γυναίκα του, ούτε το παιδί του, το δημοφιλές αγοράκι του, τον Τάκη, ένα ζωηρό παιδί έξη ετών.

Βρήκε όμως ένα σημείωμα, που του άφησε η γυναίκα του:

«Μελέτη, φεύγω και πηγαίνω στη Θεσσαλονίκη, στη μητέρα μου. Ξέρω, πως θα στενοχωρηθείς, μα δε γίνεται, αλλιώς. Η ζωή μου έχει καταντήσει μαστύριο. Όχι, πως είσαι κακός, αλλά δε μπορείς να καταλάβεις ότι έχω κι' εγώ κάποιο

Για πρώτη φορά, εκείνο το βράδυ, ένοιωσαν την απόλαυση μιας ζενοιαστής ζωής...

Ζενοιαστή ζωή

δικαίωμα από τη ζωή κι' ότι δε μπορώ, δε μπορούμε, να ζούμε σαν τους έρημιτες, διαρκώς κλεισμένοι μέσα στο σπίτι.

«Δε μου λείπει τίποτα, δεν έχω όμως καμιά ψυχική ευχαρίστηση.

«Επτά χρόνια είμαστε παντρεμένοι κι' όμως δε μ' έχεις πάει ποτέ πουθενά. Ούτε σε θέατρο, ούτε σε κινηματογράφο, ούτε περίπατο. Έρχεσαι κουρασμένος, τρώς και κοιμάσαι. Τις Κυριακές, πηγαίνεις στο μαγαζί για να κάνεις τους λογαριασμούς σου κι' έρχεσαι, όπως τις καθημερινές, να φας και να κοιμηθείς.

«Επτά χρόνια, έκανα υπομονή. Δε μπορώ πιά. Η ζωή δεν είναι μόνο φαγητό και λεφτά.

«Ελπίζω να καταλάβεις αυτά που σου γράφω και να σκεφθείς καλύτερα τη θέση μιας γυναίκας, που ένοι άπουσινωθή στο σπίτι της και που δε δέχεται κανένα, ούτε καθημερινή, ούτε γιορτή.

«Ο Θεός να σε φωτίσει.

Σοφία».

Ο κύρ-Μελέτης δεν ήταν από τους ανθρώπους που ζηλεύουν. Δεν περιωριζε τη γυναίκα του από ζήλεια, αλλά από συνήθεια, να μην έχει επαφή με κανένα. Αυτή τη συνήθεια την είχε από τα μικρά του χρόνια. Ήταν ένα παιδί, που απόφραζε τα παιχνίδια και τα γλέντια, όταν μεγάλωσε. Στο σχολείο τελείωσε μόνο δυο τάξεις του Γυμνασίου κι' έπειτα έφυγε από το χωριό του και ήρθε στην Αθήνα. Κι' η πιο πρόχειρη δουλειά, που βρήκε, ήταν υπάλληλος σ' ένα μπακάλικο.

Η δουλειά αυτή, τον τράβηξε, γιατί έβλεπε πόσα λεφτά μάζευε

αφεντικό του. Μάθευε κι' αυτός άρκετά, ώσπου, να φτάσει τα είκοσιπέντε του χρόνια, και τότε αποφάσισε ν' άνοιξη δικό του μαγαζί, σε κάποια συνοικία.

Κατόπιν, όταν πέθαναν οι γονείς του, πούλησε τα χωράφια, τις ελιές και τ' άμπέλια και πλούτισε το μαγαζί του. Έτσι έφτιασε ένα μεγάλο μπακάλικο, πλουτισμένο με όλα τα είδη.

Ήταν άγαπητός στη γειτονιά του, γιατί ήταν σ' όλους γλυκομίλητος. Είχε κερδίσει την εκτίμησή, γιατί πουλούσε φθηνότερα κι' ήταν σωστός στους λογαριασμούς του.

Έτσι, κέρδισε και τη συμπάθεια ενός πελάτη του ταγματάρχη, που βρήκε στο Μελέτη τον κατάλληλο γαμπρό για μια άνεψιά του, που ζούσε στη Θεσσαλονίκη με τη μητέρα της. Δεν άργησε, μάλιστα, να τον πείσει να γίνει ο γάμος στην Αθήνα.

Όσο καλός ήταν αυτός, τόσο καλή και νοικοκυρά ήταν κι' η Σοφία.

Ταξίδι του μέλιτος δεν έκαναν, γιατί δεν τούδρισε απαραίτητο ο Μελέτης. Έξ' άλλου, πώς θακλείνε το μαγαζί. Δεν έφερε έτσι αντίρρηση η Σοφία.

Αλλά δε βρήκε ο Μελέτης απαραίτητες ούτε τις γνωριμιές με τους γείτονες, ούτε τις διασκεδάσεις, ούτε τα θεάματα, ούτε κι' αυτούς τους περιπάτους τη νύχτα, γιατί μόνο νύχτα είχε καιρό.

Ήταν αλήθεια, κι' υπομονητική η Σοφία, γι' αυτό δεν του έφερνε αντιρρήσεις. Μεσολάβησε και το παιδί, που δεν της άφανε καιρό για διασκέδαση.

Το παιδί όμως, τώρα πιά είχε μεγαλώσει, είχε γίνει έξη χρόνων, άρχισε να καταλαβαίνει και η Σοφία

φία δεν ήθελε να το αναβρέψει μέσα στη μοναξιά, άκοινώνητο και στερημένο από τις χαρές της ζωής.

Μίλησε πολλές φορές στο Μελέτη γι' αυτό το ζήτημα. Μα εκείνος δεν ήθελε να βγεί από τις συνήθειές του. Άγαπούσε τη Σοφία, άλλ' αγαπούσε και το μαγαζί, τα λεφτά.

Δυο μέρες πριν είχαν μια ζωηρή συζήτηση. Ο θείος της Σοφίας, ο ταγματάρχης, που είχε φύγει από την Αθήνα εδώ και έξη χρόνια, ξαναγύρισε κι' εγκαταστάθηκε πάλι σπύτι του, μαζί με τη γυναίκα του. Θέλησε, λοιπόν, να γιορτάσει το γεγονός και κάλεσε την άνεψιά του με τον άντρα της.

— Άδύνατο! φώναξε ο Μελέτης. Θα έσυντήσωμε κι' εγώ αύριο έχω δουλειά...

Αυτό έγινε άφορη νά πούμε κι' άλλα πολλά, μα κυρίως να του άναγέρη η Σοφία, ότι η ζωή της ήταν άφορη, έτσι όπως ζούσε άπομονωμένη.

— Θα μ' άναγκάσεις να πάρω πρωτοβουλίες και να σε στενοχωρήσω, του είπε.

Έκείνος χαμογέλασε και δεν άπάντησε. Έπειτα από επτά χρόνια ζωής, τί πρωτοβουλίες να πάρη η Σοφία του;

Και να πού συνέβη αυτό, που δεν περίμενε ποτέ. Το βράδυ, που βρήκε το σημείωμα, έκανε σαν τρελός. Δεν κοιμήθηκε καθόλου. Θύμωσε στην αρχή, μα, σιγά-σιγά ήρεμισε κι' άρχισε να σκεφτείται διάφορες άποφάσεις.

Και το παιδί: «Αν δεν ήταν το παιδί, θα σκεφτόταν αλλοίως. Μα τί άλλο να σκεφτεί, όταν στο μυαλό του ήρθαν ξαφνικά οι κακογλωσσίες της γειτονιάς, η άσιωπητιά του κι' η άνάγκη ν' άπαντή σ' άποιον τον άωτούσε, τί άτόγινε η γυναίκα του;

Τότε μόνο άναλογίστηκε το μέγεθος της οικογενειακής του καταστροφής. Όχι, η γυναίκα του δεν ήταν κακή. Ήταν ακριβώς όπως την ήθελε αυτός: σεμνή, νοικοκυρεμένη γυναίκα, που ποτέ της δεν άδίσωσε τίποτα και που ύπόφερε επτά χρόνια τις ίδιότητες του.

Και το μαγαζί; «Αν δεν ήταν στη μέση, θα μπορούσε προς χάριν της και προς χάριν του παιδιού του, να γίνει πιο κοινωνικός άνθρωπος.

Τρεις μέρες και τρεις νύχτες συλλογίζονταν να βρη μια λύση, γιατί έβλεπε πως η ζωή του είχε καταντήσει σωστό μαρτύριο.

Κι' ένα Σάββατο βράδυ πήρε την άπόφαση. Αφού έκανε τους λογαριασμούς του, πόσα ένοικία θα είχεν από τα σπύτια του και πόσους τόκους από τα μετρητά στην Τράπεζα, έτόλμασε μια μεγάλη λουρίδα χαρτί κι' έγραψε πάνω με μεγάλα γράμματα: «ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ».

Κατόπιν, έκλεισε και την κόλλησε έξω από το μαγαζί.

Την Κυριακή το πρωί, πήρε το τρένο για τη Θεσσαλονίκη και το βράδυ έτρεξε στο σπίτι της πεθεράς του.

Με πόση χαρά άγκάλιασε τη γυναίκα του και το παιδί του Μακριά από το μπακάλικο ένοιωσε τον εαυτό του πιο έλαφρο, χωρίς δεσμούς και υποχρεώσεις. Και, με δάκρυα ευτυχίας στά μύτια, έφυγε τα δυο πλάσματα που λάτρευε.

— Μελέτη! Ποιος θ' άνοιξη το μαγαζί αύριο; τόν ρώτησε κατόπιν η γυναίκα του αστατισμένη.

— Κανείς! της άπάντησε. «Άκουσε, Σοφία, δε θα χάσω την οίγαζή! Το νοίκισσα. Έξ' άλλου, έχωμε άρκετά λεφτά για να ζούμε κι' εμείς σαν άνθρωποι.

Η Σοφία κατέβασε το κεφάλι της και ψιθύρισε:

— Θα με συγχωρήσεις, Μελέτη, γι' αυτό, που έκανα;

— Θα σ' εύχνομαι, Σοφία, γιατί μου άνοιξες τα μάτια. Θα σ' άγαπάω και το παιδί μας!

Το ίδιο βράδυ, ο Μελέτης πήρε τη γυναίκα του και για πρώτη φορά ένοιωσαν την απόλαυση μιας ζενοιαστής ζωής, ανάμεσα στον τόσο κόσμο, που πλημμύριζε, εκείνο το βράδυ, ένα πολυτελέστατο κέντρο της Θεσσαλονίκης.

MIPANTA

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΒΟΥΛΑΖ ΚΑΙ ΜΟΥΣΕΛΙΝΕΣ

ΕΦΤΑΣΕ η εποχή που θα εμφανισθούν τα έλαφρα ύφασματα, όπως είναι τα βουλάζ και οι μουσελίνες μονόχρωμες ή σταμπάτες. Είναι τα κατ' έσοχην ύφασματα, που θα χρησιμοποιηθούν τόσο γι' άπογευματινές, όσο και για βραδυνές τουαλέτες.

Τα άνάλαφρα που έχουν τα δυο αυτά ύφασματα συνδυάζονται θαυμάσια με τη μεγάλη μόδα της πιέττας.

Μια πολύ καμψη κόψη μ' άρουσιάζει ένα άπογευματινό φόρεμα μονόκόμματο, που σχηματίζεται με πλαγιαστές πιέττες, τόσο στο κορσάκι του, όσο και στη φούστα. Μια φαρδιά ζώνη, τοποθετημένη χαμηλά, ώστε να διήνι στο φόρεμα μακρόταλλη γραμμή, σχηματίζει ένα δέσμο στο ένα πλάι. Το άνοιγμα του λαιμού είναι μεγάλο και στρουγγυλό και το φόρεμα, δεν έχει μανίκια. Ένα μικρό ρέλι τελειώνει άω' ενός το ντεκολτέ κι' άω' έτέρου τις μασχάλες σε όλο τους τον γύρο.

Ένα άλλο μοντέλο κατάλληλο γι' άπόγευμα ή βράδυ στην πλάξ έχει μόνο τη φούστα με πιέττες κορυφές και πλαγιαστές. Το κορσάκι και τα μανίκια ως τους άγκώνες παρουσιάζουν μεγάλη άνεση. Επί πλέον το κορσάκι στην πλάτη είναι σχεδόν άνυπαρκτο, γιατί, ένα μπροστά σχηματίζει ένα στρουγγυλό άνοιγμα μ' άλλων περιορισμένο, στην πλάτη γίνεται βαθύ και μ' άπτερο σχεδόν ως τη μέση. Μια λοξή φάσα σχηματίζει ένα γύρισμα τόσο στο μπροστινό άνοιγμα του λαιμού όσο και στο άνοιγμα της πλάτης φαρδαίνοντας προς τα κάτω σαν να πρόκειται για γιόκα, που είναι τοποθετημένος αντί πίσω άμμοας.

Μια ζώνη από το ίδιο ύφασμα συμπληρώνει το φόρεμα, τα δε μανίκια, που φτάνουν ως τους άγκώνες, καθώς είπαμε, σχηματίζουν σ' αυτό το σημείο ένα ρεβέ. Αυτό συγκεντρώνει το φάριος του μανικιού.

Άλλο κάπως άπλούστερο μοντέλο έχει μια γραμμή στο κορσάκι του, πολύ άπλη και νεανική. Είναι άμοιόμορφο άμπρός και πίσω σχηματίζοντας ένα στρουγγυλό και μέτριο άνοιγμα και δίνει στους ώμους με δύο φιόγκους.

Η φούστα είναι πλισσεδωτή με πιέττες κορυφές και πλαγιαστές και μια στενή ζώνη συμπληρώνει το φόρεμα. Όλα αυτά τα άνάλαφρα φορέματα θα τα ίδούμε σε ποικιλία άνοικτών χρωμάτων και μεταξύ των σταμπάτων πολύ της μόδας είναι τα «μούα».

Η ΙΣΙΑ ΓΡΑΜΜΗ

Κοντά στις έβαζε γραμμές, που τόσο ταιριάζουν στα άνάλαφρα φορέματα, θα έρχομε και την ίσια γραμμή σε πιο άπλη φορέματα καμωμένα από μονόχρωμες ή σταμπάτες κοτόνατ.

Έτσι ένα πρωινό φόρεμα μονόκόμματο θα σχηματίζει μια φαρδιά κορυφή πιέττα μπροστά και άλλη μια πίσω, από το κορσάκι ως κόψη.

Η πιέττα αυτή όμως θα είναι πιασμένη μ' ένα έξωτερικό γαζί, ως άρκετά χαμηλά στη φούστα.

Έτσι η γραμμή του θα είναι ίσια από πάνω ως κάτω και μια δετή ζώνη, τοποθετη-

Δυο χαρτωμένα μαντέλα με συνδυασμούς άπτερου και μπλε.

A B

Δύο ωραιότερες τουαλέτες από μουσαλίνα με μεγάλα ντεκολτέ στην πλάτη. Β) 'Αριστέρα': Ντέ - πίες με φούστα όλα κομ. Φοιητρες. Δ Ε Ξ Ι Α. Εύθροισμα φόρεμα χωρίς μανίκια.

μην χαμηλότερα από τη μέση θα εδράζεται απλώς στο σώμα χωρίς να σφίγγει. Το άνοιγμα του λαιμού είναι μικρό, στρογγυλό και μανίκια δεν υπάρχουν.

ΜΟΝΟΧΡΩΜΑ ΝΤΕ - ΠΙΕΣ

Τα λινά ύφασματα που θα τα δούμε έφετος όλο το καλοκαίρι, σε διάφορες αποχρώσεις, είναι ένδειξη για τα καλοκαιρινά ντέ - πίες.

Έχουν ως ιδιαίτερο χαρακτηριστικό να διατηρούν την ομοιοχρωμία σε ολόκληρο το σύνολο.

Τα ντέ - πίες αυτά σχηματίζονται από ένα ολόκληρο φόρεμα, χωρίς μανίκια και από τη βέστα που είναι συνήθως ριχτή.

Σ' αυτά τα σύνολα μας δίνεται η ευκαιρία να διαλέξουμε τη γραμμή, που είναι περισσότερο του γούστου μας. Δηλαδή θα έχουμε την εκλογή μεταξύ της ίσιας γραμμής και της εδαζέ, γιατί τόσο η μία όσο και η άλλη έχει τη χάρη της και ταριάζει στο είδος αυτό του ντυσίματος.

Ένα σχετικό φόρεμα, σαν αυτό, που περιγράψαμε παρα πάνω με τη φορδεϊά γαζωτή κουφάριετα εμπρός και πίσω μπορεί να αποτελέσει ένα ωραίο ντέ - πίες. Για να το πετύχουμε αυτό το συμπληρώνουμε με μία βέστα. Αν πάλι σας έλκει περισσότερο η εδαζέ γραμμή τότε μη διστάσετε να κάνετε το φόρεμα με πιέττες στη φούστα. Οι πιέττες είτε κουφάριετα είναι είτε πλαγιαστές μπορούν ν' αρχίσουν ακριβώς από τη μέση του φορέματος. Και εφαρμόζετε τη μακρόταλη κόμη στο κορσάκι.

Τότε οι πιέττες σας θα ενώνονται με το κορσάκι στη γραμμή των γοφών. Στην περίπτωση αυτή προσέξτε ώστε η ριχτή βέστα, που συμπληρώνει το σύνολο της εμφάνισης να είναι κατά τι μακρότερη από το σημείο που το κορσάκι ενώνεται με τη φούστα.

Οι βέστες στα απλά αυτά καλοκαιρινά ντέ - πίες παρουσιάζουν μία πολύ απλή κόμη. Ακολουθεί στο κλείσιμο του λαιμού την ίδια ακριβώς γραμμή με το ντεκολτέ του φορέματος.

Αποφύγετε το γιακά και επιδιώξτε το εύθροισμα κούμπωμα με ένα μόνο κουμπί στο λαιμό ή με δύο, ένα στο λαιμό και το άλλο στη μέση. Το φόρεμα καθώς είπαμε δε θα έχει μανίκια και τα μανίκια της βέστας θα ακολουθούν το τρουά - κόρ μακρός.

ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΙ ΣΕ ΔΥΟ ΧΡΩΜΑΤΑ

Η μόδα του μονόχρωμου ύφασματος στα σύνολα επιδιώχεται βέβαια και εξαίρετες, γιατί έχουν κι' αυτές τη θέση τους στη μόδα.

Έτσι θα δούμε έφετος το καλοκαίρι πολλούς συνδυασμούς σε μπλε και άσπρο, όπου το μπλε χρώμα θα εμφανίζεται σε διάφορες αποχρώσεις φθάνοντας ως το μπλε μαρέν.

Οι συνδυασμοί αυτοί έχουν ιδιαίτερως τη θέση τους στα ντέ - πίες, τότε συνδυάζοντας τη φούστα και τη βέστα και πότε γαρνιρώντας μόνο τη βέστα με το μπλε της φούστας.

Ας δούμε δύο σχετικά μοντέλα, εξαιρετικά κομψά που θα σας βοηθήσουν να έχετε και άλλες εμπνεύσεις και άλλους συνδυασμούς.

Το ένα ντέ - πίες συνδυάζει την μπλε μαρέν φούστα με τη λευκή βέστα. Η γραμμή της φούστας ακολουθεί την εδαζέ κόψη με πιέττες στενότερες επάνω και φαρδύτερες κάτω. Η λευκή βέστα έχει κιμονό κόμη και πέφτει άνετα έχοντας πιο πολύ φάρδος στην πλάτη. Το κούμπωμα της γίνεται με δύο κουμπιά. Επί πλέον στο λαιμό έχουμε ένα ντραπαριστό γιακά από το μπλε μαρέν ύφασμα της φούστας.

Το δεύτερο μοντέλο εφαρμόζει την άσχη της ομοιομορφίας, δηλαδή φούστα και βέστα μπλε με μόνο γαρνιρίσμα της βέστας με λίγο λευκό.

Η βέστα εδώ παίρνει τον τύπο καζάκας, γιατί έχει ένα μεγάλο ντεκολτέ άνοιγμα και φοριέται από το κεφάλι.

Το ντεκολτέ άνοιγμα στολίζεται μ' ένα λευκό γιακά σμάκιν και επί πλέον κλείνει εσωτερικώς το άνοιγμα μ' ένα λευκό πλαστρούν.

Η βέστα - καζάκα έχει κι' αυτή κιμονό κόψη με τα μανίκια φαρδιά ως κάτω από τους αγκώνες.

Η φούστα ακολουθεί την εδαζέ γραμμή με πιέττες όπως αναφέραμε και στο προηγούμενο μοντέλο.

ΡΩΜΑΝΤΙΚΕΣ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Η μόδα έφερε έφετος μία ιδιαίτερη θέση στη μπλούζα. Είναι μπορούμε να πούμε η βεντέτα του καλοκαιριού. Γι' αυτό και την βλέπουμε σε τόσο αφάνταστη ποικιλία. Δεν είναι ένας ό τύπος της φετινής μπλούζας. Άλλη φοριέται μέσα από τη φούστα, άλλη έξω απ' αυτήν κι' άλλη είναι κομψή στον

1) Φορεματάκι σταυπάτο με μονόχρωμο γαρνιρίσμα. 2) Φόρεμα σε κόψι πρενός. 3) Ά - γοριστικό πουκάμισο καντρίνι, παντελόνι μονόχρωμο. 4) Ντέ - πίες, φούστα κίος και κοντή βέστα, φαίνεται σαν μονόχρωμο. 5) Κοριτσιάτικο σπορτίφ. 6) Μονόχρωμο με πιέττες στο κορσάκι και στη φούστα.

τύπο σεμιζιέ. Άλλη πάλι στον τύπο ρωσικής καζάκας, άλλη είναι κεντημένη κι' άλλη είναι τόσο λουσατή ώστε φοριέται ακόμη και βράδυ.

Είναι μπλούζες με μανίκια κι' άλλες χωρίς μανίκια, εφαρμοστές, άνετες, μπλουζάν, ριχτές κ.ο.κ. Ανάμεσα στην ποικιλία αυτών των σχεδίων μεγάλο ρόλο παίζουν και τα ύφασματα.

Το ύφασμα παίζει κι' αυτό σπουδαίο ρόλο, γιατί απ' αυτό κυρίως θα εξαρτηθεί και η χρήση της μπλούζας. Είναι ανάγκη να πούμε ότι άλλο ύφασμα θα χρησιμοποιηθεί για πρωινή μπλούζα, άλλο γι' απογευματινή, άλλο για πιο λουσατή.

Μη ξεχνάμε και τη λεπτή βατίστα, που θα χρησιμοποιηθεί πολύ κι' αυτή για μπλούζες. Και μόνο η λέξη «βατίστα» μας θυμίζει παλιές εποχές. Οι βατιστένιες μπλούζες γίνονται μάλλον εφαρμοστές και γαρνιρονται πολλές φορές και με βολάν από δαντέλλα. Έτσι ξαναθυμίζατε ρωμαντικές εποχές.

Μία τέτοια μπλούζα μπορεί ν' αποτελέσει ένα ωραίο σύνολο με ένα ανάλογο ταγιέρο. Για να είναι πιο αρμονικό το σύνολο επιδιώξτε να κάνετε έλαφρώς κορσελέ τη φούστα του ταγιέρο σας και στη ζακέττα κάνετε αρκετά εδαζέ το άνοιγμα του λαιμού, ώστε να φαίνονται αρκετά τα βολάν της μπλούζας.

Επίσης τα μανίκια να μην είναι πολύ μακρά για να φαίνονται από κάτω και τα βολάν των μανικιών της μπλούζας.

Το κάτω μέρος της ζακέττας θα έχει ακόμη μακρό, δηλαδή θα είναι λίγο κοντήτερο εμπρός, στα πλάγια λίγο μακρότερο, και ακόμη πιο πολύ πίσω. Το σύνολο αυτό μολοντί πολύ μοντέρνο, αφού το λανσάρουν οι μεγαλύτεροι Παρισίνοι Όικοι, θα κάνει όσους σας βλέπουν να νοσταλγούν την εποχή του ωραίου ρωμαντισμού.

ΤΑ ΚΟΛΛΙΕ

Τα κολλίε δεν λείπουν πια από κανένα γυναικείο λαιμό και φοριούνται όλες τις ώρες της ημέρας. Φοριούνται ακόμη και με τα πιο απλά φορέματα, ακόμη και με τις πρώινες μπλούζες.

Είναι ανάγκη όμως να πούμε ότι τα πρώινα κολλίε παρουσιάζονται σε μία μόνο σειρά. Οι περισσότερες σειρές είναι μάλλον για βράδυ.

Δεν είναι δε μόνο μονόχρωμα τα κολλίε της μόδας. Θα τα δούμε πολύχρωμα σε ωραία - τους συνδυασμούς, που φιγουράρουν πολύ με τα βραδινά φώτα.

Είναι όμως επίσης πολύ της μόδας οι πέρες και μάλιστα αυτές, που λέγονται «Μαγιόρκας», γιατί είναι μία θαυμάσια απομίμηση τους.

ΤΑ ΚΑΡΡΕΔΑΤΑ

Τα καρρεδάτα ύφασματα χρησιμοποιούνται πολύ για σπορτίφ παιδικά φορέματα. Ένα τέτοιο κοριτσιάτικο φόρεμα θα σχηματίσει κιμονό μπουστάκι χωρίς μανίκια, με ριχτούς μόνο τους ώμους, σε τρόπο που να σχηματίζουν ένα είδος μανικάκι. Στη μέση σχηματίζονται σούρες και η φούστα συνεχίζεται πλισσέδωτη.

ΣΤΑΜΠΑΤΑ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Με τις λεπτές σταυπάτες κοτονάντ θα έχετε την ευκαιρία να προσφέρετε στα παιδιά σας όμορφα φορεματάκια, που θα τα κάνουν εύθυμισμένα σε όλη τη διάρκεια του καλοκαιριού.

Ανάλογα με την ηλικία τους θα διαλέξετε τη μία ή την άλλη κόμη, που θα είναι ή πιο ταυριστή με το ανάστημά τους.

Για τις μικρούλες να προτιμήσετε τα φορεματάκια που αποτελούνται από ένα ίσιο μπουστάκι με κόψι κιμονό. Τα μανίκια είναι σχεδόν άπληκτα, ή δε φούστα ενώνεται με το μπουστάκι σουρωτή και φαρδειά.

Το φόρεμα γαρνιρείται μ' ένα ρελάκι μονόχρωμο.

Για μεγαλύτερο κοριτσάκι μπορείτε να έ-

φορεμάτε την τόσο κομψή κόμη πρενός. Το φόρεμα της μικρής είναι φυσικά μονόχρωμο - το μ' ένα φύλλο μπροστά κι' ένα πίσω. Στη μέση στενεύουν και φαρδύνουν ύστερα προς τα κάτω.

Την ίδια γραμμή ακολουθούν και τα πλαινά φύλλα. Έτσι το φόρεμα γίνεται μεστό χωρίς ζώνη και σχηματίζει φαρδύ κίος προς τα κάτω.

Κι' εδώ μπορούμε να γαρνίσουμε το σταυπάτο φόρεμα με μονόχρωμο.

ΤΑ ΜΟΝΟΧΡΩΜΑ

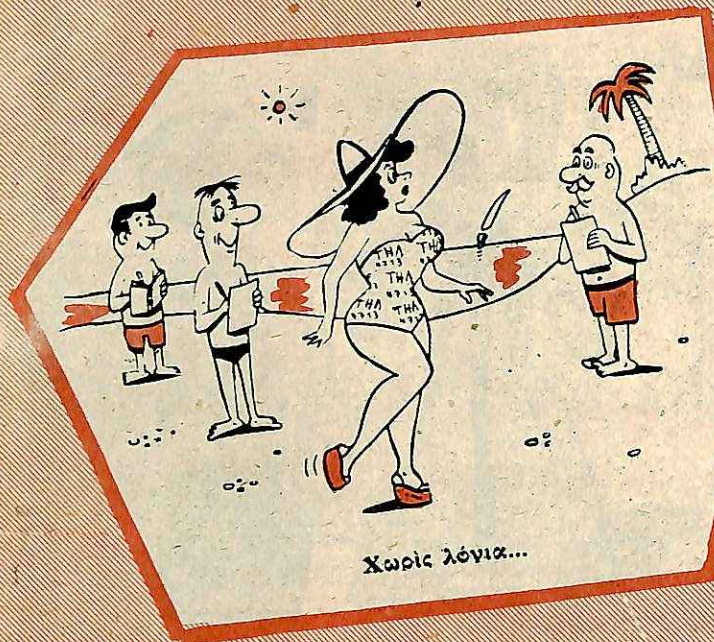
Κοντά στα φανταζι ύφασματα θα δούμε και πολλά μονόχρωμα στους τόνους της μόδας: Λινά, ποπλίνες, βατίστες, ακόμη και τσελσέδλ θα χρησιμοποιηθούν. Το καθένα έχει τη χάρη του.

Οι πιέττες είναι το κατ' έσοχον είδος που χρησιμοποιείται στα παιδικά φορέματα. Εν γένει και μάλιστα σε μερικά σχέδια οι πιέττες αρχίζουν από τα μπουστάκια και συνεχίζονται στις φούστες.

ΤΑ ΝΤΕ - ΠΙΕΣ

Κι' άλλο κομψό κοστούμι για παιδιά. Τα χρωματιστά λινά είναι τα κατάλληλα ύφασματα για το πρακτικό αυτό ντύσιμο.

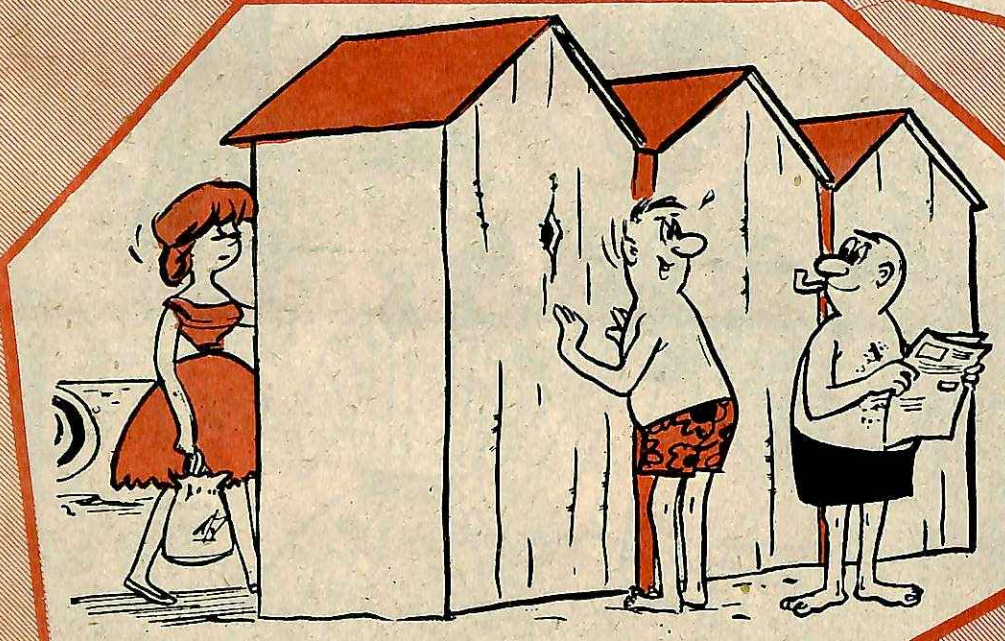
Η φούστα μπορεί να σχηματίσει πιέττες ή να είναι σε κόψι κλός. Η βέστα, που την συνοδεύει, θα είναι κοντή και δύο πλαινές ντεκουπ συντελούν στο να υπογραμμίζεται έλαφρά η μέση. Το κούμπωμα είναι εύθροισμα ως το λαιμό και η ζώνη τοποθετημένη χαμηλά, είναι γαζωτή.

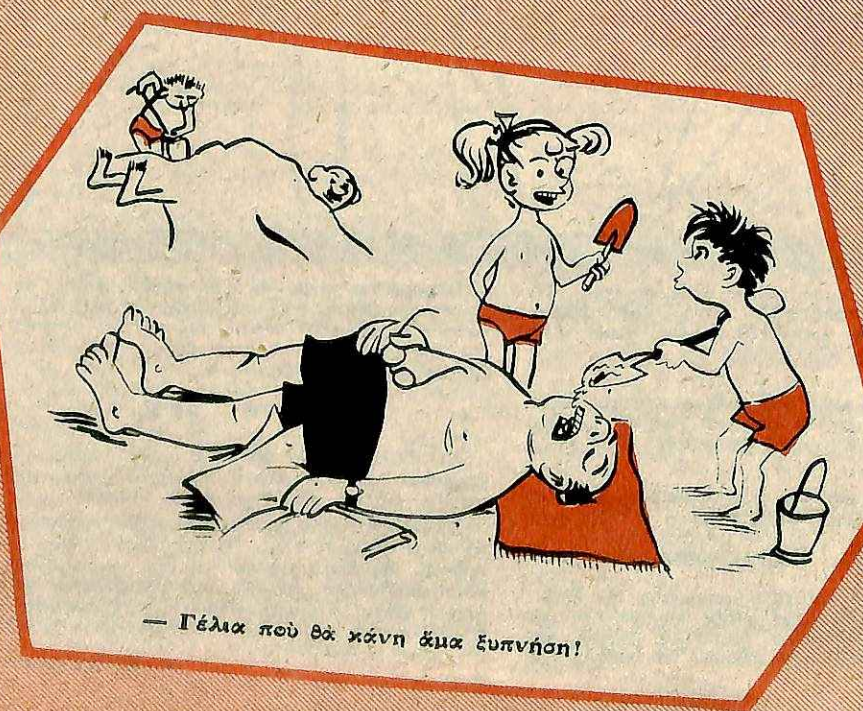
ΧΩΡΙΣ ΛΟΝΙΑ...

ΕΙΜΑΤΕ ΤΥΧΕΡΟΙ, ΧΩΡΙΣ ΣΥΝΑΔΕΛΦΕΙ! ΠΕΣΑΜΕ ΣΤ' ΑΓΧΥΛΙΑ ΕΝΟΣ ΑΓΝΩΣΤΟΥ ΜΕΧΡΙ ΤΩΡΑ ΑΜΦΙΒΙΟΥ'

ΕΤΕΙΜΑΣΤΕ, ΧΑΡΑΛΑΜΠΕ, Ν' ΑΠΟΛΑΥΣΤΕ ΔΩΡΕΑΝ ΣΤΡΕΪΤ - ΤΗΣ...

ΓΕΛΙΑ ΠΟΥ ΘΑ ΚΑΝΕΙ ΑΜΑ ΞΥΠΝΗΣΗ!

ΣΥΓΓΥΝΩΜΗ, ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ!

Συνηνές τής Τζαζ

Τό μυθτικό ΤΟΥ ΤΑΤΙ-ΚΕΡΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ
Ο Μπράντλεϋ απαιτεί απ' τὸ Χάρμας νὰ τὸν ἐπιστρέψῃ τὰ δαχτυλίδια τοῦ, ἀπειλώνοντας τὸν πῶς θὰ τὸν καταγγεῖλῃ γιὰ κλοπὴ, καὶ τοῦ ὀρίζει προθεσμία ὡς τ' ὄψομα. Ὑστερὰ ὁ Χάρμας πηγαίνει στὸ διαμέρισμα τῆς Μαϊντς Κέννιτ καὶ δινεῖται στὴ Νέττα ὅσα τοῦ συνέβησαν στὸ μεταξὺ. Συμφωνεῖ δὲ μαζί της πῶς ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ γλυτώσουν κ' ἡ διὰ, εἶναι νὰ φύγουν κρυφὰ μὲ ἀεροπλάνο νὰ τὴν Ἀμερικὴ. Τηλεφωνεῖ λοιπὸν στὸ φίλο του πιλότο Χάρρυ Μπίξ καὶ τοῦ δίνει ἕνα ραντεβού γιὰ νὰ συνεννοηθοῦν. Ἐπίσης συναντᾷ τὸ δημοσιογράφου Οὐλμαν καὶ καταπολεῖται γιὰ τὰ στοιχεῖα πού ἔχει συγκεντρώσει αὐτός. Ὅταν γυρίζει στὸ ξενοδοχεῖο του, τὸν ἐπισκέπτεται ὁ Κόλ, γιὰ νὰ πάρῃ τὰ λεφτὰ πού απαιτεῖ. Ὁ Χάρμας προσποεῖται πῶς διατάζει καὶ τὸν βάζει νὰ πῇ καθαρά, πῶς τὸν ἐκβιάζει. Ἐπειτα ἀπ' αὐτὸ, ἐμφανίζονται τοεῖς ἀστυνομικοὶ, πού παρακολουθοῦσαν τὴ συζήτησι κρυμμένοι στὸ λουτρό, καὶ συλλαμβάνουν τὸν Κόλ. Ὁ Χάρμας ζαναγυρίζει στὴ Νέττα καὶ τὴν πηγαίνει σ' ἕνα μπόρ γιὰ νὰ ντυθῇ τὸ Μπίξ. Ἐκεῖ, συμφωνοῦν μαζί του πῶς θὰ τοὺς φυγαδέψῃ μετ' ὁ ἀεροπλάνο του. Ὑστερὰ γυρίζουν στὸ διαμέρισμα τῆς Κέννιτ, γιὰ νὰ πάρῃ τὰ πράγματά της ἡ Νέττα. Ἀφοῦ ἡ νέα γυναίκα ἐτοιμάζεται νὰ τὸ ταξιδί, ὁ Χάρμας τὴν ἀγκαλιάζει μὲ κάποια πρόφασι κ' ἄνιίει ἐκεῖ καὶ τὸ ἔχει κρυμμένο κατὰ ἀπ' τὸ φρεμὰ της. Μόλις ἀνοίγουν δὲ τὴν πόρτα γιὰ νὰ φύγουν, ἀντικρίζουν τὸν Κόρρινταν. Ἐκεῖ ἐνῆλμα συλλήψεως τοῦ Χάρμας γιὰ τὴν κλοπὴ τῶν δαχτυλιδίων τοῦ Μπράντλεϋ. Ἀλλ' ἐκεῖνος ποὺ δείχνει τὴν γυναίκα πού συνοδεύει.

Προσπάθησε νὰ μὲ κρατῇ μὲ τὰ μυτερά νύχια της. Μὰ τὴν ἔπιασα ἀπ' τὰ χέρια, τῆς τᾶστροψα πίσω ἀπ' τὴν πλάτη καὶ τὴν κράτησα κολλημένη πάνω μου.
— Φρόνιμα, κοῦκλα μου! τῆς εἶπα, φροντίζοντας ν' ἀποφεύγῃ τὴς κλωτσιές της Δεῖς στὸν ἐπιθεωρητή σου τὴ φοράς κάτω ἀπ' τὰ ρούχα σου!
Ἐπίασα τὸ πούλντερ της καὶ τῆς τὸ βόγαλα. Ὑστερὰ τράβηξα τὸ ἐκλαῖρ τοῦ παντελονίου της, πρὸς τὴς δύο διευθύνσεις.
— Σταματήστε! Τί κάνετε ἐκεῖ; μούγκρισε ὁ Κόρρινταν, προχωρώντας πρὸς τὸ μέρος μας.
— Δὲ σὰς ὑποχρεῖται μιὰ ἐκπληξί; Τώρα θὰ τὴ δῆτε!
Τράβηξα τὴ Νέττα ὡς τὴ σαίγ-λόνγκ καὶ τὴν ἐξάλλα μπουρμύτα. Δὲν ἦταν εὐκόλο νὰ τὴ συγκρατήσω σ' αὐτὴ τὴ θέσι, ἀλλὰ τὸ κατάρθωσα, πατώντας μὲ τὸ νόνατό μου τὴ ραχοκοκκαλιά της.
Ὁ Κόρρινταν μ' ἔπιασε ἀπ' τὸ μπράτσο, ἀλλὰ τὸν ἐσπρώξα μακριά.
— Κυττάχτε αὐτὴ τὴ ζώνη... τοῦ εἶπα.
Καὶ τοῦδεῖσα μιὰ ζώνη μὲ μικρὲς θήκες, πού φοροῦσε ἡ Νέττα κατάσκα, γύρω ἀπ' τὴ μέση της.
Ἐκεῖνος μωρμουρῶσε καὶ ἀνάμεσα στὰ δόντια του κ' ἔμεινε ἀκίνητος, λίγο παρὰ μέρα.
Ἐλυσά τὴ ζώνη, τὴν τράβηξα καὶ παραμέρισα κ' ἐγώ.
Ἡ Νέττα ἔμεινε ἐσπλημένη στὴ σαίγ-λόνγκ, μὲ τὴς γροθιές σφιγμένες, λαχανιασμένη.
Τίναξα ἀνάποδα τὴ ζώνη, γιὰ νὰ πέσῃ τὸ περιεχόμενό της στὸ

μένα κ' ὕστερα τὴ Νέττα.
— Μὰ πῶς μάθατε, ὅτι τὰχε πάνω της, δλ' αὐτά, ρώτησε.
— Θὰ σοσίσσετε, ὅταν σὰς πῶ ὅσα ὅσα ἔμαθα! Αὐτὴ κ' ὁ Τζακ Μπράντλεϋ διοργανώσανε τὴν κλοπὴ τῶν κοσμημάτων τοῦ Ἀλλεμπυ. Θὰ σὰς δώσω τὰ στοιχεῖα καὶ τὴς ἀποδείξεις πού θὰ σὰς χρειαστοῦν.
Ὁ Κόρρινταν γονάτισε, μάζεψε ἀπὸ γῆμα τὰ κοσμήματα, τὰ ἔλαβε πάλι μέσα στὴ ζώνη καὶ τὴν ὤρσε στὸ τραπέζι.
— Μὰ πῶς τ' ἀνακαλύψατε; ἀπέρριψε πάλι.
— Γιατὶ δὲν πίστεψα ποτὲ στὴν αὐτοκτονία τῆς Νέττας, τοῦ ἐξήγησα, ἐνῶ ἀνάπα ἕνα τοιγάρω καὶ καθόμουνά πάνω στὸ τραπέζι. Ἡ ἔρευνα πού ἔκαναν στὸ διαμέρισμά της, μ' εἶπε πῶς δὲν εἶχε αὐτοκτονήσει. Γιατὶ εἶχαν ἐξαφανιστῇ τὰ περισσότερα φορεμὰτά της κ' οἱ μεταξωτὲς κάλτσες της...
Ἡ ἔρευνα καλὰ τὸ χαρακτῆρα τῆς Νέττας. Δὲν ἦταν ὁ τύπος τῆς γυναίκας, πού αὐτοκτονεῖ. Καὶ λάτρευε τὸ ρουχισμό της! Μετὰ τὴν ἐξαφάνισι, λοιπὸν, τοῦ πτώματος, ἔβγαλα τὸ φυσικὸ συμπέρασμα πῶς ἦταν ἄλλη ἡ γυναίκα πού πῆδανε στὸ διαμέρισμά της, κ' ὅτι ἡ Νέττα, τρουαγμένη, τῶσκαρε, παίρνοντας μαζί της ὅτι μπορούσε ἀπ' τὴν κερναταρόμια της.
Ὁ Κόρρινταν ἀκούμπησε τὴν πλάτη του στὸν τοίχο, παρακολουθώντας με μὲ τὰ μάτια.
— Μοῦ τὰ εἶπατε κ' ἄλλοτε, δλ' αὐτά, πρέφερε. Ἀλλὰ, τὰ εἶχα βρῇ καὶ μόνος μου.
— Ναί, ἀλλὰ ὑπῆρχαν ἀκόμα ἕνα σωρὸ πράγματα, πού δὲ μοῦ φαίνονταν φυσικά! Πρῶτα-πρῶτα, δὲν ἤξερα ποῖα ἦταν ἡ νεκρή... Κ' ὕστερα, γιατί ἡ Νέττα, ἐνῶ εἶχε ὅλο τὸν καιρὸ νὰ μαζέψῃ καὶ νὰ πάρῃ ὅλα τὰ ρούχα της, εἶχε παρῇ στὸ διαμέρισμά της 16 πεντολίωσι κ' ἐκεῖνες τὴς μετοχές, πού ἄξιζαν 5 χιλιάδες λίρες.
Ἀὐτὸ τὸ πρόβλημα μ' ἀπάσχο-λῃσε ἀρκετὰ, ὥσπου ἔμαθα ἀπ' τὴ Μαϊντς Κέννιτ, πῶς, ἐκεῖνη τὴ νύχτα, εἶχαν ἔρθεῖ μιὰ γυναίκα κ' ἕνας ἄντρας στὸ διαμέρισμα, μαζί μὲ τὴ Νέττα. Ἡ γυναίκα ἦταν ἀσφαλῶς ἡ ἀγνοστὴ νεκρή. Κ' ὁ ἄντρας τὴν εἶχε σκοτώσει, μόνος του ἡ μαζί μὲ τὴ Νέττα.
Κατάλαβα τότε πῶς ὁ λόγος, γιὰ τὸν ὁποῖο ἡ Νέττα εἶχε ἀφίσει τὰ λεφτὰ καὶ τὰ χρεώγραφα στὸ διαμέρισμά της, ἦταν ἡ δυσπιστία της πρὸς τὸ συνένοχό της. Δὲν εἶχε βρῇ δηλαδὴ τὴν εὐκαιρία νὰ τὰ πάρῃ ἀπ' τὴν κρυμμένα τους χωρὶς νὰ τὴ δῇ ὁ ἄντρας. Ἀνογὰς κᾶσθηκε, λοιπὸν, νὰ τ' ἀφίστη ἐκεῖ πού βρίσκονταν, ἐλπίζοντας νὰ μπορῇ νὰ ξαναπαρῇ ἀργότερα νὰ τὰ πάρῃ. Δὲ μπορούσε νὰ προβλέψῃ πῶς θὰ τὰ βρῇ ἐγὼ στὸ μεταξὺ!
Ἐρρίξα μιὰ ματιὰ στὴ Νέττα. Ἐκεῖνη δὲ μὲ κυττάζε καθόλου. Ἐμμεν ἀκίνητη, μὲ τὸ κεφάλι ἀνάμεσα στὰ χέρια της.
— Συνεχίστε, εἶπε λακωνικὰ ὁ Κόρρινταν.
— Ποῖος ἦταν, λοιπὸν, αὐτὸς ὁ μυητοπώδης ἄνθρωπος; Καὶ γιατί δὲν ἤθελε ἡ Νέττα νὰ τοῦ φανερώσῃ πού ἔκρυβε τὰ λεφτὰ της; Ρώτησα τὴν ἴδια καὶ μὲ βεβαίως πῶς ἐπρόκειτο γιὰ τὸν Πίτερ φρέντς, τὸν τρυφερό φίλο τῆς ἀδελφῆς της, τῆς Ἄννας... Στὴν πραγματικότητα, πρέπει νάταν δι-

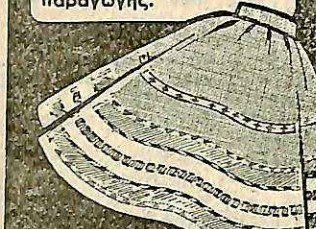
Μικρὴ ἱστορία

Τὸ μεγάλο ἐνδιαφέρον
Ο νιόπαντρος κύριος Ἀφελίδης ἐπιστρέφει τὸ θράδυ στὸ σπίτι του. Στὸ κατώφλι τὸν περιμένει ἡ χαριτωμένη καὶ κατὰ πολλὰ χρόνια νεώτερη συζυγὸς του.
— Εἶναι μέσα ἕνας κύριος, πού θέλει νὰ σοῦ μιλήσῃ, χρυσέ μου... τοῦ λέει.
— Καλὰ, θὰ τὸν δῶ... Ἀλλὰ ποῖος εἶναι; ρωτᾷε θαρῶς. ὁ Ἀφελίδης.
— Ἀκουσε, ἀγάπη μου... ἀποκρίνεται ἡ συμβία του. Δὲν λέω ὅτι εἶναι σοβαρό... Μὰ τὸν τελευταῖο καιρὸ, δηλαδὴ μόλις γυρίσαμε ἀπ' τὸ ταξιδί τοῦ μελῆτος, θίχεις πολὺ... Ἐτοῖ ἀποφάσισα νὰ καλέσω αὐτὸν τὸν κύριο...
— Καλὴ μου γυναίκοῦλα, φωνάζει ἐκεῖνος ὑπερήφανος γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς συζύγου του. μὴν εἰσὶ ὑπερβολικὴ... Δὲν εἶναι παρὰ ἕνα μικρὸ κρουαζιέρισμα... Τέλος, πάντων, μιὰ καὶ τὸν κάλεσε, ὅς πᾶω νὰ δῶ αὐτὸν τὸν γιατρό!
Ἐκεῖνη ἀπομακρύνεται, δείχνοντας πῶς δὲν ἀκούσε τὰ τελευταῖα λόγια του καὶ πηγαίνει πρὸς τὴ σάλλα.
— Μάλιστα ποῦς ὁ συζυγὸς μου... Περιμένετε μιὰ στιγμὴ καὶ θοῶθ... λέει στὸν κύριο πού περιμένε ἐκεῖ.
Ὁ Ἀφελίδης κρεμδεῖ τὸ καπέλο του στὴν κρεμάστρα καὶ χαμονελῶντας κατευθύνεται πρὸς τὴ σάλλα, λένοντας στὸν ὑποτιθέμενο γιατρό:
— Θέλετε, νιότης μου, νὰ μ' ἐξετάσετε μὲ τὰ ρούχα πού φορῶ ἢ νὰ νδυθῶ;
Κ' ὁ ἀννώστης κύριος, πού κάλεσε ἡ οἰκοδέσποινα, ἀπαντᾷ, εὐγενέστατα:
— Δὲν κοεῖζεται, κύριε μου... Ὁ γιατρός θὰ ἔρθῃ μετὰ ἀπὸ ἕνα νῆα μὲ μικρὸ ἐξέτασι...
Μὰ τότε ἐπεὶ ποῖος εἶπε: ἀπορροεῖ ὁ Ἀφελίδης.
— Ἐπιστρέψτε μου νὰ σὰς συστηθῶ... Καλομελέτης, πρά, κτωρ ἀσφαλεῖν ζωὴς!...

πες της φιλίας, έφ' όσον δεν είχε αδελφή! Αλλά θα ξαναγυρίσουμε σε λίγο σ' αυτό τον Πήτερ Φρέντς.

«Έδώ και έννια μήνες, η Νέττα παντρεύτηκε το Τζακ Μπράντλεϋ. Για κάποιο λόγο, που τον ξέρανε αυτοί μονάχα, κράτησαν μυστικό το γάμο τους. Δε ζούσαν μαζί, παρά μόνο τα Σαββατοκύριακα, που περνούσαν σ' ένα σπιτάκι του Λέιτχαμ, που το είχε αγοράσει ο Μπράντλεϋ για καταφύγιο τους. Όταν βρισκόταν στο Λέιτχαμ, η

Πάντοτε πρώτοι στον τομέα των υφαντών
αυλικής τέχνης ιδίας παραγωγής.

ΜΥΚΟΝΙΑΤΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

ΦΟΥΣΤΕΣ
ΜΑΛΛΙΝΕΣ • ΒΑΜΒΑΚΕΡΕΣ
ΦΟΡΕΜΑΤΑ
ΒΑΜΒΑΚΕΡΑ
ΜΠΑΟΥΖΕΣ
ΟΛΟΜΕΤΑΞΕΣ
ΕΞΑΡΠΕΣ • ΜΑΝΔΑΛΙΑ
ΤΑΓΑΡΙΑ • ΥΠΟΚΑΜΙΣΙΑ

ΠΩΛΗΣΙΣ: ΧΩΝΔΡΙΚΗ ΛΙΑΝΙΚΗ

Β. ΠΑΠΟΥΤΣΑΣ & ΣΙΑ
ΣΤΑΔΙΟΥ 55* - ΑΘΗΝΑ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
Πατησίων καί Στουρνάρα 28 (παρά τήν
Ομόνοϊαν) 9—2 και 5—7½ μ.μ. Τηλ
λέφων 523.708.

ΓΗΛ. 612-010

100% ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ

ΑΠΟΛΛΑΓΗΤΕ από τις περιττές τρίχες προσώπου, σώματος **ΤΑΧΥΤΑΤΑ** **ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ** ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΔΑΛΥΝΑ ΥΠΕΡΟΥΝΑ Είμαστε δοναγόνιστοι! Η σύστασή μας βασίζεται σε ΗΡΑΚΛΕΙΟΥΣ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΙΚΕΣ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΤΙΚΕΣ ΟΥΣΙΕΣ - ΑΝΕΚΔΕΣ ΠΟΡΟΥΣ - ΠΑΛΛΑΡΟΝΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΟΙΝ ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΙΜΕ ΡΕΛΑΝΤΑ

ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ—
ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

*Αχαρνών 98 — Άνωφίλιας 1
Δέχεται καθ' έγκληση 10—12 και 5—9
ώρ και επί συντηλέφου.
Τηλέφων 810.760.

Νέττα Επαίρνε τ' όνομα "Άννα Σκότ.

«Μου διηγήθηκε πώς ο Φρέντς σκότωσε την αδελφή της, επειδή ήξερε, ότι ήταν ο φονιάς του Τζωρτζ Τζάκομπι. Έφ' όσον όμως δεν είχε αδελφή, μούλεγε ψέμματα. Ποία ήταν, λοιπόν, η νεκρή, που βρέθηκε πρώτα στο διαμέρισμα της Νέττας κι ύστερα στο σπιτάκι του Λέιτχαμ; Γιατί πρέπει να σας εξηγήσω, Κόρρινταν, πώς η μία κι' η άλλη ήταν το ίδιο πρόσωπο!

«Ο Κόρρινταν δάγκασε τὰ χείλη του και παρατήρησε: —Μά η μία απ' αυτές ήταν κοκκινόμαλα κι' η άλλη ξανθεία. Πώς το εξηγείτε;...

—Μου τὸ εξήγησε ἡ Νέττα. Μου εἶπε πὼς ὁ Φρέντς εἶχε βάλει τὰ μαλλιά τῆς νεκρῆς, κι' ὕστερα τὰ εἶχε ξεβάψει, ὥστε νὰ ξεαναπαύουν τὸ φυσικὸ χρώμα τους, ἀφοῦ μετᾶφερε τὸ πτώμα τῆς στὸ σπιτάκι τοῦ Λέιτχαμ.

«Καὶ τώρα σὰς ρωτᾶω: Ἀφοῦ ἡ νεκρὴ δὲν ἦταν ἡ ἀντιπακτικὴ ἀδελφὴ τῆς Νέττας, ποία ἦταν, γιατί τὴ δολοφονήσανε καὶ γιατί ὁ δολοφόνος ἐνδιαφέρθηκε τόσο νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀναγνώρισί τῆς;

—Τὸ βρήκατε κι' αὐτὸ, μὲ ρώτησε ζωηρὰ ὁ Κόρρινταν.

—Πιστεύω! Κι' ὄχι μόνον ἐγώ. Τὸ εἶχε βρῆ κι' ὁ ἄμοιρος ὁ Λίτλτζονς. Γι' αὐτὸ τὸν σκότωσαν.

—Ποία ἦταν λοιπόν;

—Ἡ Σέλμα Τζάκομπι, ἡ γυναίκα τοῦ Τζωρτζ Τζάκομπι, ποὺ εἶχε δολοφονηθῇ ἀπ' τὸ Τζακ Μπράντλεϋ.

Ἡ Νέττα τινάχτηκε ξαφνικά καὶ μὲ κύτταξε, σαστισμένη: —Ψέμματα! οὐρλιάσε. Δὲν τὸν σκότωσε αὐτός, ἀλλ' ὁ Πήτερ Φρέντς.

—Ἐγώ μὲν ἀρνιέμαι.

—Ὅχι, καθόλου, ἀπάντησε ἡ συχα. Δὲν τόκανε ὁ Πήτερ Φρέντς... Ἀς ξαναγυρίσουμε πρὸς τὰ πτώα. Οὐμῶστε τὸν καιρὸ, ποὺ γυρίζαν στὴν πατρίδα τους ὁ Ἀμερικανὸν στρατιωτικὸ; Ὡς τότε, ὁ Μπράντλεϋ κέρδιζε τεράστια ποσά, πωλώντας λιγερὴ τῆς κακῆς ὥρας καὶ κλέβοντας ὅποιον καὶ ὅπως μποροῦσε. Ὅταν ὅμως ἄρχισαν νὰ φεύγουν οἱ Ἀμερικανοί, τὰ κέρδη του ἐλαττώθηκαν σημαντικά. Ἐπρεπε νὰ βρῇ κάποιον ἄλλο τρόπο γιὰ νὰ βγάλῃ λεφτά. Ἀποφάσισε, λοιπόν, νὰ ἐπιδοθῇ συστηματικὰ στὶς κλοπὲς κοσμημάτων.

«Υπῆρχε ἓνας ἀπ' τοὺς καλύτερους «εἰδικούς» σ' αὐτὴ τὴ δουλειά: ὁ Τζωρτζ Τζάκομπι. Ὁ Μπράντλεϋ συνεταιρίστηκε μαζί του καὶ σχεδίασαν τὴν κλοπὴ τῆς συλλογῆς τοῦ Ἄλλεμπυ. Τότε περίπου ἡ Νέττα εἶχε παντρευτῇ μὲ τὸ Τζων Μπράντλεϋ κι' ὁ Τζάκομπι μὲ τὴ Σέλμα.

«Τὸ σπῆτι τοῦ Ἄλλεμπυ βρισκόταν κοντὰ στὸ Λέιτχαμ. Ἀγόρασε λοιπόν ὁ Μπράντλεϋ ἓνα σπιτάκι σ' αὐτὴ τὴν περιοχή, ἀφ' ἑνὸς γιὰ νὰ προετοιμάσῃ ἐκεῖ τὴν κλοπὴ κι' ἀφ' ἑτέρου γιὰ νὰ στεγάσῃ τοὺς ἐρωτές του μὲ τὴ Νέττα.

«Ἡ κλοπὴ πέτυχε θαυμασίως. Ἐπρεπε ὅμως τώρα νὰ βροῦνε ἓνα τρόπο γιὰ νὰ διαθῶσουν τὰ κοσμήματα. Ἀλλ' ἦσαν λεπτὴ δουλειά, αὐτὴ, καὶ δὲν τόλμησαν νὰ τὴν ἀναλάβουν οὔτε ὁ Μπράντλεϋ, οὔτε ὁ Τζάκομπι. Ἀποφάσισαν,

λοιπὸν νὰ τὰ κρατήσουν, ὥσπου νὰ ξεασθῇ ἡ ὑπόθεσις.

«Ἐνῶ ὅμως περιμένανε, μάλισσά νὰ μεταξὺ τους στῇ μοίρασις! Ἐνα βράδυ, ὁ Μπράντλεϋ σκότωσε τὸ Τζάκομπι, στὴ Λέσχη του, κι' ὕστερα, κουβάλησε τὸ πτώμα του καὶ τ' ἔβαλε σ' ἓνα δρόμο τοῦ Σόχο.

—Αὐτὰ ὅλα εἶναι βγαλμένα ἀπ' τὴ φαντασία σας, ἢ μπορεῖτε νὰ παρουσιάσετε ἀποδείξεις; ῥώτησε ὁ Κόρρινταν.

—Ὅφειλά ν' ἀναγνωρίσω, ὅτι δὲν ἔχω ἀκόμα ἀποδείξεις. Ἔννοια σας ὅμως, οἱ ἐνοχοὶ θὰ ὁμολογήσουν σὲ λίγο!

«Ὁ Κόρρινταν ἔριξε μιά ματιὰ στὴ Νέττα.

—Ἐξακολουθεῖτε, εἶπε ὕστερα. —Ἀς ἀφίσουμε γιὰ λίγο κατὰ μέρος τὸ θάνατο τοῦ Τζάκομπι κι' ἄς μιλήσουμε γιὰ τὸ Λίτλτζονς, εἶπα ἀνάδοντας ἓνα τσιγάρο. Τὸ πρῶμα εἶναι σπουδαῖο, γιατί μου ἀποδείξει πὼς ἡ Νέττα δὲν ἦταν πιά ἐκεῖνη ποὺ εἶχα γνωρίσει ἄλλοτε καὶ πὼς μου ἦταν ἀδύνατο νὰ τὴν ἀφίσω νὰ φύγῃ, μ' αὐτὸ τὸ ἐγκλημα στὴ συνείδησί της.

«Ὁ Λίτλτζονς μου ἦταν πολὺ συμπαθητικὸς τύπος. Εἶχε κομῶγιο, θελήσει στὴ δουλειά του... κι' ἐπιπλέον ἐργαζότανε γιὰ λογαριασμὸ μου. Τοῦ εἶχα διηγήθῃ ὅσα ἔξερα γιὰ τὴν ὑπόθεσις, κι' αὐτὸς εἶχε ἀνακαλύψει κατὰ πὼς μου εἶχε ξεβρῆ ὡς τότε.

«Ἐἶχε καταλάβει δηλαδὴ πὼς εἶπαίε κάποιον ρόλο ἡ Σέλμα Τζάκομπι, σ' ὅλη τὴν ἱστορία, καὶ πὼς ἦταν αὐτὴ πιθανώτατα ἡ γυναίκα, ποὺ εἶχε βρεθῇ νεκρὴ πρῶτα στὸ διαμέρισμα τῆς Νέττας κι' ὕστερα στὸ σπῆτι τοῦ Λέιτχαμ. Δὲν τὴν εἶχε δῇ, τὴ Σέλμα. Ἐγὼ ὅμως εἶχα δῇ τὴ νεκρὴ. Θέλησε, λοιπόν, νὰ μου κἀνὴ μιά ἐκπληξί, ὁ καὶ μόνος. Ἀνακάλυψε τὸ σπῆτι τῆς Σέλμας καὶ πῆγε ἐκεῖ, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ βρῇ μιά φωτογραφία της.

«Ὁ σκοπὸς του ἦταν νὰ μὴν τὴν προσφῇ, γιὰ νὰ μὲ κἀνὴ νὰ σᾶστω ἀναγνωρίζοντας σ' αὐτὴν τὴ νεκρὴ. Καί, πραγματικὰ, φαίνεται πὼς βρῆκε τὴ φωτογραφία, γιατί κρατοῦσε ἀκόμα ἓνα κομμάτι τῆς ἀνάμεσά στὰ δάκτυλά του, ὅταν ἀνακάλυψε τὸ πτώμα του.

«Τὸν βρῆκε ὅμως ἐκεῖ ἡ Νέττα. Κατάλαβε ἀμέσως πὼς κινδύνευε ἀπ' τὴ ἀνακάλυψις του καὶ τὸν δολοφόνησε γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὸ τομάρη τῆς! Ἦταν κατὰ πὼς δὲ μπορούσα νὰ τῆς τὸ συγχωρῶσω. Γι' αὐτὸ, τῆς ἔστησα παγίδα, ἀφίνοντας τὴν νὰ πιστέψῃ πὼς θὰ τὴ βοηθοῦσα νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Ἀμερική. Γιατί ἤξερα καλὰ πὼς θὰ ἐπιχειροῦσε τότε νὰ πάρῃ μαζί της τὰ κοσμήματα τοῦ Ἄλλεμπυ.

—Δὲ μου ἐξηγήσατε ἄκόμα πὼς ξέρατε, ὅτι εἶχε αὐτὴ τὰ κοσμήματα, παρατήρησε ὁ Κόρρινταν, ζαρώνοντας τὰ φρύδια του. Λέτε, λοιπόν, πὼς ὁ Πήτερ Φρέντς σκότωσε τὴ Σέλμα Τζάκομπι;

Κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι μου.

—Ὅχι, δὲν εἶπα ποτὲ τέτοιο πρῶμα. Ἔτσι μοῦ εἶχε πῇ ἡ Νέττα. Μὰ ἦταν ψέμμα κι' αὐτό. Ὁ Πήτερ Φρέντς δὲν εἶχε καμμιὰ ἀνταμίξι σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία. Τὸν χρησιμοποίησαν ἀπλῶς γιὰ ἄλλο.

Τὸν βάλανε στὸ δρόμο μου, γιὰ νὰ μὲ ξεγελάσουν, νὰ μὴν ἀνακα-

λύσω τὸν ἀληθινὸ δολοφόν.

Ἡ Νέττα σηκώθηκε σιγά-σιγά. Τὸ πρόσωπό της εἶχε πάρει μιά φρικτὴ ἐκφρασι.

«Ὁ Κόρρινταν προχώρησε ἓνα βήμα.

—Μὰ τότε λοιπὸν ποῖος σκότωσε τὴ Σέλμα Τζάκομπι; ἐπέμεινε.

«Ὁ ἴδιος ποὺ σκότωσε καὶ τὴ Μαίητς Κέννιτ, ἀπάντησε, πηγαίνοντας πρὸς τὴν πόρτα τῆς κουζίνας. Θέλετε νὰ σὰς τὸν παρουσιάσω;

—Ἀνοίξα ἀπότομα τὴν πόρτα, παραμέρισα καὶ φώναξα: —Μπορεῖτε νὰ βγῆτε πιά. Ἀρκετὴ ὥρα μένεται κλεισμένοι ἐκεῖ μέσα.

«Ὁ ἐπιβεωρητὴς Ὁ Μάλλεϋ μπῆκε στὸ δαμάτιο. Τὸν ἀκολουθοῦσαν τρεῖς αστυνομικοὶ μὲ πολιτικά.

Κύτταξαν στὴν ἀρχὴ μὲνα, εἰπὶα τὸν Κόρρινταν καὶ τελευταῖα τὴ Νέττα.

—Νὰ ὁ ἄνθρωπος ποὺ σκότωσε τὴ Σέλμα Τζάκομπι καὶ τὴ Μαίητς Κέννιτ! εἶπα, δείχνοντας τὸν Κόρρινταν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'.

—Ἐλπίζω, ἀγαπητὴ μου, πὼς θὰ φερθῇς εὐγενικά κι' ἐπιφαστικὰ στὸν Χάρρυ Μπίε! εἶπα στὴν Κρύσταλ, ἐνῶ τὴν δὸνῃκα μέσα ἀπ' τοὺς διαδρόμους τοῦ «Σαβόι» ἐκεῖ ποὺ μὰς περιμένανε ὁ Φρέντς Οὐλμαν κι' ὁ Μπίε. Εἶναι ἀδιόρθωτος γυναικάς. Κι' ἂν τὸν δώσω λίγο θάρρος, πᾶς χαμένη! Τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θέλω, μὴν ἀπομακρύνεσαι πολὺ ἀπὸ κοντὰ μου.

«Ὁ Μπίε μὰς εἶχε δῇ. Ἐσπρωξε μὲ τὸν ἀγκῶνα του τὸν Οὐλμαν, ἔσπρωξε γρήγορα τὴ γραβάτα του καὶ μὰς ὑποδέχθηκε μ' ἐνθουσιασμό.

—Δὲν ξέρω ποῦ ξετρυπώνεις ὅλες αὐτές τίς κούκλες! μὲ φώναξε. Τελειοπάντων, εἶσαι σπουδαῖος δὸν Ζουάν!

—Ἀναστῆνας καὶ εἶπα: —Κρύσταλ, σοῦ συστήνῃ τὸν Χάρρυ Μπίε. Μὴ τοῦ ἔλῃς καμμιὰ ἐμπιστοσύνη!... Χάρρυ, ἀπὸ δῶ ἡ μὲς Γκόντουν Κάλὰ θὰ κἀνῃ, ἀγαπητὴ μου, ν' ἀφίσῃ τὰ χέρια σου μέσα στὶς τσέπες ὅσῃ ὥρα θὰ τῆς μιλάς, καὶ νὰ βάλῃς καλὰ στὸ μυαλό σου πὼς εἶναι προσωπικὴ ἰδιοκτησία μου... Ὁ ἄλλος κύριος, μὲ τίς σακούλες κάτω ἀπ' τὰ μάτια, εἶναι ὁ Φρέντς Οὐλμαν. Φρέντς ἡ μὲς Γκόντουν.

«Ὁ Οὐλμαν βεβαίως τὴν Κρύσταλ πὼς ἦταν ἐνθουσιασμένη γιὰ τὴ γνωριμία της. Μὰ ὁ Μπίε τὸν ἔσπρωξε, τὸν παραμέρισε γιὰ νὰ τοῦ πᾶρῃ τὴ θέσι καὶ λιγώθηκε κυττάζοντας τὴν Κρύσταλ.

—Εἶναι ἡ πιὸ ὑπερόχη στιγμή τῆς ζωῆς μου! τῆς εἶπε ποιητικὰ, πιανώντας της τὸ χέρι. Ὅχι, δὲ μπορεῖ νὰ εἴσαστε ἰδιοκτησία αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου! Ἐνα τέτοιο σπάνιο πλάσμα σὰν ἐσὺς, ἀξίζει καλύτερη τύχη.

—Ἀρπαξά ἀποφασιστικὰ τὴν Κρύσταλ ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ τὴν ἀπομάκρυνε.

—Κάτω τὰ χέρια! εἶπα ἐπιτακτικὰ στὸ Μπίε. Σὲ προειδοποίησα πὼς εἶναι δική μου. Μὴ χάνῃς ἀδικὰ τὸν καιρὸ σου!

Περάσαμε ὅλοι στὸ μπάρ τοῦ ξενοδοχείου.

—Ἀς καθίσουμε νὰ φάμε κάτι, πρότεινε. Σὲ παρακαλῶ, Φρέντς, φρόντισε νὰ κρατήσῃς σὲ σεαστὴ

ἀπόστασι αὐτὸ τὸ γυναικοκλέφτη!

—Δὲν καταλαβαίνω πὼς ἄνθρωποι σὰν καὶ σὰς δίνετε τόση σημασία στὶς γυναῖκες, παρατήρησε στρυφνὰ ὁ Οὐλμαν. Ἐγὼ τὶς ἀποφύεω σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ. Γιατὶ δὲν κάνατε καὶ σῆς τὸ ἴδιο;

—Ἵσως νὰ τῆς ἀποφεύγατε ἀναγκαστικὰ, γιατί δὲ σὰς θέλανε! τοῦ πέταξε ὁ Κρύσταλ, φανερά πεπεισμένη.

«Αφοῦ καθίσουμε ὅλοι σ' ἓνα ἀπόμωρο τραπέζι καὶ δώσαμε τίς παραγγελίες μας στὸ γκαρσόνι, ὁ Χάρρυ Μπίε εἶπε:

—Συγκεντρωθήκαμε ἐδῶ ἀπόψε, ὄχι γιὰ νὰ μὰς ταῖσῃ ὁ φίλος μας ἀπὸ δῶ, ὁ δεύτερος Σέρλος Χόλμς, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὰς διηγηθῇ τὸ τελευταῖο τοῦ κατόρθωμά. Ἀκούμε λοιπόν!

«Ὁ Κρύσταλ μὲ τράβηξε ἀπ' τὸ μαγκί καὶ μὲ ρώτησε φιλοφροσινὰ γιατί ὁ Μπίε μ' ἔλεγε Σέρλος Χόλμς. Τῆς ἐξήγησα πὼς ὁ Χόλμς ἦταν ἓνας ἀπ' τοὺς μεγαλύτερους ντετέκτιβ τοῦ κόσμου.

—Σὰ δημοσιογράφος, εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ κάνω μερικὲς θυσιές, εἶπε ὁ Οὐλμαν καρτερικά. Δέχομαι λοιπὸν νὰ φῶ τὸ φαγητό, ποὺ θὰ μὰς προσφῇρε καὶ ν' ἀνεχθῶ τὸν ἥχο τῆς φωνῆς του, ἀλλὰ μ' ἔναν ὅσο: ὅτι θὰ μὰς ἐξηγήσῃ λεπτομερῶς τὴν ἱστορία ποὺ κατέληξε στὴ συλλήψι τοῦ Κόρρινταν.

Εἶναι κατὰ πὼς διψᾷ νὰ τὸ μάθῃ τὸ βρετανικὸ κοινὸ, κι' ἐγὼ ἔχω καθήκον νὰ τὸ κρατήσω ἐνήμερο.

—Ἄ, ὄχι λεπτομέρειες! διέκοψε ἱκευτικὰ ὁ Μπίε. Ἐχομε νὰ κάνωμε τόσα πράγματα πολὺ πιὸ ἐνδιαφέροντα ἀπὸ τὸ ν' ἀκούμε λεπτομέρειες!

«Ἐρριξε μιά εὐγλωττὴ ματιὰ στὴν Κρύσταλ, καὶ ἐκείνη τοῦ κλεισε τὸ μάτι.

Τὸν χτύπησε στὸν ὦμο.

—Σοῦ εἶπα πὼς εἶναι δική μου

αὐτὴ ἡ ξανθοῦλα! τοῦ θυμίσαι. Θὰ μπορούσα νὰ σοῦ δείξω ποὺ τὴν ἔχω μαρκάρι μὲ τὴν ἀτομικὴ μου σφραγίδα... ἂν δὲν ἦταν τὸ μέρος κάπως ἀπόκρυφο! Νὰ λείπουνε, παρακαλῶ, οἱ χειρονομίες κι' οἱ λιγώμενες ματιές.

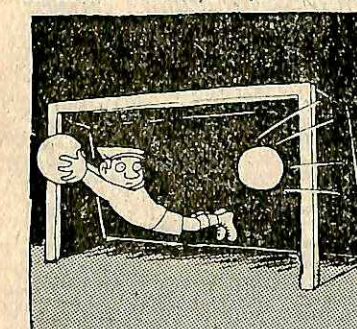
«Ὁ Κρύσταλ ὅμως διαμαρτυρήθηκε: —Ἄ, λατρεύω τίς λιγώμενες ματιές! Μπορῶ νάχω μερικὲς ἀκόμα:

—Δὲν ἐννοοῦνε νὰ καθίσουνε φρόνιμα αὐτοὶ οἱ δύο; γκρίνιασε ὁ Οὐλμαν. Ἐγὼ ἤθελα γιὰ ν' ἀκούσω τὴν ἱστορία σου. Τί μου κουβάλησες ἐδῶ κι' αὐτὴ τὴν ξανθεία; Ἄν

Μαίητς Κέννιτ

Δὲ σταίνει πάντα οἱ τερματοφύλακες

«Ὁ Γάλλος καθηγητὴς Πεντριέλ ἀπεκάλυψε ὅτι οἱ τερματοφύλακες εἶναι λιγώτερο ἀπὸ ὅ,τι φαντάζεται τὸ κοινὸν ὕψους γιὰ τὰ λάτρη

πού κάνουν. Στὰ ἀθλητικὰ γήπεδα, τόνισε, ὁ φωτισμὸς δὲν εἶναι ὁμοῖο μορφος καὶ οἱ ὑπεριψώμενοι ἀκτίνες ποὺ περιέχονται στὸ ἥλιακό φῶς μπερδεύουν ἀκόμη περισσότερο τὰ πράγματα. Σὲ πολλὲς περιπτώσεις, ὁ τερματοφύλακας, ἀντὶ γιὰ τὴν ἐκπαιδευμένη τὴν... σὴν τῆς πλάτης, ὑπὸ τὴν ἰσχυρὴν ἐπιδράσει τῶν ὑπεριψώμενων ἀκτίνων, εἶναι ἀνίκανος νὰ ὑπολογίσῃ τὴν τροχιά της.

«Ἐνας πύργος πάνω σὲ ρόδες

Κατὰ τὴν κατασκευὴ τοῦ αὐτοκινητοδρόμου Λίλλης-Δουγκέρκης, οἱ μηχανικοὶ ἐβρέθηκαν μπροστὰ στὸ δίλημμα: ἢ νὰ κάνουν μιά μεγάλη παρεκκλίσι πάνω σὲ ὀρεινὴ περιοχή ἢ νὰ μετατοπίσουν ἓναν παλὸ πύργο. Καὶ προτίμησαν τὸ δεύτερο. Ἐπρόκειτο γιὰ τὸν ἱστορικὸ πύργο Λὸς Λέζ-Λιζ, ποὺ χτίστηκε κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα ἀπὸ τὸν Φίλιππο Καρόλο ντε-Λά. Ἀπ' τὸν πύργο αὐτὸ εἶμενε μιά νύχτα ὁ Λουδοβίκος 14ος, κατὰ τὸν πόλεμο τῆς Φλάνδρας, ὅταν

Κυρία:
ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΤΑ ΠΟΛΥΤΙΜΑ ΧΕΡΙΑ ΣΑΣ!

Κάνετε τὴν καθαριότητα τοῦ σπιτιοῦ σας μὲ

BAB-O
ΤΟ ΠΡΩΤΟ
Αὐτοματο
ΚΑΘΑΡΙΣΤΙΚΟ

Ρίχνετε λίγο καὶ σὲ 7 δευτερόλεπτα χωρὶς τρίψιμο καθαρίζει ἐνῶ τὸ κοιτάζετε

Θαυματοπυργό, κάνει τὸ κάθε τιν' ἀστράφτη σὰν καινούργιο.

αὐτὴ ἡ ξανθοῦλα! τοῦ θυμίσαι. Θὰ μπορούσα νὰ σοῦ δείξω ποὺ τὴν ἔχω μαρκάρι μὲ τὴν ἀτομικὴ μου σφραγίδα... ἂν δὲν ἦταν τὸ μέρος κάπως ἀπόκρυφο! Νὰ λείπουνε, παρακαλῶ, οἱ χειρονομίες κι' οἱ λιγώμενες ματιές.

«Ὁ Οὐλμαν τῆς ἔριξε μιά παγωμένη ματιὰ.

—Ἡ μόνη γυναίκα ποὺ τῆς φερνοῦσαν εὐγενικά, ἦταν ἡ μητέρα μου, ὀρίλωσε.

—Ἦσυχά! εἶπα ζωηρὰ, βλέποντας πὼς ὁ Οὐλμαν ἀρχίζει νὰ ἐκνευρίζεται.

«Ὁ Μπίε μὲ βεβαίωσε πὼς δὲ θάταν ἀσχημά νὰ κἀν ἓνα περίπατο μὲ τὴν Κρύσταλ στοὺς διαδρόμους τοῦ ξενοδοχείου, ἀφίνοντας μὲ ν'

θὰς νὰ μάθῃς τὴ γνώμη μου, οἱ ξανθὲς εἶναι δημόσιος κίνδυνος!

—Δὲν εἴσατε καθόλου εὐγενικός, παραπονεθῆκε ὁ Κρύσταλ, λίγο πεπεισμένη.

«Ὁ Οὐλμαν τῆς ἔριξε μιά παγωμένη ματιὰ.

—Ἡ μόνη γυναίκα ποὺ τῆς φερνοῦσαν εὐγενικά, ἦταν ἡ μητέρα μου, ὀρίλωσε.

—Ἦσυχά! εἶπα ζωηρὰ, βλέποντας πὼς ὁ Οὐλμαν ἀρχίζει νὰ ἐκνευρίζεται.

«Ὁ Μπίε μὲ βεβαίωσε πὼς δὲ θάταν ἀσχημά νὰ κἀν ἓνα περίπατο μὲ τὴν Κρύσταλ στοὺς διαδρόμους τοῦ ξενοδοχείου, ἀφίνοντας μὲ ν'

ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Γυναικεῖα ἀνάγκαια στοὺς ἀνάλους

«Ὅλοι ξέρομε ὅτι ἡ μοναξιά εἶναι ἓνα πολὺ κακὸ πρῶμα. Ἀλλὰ φαίνεται πὴ γιὰ τοὺς ἀντρες, ἡ μοναξιά συνίσταται περισσότερο στὸ ὅτι

τοὺς λείπει ἡ γυναίκα. Γι' αὐτὸ, τὴν ἀναζητοῦν μὲ τὴν σκέψιν τους ἀκόμη καὶ μέσα στοὺς πολυκοινὸς πάγους. Αὐτὸ εἶναι π.χ. στὶς νήσους Κερκυραίων, κοντὰ στὸ Νότιο πόλο, ὅπου βρισκεται μιά γαλλικὴ ἐπιστημονικὴ ἀποστολή. Τὰ μέλη τῆς μετὰ βελήκα ἀπὸ τὴν μιά μέρα στὴν ἄλλη σὲ γλῆτσιν πάνω στὸν πάγο. Ἀδιαφοροῦντες γιὰ τὰ ἐπιστημονικὰ προβλήματα, ποὺ εἶχαν πεί νὰ μελετήσουν, λάβαν ὥρατες γυναῖκες πάνω στὸν πάγο. Στὸ τέλος, ὁ ἀσχημά τῆς ἀποστολῆς ἐκφύε ὅλα τὰ ἐργαλεία ποὺ οἱ σύντροφοι του χρησιμοποιοῦσαν γι' αὐτὸ τὸ σκοπό. Ἔτσι, τὸ κακὸ σταμάτησε.

Ἡ Ρίτα Χαίνγουορθ ἔγινε αὐστηρὴ...

Ἡ 11ετής Γισμίνια, κόρη τῆς Ρίτας Χαίνγουορθ καὶ τοῦ Ἀλῆ Χάν, πρωτοέκανε τὴν ἐμφάνισί της στὸν κινηματογράφου σ' ἓνα ἔργο, ποὺ παραγωγή τοῦ εἶναι ἡ μητέρα της καὶ ὁ καινούργιος σύζυγός της (ὅς σὲ σὲρ). Ἡ μητέρα της πληρώσε στὴ Γισμίνια γιὰ τὸ γύρισμα 150 περίπου δραχμὲς τὴν ὥρα.

«Θέλω νὰ μάθῃ τὴν ἀξία τοῦ χρήματος καὶ νὰ καταλάβῃ πὼς κερδίζει, τοῖς μόνο μὲ τὴν ἐργασία», εἶπε ἡ ἄλλοτε «ἀτομικὴ δόμει» τοῦ κινηματογράφου.

Ἡ Ρίτα Χαίνγουορθ εἶναι

Η αλληλογραφία μας

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ Ιατρός κ. Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ απάντησε ταχυδρομικά στους: Β. Λ., Μορόοκα, Αυστραλία, Αρετούλα Καραβελάκη, Αλεξάνδρεια και Mary Kahris, Τανγκανίκα.

Ο ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ — ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ κ. Ι. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ απάντησε ταχυδρομικά στους: Κωσταντίνου Παναγιώτη, Γεωργίου Θεόδωρου, Γαλάνη Ι. Ακωδον, Θεοφίλου Μαρίας και Δόξα Εύ. Τέρπη. Η «Άσμη νέα» να στείλει τη διεύθυνσή της.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Η Παντελίτσα Παντελίδου, Ανδρέα Δημητρίου 25, Αγίου Δομντίου, Κύπρος, επιθυμεί αλληλογραφία με νέους από την Ελλάδα, ηλικίας 16—20 χρόνων, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η Ανδρούλλα Κωνσταντίνου, 17 χρόνων, Τ.Κ. 6, 74, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει αλληλογραφία με νέους από τον κόσμο, στην ελληνική, αγγλική και γαλλική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερής φιλίας.

Η Σούλα Βασιλείου και η Λίσα Βασιλείου, Ελένης Παλαιολογίνας Νο 8, Λάρνακα, Κύπρος, επιθυμούν αλληλογραφία με νέους από τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερής φιλίας.

Η Μαρούλα Μιχαήλ, Ελένης Παλαιολογίνας 18, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέους από τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερής φιλίας.

Η Αλίκη Χαραλάμπου, Church of England, Alma Camp B.F. P.O. 53, Δεκέλεια, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέους από τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερής φιλίας.

Η Χρυσούλα Πετρίδου, 20 χρόνων, Βαλέα 9, Αγίου Δομντίου, Κύπρος, επιθυμεί αλληλογραφία με νέους από τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερής φιλίας.

Η Μ. και η Ε. Δημητρίου, 16 χρόνων, Κύπρος, θέλουν αλληλογραφία με νέους από την Ελλάδα, ηλικίας 14—17 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Κωνσταντίνος Αθανασίου, Αμαθούνας 10, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει αλληλογραφία με νέους από τον κόσμο, στην αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερής φιλίας.

Ο Ανδρέας Σ. Ίωάννου, Γεωργίου Αδερφ 28, Λεμεσός, Κύπρος, επιθυμεί αλληλογραφία με νέους από την Ελλάδα, ηλικίας 14—17 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Ρίκος Παναγής, 17 χρόνων, Σοφοκλέους 16, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει αλληλογραφία με νέους, ηλικίας κάτω των 25 χρόνων, με μοναδικό σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερής φιλίας.

Ο Πάμπλος Χ. Αντωνίου, 20 χρόνων, Ρήγανας Νο 8, Στρόβολος, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει αλληλογραφία με νέους, ηλικίας κάτω των 25 χρόνων, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερής φιλίας.

Ο Αντωνάκης Παπαμιχαήλ, Βρ. ήκου, Ευλομύνας, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέους από τον κόσμο, ηλικίας κάτω των 20 χρόνων, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερής φιλίας.

Ο Ανδρέας Κωνσταντίνου, Διοφί, Κυρήνεια, Κύπρος, θέλει αλληλογραφία με νέους και νέες, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερής φιλίας.

Ο Κωνσταντίνος Καραβιάς, Παμπαύλας Νο 38, Λάρνακα, Κύπρος, επιθυμεί αλληλογραφία με νέους από την Ελλάδα και την Κύπρο, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερής φιλίας.

Ο Ανδρέας Παναγιώτης, 17 χρόνων, Σοφοκλέους 16, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει αλληλογραφία

με νέες από την Ελλάδα και την Κύπρο, ηλικίας 16—18 χρόνων, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερής φιλίας.

Ο Π. Νικόλαϊδης, Αιχούλου Νο 1, Παλλουριώτισσα, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει αλληλογραφία με νέες από τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα.

Ο Κ. Κυριακίδης, Μαρίας Συγκλητικής Νο 22, Κτήμα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέες από τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα.

Ο Γ. Χαραλαμπίδης, Αποστολίου, Πάφος, Κύπρος, θέλει αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα.

Ο Σ. Ίωάννης, 16 χρόνων, Σμύρνης 15, Παλλουριώτισσα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέες, ηλικίας 13—16 χρόνων, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερής φιλίας.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ο ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΙΡΙΚΙΣ, 23 χρόνων, S/T NEFFEL Co SPRATIS ANDREASIS, 52 LIME STREET, LONDON E.C.3, ENGLAND, θέλει αλληλογραφία με Έλληνες από το εξωτερικό και το εσωτερικό, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερής φιλίας.

Ο Γ. Γ. Α. Ρ. Σ. Ίωάννης, 18 χρόνων, για τον όποιον Ισχυρή Ίδρυση, επιθυμεί αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα και το εξωτερικό, ηλικίας 18—20 χρόνων, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερής φιλίας.

Ο ΤΟΝΙΣ ΚΟΝΤΟΛΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ, S/T DIA P. WIGHAM RICHARDSON, ARMADORES HOUSE, BURY ST. LONDON E.C.3, ENGLAND, θέλει αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα, στην ελληνική, αγγλική ή ιταλική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερής φιλίας.

Ο ΤΟΝΙΣ ΚΑΤΡΑΚΙΣ, S/T ATLANTIC UN'ON, MARITIME BROKERS 52 BROADWAY NEW YORK 4, N.Y., USA, ζητεί αλληλογραφία με μορφωμένες νέες από το εξωτερικό, κατά προτίμησι από την Αυστραλία ή Καναδά, ηλικίας 18—23 χρόνων, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερής φιλίας.

Ο ΜΙΧΑΗΛ ΔΙΟΝΙΣΙΟΥ, S/T W. INHERITANCE, NIARCHOS LONDON, 41/43 PARK STR. LONDON W.1, ENGLAND, θέλει αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 18—23 χρόνων, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερής φιλίας.

Ο ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΟΥΒΑΝΟΣ, S/T AEGEAN SUN CO COULGUTHROS LTD, 51/54 FENCHURCH ST. LONDON E.C.3, ENGLAND, επιθυμούν αλληλογραφία με νέες από την Α-

θήνα και τον Πειραιά, ηλικίας άνω των 18 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΤΑΚΙΣ, S/S WORLD CAMPAIGNER, CO NIARCHOS LONDON LTD, 41/43 PARK STREET, LONDON W.1, ENGLAND, θέλουν αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Τ. Α. Ν. Α. Σ. Ι. Ο. Σ. Α. Ρ. Δ. Ε. Λ. Ι. Σ. Μ. Ν. V. C. A. R. I. T. A. Co NIARCHOS LONDON LTD, 41/43 PARK STREET, LONDON W.1, ENGLAND, επιθυμεί αλληλογραφία με νέες από τον κόσμο, ηλικίας κάτω των 29 χρόνων, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερής φιλίας.

Ο Γ. ΟΥΜΤΟΛΟΣ, S/T NEFFEL Co STRATIS ANDREASIS, LIME STREET 52 LONDON, ENGLAND, θέλει αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα και τον Πειραιά, ηλικίας 16—19 χρόνων, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερής φιλίας.

Ο Ν. ΧΑΡΟΚΟΠΟΣ, 16 χρόνων, και ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΙΤΑΛΟΠΟΥΛΟΣ, 19 χρόνων, S/S TINOSS CO GOULANDRIS LTD BALTIC HOUSE 27 LEADENHALL ST. LONDON E.C.3, ENGLAND, επιθυμεί αλληλογραφία με νέες από την Αθήνα, Άνδρο και Κάρυστο, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερής φιλίας και ό,τι άλλο ήθελε επακολουθήσει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΜΑΚΙΣ ΚΥΡΙΑΚΟΥ, S/S DIA P. WIGHAM RICHARDSON ARMADORES HOUSE, BURY ST. LONDON E.C.3, ENGLAND, θέλει αλληλογραφία με νέες από τον κόσμο. Παρακαλεί τους απαντητές να στείλουν μια φωτογραφία τους.

Ο ΝΙΚ. ΡΑΜΑΝΔΑΝΙΣ, S/T WORLD BEAUTY, CO NIARCHOS LONDON LTD, 41/43 PARK STREET, LONDON W.1, ENGLAND, ζητεί αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα και το εξωτερικό, κατά προτίμησι από την Αυστραλία ή Καναδά, ηλικίας 18—23 χρόνων, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερής φιλίας, καθώς και την ανταλλαγή μικρών δώρων.

Ο ΜΙΧΑΗΛ ΔΙΟΝΙΣΙΟΥ, S/T W. INHERITANCE, NIARCHOS LONDON, 41/43 PARK STR. LONDON W.1, ENGLAND, θέλει αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 18—23 χρόνων, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερής φιλίας.

— Άρχισα να χτίζω το σπίτι με πολύ μεγάλα όνειρα!...

ΙΜΑΤΙΣΜΟΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Η «ΓΕΜΠΑ» στο νέο της κατάστημα γωνία Αϊόλου — Αγ. Μάρκου και Ευριπίδου 14 Α', όμορος, παρέλαβε νέες φορτώσεις ιματισμού Αμερικής «εύκαθαρής» σε έκλεκτες ποιότητες αφάνταστη ποικιλία και ταιφθηνές τιμές.

ΜΠΛΟΥΖΕΣ — ΕΞΩΡΟΥΧΑ — ΦΟΥΡΔΑ — ΦΟΥΣΤΕΣ
ΦΟΡΕΜΑΤΑ — ΜΑΝΤΩ — ΠΑΙΔΙΚΑ κλπ.

Στη ΓΕΜΠΑ με λίγες δρχ. θα βρείτε και σεις κάτι έκλεκτό.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η Μ. ΑΝΑΛΙΤΙ, KADIRGA LIMAN CADDESİ No 28, İSTANBUL, TÜRKİYE, θέλει αλληλογραφία με νέους από τον κόσμο, ηλικίας 19—25 χρόνων, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερής φιλίας.

Η ΚΑΡΛΙΝΑ ΣΤΕΦΑΝΟΥ, P.O. BOX 10, POSTE RESTANTE, ISMA'ILIA TOWN, EGYPT, UAR, επιθυμεί αλληλογραφία με νέους από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερής φιλίας, καθώς και την ανταλλαγή σκέψων.

Η Ε. Ρ. ΛΟΪΖΙΔΟΥ, 28 RICHMOND CRESLENT LONDON N.1, ENGLAND, θέλει αλληλογραφία με νέους από τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερής φιλίας.

Η ΟΛΓΑ ΚΑΛΤΣΟΥ, NAKI BEYOGLU YENI CARSILIBARA SOKAK No 4/2, İSTANBUL, TÜRKİYE, ζητεί αλληλογραφία με νέους από τον κόσμο, ηλικίας 22—25 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η ΜΕΡΙΤΖΑΚΙΔΟΥ, 18 χρόνων, ή Μ. ΒΑΛΣΑΜΙΔΟΥ, 17 χρόνων, και η ΕΛΕΝΙ ΑΓΙΡΑΣΤΑΡΑ, 18 χρόνων, POSTE RESTANTE, İBRAHİM EH, ALEXANDRIE, EGYPT, επιθυμούν αλληλογραφία με νέους από τον κόσμο, ηλικίας 18—24 χρόνων, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερής φιλίας.

Η ΓΕΩΡΓΙΑ ΓΙΑΜΡΟΥΡΑΝΗ, 7 WINDERMERE ROAD, LONDON N. 19, ENGLAND, θέλει αλληλογραφία με νέους από τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η ΤΖΕΝΙ, ή ΡΙΚΑ, ή ΧΕΝΙΑ και η ΡΕΝΑ, BEYOGLU GALATASARAY P.K. 344, İSTANBUL TÜRKİYE, ζητούν αλληλογραφία με νέους από τον κόσμο.

Η ΝΑΦΣΙΚΑ ΝΑΣΣΟΠΟΥΛΟΥ και η ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ ΠΑΝΙΔΟΥ, MAISON 944 PORT FOUAD, EGYPT, θέλουν αλληλογραφία με μορφωμένες νέες από την Ελλάδα και το εξωτερικό, ηλικίας 27—30 χρόνων, στην ελληνική, γαλλική και αγγλική γλώσσα.

Η ΝΑΝΑ ΠΑΝΔΕΛΙΔΟΥ, POSTE RESTANTE, ISMA'ILIA, EGYPT, UAR, επιθυμεί αλληλογραφία με νέους από τον κόσμο, ηλικίας άνω των 25 χρόνων, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερής φιλίας.

Η ΝΙΣΕΙΟ ΑΝΝΟΥ, 37 EDGE LANE LIVERPOOL No 6, ENGLAND, θέλει αλληλογραφία με νέους και νέες από τον κόσμο, ηλικίας 18—25 χρόνων, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερής φιλίας.

Η ΤΟΥΛΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, 17 χρόνων, CHANGIR ALTIN BILEZIK SOK. İLTİFAN AP. No 12/6, İSTANBUL, TÜRKİYE, επιθυμεί αλληλογραφία με ένα νέο, ηλικίας 20—27 χρόνων, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερής φιλίας.

Η ΑΡΤΕΜΙΣ ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ, 28 RICHMOND, CRESLENT, LONDON N. 1, ENGLAND, επιθυμεί αλληλογραφία με νέους, ηλικίας 20—28 χρόνων, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερής φιλίας.

Αυτοδελφές, ή ΡΟΠΙ και η ΝΙΤΣΑ ΝΙΣΤΟΛΑΟΥ, POSTE RESTANTE, ISMA'ILIA, EGYPT, UAR, θέλουν αλληλογραφία με μορφωμένους και ευπαιδευμένους νέους από τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερής φιλίας.

Η ΛΟΪΖΑ ΚΟΪΤΣΟΥ, RUE AHMED KAHNA BEY No 17, CAMP CESAR ALEXANDRIE, EGYPT, ζητεί αλληλογραφία με νέους από τον κόσμο, στην ελληνική, γαλλική και αγγλική γλώσσα.

Η ΣΙΛΔΑ ΤΟΝΙ και η ΣΙΛΔΑ ΜΑΥ, AURUPA PASAJI No 10, BEYOGLU, İSTANBUL, TÜRKİYE, επιθυμούν αλληλογραφία με νέους από τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερής φιλίας, καθώς και την ανταλλαγή καρτών — ποστάλ. Φωτογραφία απαραίτητη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο ΤΑΚΙΣ ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΥ, RUE EBIVAZI No 18, BOULAC CA'IRO, EGYPT, UAR, θέλει αλληλογραφία με νέους από τον κόσμο, ιδιαίτερα από τη Λευκάδα και την Κέρκυρα.

Ο ΣΕΡΑΦΙΜ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ, S. ALTEA (W) SUD-STR. GERMANY, ζητεί αλληλογραφία με νέους και νέες από την Ελλάδα.

Ο ΤΑΣΟΣ ΚΕΝΑΝΙΔΗΣ, 24 χρόνων, και ο ΜΑΝΟΛΙΣ

ΚΕΝΑΝΙΔΗΣ, Μ.Ο. NCHALDE STRASSE 119, GERMANY, επιθυμούν αλληλογραφία με νέες από τον κόσμο, ηλικίας 18—22 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Ο ΧΑΝΣ ΣΑΒΑ, STUTTGART NORD IM GOTTEN 15 B) WENGERT, GERMANY, θέλει αλληλογραφία με νέες από τον κόσμο, ηλικίας 16—21 χρόνων, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερής φιλίας.

Ο ΝΙΚΟΣ ΦΟΚΑΣ, 21 χρόνων, και ο ΓΙΩΑΝΝΙΝΙ ΚΟΥΡΤΙΣ, 21 χρόνων, PIAZZA CHIARA GAMBACORTI No 2, PISO AMELIA NARDI, P.S.A. ITALIA, ζητεί αλληλογραφία με νέες από την Αθήνα, στην ελληνική και ιταλική γλώσσα.

Ο Β. ΑΡΟΣΤΟΛΙΔΗΣ, POSTE RESTANTE, ALEXANDRIE, EGYPT, θέλει αλληλογραφία με νέες από τον κόσμο, ηλικίας 16—19 χρόνων, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερής φιλίας.

Ο Γ. ΚΑΡΛΑ Σ. ΡΟΣΕΝΤΛ, PORZELAN, WERK KRONACH, GERMANY, θέλει αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα.

Ο ΤΟΝΙΣ ΛΑΪΤΜΕΡ, 2057 BROWN ST. NAPA CALIFORNIA ST. USA, θέλει αλληλογραφία με νέες, ηλικίας 17—25 χρόνων.

Ο ΤΟΝΙΣ ΡΑΓΚ και ο ΝΙΚ ΒΑΙ, 2a AVENIDA 16—50 TON. I, GUATEMALA CITY, CENTRAL AMERICA, επιθυμούν αλληλογραφία με μορφωμένες νέες, στην ελληνική, αγγλική και γερμανική γλώσσα.

Ο ΤΟΝΙΣ ΡΑΓΚ, 2a AVENIDA 16—50 TON. I, GUATEMALA CITY, CENTRAL AMERICA, επιθυμούν αλληλογραφία με νέους από τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΤΟΝΙΣ ΡΑΓΚ, 2a AVENIDA 16—50 TON. I, GUATEMALA CITY, CENTRAL AMERICA, επιθυμούν αλληλογραφία με νέους από τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΤΟΝΙΣ ΡΑΓΚ, 2a AVENIDA 16—50 TON. I, GUATEMALA CITY, CENTRAL AMERICA, επιθυμούν αλληλογραφία με νέους από τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΤΟΝΙΣ ΡΑΓΚ, 2a AVENIDA 16—50 TON. I, GUATEMALA CITY, CENTRAL AMERICA, επιθυμούν αλληλογραφία με νέους από τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΤΟΝΙΣ ΡΑΓΚ, 2a AVENIDA 16—50 TON. I, GUATEMALA CITY, CENTRAL AMERICA, επιθυμούν αλληλογραφία με νέους από τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΤΟΝΙΣ ΡΑΓΚ, 2a AVENIDA 16—50 TON. I, GUATEMALA CITY, CENTRAL AMERICA, επιθυμούν αλληλογραφία με νέους από τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΤΟΝΙΣ ΡΑΓΚ, 2a AVENIDA 16—50 TON. I, GUATEMALA CITY, CENTRAL AMERICA, επιθυμούν αλληλογραφία με νέους από τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΤΟΝΙΣ ΡΑΓΚ, 2a AVENIDA 16—50 TON. I, GUATEMALA CITY, CENTRAL AMERICA, επιθυμούν αλληλογραφία με νέους από τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΤΟΝΙΣ ΡΑΓΚ, 2a AVENIDA 16—50 TON. I, GUATEMALA CITY, CENTRAL AMERICA, επιθυμούν αλληλογραφία με νέους από τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΤΟΝΙΣ ΡΑΓΚ, 2a AVENIDA 16—50 TON. I, GUATEMALA CITY, CENTRAL AMERICA, επιθυμούν αλληλογραφία με νέους από τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΤΟΝΙΣ ΡΑΓΚ, 2a AVENIDA 16—50 TON. I, GUATEMALA CITY, CENTRAL AMERICA, επιθυμούν αλληλογραφία με νέους από τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΤΟΝΙΣ ΡΑΓΚ, 2a AVENIDA 16—50 TON. I, GUATEMALA CITY, CENTRAL AMERICA, επιθυμούν αλληλογραφία με νέους από τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΤΟΝΙΣ ΡΑΓΚ, 2a AVENIDA 16—50 TON. I, GUATEMALA CITY, CENTRAL AMERICA, επιθυμούν αλληλογραφία με νέους από τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Όσα παραλείπει το εθελοντικό ρεπορτάζ των εφημερίδων

ΗΤΑΝ ή δεν ήταν; — Πρόκειται για το μεγάλο «ντέρμπι» μεταξύ Παναθηναϊκού — Πανιώνιου, που έληξε ισοπαλία 2-2 από τις αποδοκίμασιές των «πράσινων» φιλάθλων.

— Το όποιο «ντέρμπι» χαρακτήριζε σαν «σοφιστηρίδιο» (σκιό), για να «ερίχθουν» οι «Ολυμπιακοί» από τη θ' θέση.

— Για τη στήλη μας δεν ήταν. — Όμως, το γεγονός ότι οι μάζες των φιλάθλων κάθε λίγο και λιγάκι υπερβάνονταν τους πάντας και τα πάντα στο ποδόσφαιρο, φανερώνει ότι ακόμη οι «πράσινοι» έχουν άκρως «κακό» δόγμα.

★ Ο Δαρίδας, — Τον θυμάστε; Ήταν πριν από πέντε χρόνια ο «μεγαλό» των γηπέδων και το καμιά του «Ολυμπιακού».

— Ο Δαρίδας, λοιπόν, δεν έσβησε, για τον απλούστατο λόγο ότι είναι παντρεμένος. — Και έχει, φυσικά υιόν, που αν και μόλις τριών χρόνων, αέ λείπει ποτέ, από κανένα μάτς των ερυθρόδερμων — μαζί έννοείται με το μεγάλο μπαμπά του.

— Λέγεται μάλιστα ότι σε ένα δυο χρονάκια θα γυράρει στην Ελλάδα, να «μπεμπήδων».

— Έτσι οι Πειραιώτες θάχουν την εύχρηστη να επαναλάβουν την παλαιά λαχμή, που άφησε τόσες «ναυμήσεις» και σκόρπιες τόσα ρήγη στα ποδοσφαιρικά γηπέδα, και που συμπυκνώνεται σε δύο λέξεις — «πύσταγμα» δόξασημάν ημερών: «Σκιά Δαρίδας».

★ Ανδρών επιφανών, πάσα γή... χρήση. — Το άρχαιο αυτό ρητό έθρηκε την επαλήθευσή του στον Πανελευσινιακό.

— Ο όποιος, εν δυνάμει κρισίμων μάτς δια τους τελικούς, συγκέντρωσε 30 χιλιάδες και τάσσειε στον λαμπρό σέντερ μπακ της ομάδας Κουρκουλάκο που είχε πρό καιρού γίνει αυστραλέζικο χελιδόνι.

— Και τότε... χελιδόνι έπστρεψε από την Μελβούρνη... αεροπορικώς.

★ Γνωρίζετε ότι... — Τα «παιδιά του Πειραιά» είναι... ποδοσφαιρική ομάδα: — Η ομάδα αυτή απαιτείται από τους υπαλλήλους μιας πειρατικής θιομηχανίας χρωμάτων, οπότε τους «Ολυμπιακούς».

— Και δίδει αγώνες με μιάν άλλη ομάδα υπαλλήλων αθηναϊκού γηπέδου.

★ Πάλι ή πόρτα... θαυματούργησε. — Δηλαδή έκλεισε κατάμουτρα στους δημοσιογράφους που στάλθηκαν από τις εφημερίδες και τα περιοδικά, για να περιγράψουν το μάτς κετέλλου μεταξύ «Ολυμπιακού» — «Απόλλωνος».

— Οι αρμόδιοι του συμπαθούς σωματείου της Ριζούπολεως δε μπορούσαν φανερώσει να καταλάβουν τι σημαίνει «τύπος», τι ατέλεια και τι νόμος.

— Δε θα τους το «μάθη» άραγε κανείς; — Και κάτι της τελευταίας ώρας: Ο Πατριάρχης δεν έτοιμάζεται για «σπίτι», αλλά για «αυτόκλινο». Γιατί, λέει, πού λένε.

— Τι να τις θέλεις τις ρόδες; Δεν το φτάνουν τα φτερά που έχει στα πόδια του.

Ο Μίμης Δουμάζος

καταστήματος ανταλλακτικών αυτοκινήτων, και φίλων του «Παναθηναϊκού», που αυτοεξορίζονταν με το συμβολικό όνομα «Λεωφόρος της Βαρυπομπής».

— Αν δεν τα γνωρίζετε όλα αυτά, μάθετε τα τώρα. — Και μάθετε ακόμη ότι στον τελευταίο αγώνα των «Παλιό» του Πειραιά νίκησαν με 6—3.

— Ας τα έχω ό,τι «βί» του λοιπόν, ο Γιουγκοσλάβος προπονητής κ. Σιμιονόφσκι.

— Τα παιδιά του Πειραιά... τα «Παλιό» του Πειραιά. — Τότε εξ άλλου κι'... Κάθε φορά: «Είναι αυτό μια κάποια λύση...».

★ Ο Δουμάζος, ο νεαρός μπαλαστής του ΠΑΟ, έχει δυο αδυναμίες: το ποδόσφαιρο και τα... 15 χρόνια κορίτσι.

— Τα όποια δε διατάζει να περάσει στο δρόμο, σαν τις χιλιάδες ανώνυμους νεαρούς.

— Βασίλειο Δουμάζος διαίστησε σε τελευταία ότι η ανωνυμία δεν είναι εύκολο πράγμα.

— Κάποιο αθέο πειράγμα που έκανε σε μιάν όμορφη κοπέλα, έβλεπε σαν αποτέλεσμα να τον μεταβάλει σε... παππού.

— Γιατί η δεσποινίδα, γύρισε το ξανά το κεφάλι και το είπε επίσημα: — Νάστε περισσότερα σοβαρά κύριε Δουμάζος.

— Και ο Μίμης καταράστηκε την ώρα που γίνε «αστέρι» και τον έβλεπε ακόμα και οι πέτρες.

★ Νέος σάλος στον «Απόλλωνα». — Δύο σύμβουλοι και ο αντιπρόεδρος του σωματείου «Απόλλων» που σωματείο έταχθηκαν εναντίον του «Αρκαδίου».

— Και απειλούν θεούς και δαίμονες. — Ερωτάται όμως: Γιατί δέχτηκαν να στηρίξουν τον θρασυισμό χρόνια δόξα, αφού ήταν ο θεολογικός αντίθετος;

— Και γιατί εξαντλούνται σε απειλές, αφού έχουν «στοιχείο» και δεν τα καταφέρνουν όπου δει; — Απορίτες εύλογες. Πού γι' αυτό ακριβώς θα μείνουν οι άνθρωποι, όπως συμβαίνει συνήθως στον ποδοσφαιρικό μας έρασιτισμό.

★ Πάλι ή πόρτα... θαυματούργησε. — Δηλαδή έκλεισε κατάμουτρα στους δημοσιογράφους που στάλθηκαν από τις εφημερίδες και τα περιοδικά, για να περιγράψουν το μάτς κετέλλου μεταξύ «Ολυμπιακού» — «Απόλλωνος».

— Οι αρμόδιοι του συμπαθούς σωματείου της Ριζούπολεως δε μπορούσαν φανερώσει να καταλάβουν τι σημαίνει «τύπος», τι ατέλεια και τι νόμος.

— Δε θα τους το «μάθη» άραγε κανείς; — Και κάτι της τελευταίας ώρας: Ο Πατριάρχης δεν έτοιμάζεται για «σπίτι», αλλά για «αυτόκλινο». Γιατί, λέει, πού λένε.

— Τι να τις θέλεις τις ρόδες; Δεν το φτάνουν τα φτερά που έχει στα πόδια του.

Ο ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, Ιατρός, Φακίς, GRECE, θέλει αλληλογραφία με φίλους, λίστες μόνον από την Αίγυπτο, με σκοπό την ανταλλαγή ελληνικών και αγγλικών γραμματοσήμων. Παρακαλεί τους απαντητές να επιστείλουν στο γράμμα τους πέντε αγγλικά γραμματοσήματα.

Ο ΦΩΤΗΣ ΖΕΥΚΙΝΟΥ, 10 ο. Λαμπρού Βεΐκου 16, Νέον Φάληρον, GRECE, ζητεί αλληλογραφία με νέες, ηλικίας κάτω των 25 χρόνων, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερής φιλίας, καθώς και την ανταλλαγή γραμματοσήμων.

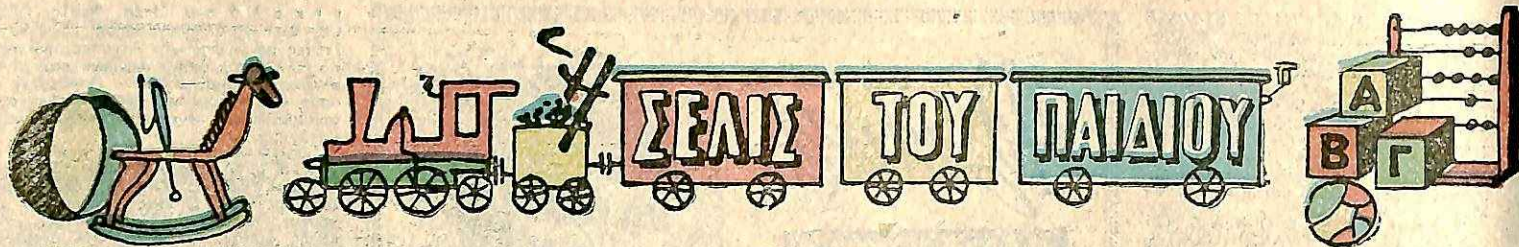
Ο ΦΩΤΙΟΣ ΚΟΝΤΑΛΙΑΣ, Εκκαταίον Νο 37, Νέος Κόσμος, Αθήναι, θέλει αλληλογραφία με νέες από την Αμερική και τον Καναδά.

Ο Β. ΚΟΤΣΑΛΗΣ, 24 χρόνων, Τρίγωνα Παλαρίου, Λέσβος, GRECE, θέλει αλληλογραφία με νέες από τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερής φιλίας.

Ο ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, 19 χρόνων, Ευρύκλειος 28, Αθήναι 6, GRECE, ζητεί αλληλογραφία με νέες από το εσωτερικό και το εξωτερικό, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερής φιλίας.

Ο ΤΑΚΗΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ, 30 χρόνων, POSTE RESTANTE, Κεντρικός, Αθήναι, GRECE, θέλει αλληλογραφία με νέες από τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερής φιλίας.

Ο ΧΡΗΣ

Η ΚΑΚΙΑ ΜΗΤΡΥΙΑ

ΜΙΑ φορά κι έναν καιρό, ζούσε ένας βασιλιάς με το μονακίριο αγόρι του. Όταν πέθανε η βασίλισσα, ο βασιλιάς παντρεύτηκε και πήρε άλλη γυναίκα.

Το βασιλόπουλο στο μεταξύ μεγάλωσε κι' έγινε ένα όρατο παλληκάρι. Η μητριά, σαν είδε πως πέρασε τόσος καιρός και δε μπορούσε ν' αποκτήσει δικό της παιδί, άρχισε να ζηλεύει το βασιλόπουλο.

Και σαν κακιά γυναίκα, που ήταν, κατάφερε μία μέρα, εκεί που άστειονόταν με το βασιλόπουλο, να το χτυπήσει στο πρόσωπο. Εκείνο τότε ένοιωσε τόσο δυνατό πόνο, που χωρίς να θέλει, άπλωσε το χέρι και με τα νύχια του της γρατζούωσε το λαιμό.

Η μητριά άλλο που δεν ήθελε. Έτρεξε άγριεμένη στο βασιλιά και δείχνοντάς του τις γρατζουνιές, του παραπονέθηκε κλαίγοντας ότι ο γιός του πήγε να την πνίξει, γιατί τη μισούσε...

Κι' ο βασιλιάς γεμάτος όργη, διάταξε εφόδους να κρεμάσουν το βασιλόπουλο. Εκείνο άρχισαν να κρεμάσουν, το έκανε άθελά του. Μα ο βασιλιάς όσο κι' αν διαμαρτυρόταν το βασιλόπουλο, ήταν άμεταπειστό. Και μισούσε τώρα τόσο το παιδί του, όσο πρώτα το αγαπούσε.

Στο μεταξύ είχαν κλείσει το παλληκάρι σε μία υπόγειο φυλακή, όπου μία σκλάβια του πήγαινε κάθε πρωί νερό και ψωμί.

Ο βασιλιάς την ίδια εκείνη μέρα έστειλε και κάλεσε στο παλάτι έναν σοφό της χώρας του, για ν' ακούσει και τη δική του γνώμη. Η βασίλισσα, μόλις τ' άκουσε αυτό, δεν της καλάρσε. Μα ο βασιλιάς είχε στείλει το μήνυμά στο σοφό. Κι' όταν εκείνος παρουσιάστηκε, του διηγήθηκε όλα όσα έγιναν.

Τότε ο σοφός του αποκρίθηκε:

— Πολυχρονομένη μου, ο άνθρωπος πριν πάρη μία απόφαση, πρέπει να την ζυγίσει καλά, αλλά και να μην πιστεύει, πριν δη πρώτα με τα ίδια του τα μάτια. Έσ' ου σπριχίτηκες στα λόγια της γυναίκας σου κι' έβγαλες πάνω στο θυμό σου μια σκληρή απόφαση για το παιδί σου. Αν όμως με τον καιρό τα λόγια αυτά θγούν ψεύτικα, ή αυ- νειθισιά σου τότε θα σε θαραίνει σ' όλη σου τη ζωή... Αν βίλης μάλιστα, έα σου πω μία ιστορία που θα διδαχτής πολλά απ' αυτή...

— Πες μου την, είπε ο βασιλιάς. Έρεις πόση μεγάλη σημασία δίνω στα σοφά σου λόγια.

Κι' ο άλλος άρχισε έτσι:

— Ήταν κάποτε ένας ευγενικός και γενναίος ιππότης, που είχε κι' αυτός ένα παιδί. Το αγαπούσε τρελλά και το είχε αναθέσει σε τρεις παραιμένες, για να το περιποιούνται. Ύστερα από το παιδί του, ο ιππότης αγαπούσε ένα μεγάλο σκυλί του κυνηγίου. Ήταν ένα πιστό κι' έξυπνο λαγωνικό, που συνόδευε πάντα στα κυνήγια τον κύριό του.

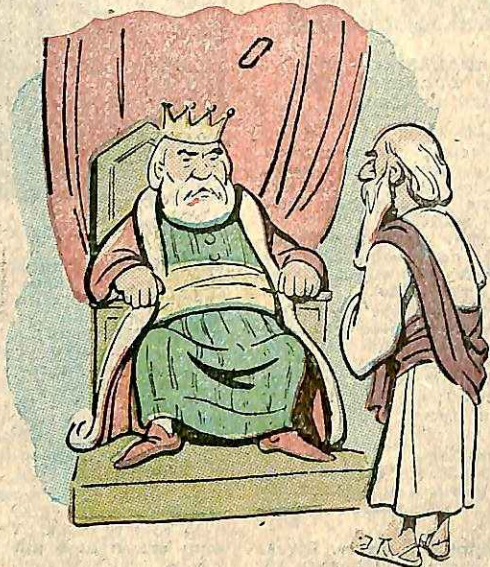
Μία μέρα έφτασε στον πύργο του ιππότη ή είδησι ότι εκεί κοντά θα γινόταν κονταρομαχία. Ο ιππότης πήγε να λάβη μέρος στους αγώνες. Η γυναίκα του πήρε μαζί τις δούλες της και πήγαν να δούν τους αγωνιζόμενους καθολαφρδες. Όταν φύγανε όλοι από τον πύργο, οι τρεις παραιμένες — οι φυλακές του παιδιού — βέλησαν κι' αυτές να πάνε να παρακολουθήσουν το κονταρό- χτύπημα.

Άφησαν λοιπόν μονάχο το παιδί στην κούνια κι' έφυγαν. Άλλά δεν το άφησαν κι' εντελώς μόνο. Στα πόδια της κούνιας ήταν ξαπλωμένο το πιστό λαγωνικό. Γιατί οι παραιμένες σκέφτηκαν πως αυτό θάταν ο καλύτερος φύλακας του παιδιού. Δεν ήξεραν όμως ότι κάπου εκεί σε μία τρύπα ήταν κρυμμένο ένα φίδι.

Κι' όταν πια έφυγαν όλοι το φίδι νοιάζοντας πως στον πύργο δεν υπάρχει κανείς, έβγαλε το κεφάλι του απ' την τρύπα. Μυρίστηκε το παιδί στην κούνια και σύρθηκε ως εκεί για να το πνίξει. Στο σκυλί όμως, που ήταν κουλουρισμένο εκεί, άκουσε το σύριγμα του φιδιού κι' άνοιξε τα μάτια του. Μόλις το είδε, όρμησε πάνω του. Άρ- χισε τότε ένα άγριο παλέμα ανάμεσα τους. Από τις πληγές που είχε κάνουν το πάτωμα, το σκυλί όμως παρ' όλ' αυτά ρίχτηκε με όση δύναμη του άπομιε πάνω στο φίδι, που στο τέλος άναποδο- γύρισε την κούνια. Το παιδί δρόθηκε τότε κάτω απ' αυτή χωρίς να πάθει τίποτα.

Μία ώρα πάλεψε το σκυλί, αλλά όηλκε νίκη- τής. Κι' αφήνοντας εκεί ψόφιο το φίδι, άποτρα- βήγτηκε σε μία γωνιά κι' άρχισε να γλείφει τις πληγές του.

Έπειτα από λίγη ώρα οι παραιμένες γύρισαν στον πύργο. Είδαν κατατρομαγμένες τα αίματα στο πάτωμα και την κούνια άναποδογυρισμένη. Εί- δαν όμως και το σκυλί καταματωμένο και νομισαν

— Πολυχρονομένη μου, του είπε ο σοφός, ο άνθρωπος πριν πάρη μία απόφαση, πρέπει να τη ζυγίσει...

πως το λαγωνικό κατασπάραξε το παιδί.

— Γρήγορα, είπαν, να φύγουμε από δω, γιατί αν γυρίσει ο άφεντης και διή τι έγινε, θα μας σκο- τώσει!

— Έτσι έφυγαν κι' οι τρεις φοβισμένες, κλαί- γοντας και φωνάζοντας. Εκεί όμως που πήγαιναν, αντίμασαν τη μητέρα του παιδιού, που γύριζε απ' την κονταρομαχία με την ακολουθία της στον πύργο.

— Γιατί φωνάζετε και τρέχετε έτσι; τις ρώ- τησε.

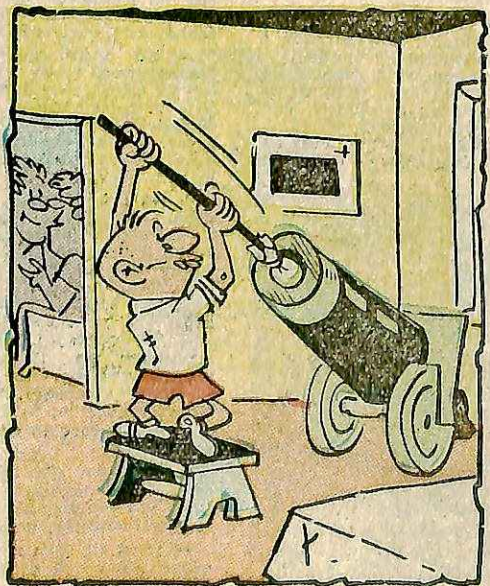
— Άλλοίμονο, κυρά, απάντησαν εκείνες, με- γάλη συμφορά όρθηκε και μας και σας! Το λαγω- νικό, που τόσο το αγαπάτε, ο άφεντης μας, κατα- κρεμάτισε το παιδί σας! Κι' αυτή τη στιγμή, το άπιστο έζω έχει ζωάρσει σε μία γωνία και γλεί- φει το αίμα του...

— Η κυρά του πύργου μόλις άκουσε τα λόγια αυτά, έπεσε κάτω λιπόθυμη.

Σε λίγο γύρισε κι' ο ιππότης κι' όταν είδε τη γυναίκα του μισοπεταμένη και τις παραιμένες από πάνω της, για να τη συνέφερον, ρώτησε τρέμον- τας:

— Τι συμβαίνει; Τι έπαθε η κυρά σας;

— Η γυναίκα μόλις άκουσε τη φωνή του, άνοιξε τα μάτια της και ξεφώνισε:

— Τέλος του χρόνου βλέπεις κι' ο Τοτός έτοιμάζεται για τις εξετάσεις!...

(1ου Άρχελαου)

— Άλλοίμονο! του είπε, δεν έχωμε πιά παι- δι! Το λαγωνικό σου το κατασπάραξε και τώρα μεθυμένο απ' το αίμα του γλείφεται εκεί στη γωνιά...

— Ο ιππότης τότε όρμησε σαν τρελλός μέσα στην κάμαρα του παιδιού του. Το σκυλί, όπως πάντα, σηκώθηκε για να υποδεχτεί τον κύριό του. Πήγε λοιπόν κοντά του και του γλείφει τα χέρια. Ο ιπ- πότης όμως τράβηξε το σπαθί του και με μία σπαθιά τουκόψε το κεφάλι. Ύστερα πήγε στην κούνια και την άνασήκανε. Κι' εκεί είδε το παι- δι του ζωντανό! Δεν είχε πάθει τίποτα! Λίγο πιο πέρα είδε το φίδι σκοτεινό. Κατάλαβε τότε πως το σκυλί σκότωσε το φίδι, για να σώσει το παιδί του.

— Κι' άρχισε να κλαίει, να χτυπιέται, να ξερι- ζώνει τα μαλλιά του και, να δίνει γροθιές στο στήθος του από την απελπισία.

— Άλλοίμονο μου! φώναξε. Τι έκανα!... Πλ- στεφα στα λόγια της γυναίκας μου και σκότωσα το πιστό μου σκυλί, που έσωσε τη ζωή του παι- διού μου. Τι δυστυχισμένος που είμαι, Θεέ μου! Κι' ο ιππότης από την ημέρα εκείνη έφυγε. Πήγε να ριχτεί στον πόλεμο υποφέροντας τρομερά από τύψεις.

Αυτή είναι ή ιστορία, πολυχρονομένη μου, είπε ο σοφός. Πρόσεξε, λοιπόν, κι' εσύ μην πά- θης τα ίδια, αν άκούσης τα λόγια της γυναίκας σου και σκότωσης το παιδί σου. Θα βασανιστής περισσότερο από τον ιππότη, που σκότωσε άδικα το άφοιωμένο κι' έξυπνο λαγωνικό του. Μη βιά- ζεσαι, βασιλιά μου. Περιμένε πρώτα να μάθης την καθαρή αλήθεια.

— Καλά, είπε ο βασιλιάς. Θα περιμένα. Σε ό υπόσχομαι πως δε θα προστάξω ακόμη να σκο- τώσουν το γιό μου.

Έπειτα από μερικές μέρες, ο βασιλιάς είδε να μπαίνει στην κάμαρα της βασιλίσσας ένας άκό- λουθός του. Περιέργως στάθηκε έξω από την πόρ- τα. Άκουσε τότε τη βασιλίσσα που του είπε:

— Λοιπόν, έμαδες αν αύριο θα κρεμάσουν το γιό του βασιλιά; Περνάει ή μία μέρα, περνάει ή άλλη κι' ή άλλη, κι' εγώ δε μπορώ να ησυχάσω... Φροντίσε κι' εσύ να πεισης το βασιλιά...

Ο βασιλιάς χωρίς να περιμένη ν' άκούση κι' άλλα, άνοιξε την πόρτα.

Βασιλίσσα, της είπε, αύριο πήρα πιά την απόφαση να κρεμάσω το γιό μου, χωρίς να έχω την άναγκη του άκολουθού μου. Έτσι θα όρης κι' εσύ την ησυχία σου...

Η βασιλίσσα έγινε κατακίτρινη και δε μόδε- σε να όρη λόγια να δικαιολογήση.

Ο βασιλιάς κατάλαβε πιά πως ή μητριά ή- ταν ένοχη και πρόσταξε να γυρίσουν το βασιλό- πουλο από τη φυλακή και να κρεμάσουν την άλλη μέρα την ψεύτρα μητριά.

Έπειτα ο βασιλιάς κάλεσε το σοφό και τον παρακάλεσε να μείνι για πάντα στο παλάτι, για να τον έχη σύμβουλο και οδηγό στο το βασιλό- πουλο, όταν μία μέρα θα τον διαδεχόταν στο θά- σιλικό θρόνο.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Χιούμορ

Δάσκαλος: Τι έξεις, Πέτρο, για τον 'Ιού- λιο Καίσαρα; Πέτρος: Ξέρω, ότι ο 'Ιούλιος Καίσαρ σκο- τώθηκε στον... κινηματογράφο...

Ο δάσκαλος: Κανείς δε μπορεί να διαβά- ση τον γραφικό σου ναρκισσάρ. Γιατί δεν προσπα- θείς να γράφεις καθαρά; Ο μαθητής: Δεν είναι ανάγκη, γιατί έμα μεγάλωσα, θα νίω νιστρός!...

Λάκης: Μπαμπά, ποιος λέγεται ήρας; Ο πατέρας: 'Ηωας, παιδί μου, λέγεται έ- κείνος που μπορεί και διαβάσει στην ίδια κάμαρα υ' ένα τετράλοπαιδο σαν και σενα.

Τάκης: Μαμά, σήμερα ή κυρία Μαρία σας έ- κρινε στην κυρία Πόπη! 'Ησουν κουμένους από την άλλη μεριά του κήτου και την άκουσα...

Η μητέρα του: Και τι έλεγε, παιδί μου; Τάκης: Ότι υπάκουον, έκτε από σας, κι' άλ- λες... κουτσουπόλες στη γειτονιά!...

Η μικρή Άννυλα έρχεται από ένα νόμο, ποδνε νίγει στην έγκλησία της γειτονιάς της και γεμάτη περιέργεια ρωτάει:

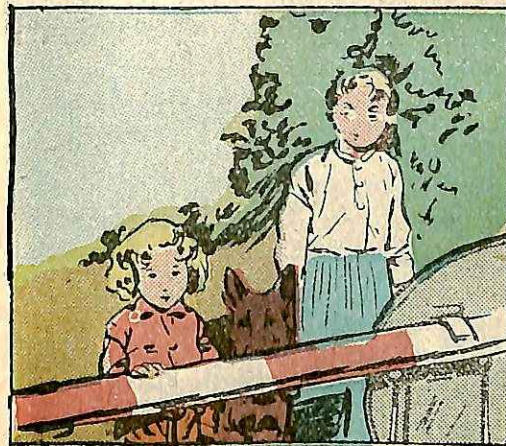
— Γιατί, μαμά ή νύφη φοράει άσπρα;

— Γιατί, παιδί μου, το άσπρο είναι το χρώμα της νύφης.

Η Άννυλα σκέπτεται λίγο και ύστερα μουρμού- ρίζει:

— Α, ώστε γι' αυτό ο ναιμπός φοράει μαύρα.

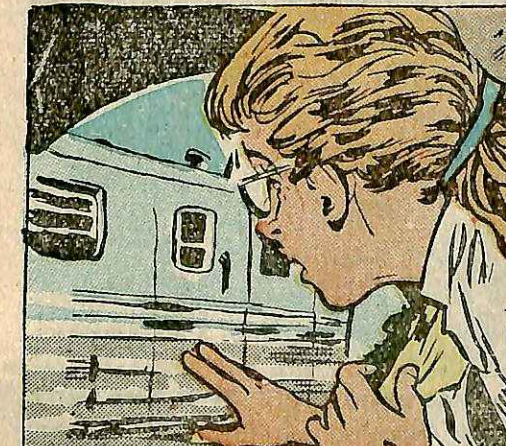
Στις γραμμές του τραίνου

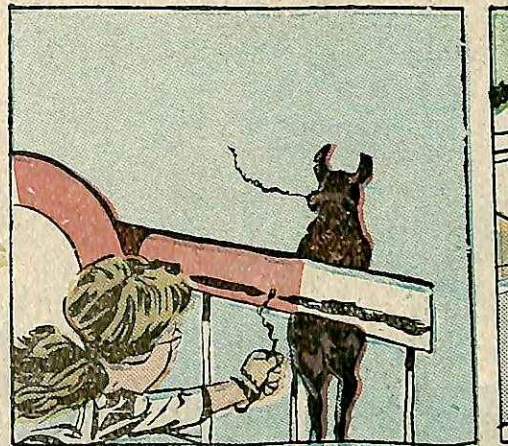
Η κυρία Λεοντίκ Βασόν, φυλακας της αι- δροδρομικής γραμμής σε μία διασταύρωσι με τον κεντρικό δρόμο, στο 'Ωμπυσόν, έ- κλεισε κανονικά τη διάβαση στο άκουσμα της ώμοτοτρής, που ηλποίαζε. Άπο τη θέσι της είδε τα δυο παιδιά του λασάπη Τουλουζύ να σταματούν μπροστά στο έμποδιο μαζί με το σκύλο τους το Ράφ και να περιμένουν το πέρασμα του τραίνου...

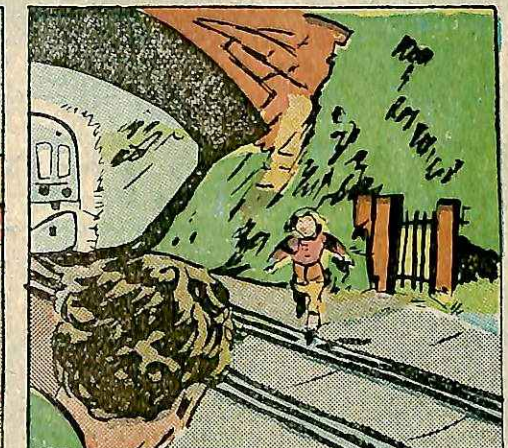
Η κυρία Βασόν βλέποντας τον κίνδυνο, που διέτρεχε η άτυχη μικρούλα, όωμισε προς το μέρος της, ενώ το τρένο ηλποίαζε ολόταχως. Χωρίς να υπολογισή καθόλου τον κίνδυνο, άρπαξε το κοριτσάκι και πέρασε μαζί της από την άπέναντι πλευρά. Οι συν- κινήσεις που δοκίμασε ή Άλίκη ήταν τόσο δυνατές, ώστε λιποθύμισε.

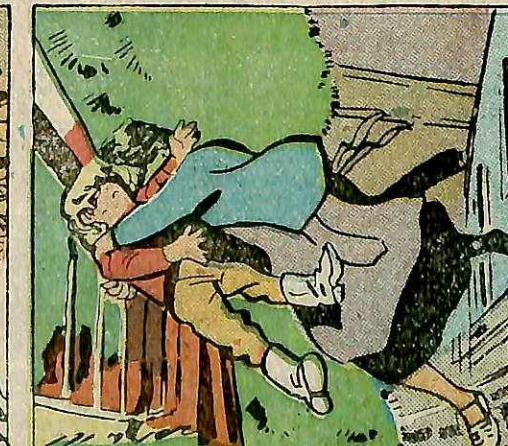
— Δυστυχισμένη Ζάν - Πιέρ, ψιθύρισε... Κα- όμένη κυρία Βασόν... Έγώ φταίω για όλα. Δεν έπρεπε να παρατήσω το μικρό αδερφό μου για να τρέξω πίσω από το Ράφ... Τι νυ- ναίκα! Διακινδύνευσε δυο φορές τη ζωή της μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα για να μάς σώ- σης... Τη δεύτερη φορά όμως δεν τα κατάφε- ρε. Και τώρα τι θα νίνω;... Τι θα πω στους γονείς μου;

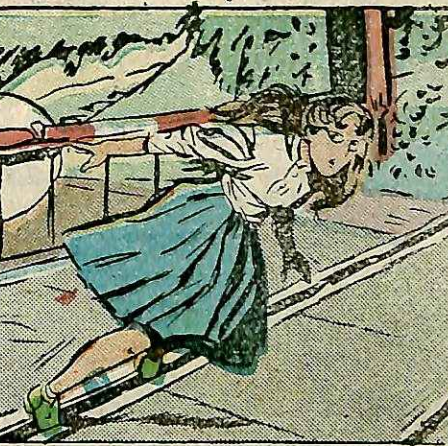
Ξαφνικά, όμως, συνέβη κάτι άπρόβλεπτο. Ο Ράφ, που ήταν την ημέρα εκείνη πολύ ά- νήσυχος, έσπασε σε μία στιγμή το λουρί του και προχώρησε προς τη γραμμή. Η Άλί- κη, αφού του φώναξε να γυρίση πίσω, βλέ- ποντας πως ο Ράφ δεν την άκουσε, έσκυψε κάτω από το φράγμα και προχώρησε προς τις γραμμές, με σκοπό να τον άνομακρύνη από την επικίνδυνη περιοχή.

Πριν ακόμα προφτάση ν' άκουμήση κατα- γής τη λιπόθυμη μικρούλα, ή κ. Βασόν είδε το μικρό Ζάν - Πιέρ να περνά κι' αυτός το φράγμα και να προχωρή προς τις γραμμές, ενώ ή άμαξοστοιχία, που φαινόταν πιά, θρι- σκόταν τώρα κοντά. Μεσα σ' ένα δευτερό- λεπτο ή κ. Βασόν πήρε τη νέα της απόφαση. Πέταξε σχεδόν την Άλίκη κατανής...

Μα ή κυρία Βασόν και ο Ζάν - Πιέρ δεν είχαν πάθει απολύτως τίποτα. Βρέθηκαν νρη- γορα από την άλλη πλευρά και το τρένο πέρασε χωρίς να τους άγγιξη. Άφου όκω- νισε το έμποδιο ή κυρία Βασόν, χωρίς να δώ- σης καμιά ξεχωριστή σημασία στις δυο ήρωί- κες διασώσεις της, ώδηνψε τα παιά στο σπίτι τους λέγοντάς τους απλά: 'Τρομάσα- τε, καυμενούλια μου, έ;'

Η άγωνία της ήταν όμως τόσο, ώστε το πόδι της έμπλεξε στη διπλή γραμμή άσφα- λειας κι' έπεσε ακριβώς πάνω στις γραμμές του τραίνου. Προσπάθησε να σηκωθεί, αλλά δεν τό κατάφερε. Η έγκριρηποι σκληγκοσε δίπιδος, που είχε κάνει λίγες μέρες πριν, την είχε άδυνατίσει, και ή άγωνία την παρέ- λυε. Άρχισε, λοιπόν, να ζητάν απελπισμέ- να βοήθεια...

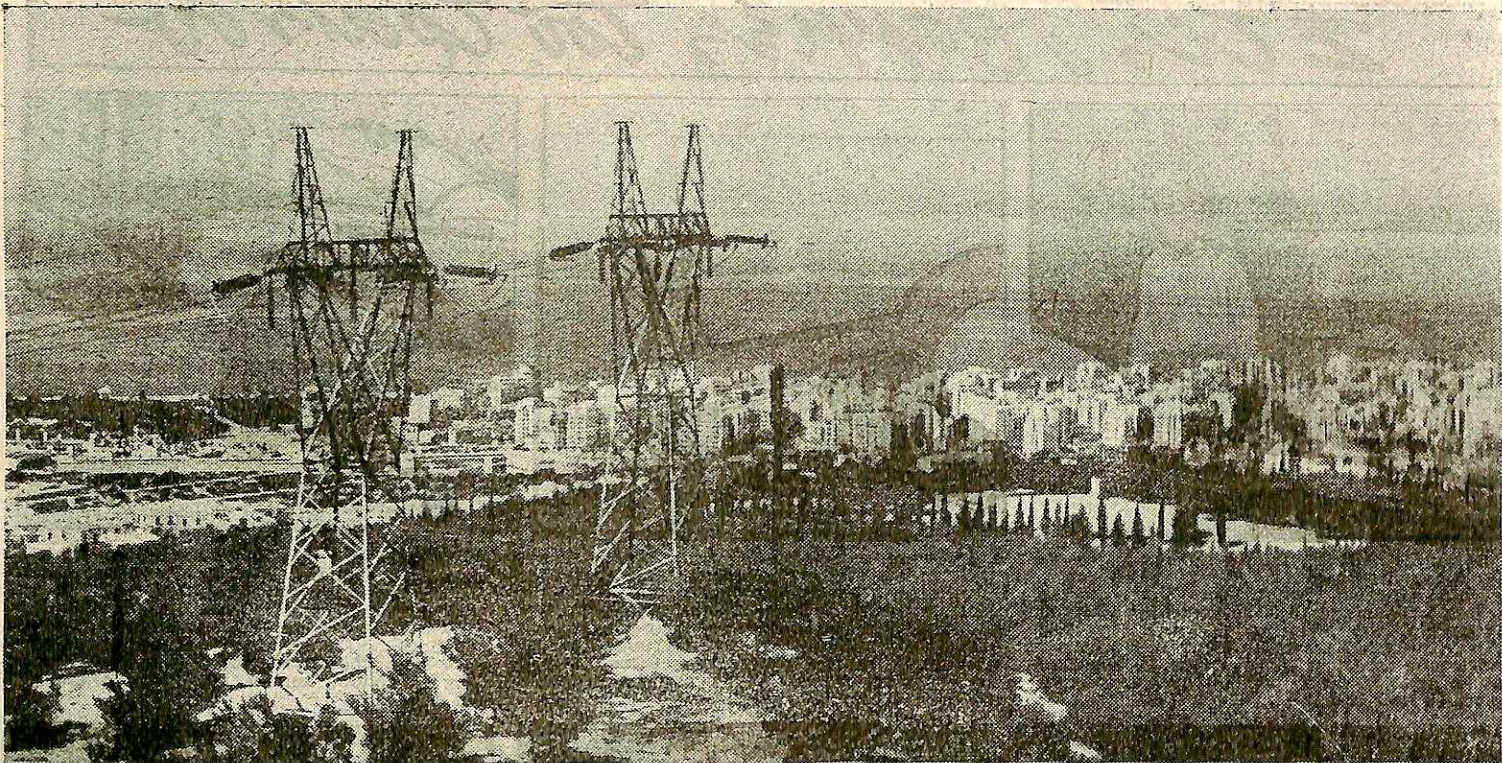

...και όρμησε πάλι προς τη γραμμή. Σαν ένας καλά έζακνημένος τερματοφύλακας άρπαξε στην άγκαλιά της το μικρό Ζάν - Πι- έρ και με τη φορά που είχε, κυλιότηκε μα- ζι του στο έδαφος. Η Άλίκη, που είχε συν- έλθει στο μεταξύ με το όπτότιμο τράνταγμα, είδε μισοκαίσιμη την τραγική σκηνή και πίστεψε πως ήταν χαμένοι...

Άπο τότε, ούτε ξαναμίλησε σε κανένα για το ήρωικό της κατορθώμα. Μα ό πατέ- ρας των παιδιών ένήργησε και μία μέρα διοργανώθηκε μία γιορτή, στην οποία δόνη- κε στην ήρωική κ. Βασόν το μετάλλιο έζα- ρέτων πράξεων.

— Σας εύχαριστώ όλους, είπε εκείνη με συγκίνηση. Άλλά το ίδιο θα έκανε οποιασ- ποτε γυναίκα βοιακόταν στη θέσι μου!...

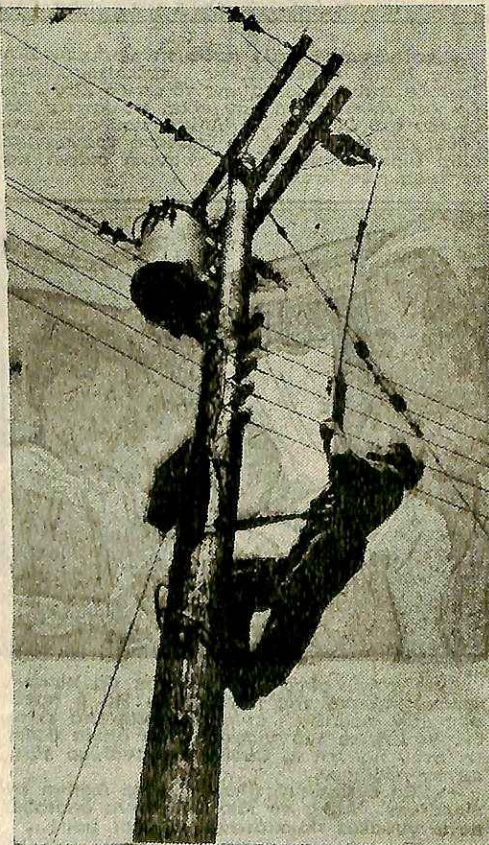

Η Θεσσαλονίκη, με την σφύζουσα ζωή και τις βιομηχανίες της, έχει κι' αυτή μιάν απ' τις μεγαλύτερες καταναλώσεις ηλεκτρικού ρεύματος, μετά την Αθήνα. Ως εδώ και λίγον κα'ρό υπέφερε κι' αυτή από έλλειψη ρεύματος. Σήμερα όμως χάρις στα έργα της ΔΕΗ, ο κόσμος των κατοίκων της είναι απηλλανμένος απ' αυτόν τον εφιάλτη. Στην διάθεσι του καταναλωτικού κοινού υπάρχει πάντοτε ρεύμα.

Ο ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Το δάνειο 500.000.000 δραχ. με 7% της Δ.Ε.Η.

ΒΑΔΙΖΟΝΤΑΣ στην ελληνική ύπαιθρο, περνώντας μέσα από τα χωράφια και τα δάση, όπου κι' αν είστε, θ' αντικρύσετε στο δρόμο σας τεράστιους χαλύβδινους στύλους να υψώνονται, στηρίζοντας στ' ανοιχτά τους χέρια, νουντρά σύρματα, τα γνωστά καλώδια, που ξεκινούν ποίος

ξέρει από ποιά εργοστάσιο για να φτάσουν και στα πιο απομακρυσμένα χωριά, φέρνοντας πάνω στα καλώδια αυτά τον πολιτισμό, την καθαριότητα, την άνεσι.

Δεν είναι πολύ παλιά τα χρόνια, που η ελληνική ύπαιθρος ήξερε μονάχα για φωτισμό το προγονικό λυχνάρι. Η γυναίκα του σπιτιού ήταν υποχρεωμένη να κουβαλά στους αδυνατισμένους απ' την κακοπέρασι ώμους της το βαρύ ζαλίκι με τα εύλα, που θα θέρμαιναν το σπίτι, θ' άναδαν το τζάκι για την παρασκευή του φαγητού, θα ζεστάναν το νερό για την πλύσι.

Έτσι, η Ελλάδα, στο σύνολό της, βρισκόταν μέσα στις πρώτες γραμμές των υποαναπτύκτων χωρών, αφού ο ηλεκτρισμός ήταν κάτι το άγνωστο στην ελληνική ύπαιθρο και σε πολλές από τις επαρχιακές πόλεις δινόταν με το σταγονόμετρο και σε πανάκριβες τιμές.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΛΛΑΓΗ

Έδώ και δέκα χρόνια όμως τα πράγματα άλλαξαν άρδην. Σίγα στην αρχή, με άργο ρυθμό, αλλά διαρκώς επιταχυνόμενο, για να φτάσουμε σήμερα να καλυφθούν όλα τα έδαφη της πατρίδος μας από το εθνικό δίκτυο της ΔΕΗ.

Σήμερα τα εργοστάσια της Δημοσίας 'Επιχειρήσεως 'Ηλεκτρισμού παράγουν κοντά στα 2 δισεκατομμύρια κιλοβάτ το χρόνο και το δίκτυο της εξυπηρετεί πάνω από 5.000.000 του πληθυσμού της χώρας μας. Και το πρόγραμμά της δε σταμάτησε εδώ. Με τα νέα έργα, που έχει προγραμματίσει και σύντομα θα βεση σ' ενέργεια, μέσα σε τέσσερα χρόνια, η ικανότητα της παραγωγής της θα ξεπεράσι τα 4 δισεκατομμύρια κιλοβάτ το χρόνο, για να φτάσουν τα 7,5 το 1970, να εξυπηρετούν τότε το σύνολο του πληθυσμού της χώρας μας.

Για την παραγωγή των εκατομμυρίων αυτών κιλοβάτ την ημέρα, η ΔΕΗ χρησιμοποιεί δύο πηγές: τις υδατοπτώσεις και το λιγνίτη, που ενώ πλούσιος βρίσκεται στα κοιτάσματα της Πτο-

Κυττάζτε αυτόν τον τεράστιο χάλκινο σωλήνα. Η διάμετρος του είναι πάνω από τρία μέτρα. Λέγεται «άγωγος πίεσεως» και μεταφέρει το νερό που σε λίγο θα μετατραπή σε ενέργεια, θα γίνει ηλεκτρικό ρεύμα και θα σκορπίσθ απ' τον Ταυρώπο σ' όλη τη γύρω περιφέρεια για να φέρη τον πολιτισμό, τη καθαριότητα και την άνεσι σε πόλεις και χωριά, που δε γνώριζαν παλιά παρά το λυχνάρι και το τζάκι.

λεμαίθος, του 'Αλιβερίου κλπ., έμενε ως τώρα σχεδόν ανεκμεταλλεύτος.

Οι μελέτες, που έγιναν ειδικά για την Πτολεμαίδα απέδειξαν, ότι σε μικρό βάθος κάτω από την επιφάνεια του εδάφους και σε μερικά σημεία έντελως ακάλυπτο βρίσκεται ένα βέβαιο απόθεμα τετρακοσίων εκατομμυρίων τόννων, που πιθανόν σθάνει και τα 2 δισεκατομμύρια τόννους, όταν γίνουν τα απαραίτητα έργα.

Από το λιγνίτη αυτό τροφοδοτείται ο ατμοηλεκτρικός σταθμός, που μπορεί να παράγη 70.000 κιλοβατώρες ρεύμα την ώρα, δηλαδή 24X70.000 = 1.680.000 το εικοσιτετράωρο, δηλαδή 613.200.000 κιλοβατώρες το χρόνο. Για την παραγωγή αυτή καίει 1.000.000 τόννους λιγνίτη το χρόνο.

Αλλά η παραγωγή αυτή δεν είναι αρκετή. Οι αντικειμενικές δυνατότητες επιτρέπουν αύξησι της παραγωγής και γι' αυτό κατασκευάζεται στη Γαλλία και θα εγκατασταθώ στην Πτολεμαίδα και δεύτερη μονάδα του Σταθμού 125.000 κιλοβάτ την ώρα, που θα παράγη 900 εκατομμύρια κιλοβατώρες το χρόνο. Αυτή η δεύτερη μονάδα θα καίη 1.500.000 τόννους λιγνίτη το χρόνο. Δηλαδή, και αν ακόμη στην Πτολεμαίδα υπήρχη μόνο η βεβαία ποσότης των 400 εκατομμυρίων τόννων λιγνίτη, αυτή είναι αρκετή για 160 χρόνια.

Και, για να τελειώνουμε με το λιγνίτη, πρέπει ν' αναφέρουμε τον ατμοηλεκτρικό σταθμό της ΔΕΗ στο 'Αλιβεριο με παραγωγή 80.000 κιλοβάτ την ώρα, δηλαδή περί τα δύο εκατομμύρια κιλοβάτ το εικοσιτετράωρο. Το έργο του 'Αλιβερίου είναι το πρώτο έργο της ΔΕΗ και η πρώτη νίκη της στην προσπάθεια για την αντιμετώπισι των άμεσων αναγκών της μεταπολεμικής περιόδου σε ηλεκτρική ενέργεια. Είναι η πρώτη επιτυχής προσπάθεια επιστημονικής αξιοποίησεως του λιγνίτη. Κι' η δόξα αυτή ανήκει στη ΔΕΗ.

ΟΙ ΥΔΑΤΟΠΤΩΣΕΙΣ ΚΙ' Ο ΑΧΕΛΩΟΣ

Μά, όπως είπαμε, η ΔΕΗ, παράλληλα με το λιγνίτη, εκμεταλλεύεται και τις υδατοπτώσεις για την παραγωγή ηλεκτρικού ρεύματος. Μέχρι σήμερα, τα έργα της ΔΕΗ από υδατοπτώσεις ήταν του Λάδωνος, παραποτάμου του 'Αλφειού, που δίνει 60.000 κιλοβάτ, του Ταυρωπού (Μέγδοβα) που με την τεχνητή λίμνη εξασφάλισε άφ' ενός παραγωγή 120.000 κιλοβάτ και άδεισι του θεσσαλικού κάμπου, του 'Αγρα, όπου τα νερά του 'Οστρόδου και της Νήσιας παράγουν 50.000 κιλοβάτ, και του Λούρου, στην κοιλάδα της Δωδώνης, που δε φτάσουν να δίνουν κάπου 10.000 κιλοβάτ.

Μά για την ολοκλήρωσι του σκοπού της ΔΕΗ να καλύψη όλο τον ελληνικό χώρο με ηλεκτρική ενέργεια, να δώση άφθονο ρεύμα στη βιομηχανία και να βοηθήσι για την αποδοτική εργασία, η παραγωγή αυτή ρεύματος δεν είναι αρκετή. Και η προσπάθεια της 'Επιχειρήσεως στράφηκε, μαζί με τη δεύτερη μονάδα της Πτολεμαίδος και προς τον 'Αχελώο. Ο μεγαλύτερος αυτός ποταμός της ελληνικής γής, που είχε θεοποιηθώ από τη μυθολογία των προγόνων μας και δαμάστηκε απ' τον ήμιθο 'Ηρακλή για να γίνει θεός εύεργετικός για την Ελλάδα, θα δαμαστή άλλη μιά φορά σήμερα. Ο Στράβων και ο Διόδωρος γράφουν, πως η μυθολογία για την πάλη του 'Ηρακλή με τον 'Αχελώο ήθελε να δείξη την προσιώγια προσπάθεια του ανθρώπου να δαμάση τα άρρηκτικά νερά, που κατεβαίνουν από την Πίνδο προς το 'Ιόνιο Πέλαγος. 'Ακριβώς δηλαδή αυτό που γίνεται σήμερα.

Λίγο άριστερώτερα απ' τη συμβολή του Μέγδοβα και του 'Αγραφιώτη με τον 'Αχελώο, θα γίνει η μεγάλη λίμνη, που θα τροφοδοτή το πρώτο έργο της ΔΕΗ στον 'Αχελώο. Τριών ποταμών νερά θα σταματά το φράγμα που κατασκευάζει η ΔΕΗ στα Κρεμαστά κι' σε τρεις κοιλάδες θ' απλώνεται η υδατοπότηκη που θα δημιουργηθή εκεί. Μια υδατοπότηκη με χωρητικότητα 4 δισεκατομμυρίων κυβικών μέτρων, που το μέγεθός της γίνεται αντίληπτο αν τη συγκρίνουμε με τη λίμνη του Μαραθώνος, από την οποία θα είναι έκαστο φορές μεγαλύτερη. Υπολογίζεται πως η πρώτη μονάδα των Κρεμαστών θα λειτουργήσι το 1964, η δεύτερη και τρίτη το 1965 κι' η τέταρτη το 1966. Με συνολική ισχύ 400.000 κιλοβάτ, ο υδροηλεκτρικός Σταθμός Κρεμαστών θα παράγη ένα δισεκατομμύριο εξακόσια εκατομμύρια κιλοβατώρες το χρόνο.

ΔΥΟ ΑΚΟΜΗ ΕΡΓΑ

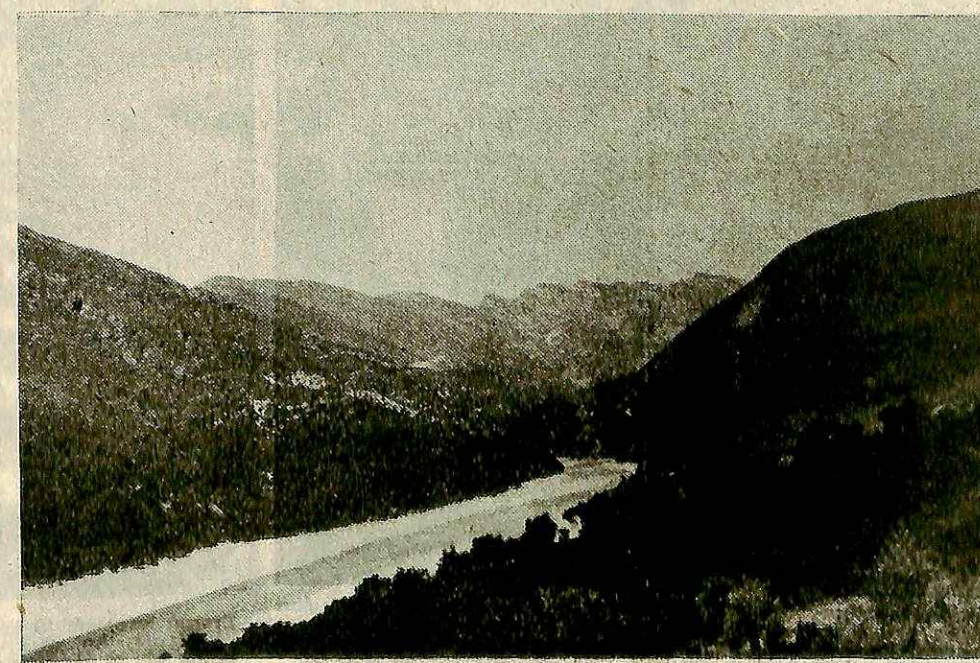
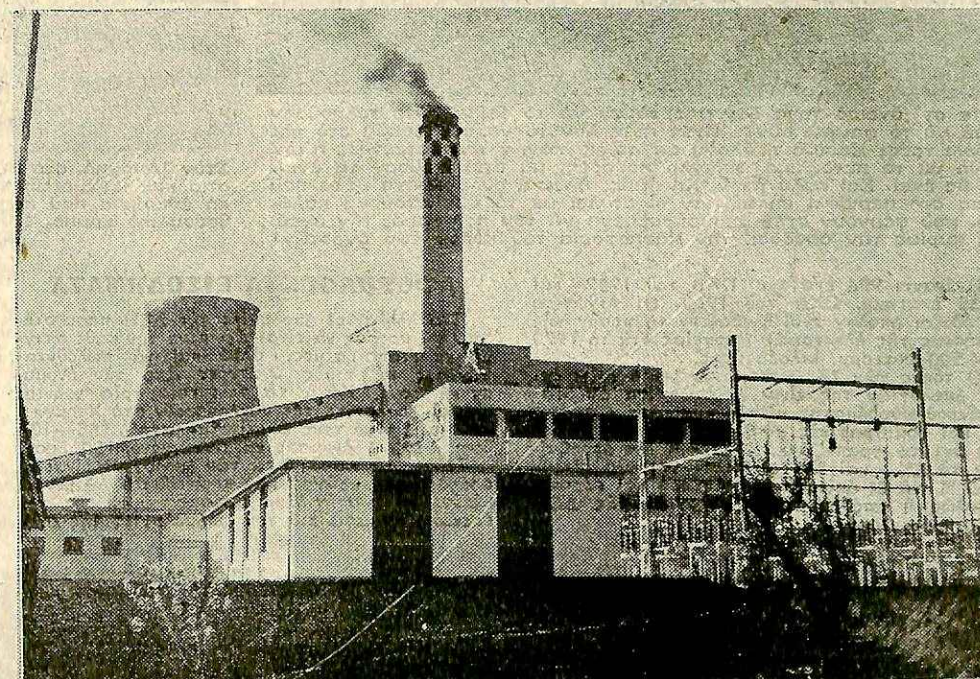
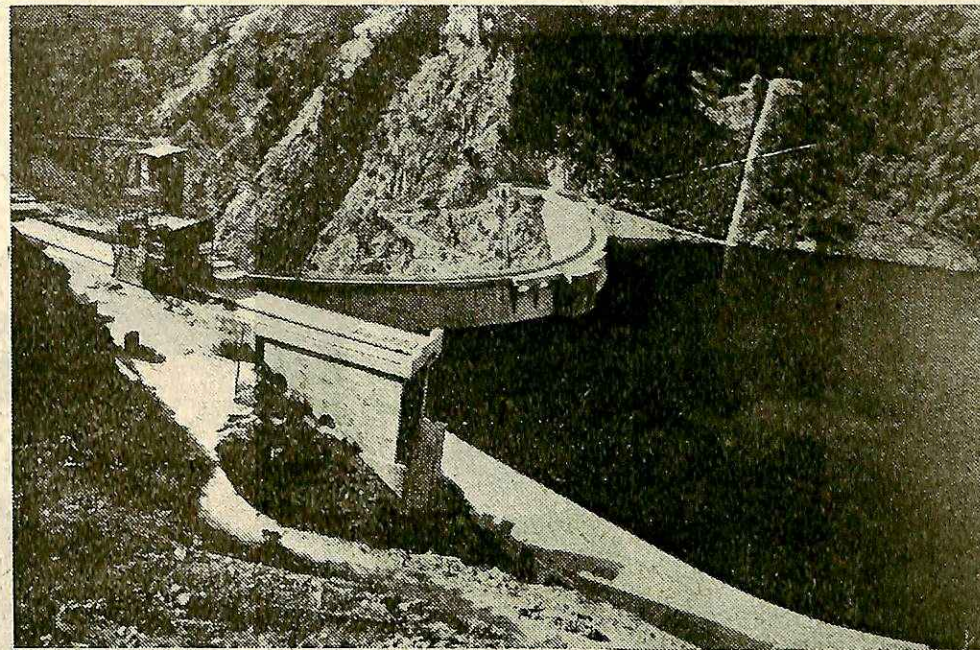
Μά το σχέδιο της ΔΕΗ για την αξιοποίησι του 'Αχελώου προβλέπει, παράλληλα, και την κατασκευή δύο ακόμη έργων: Στην Πρεβεντία και στο Καστράκι. Το τέταρτο μελετάται για τα Τοπoλιανά. Το φράγμα στα Τοπoλιανά θα δημιουργήσι μια επικουρική λίμνη, που η χωρητικότητά της υπολογίζεται σε δύομισι δισεκατομμύρια κυβικά μέτρα και θα εξασφαλίση την αδιάκοπη λειτουργία των τεσσάρων σταθμών του 'Αχελώου, ακόμη και σε χρονιές απόλυτης έφρασις. Οι τέσσερις αυτοί σταθμοί θα προσφέρουν στο 'Εθνικό Δίκτυο της ΔΕΗ ένα εκατομμύριο κιλοβάτ και θα προσθέσουν στην παραγωγή τρία δις το χρόνο, δηλαδή μόνο αυτοί το δεκαπλάσιο της συνολικής παραγωγής ηλεκτρισμού στην Ελλάδα του 1940.

Η αντιμετώπισις των μεγάλων κονδυλίων για τα τεράστια έργα, που εκτελεί κάθε τόσο η ΔΕΗ, ώσπουτο ολοκληρώσθ το έργο της, γίνεται με δανεισμό. Ένα μέρος προέρχεται από την 'Αμερική. Είναι περίπου τα 50% του απαιτούμενου ποσού. Τα υπόλοιπα μισά αντιμετωπίζει η ίδια με δική της κεφάλαια και έσωτερικά όμολογιακα δανεία.

Ένα από τα δανεία αυτά θα κυκλοφορήσι και μέσα σ' αυτό το μήνα. Είναι δάνειο 500.000.000 δραχμών, με τόκο 7%, εξοφλήτεο σε μία δεκαεπταετία.

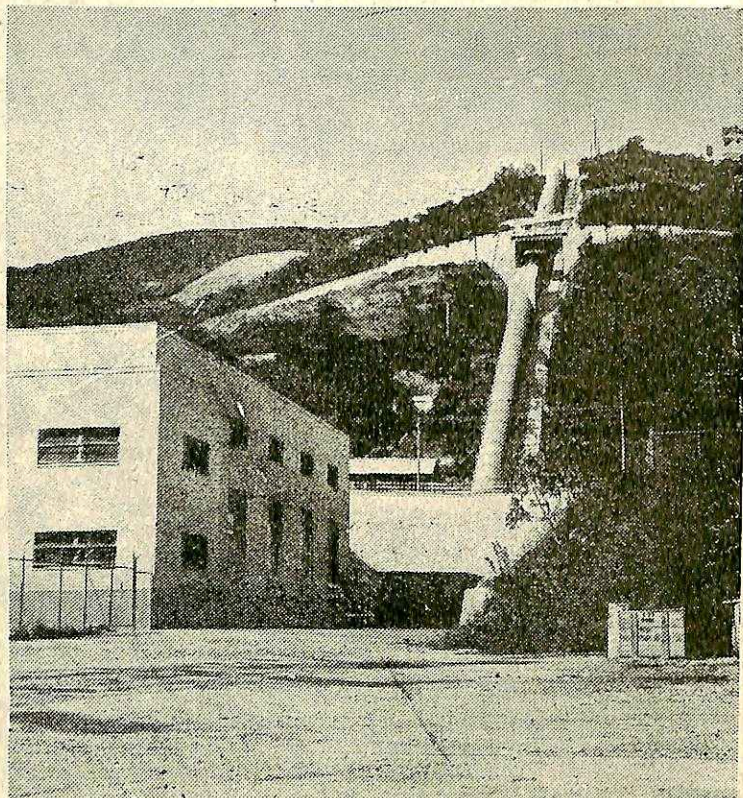
Οι όροι και του δανείου αυτού, όπως και των προηγούμενων, είναι εξαιρετικά προνομιακοί γι' αυτούς που θα βελήσουν και θα πoλoλoύv να έγγραφον μέχρι της 30ης 'Ιουνίου. Κι' αυτό γιατί 1) αποτελεί την καλύτερη επένδυσι, αφού οι όμολογιες του είναι εξοφλισμένες με τη σήτρα του θαλασσιού, αλλά κυρίως γιατί εκδίδονται από ένα παγκόσμια ανεγνωρισμένο οικονομικό κολλοσσό, που τα έτησιά του κερδή χρόνο με το χρόνο ραγδαία ανεβαίνουν. Άρκει να υπολογισθώ, ότι η ΔΕΗ το 1958 πούλησε 813.000.000

Α ν ω : Ο 'Αχελώος, το μεγαλύτερο ποταμό της Ελλάδος, για μιά ακόμη φορά δαμάζεται. Η όρμη του μεταβάλλεται σε δυναμι δημιουργική. Εκεί θα γίνει ο 'Υδροηλεκτρικός Σταθμός Κρεμαστών. Ένα τεράστιο έργο που δεν ήταν δυνατό να γίνει παρά από έναν επίσης τεράστιο οργανισμό. Και τέτοιος είναι η ΔΕΗ. Μ έ σ ο ν : Το «Κάλλιστον ύδωρ» του παραποτάμου του 'Αλφειού, του Λάδωνος, χάρις στα έργα της ΔΕΗ μετατρέπεται σε ηλεκτρική ενέργεια και εξασφαλίζει ανέσεις στη ζωή και απόδοσι στην εργασία σ' όλη τη γύρω περιοχή, όπου μεταφέρεται το ρεύμα και διανέμεται μέχρι και το τελευταίο καλύδι, μέχρι και το πηνάδι του μικρότερου κτήματος. Κ ά τ ω : Η Πτολεμαίδα, μας έδινε άφθονο λιγνίτη. Η ΔΕΗ, προς τον μαύρο αυτό χρυσό και τον εκμεταλλεύθηκε κατάλληλα, ώστε να δώση απ' αυτόν ηλεκτρικό ρεύμα. Το έργο που έγινε εκεί είναι απ' τα μεγαλύτερα της χώρας. Η καπνοδόχος της ΔΕΗ που παρουσιάζεται στην παραπάνω εικόνα είναι ύψους 110 μέτρων και αποτελεί το υψηλότερο κτίσμα ολόκληρου της Ελλάδος. Δίπλα άριστερα είναι ο «μυκτικός πύργος» ύψους 70 μέτρων και μαζί με το τεράστιο έργοστάσιο ηλεκτροπαραγωγής και τα γύρω βοηθητικά κτίρια, αποτελεί ένα από τα θαυμάσια έργα της χώρας μας.

Ούτε στ' όνειρό τους δεν μπορούσαν να τ' δούν. Ούτε τολμούσαν ποτέ να τ' φανταστούν! Ήταν ποτέ δυνατό να έχουν ρεύμα στο περιβάλλον τους; Κάποτε τ' άλλαζαν απ' τ' μαγκάνι τ' αντικατέστησε η μηχανή με τ' πετρέλαιο. Μεγάλη πρόοδος, μα σταματούσαν τ' όνειρα ως εκεί. Και πολύ ήταν. Κι' όμως, ήλθε η ευλογημένη μέρα που μέσα στη περιβάλλουσα σκωπτική οδύνη με τ' θρυμνωμένα καλώδια, που φέρνουν στην απομακρυσμένη γη τον πολιτισμό, την άνεση, και κυρίως την απόδοσι, την καρποφορία του κόπου των ανδρών!

Στόν Ταυρωπό, στο Μένδοβα, όπως είναι γνωστό, έγινε αυτή η τεράστια και πομπώδης λίμνη, που τ' ανατρέπει τ' όνειρα απ' την ηλεκτρική ενέργεια που παράγουν, έρδεύουν παράλληλα και τόν πλούσιο θεσσαλικό κάμπο. Δίνει 120.000 ώρια κιλοβάτ. Είναι κι' αυτό ένα απ' τα μεγάλα έργα της ΔΕΗ.

ΑΦΟΡΟΛΟΓΗΤΑ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΑ

ΟΧΒ έναντι 996 εκατομμ. ΟΧΒ του 1959 και 1.335 εκατομμ. ΟΧΒ του 1960. Οι λιγότεροι αεισίοδοι υπολογισμοί ανεβάζουν τ' όσον της πωλήσεως της ηλεκτρικής ενέργειας για τ' 1970 σε 4.500 εκατομμ. κιλοβατώρες.

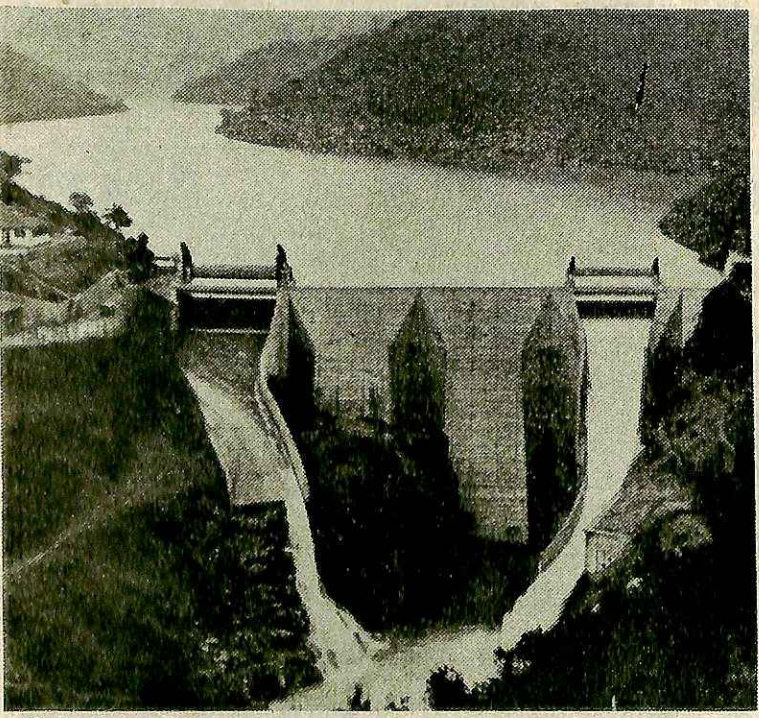
Ο τόκος των 7%, που προσφέρει η ΔΕΗ επί των όμολογιών της είναι η υψηλότερη απόδοσι σταθερού εισοδήματος με τις παρούσες πιστωτικές και νομισματικές συνθήκες. "Αν σκεφτεί κανείς ότι τ' τραπεζικά έπιτόκια δεν υπερβαίνουν τ' 5% και ότι οι άλλες μετοχές δίνουν 3-5%, τ' αέκινητα έχουν φθoρά και φoρους, ασφαλός η απόδοσι των όμολογιών της ΔΕΗ είναι προνομιακή.

Παράλληλα, οι όμολογίες της ΔΕΗ παρουσιάζουν τ' όσον να είναι όχι μόνο την κάθε στιγμή ρευστοποιήσιμες, αλλά και να πωλούνται πάντοτε σε τιμές ανώτερες από την ονομαστική τους. Κατά τ' τελευταία τρία χρόνια, που οι όμολογίες της κυκλοφορούν στο χρηματιστήριο, η τιμή τους κυμαίνεται μεταξύ 155-170 δραχ., ενώ η ονομαστική είναι μόνο 150 δραχ. Τέλος, τ' εισοδήματα των όμολογιών είναι αφορολόγητα, πράγμα που προστίθεται σε θετικό κέρδος δίπλα στην ήθηκη ικανοποίηση, εκείνου, που επενδύει τ' κεφάλαιά του με όμολογίες της ΔΕΗ.

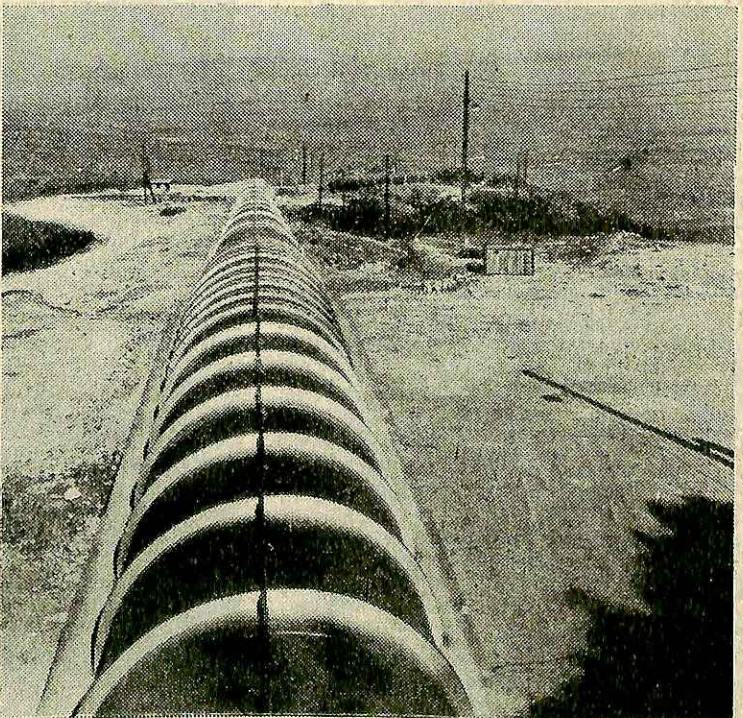
και ξέρει, ότι έτσι βοηθάει τόν εξηλεκτισμό της Ελλάδος, δηλ. τήν οικονομική και εκπαιδευτική άνοδο τής πατρίδος του.

Σκοπός του Σανείου, που συνάπτει τώρα η ΔΕΗ είναι η κατασκευή του υδροηλεκτρικού σταθμού "Αχελώος", η προσθήκη δευτέρας μονάδας στον ατμοηλεκτρικό σταθμό Πτολεμαΐδας και η κατασκευή του υδροηλεκτρικού σταθμού "Εδεσσαίου".

Εγγραφές για τ' δάνειο θα γίνονται σ' όλες τ' μεγάλες Τράπεζες και τ' Υποκαταστήματά των, καθώς και τ' χρηματιστηριακά γραφεία "Αθηνών". Οι όμολογίες θα είναι απλές των 150 δραχμών, πενταπλές των 750 δραχ., είκοσιπλές, πεντηκονταπλές και εκατονταπλές.

Τ' ανατρέπει τ' όνειρα απ' την ηλεκτρική ενέργεια που παράγουν, έρδεύουν παράλληλα και τόν πλούσιο θεσσαλικό κάμπο. Δίνει 120.000 ώρια κιλοβάτ. Είναι κι' αυτό ένα απ' τα μεγάλα έργα της ΔΕΗ, που δίνει 50.000 κιλοβατώρες.

Στιγμή ιστορική. "Ο εργάτης της ΔΕΗ συνδέει τ' χωριό με τ' "Εθνικό Δίκτυο. "Απ' τ' στιγμή αυτή άλλο χωριό, δέχεται μέσα στα όριά του τ' ηλεκτρικό ρεύμα, δηλαδή τόν πολιτισμό του αιώνα μας!

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Διπλός κοχλίας

Από τ' κέντρο του άριστερου κοχλίας

- 1) ΣΟΛΟ. 2) ΘΑΛΑΣΣΑ. 3) ΚΑΡΑ.
- 4) ΣΟΛΑ. 5) ΛΑΛΗΜΑ. 6) ΜΑΤ. 7) ΣΗ.
- 8) ΠΑΡΑΜΑΝΑ. 9) ΑΙ. 10) ΛΑΧΤΑΡΑ.
- 11) ΡΑΚΟΣ. 12) ΣΑΪ. 13) ΤΟΝΝΟΣ.
- 14) ΑΡ. 15) ΑΣΤΑΡΙ. 16) ΜΑΛΑΚΙΑ.
- 17) ΩΣ. 18) ΣΑΛΑΜΙΣ. 19) ΑΚΡΑ.
- 20) ΜΑΔΑΡΑ. 21) ΑΝΙΑ. 22) ΜΑΤΣΟ.
- 23) ΣΙΝΙΚΟΣ. 24) ΣΩΔ. 25) ΤΑΦΟΣ.

Από τ' κέντρο του δεξιού κοχλίας

- 1) ΣΟΦΑ. 2) ΤΑΩΣ. 3) ΣΟΚΙΝ. 4) ΙΣ. 5) ΟΣΤΑ. 6) ΜΑΪΝΑ. 7) ΑΡΑΔΑ. 8) ΜΑΡΚΑ. 9) ΣΙ. 10) ΜΑΛΑΣΣΩ. 11) ΑΙ. 12) ΚΑΛΑΜΙ. 13) ΡΑΤΣΑ. 14) ΡΑΣΟΝ. 15) ΝΟΤΙΑΣ. 16) ΣΟΚ. 17) ΑΡΑΡΑΤ. 18) ΧΑΛΙΑ. 19) ΑΝΙΑ. 20) ΑΡΑΠΗΣ. 21) ΤΑΜΑ. 22) ΜΗΛΑ. 23) ΑΛΟΣ. 24) ΑΡΑΚΑΣ. 25) ΣΑΛΑ. 26) ΘΟΛΟΣ.

Αριθμητικά προβλήματα

- 1)
$$\begin{array}{r} 2 \times 6 + 8 = 20 \\ 1 \times 4 \times 5 = 20 \\ 3 \times 9 - 7 = 20 \end{array}$$
- 2) "Ο πατέρας είναι 44 χρόνων και ο Λάκης 11. Τα δ' εξαδέλφια του 23 και 22 χρόνων.
- 3) $383 \times 42 = 16086$
- 4) Οι καραμέλλες είναι 12 (Στέλιος: 6 χρόνων, Γιώργος: 4 χρόνων, Μίμης: 2 χρόνων).

Οι δυο όμοιοι άστρωναύτες

Είναι ο τέταρτος της Α' σειράς και ο δεύτερος της Β'.

□□

Η λύσις του υπ' αριθ. 853 σταυρολέξου

Οριζοντιώς:

- 1) ΣΑΝΤΕ - ΕΝΔΟΝ - ΑΛΕΚΑ. 2) ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΠΟΛΙΣ. 3) ΑΣΙΤΙΑ - ΣΙΑΜ. 4) ΑΙΑ - ΙΣΟ - ΜΙΤΟΣ - ΗΡΑ. 5) ΚΡΑ - ΑΜΠΕΛΟΣ - ΥΠΟ. 6) ΠΑΓΙΣ - ΑΡΤΟΣ - ΑΠΑΛΑ. 7) ΩΜΟΣ - ΙΑΣ - ΑΝΗΡ. 8) ΑΕ - ΟΛΟΝ - ΗΜΑΡ - ΙΑ. 9) ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΕΙΟΝ. 10) ΤΑ - ΟΜΩΣ - ΩΡΕΣ. 11) ΑΡΟΝ - ΜΙΣ - ΑΡΙΑ. 12) ΣΥΡΟΣ - ΠΟΣΟΝ - ΩΑΡΙΑ. 13) ΝΙΣ - ΠΟΝΤΙΟΣ - ΙΝΩ. 14) ΟΙΣ - ΠΟΤΑΙ - ΜΟΝ - ΙΝΑ. 15) ΜΑΤΑ - ΚΑΙΡΙΑ. 16) ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΙΣ. 17) ΑΝΙΣΑ - ΟΙΝΟΝ - ΑΡΩΓΗ.

Καθ' ύψος:

- 1) ΣΚΡΑ - ΠΛΑΣΤΗΣ - ΟΣΣΑ. 2) Ω - ΙΚΑ - ΕΥΑ - ΥΝΙ - ΤΗ. 3) ΝΗ - ΑΡΓΑ - ΑΡΙΣ - ΑΙ. 4) ΤΣΑ - ΑΙΜΟΒΡΟΣ - ΜΥΣ. 5) ΕΤΣΙ - ΣΟΛΟΜΟΣ - ΠΑΡΑ. 6) ΑΪΣΑ - ΣΟΛΩΝ. 7) ΕΠΤΟΜΑ - ΝΑΣ - ΠΟΤΑΠΟ. 8) ΝΤΙ - ΠΡΙ - ΜΟΝΑ - ΡΙ. 9) ΔΙΑΜΕΤΑΚΟΜΙΣΤΙ. ΚΟΝ. 10) ΟΝ - ΙΑΟΣ - ΣΟΙ - Α. ΣΟ. 11) ΝΟΣΤΟΣ - ΗΡΩ - ΝΟΜΙ. ΚΗ. 12) ΥΙΟΣ - ΑΜΑΡΑ - ΣΟΡΥ. 13) ΑΠΑΣ - ΑΝΑΦΕΡΩ - ΝΙΝΑ. 14) ΛΟΜ - ΥΠΗΡΕΣΙΑΙ - ΑΝΡ. 15) ΕΛ - ΗΠΑΡ - ΑΡΝΙ - ΣΩ. 16) ΚΙ - ΡΟΛ - ΙΟΣ - ΙΩΝ - ΙΓ. 17) ΑΣΜΑ - ΑΘΑΝΑΤΑ - ΑΛΣΗ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	
*Εθελία	Δρχ. 240
*Εξάμηνος	120
Τοίμηνος	60

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	
*Εθελία	Αλφες 6
»	Δολλάρια 17
»	Φο. Βελγ. 840
»	Φο. Γαλλ. 8.650
»	Φο. Έλδ. 73
»	Μάρκα Γερμ. 72

*Εμβάσματα "Εσωτερικού δια ταχυδρομικής επίταξης και "Εξωτερικού δια τραπεζικής τούτασης προς τ' περιοδικό "ΕΠΙΣΤΑΥΡΟΣ", Δραγατσάνου 4, (Πλατεία Κλαυδιανών), Αθ. 9 η α. ι.

*Εμμ. Μπακλατζής και Σίος Ε.Ε. "Εκδοτική "Εταιρεία "ΑΛΛΑΓΗ", Διευθυντής - Διοικητής: σπής και υπεύθυνος κατά Νόμον

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΛΑΤΖΗΣ

Διευθυντής και υπεύθυνος Τυπογραφείου

ΚΩΝΣΤ. Γ. ΤΟΥΝΤΑΣ

Ναϊάδων 24, Παλαιόν Φάληρον

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο Εγγένιος Μπεραρντιέ είχε κουδάλισει σπύρι του ένα μικρό σκυλάκι. Με τόν καιρό τ' σκυλί αυτό είχε γίνει τ' καλλίτερο κυνηγετικό της περιοχής κι' ένας πιστός φίλος για τόν κυριό του.

Ο Μπεραρντιέ, ξέροντας κάθε κατατόπι του δάσους, κυνηγούσε με τ' βοήθεια του σκύλου του. Ας ζώρ τούς κακοποιούς σαν τούς λαγούς. Έτσι ο δασοφύλακας ήταν ο φόβος και ο τρόμος τ' ούς. Ένα βράδυ, ο Μπεραρντιέ γύρισε ναρίτερα στο σπίτι του. Ξεκρέμασε τ' ντουφεκιό του και τ' άπλωσε στή γωνιά.

Η γυναίκα του κατάλαβε πως κάτι του είχε συμβεί.

— Μαρία, τής είπε, αόριο να μαζέψης τ' πράγματά μας... Φεύ, γουίε...

— Θέε μου!... Σε διώχνουν;

— Ναι... Συνέβη κάποιον επεισόδιο μ' έναν φίλο του κυρίου. Κάτι μούσε, κάτι τούπα, ήρθε στα λόγια. Και τώρα δέ μένει παρά να φύγουμε...

— Α! Δέ θα βρούμε καλύτερη θέσι, αναστέναξε η Μαρία.

Τήν άλλη μέρα ο Μπεραρντιέ εγκαταστάθηκε στή γειτονική πό...

Τό
Κυνηγετικό
Σκυλί

λι Σπυλ. Στην άσχη δία πήγαιναν καλά. Με μερικές οικονομίες, που είχαν, κουσπερνούσαν. Τήν ημέρα η Μαρία ξανοδούλεσε κι' ο άντρας της ψάχνει να βρή δουλειά.

Αμάρτος όμως όπως ήτανε απ' τ'ς δουλειές του κάμπου, δέν ευρισκ' εύκολα. Σιγά-σιγά οι οικονομίες τους κόντευαν να τελειώσουν. Η Μαρία τότε έπρεπε αργαστή κι' άρχισε η τρομερή φτώχεια τους.

Ότι πολύτιμο είχαν πουλήθη. Κε. Και τ' μόνο που δέν είχε α. παχωριστή ο Μπεραρντιέ ήταν τ' ντουφεκιό του και τ' σκυλί του.

Είχε τήν ελπίδα να ξαναπάρη τήν παλιά του δουλειά. Και μιά μέρα άκουσε πως κάποιος πλούσιος γείτονας ο κύριος ντ' Ρουθερον, ζητούσε ν' αγοράσει ένα κυνηγετικό σκυλί. Κι' άμέσως πέρα τήν απόφασή του. Ξέροντας πως η γυναίκα και τ' παιδιά του άναπαύσαν τόν "Αζώρ, τούς άναγνώρισε τήν τελευταία στιγμή ότι θα πώλανε τ' σκυλί.

Ο Μπεραρντιέ πήρε τ' ντουφεκιό τρυ κι' άφου έβρεσε τόν "Αζώρ μ' ένα λουρί έφυγε.

Σε λίγη ώρα ο Μπεραρντιέ μπήκε μέσα στο δάσος τού Μονμάρν.

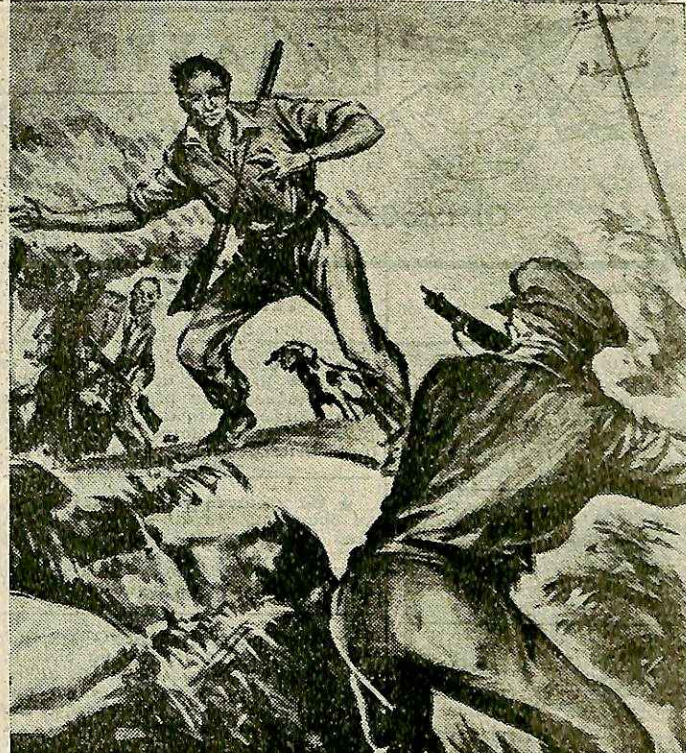
Έξαφνα ένας πυροβολισμός άκούστηκε. "Ο παλιός δασοφύλακας κοντοστάθηκε. Αυτή τήν εποχή άπαγορευόταν τ' κυνήγι...

Προχώρησε και είδε σε μιά ρεμπάτ ν' άγναντα ένα λωδομένο πουλί... Και έσπρωξε, πίσω από τ' χαμυκόλα, πετάχτηκε ένας άνθρωπος κοκκιντωμένος με ντουφεκιό σ' αυτόν άνω. Δίχως να δ' ητ Μπεραρντιέ άποπσε τ' πουλί και με μιά μαχαίριά το άκόψε τ' λαιμό.

Ο Μπεραρντιέ, που τ' ένστικτό του ως παλιού δασοφύλακα είχε εγνήσει, γέμισε άμέσως ντουφεκιό του. Στό μεταξύ ο κακοποιός είχε προφάσει να έσφαινη. Και τήν ίδια στιγμή πρόβαλε μπροστά του ένας άλλος άνθρωπος.

Ο Μπεραρντιέ απ' τ' πλίκλιο και τήν πράσινη στολή τού άγνώστου κατάλαβε πως είχε να κάνει με δασοφύλακα.

— Έν άνιστι τού νόμου!... Φοχως να λ' ητ άντιπρόσωπος τού

Ο τραυματισμένος καθωρέωσε με μιά τελευταία προσπάθεια ν' αναστηθεί και να πυροβολήσει τ' Μπεραρντιέ...

κόμητος προχωρώντας άπειλητικά προς τ' Μπεραρντιέ.

Δέν πρόφτασε όμως ν' άποτελειώσει τ' φρόνι του. Ένας πυροβολισμός άντήχησε κι' ο δασοφύλακας κυλάστηκε κάτω βουτηγμένος στο αίμα.

Μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο ο Μπεραρντιέ κατάλαβε τι είχε συμβεί: "Ο κακοποιός έχοντας προηγουμένα με τόν δασοφύλακα τόν είχε παραπλάνει και τόν είχε πυροβολήσει. "Ο Μπεραρντιέ τότε, χωρίς να διστάση άρπασε έναν τσιόν τού δολοφόνου. "Ο τραυματισμένος άωστος καθωρέωσε με μιά τελευταία προσπάθεια ν' άναπαύσθη, ν' άρπάξη τ' ντουφεκιό του και να πυροβολήσει...

Κείνη τ' στιγμή με τόν κακούργον, έπεσε κι' αυτός πληγωμένος. Πρόφτασε μόνο να φωνάξη:

— Πάνω του "Αζώρ! Πάνω του! "Ο "Αζώρ είχε κυλήσει στον κακοποιό κατατρεσμένο, τον με τ' δόντια του. Μά, ο δολοφόνος καθωρέωσε να τ' σκάσει. Κι' έτσι, όταν οι άλλοι δασοφύλακες, που άκούσαν τούς πυροβολισμούς, έβρεξαν εκεί βρήκαν νεκρό τ' δασοφύλακα και τραυματισμένο τόν Μπεραρντιέ.

Η είδηση τού φόνου τού δασοφύλακα άναστατώνσε τόν πύργο τού Μονμάρν.

Τ' μόνο που παρηγόρησε τόν κόμητα ήταν τ' ότι είχαν συλλάβει τ' δολοφόνο. "Αν και χτυπημένο στήν πλάτη τόν είχαν φυλάκιση στο όπνγειο τού πύργου.

Έκει ο Μπεραρντιέ ξαναβρεσε στίς αισθήσεις του. Όταν άνηλήφθη πως ήταν φυλακισμένος έμεινε κατάπληκτος. Δέ μπορούσε να καταλάβη τι είχε συμβεί.

Έξαφνα η πόρτα τού κελιού άνοιξε και παρουσιάστηκε ο κύριος μαζ' μ' ένα ένομοτόραχη.

— Νά ο δολοφόνος!... είπε δείχνοντας τόν αιχμάλωτό του.

Ο Μπεραρντιέ άναστήθηκε. Τώρα έξηγούνταν όλα:

— Μά αυτός είναι ο Μπεραρντιέ! Άνάντησε ο ένομοτόραχης. "Ο παλιός δασοφύλακας τού κ. Μπουσσάρ.

— Ακριβώς! είπε ο Μπεραρντιέ. Έπεσα θύμα μιάς τρομερής παρεξηγήσεως...

— Ξέρω τι θα ισχυρισθ... φώναξε τότε ο κόμης... Πως ήθελε να μ' ητ πουλήση τ' σκυλί του και πως κάποιος άλλος χτύπησε τ' δασοφύλακα μου. Τ' πράγματα δέ μας μιλούν μόνο τους...

— Άφήστε τόν να μιλήση, κύριε κόμης, είπε ο ένομοτόραχης. Δέν

άρνουμαι πως όλα ένοχοποιούν αυτόν τόν άνθρωπο... Τόν έζωω όμως από κείνο. Και γι' αυτό μού φαίνεται άπίστευτο να έκαμε ένα τέτοιο έγκλημα...

Και κυριόχοντας στόν Μπεραρντιέ πρόσθεσε:

— Είναι ανάγκη να με άκολουθήσει ως τόν αστυνομικό σταθμό για ν' άπολογηθής... Θα σέ μεταφέρω μέσα σ' ένα κάρο.

Ο Μπεραρντιέ άκολουθισε τόν ένομοτόραχη. Τήν ώρα όμως που τόν άνέβασαν από κάρρο, μιά κοταγή έσφυγε απ' τ' στήθος του: Μά χαρούμενα γαργαλιστά ο "Αζώρ είχε πέσει άπάνω του και τόν έγλυψε...

Ο Μπεραρντιέ έσπρωξε νά χαϊδέψη τόν πιστό τόν φίλο. "Έσα, φνα όμως όρθώθηκε άπότομα. Και με τ' όρι άρπαικτικό έλπε στόν ένομοτόραχη και τόν κόμητα που παρακολουθούσαν τή σκηνή, δείχνοντας τους ένα μπλε κουρέλι που είχε ρίξει ο "Αζώρ σ'ά πόδια του:

— Έτόυτο δώ τι σάς λέει; Εί, να κι' αυτό άπόδειξη έναντίον μου: Είναι καθώς βλέπτε, ένα κομμάτι από τήν μπλούζα τού δολοφόνου... Άλλά για σ'αφήτε... Είναι η τσέπη... Κι' έχει χαρτίά μέσα... Διαβάστε κι' ένομοτόραχα.

Ο ένομοτόραχης πήρε τ' ύφασμα και τ' χαρτιά και τ' έξετάσε προσεχτικά.

Δέν υπάρχει αμφιβολία, είπε κατόπιν γυρίζοντας προς τόν κόμητα. "Ο άνθρωπος αυτός εί, ναί, πραγματικά άσθας. Δέ μας μένει παρά να άκολουθήσουμε τ' δρόμο που μας έδειξε τ' περιόρη αυτό σκυλί, για να πιάσουμε τόν πραγματικό δολοφόνο.

Ένώ ο αστυνομικός μιλούσε, ο κόμης κύτταξε καλά-καλά τόν Μπεραρντιέ.

— Πόσα ζητάς για τ' σκυλί σου; τόν ρώτησε.

— Δύο χιλιάδες φράγκα, άποκρίθηκε έκείνος.

— Σίγουρα! Τ' αγοράζω!... είπε ο κόμης.

— Σας εύχαριστώ, κύριε κόμης... Φά μού επιτρέψτε μόνο να σ'α συμβουλέψω να τ' κρατάτε δειμένο για λίγο καιρό, γιατί μ' έχει πολύ συνηθίσει...

— Δέν υπάρχει λόγος, άφου θάνα μαζί σου.

— Πας μαζί μου!... Ναι, μαζί σου. "Από τ' στιγμή αυτή σε παίρνω δασοφύλακα μου. Και σ'α άφήνω και τόν "Αζώρ σου για να σε βοηθήσει...

Και δειχνώντας ένα σπινάκι π'α σ'α απ' τ' δέντρα, πρόσθεσε:

— Σ' άρέσει τ' σπινάκι σου! ΛΕΓΚΑΙΕ ΝΤΕ ΠΟΛΛΑΝ

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

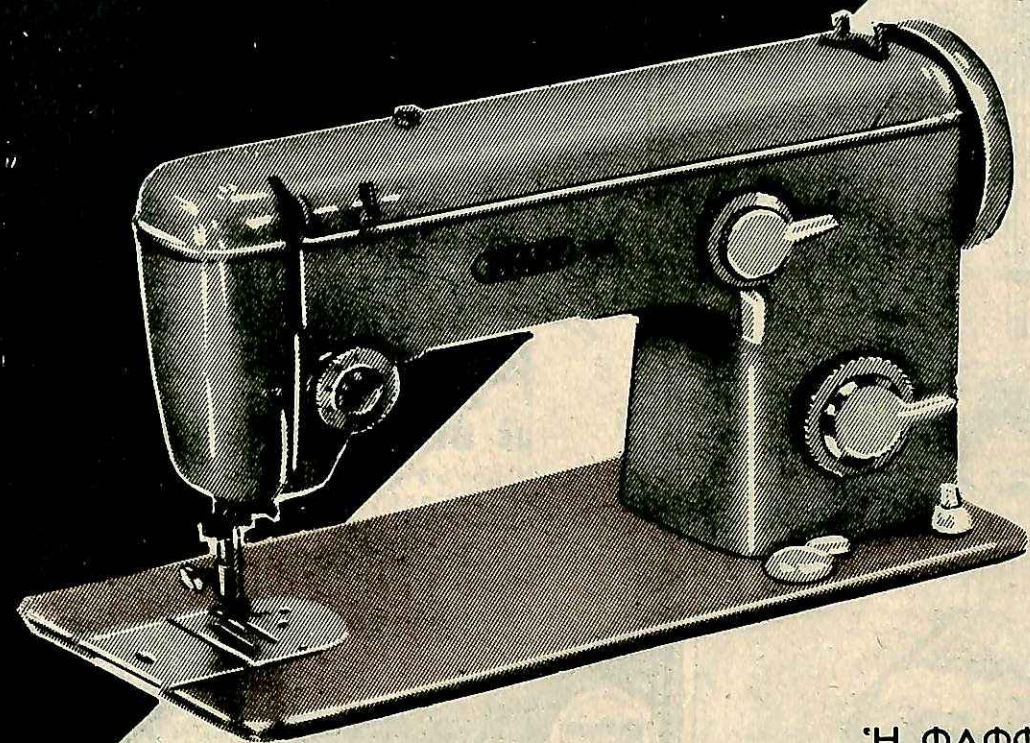
γιά τ'ό μέλλον σας

Οι προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 15-21 Ιουνίου 1961

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΔΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	★ Όλες σας οι ενέργειες πρέπει να περιέχουν μεγάλη δόση διπλωματίας. ★ Πρωτοβουλία εκ μέρους σας δε θα γίνει ευμενώς δεκτή από τους προϊστάμενους. Μία αδέξιοτης θα προκαλέσει αντιπάθεια προσώπου του περιβάλλοντος.	★ Γενναιοδωρία και μικροπεριποήσεις θα σας βοηθήσουν να περάσετε κοντά σε άγνωστο πρόσωπο στιγμές, που θα σας μείνουν αέχαστες. ★ Η μελαγχολία και η ζήλεια σας φαίνονται τελείως άδικαιολόγητες.	★ Προσέξτε πολύ τα μάτια σας. Αν ναβάλλοντας την επίσκεψη στον οφθαλμίατρο χειροτερεύετε την κατάσταση τους και προετοιμάζεστε ίσως δυσάρεστε εκπλήξεις. ★ Προσέξτε τις έπαφές με τις ηλεκτρικές συσκευές.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	★ Θα χρειαστεί ν' αναπτύξετε μεγάλη δραστηριότητα κι όμως τα οικονομικά δεν πρόκειται να παρουσιάσουν άμεση βελτίωση. ★ Έλλειψη εμπιστοσύνης στον εαυτό σας αποτελεί το μόνο εμπόδιο για την επίτυχία σχεδίου.	★ Τα άστρα σας επιφυλάσσουν κατά τις ημέρες αυτές αρκετές απογοητεύσεις. Αντιμετωπίστε τις με θάρρος και έχετε υπ' όψη ότι είναι παροδικές και ότι το προσεχές μέλλον σας επιφυλάσσει χαρές και ευχάρια νέα.	★ Το ουροποιογεννητικό σύστημα χρειάζεται κατά τις ημέρες αυτές προσοχή και προφυλάξεις, γιατί παρουσιάζει μεγάλη ευαισθησία. ★ Τα νεύρα απαιτούν ν' αποφυγείτε τις συζητήσεις με πρόσωπα, που δε σας είναι συμπαθή.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Εκμεταλλευτείτε καταλλήλως μία καλή ιδέα, που έχετε και θα δώσει τα οικονομικά σας να βελτιωθούν αισθητά. Διέρχεται μία περίοδος τύχης από την οποία πρέπει να επωφεληθείτε όσο το δυνατόν καλύτερα.	★ Κινδύνος να περιφρονήσετε μία άγαπητή σταθερή και ειλικρινή, για να κυνηγήσετε μία περιπέτεια, που μπορεί να φαίνεται ενδιαφέρουσα, σας επιφυλάσσει όμως τελικά απογοητεύσεις. ★ Αν νωμάλεις και για τους συζύγους.	★ Οι γυναίκες προ πάντων πρέπει ν' αποφεύγουν κάθε υποτιτισμό, που θα εχη για αιτιολογικό τη διατήρηση μίας κομψής γραμμής. ★ Στους άντρες μία οπάνια άνοχη επιτρέπει την ανάπτυξη δραστηριότητας. ★ Τυχερό το 2.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ Αποφύγετε τις βιαστικές και άνωμαλες λύσεις. Εκμεταλλευτείτε όσο το δυνατόν καλύτερα την επιδεξιότητα, που σας εξασφαλίζουν τα άστρα. ★ Θ' ανακαλύψετε τις ημέρες αυτές μία νέα τηγή εσοδών. ★ Νέες ευθύνες.	★ Τα λόγια, ακόμα και οι χειρονομίες σας, θα παίξουν τις ημέρες αυτές σπουδαίο ρόλο. Φροντίστε, λοιπόν, να δείξετε τρυφερότητα και να συμπεριφερθείτε με λεπτοτητα απέναντι αγαπημένου προσώπου.	★ Διάφορες άνωμαλίες, αλλεργικής φύσεως απαιτούν να προσέξετε προ πάντος το φαγητό σας. Θά έρθε εύκολα την αιτία του κακού και γρήγορα όλα θα περάσουν. ★ Διώξτε τις έννοιες και τις ανησυχίες. ★ Τυχερό το 1.
ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	★ Θα κληθείτε να πάρετε σοβαρές αποφάσεις. Πρέπει όμως να είστε πολύ προσεκτικοί, γιατί τα άστρα επηρεάζουν δυσμενώς τις σχέσεις με συνεργάτες και ανωτέρους. Δύσκολα θ' αποφύγετε την όξυνση στις συζητήσεις σας.	★ Οι άστρικές επιρροές δίνουν σε κίνηση τις αισθηματικές σας σχέσεις και κινδυνεύουν να προκαλέσουν σοβαρές διαφορές και δυσάρεστες σκηνές μεταξύ των συζύγων. ★ Αποφύγετε με τρόπο την όξυνση στις συζητήσεις.	★ Τρώτε καλά το πρωί και το μεσημέρι. Λιγοτενέψτε όμως το βραδινό φαγητό. Θά εξασφαλίσετε έτσι ήρεμο ύπνο και θα ξεκουράσετε το σκυώτι σας. ★ Προσέξτε πολύ το Σαββατοκυριακό, αν οδηγείτε αυτοκίνητο.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Μία σημαντική αλλαγή θα σημειωθεί στον επαγγελματικό τομέα. ★ Θά λάβετε γράμμα, που θα περιέχει εύχρηστη είδηση ή πληροφορία. ★ Επαφές σας με πρόσωπο, που γνωρίζετε πρόσφατως, αποδίδει λαμπρά αποτελέσματα.	★ Προκειμένου να έχετε με άγαστη μένο ετερόφυλο πρόσωπο μία άποφαστική συζήτηση, προτιμήστε το Σάββατο το 17 και δείξτε διαλλακτικότητα. ★ Οι συζυγικές σχέσεις θα υποστούν τις ημέρες αυτές μία σκληρή δοκιμασία.	★ Αποφύγετε, ιδίως κατά το Σάββατοκυριακό, τα σπορί, που σας κουράζουν υπερβολικά και σας εκθέτουν σε κινδύνους. ★ Η καρδιά και τα νεφρά δεν επιτρέπουν μεγάλες προσπάθειες και σπατάλη δυνάμεων. ★ Τυχερό το 7.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ Σπάνια επιδεξιότητα εξασφαλίζει μεγάλες επιτυχίες σε όρους άρχλων, που με χειροτεχνικές εργασίες. ★ Αν επιδιώκετε αλλαγή προσανατολισμού στον επαγγελματικό τομέα, δύσκολα θα έρθε πιο κατάλληλη περίοδος.	★ Διάφορα σκεπτικιστικά σημεία, στις σχέσεις με το άλλο φύλο, θα διαλευκάνουν και θ' αποδύχνη πως οι ανησυχίες σας ήταν άδικαιολόγητες. ★ Αποφύγετε με κάθε τρόπο τη μοναξιά και το κλείσιμο στον εαυτό σας.	★ Διαταραχές στο πεπτικό σύστημα θα σας χαλάσουν το κέφι. Προσέξτε το φαγητό και αποφύγετε τα γεύματα σε κέντρα ύπνου καθαριότητας. ★ Η ύγεια απαιτεί να παρατηρήσετε την παρμονή στον καθαρόν αέρα.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Αφιερώστε τις ημέρες αυτές σε μία προσεκτική μελέτη των σχεδίων, που καταστρώνετε, αναβάλλοντας για αργότερα τη λήψη οριστικών αποφάσεων. ★ Αντιδράστε στην αποθάρρυνση, στην ύπνια σας ώθούν τα άστρα.	★ Έχετε μία τάση να εκμεταλλεύστε τις αδυναμίες προσώπου, που σας άγαστη και που άγασατε. Έχετε επίσης την ικανότητα να κάνετε τους άλλους σε σας συγχωρούν ότι τους κάνετε. ★ Το ψέμα θα είναι ολέθριο.	★ Αποφύγετε τα παγωμένα νερά και ποτά καθώς και τη μακρά παραμονή στον ήλιο, ιδίως με το κεφάλι άκαλυπτο. ★ Η συντροφία προσώπων με δυστροπο και μελαγχολικό χαρακτήρα θα σας επηρεάζει δυσμενώς.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Η εργασία σας επιφυλάσσει κατά την περίοδο αυτή τουλάχιστον μία ευχάριστη έκπληξη. ★ Θ' απαιτηθούν νέες προσπάθειες, θα σας εξασφαλίσουν όμως μία αίσθητη βελτίωση των οικονομικών.	★ Η περίοδος αυτή θα σας εξασφαλίσει χαρές, που θ' αφήσουν μία ευχάριστη ανάμνηση. ★ Η εύτυχη άγαστη μένου προσώπου ξεκατάται από σας, μα και η δική σας βρίσκεται στα χέρια του. Δείξτε λοιπόν κατανόηση.	★ Προσοχή στο σκυώτι. Αποφύγετε συστηματικά ότι ξέρετε πως το έρεθίζει και προκαλεί διάφορες ενοχλήσεις. ★ Μη κάνετε παρσα με πρόσωπα, που με τις άνοητες σκέψεις τους αυξάνουν τη νευρικότητά σας. ★ Τυχερό το 3.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ Όσοι διαχειρίζονται ξένο χρήμα άς προσέξουν πολύ, γιατί κινδυνεύουν να κάνουν ένα λάθος, που θα πληρώσουν ακριβά. ★ Αντιδράστε στην αποθάρρυνση, που σας ώθούν τα άστρα. ★ Ταξίδι με λαμπρά αποτελέσματα.	★ Τ' άστρα επηρεάζουν εύνοικά τις σχέσεις με το άλλο φύλο. Θα διαπιστώσετε πόσο επωφελής είναι για τις αισθηματικές σας σχέσεις η ειλικρίνεια στις συζητήσεις και η άμεση διαλεύκανση κάθε σκεπτικιστικού σημείου.	★ Τ' άστρα σας βοηθούν ν' ανακτήσετε χαμένες δυνάμεις. ★ Οι άνω των σαράντα ν' αποφεύγουν τις ζωηρές συγκινήσεις και να παρακολουθούν την πίεση τους. ★ Παρατεταμένη παραμονή στον ήλιο θα σας θλάψη.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Ευχάριστες εκπλήξεις και ικανοποίησι των φιλοδοξιών σας χαρακτηρίζουν την περίοδο αυτή. Θα σας γίνουν νέες ενδιαφέρουσες προτάσεις και η εφρευτικότητα θα σας εξασφαλίσει μεγάλες επιτυχίες.	★ Αποφύγετε ν' ακολουθήσετε λύσεις, που σας έμναιε το πείσμα και η ικανοποίηση ενός άνοητου εγωισμού. ★ Έλεγγετε με αυστηρότητα τη συνείδηση και τη διαγωγή σας και θα διαπιστώσετε πως έχετε άδικο.	★ Η ύγεια δε διατρέχει τις ημέρες αυτές κανένα κίνδυνο. Πρέπει όμως ν' αποφεύγετε την υπερκόπωση και να εξασφαλίσετε στον οργανισμό σας άφθονο και ήρεμο ύπνο. ★ Το μώδ κολακεύει και φέρνει τύχη.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Δεν πρόκειται η εργασία να παρουσιάσει καμμία σημαντική μεταβολή. Ένα απρόβλεπτο έσοδο θα σας προδινήσει πάντως μεγάλη χαρά και θα σας επιτρέψει ν' αγοράσετε κάτι, που επιθυμείτε πολύ. ★ Χρειάζεται τόλμη.	★ Αν σας χρειάζεται μία βοήθεια, μη τη ζητήσετε από πρόσωπο, που γνωρίζετε πρόσφατως, αλλά από παλιό φίλο ή φίλη, του οποίου δοκιμάσατε κατά το παρελθόν την άξια και την ειλικρίνεια, άλλως θ' απογοητευθείτε.	★ Προσοχή στα ρεύματα. Ιδίως όταν είστε ιδρωμένοι. Παραμέληση της συστάσεως αυτής θα είχε για συνέπεια ένα ενοχλητικό κρυολόγημα και ίσως δυσάρεστο αντίκτυπο στο άναπνευστικό σύστημα. ★ Χρώμα σας το κόκκινο.

PFAFF

Η ΦΑΦΦ
είναι η πιο δαυμαστή
αυτόματη ραπτομηχανή.
Απλή, εύχρηστη, διά ράψιμο,
κέντημα, καί μαντάρισμα, είναι το
δεξι-χέρι και το καμάρι κάθε νοικοκυράς.

Αποκτήσατε και σεις σήμερα μία ραπτομηχανή ΦΑΦΦ. - Πολύ γρήγορα δά μάδετε να την χειρίζεσθε. - Η ένσωματωμένη άπαράμιλλη κεντητική συσκευή της κατασκευάζει αυτόματως και σε άπερίοριστο άριθμό διακοσμητικά κεντήματα.

Α. Ε. ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ ΦΑΦΦ (ΕΛΛΑΣ)
Κολοκοτρώνη 25 - Αθήναι, Τηλ. 36-164

Η ΥΓΙΕΙΝΗ
ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ

Μην άμελείτε το καθάρισμα των δοντιών σας. Για να διατηρούνται καθαρά και υγιή θα πρέπει να τα καθαρίζετε τουλάχιστον δύο φορές την ημέρα. Προσέξτε όμως με τί θα τα καθαρίζετε! Σας υπενθυμίζουμε, ότι τα δόντια θα πρέπει ν' απολυμανθούν έντελώς, χωρίς όμως να έρεθισθούν τα ούλα. Ο οίκος Beiersdorf παγκοσμίως γνωστός και από την κρέμα Νιβέα έχει παρουσιάσει μίαν οδοντόπαστα ειδικώς για την περίπτωση αυτή. Η Οδοντόπαστα Νιβέα έχει ένα πολύ λεπτό άρωμα και μετά από κάθε χρήση δίνει μίαν ευχάριστη δροσιά στο στόμα και την άναπνοή σας. Καθαρίζει και απολυμαίνει έντελώς τα δόντια και δεν προκαλεί ενοχλήσεις και έρεθισμούς στα ούλα. Συνήστε την Οδοντόπαστα Νιβέα. Είναι προϊόν έγγυμμένο. Δώστε την άφοδα στα παιδιά σας, στους δικούς σας, σ' όλη την οικογένεια. Πωλείται παντού σε σωληνάκια μικρά των 30 γρ. και μεγάλα των 65 γρ. που είναι και οικονομικότερα.

Αποτρίχωσης
χωρίς
ταλαιπωρίες

ΑΠΟΤΡΙΧΩΤΙΚΗ ΚΡΕΜΑ

ORILCA

άφαιρεί
άστραπιαώς όλες
τις περιττές τρίχες

τώρα πιο
χωρίς δυσκολία
χωρίς πόνο
τελείως άκίνδυνο
από το πόδιο
τις μασχάλες
το πρόσωπο
χωρίς να έρεθίζει το δέρμα

"Οχι μόνο δέν έχει την συνηθισμένη όσμη των άποτριχωτικών, άλλά αντίθετως άφήνει έλαφρό δροσερό άρωμα.

Προϊόν ΟΛΙΒΙΝ
ΟΡΙΛΟΑ έπίδερμίδα θελοδύνη

ΚΛΙΝΙΚΗ ΠΑΣΙΠΟΥΛΑΡΙΔΗ
ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ
Διόγτου 49. - Τηλέφ. 614.869
Ο Ιατρός Χρ. ΠΑΣΙΠΟΥΛΑΡΙΔΗΣ τέως έπιμελητής Μαιευτηρίου «ΜΑΡΙΚΑ ΗΛΙΑΔΗ» δέχεται έπισκέψεις καθ' έκάστην 11-1 και 5-7 μ.μ. και έπί συνεντεύξει. Τάς άπόρους δωρεάν έκάστην Τετάρτην.

ΑΡΑΞ.

ΕΞΠΡΕΣ
ΧΩΡΙΣ ΒΡΑΣΙΜΟ!

ΓΙΩΤΗ

Για παγωτά
και υρέμες
στη στιγμή!

Ζελέ ΓΙΩΤΗ
γιατίς
τούρτες
οας,
για τα
γλυκίσματα
οας.

με τα
ΦΡΟΥΤΑ ΣΑΣ

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΤΡΟΦΩΝ: **Ι. ΓΙΩΤΗΣ** Ο.Ε. ΓΡΑΦΕΙΑ: ΙΚΤΙΝΟΥ 3 - ΤΗΛ. 527 900

**Καλοχτενισμένα
μαλλιά
με ΒΕΛΛΑΦΟΡΜ**

Η μοναδική Γερμανική
κρέμα που χάρις στο
ΚΟΛΕΣΤΡΑΛ που περιέχει

- δυναμώνει και προστατεύει
τα μαλλιά σας.
- διατηρεί το κτένισμά σας
άψογο όλη την ημέρα.

ΒΕΛΛΑΦΟΡΜ
Η ΙΔΑΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΚΤΕΝΙΣΜΑΤΟΣ ΓΙΑ ΟΛΑ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ
ΠΡΟΪΟΝ ΤΩΝ ΓΕΡΜΑΝΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ WELLA A.G. DARMSTADT

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ: **ΒΕΛΛΑ ΕΛΛΑΣ** ΝΙΚΗΣ & ΕΞΟΦΟΝΤΟΣ 14 ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 32.844

"Γνώμη,"

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ και ο Κροϋστσεφ

Διαξιφισμοί, χιούμορ και
έξυπνάδα

ΣΤΗΝ τελευταία σύνοδο της Γεν. κής Συνέλευσης του Ο.Η.Ε., μετά την απόφαση του τότε Προέδρου Άιζενχάουερ, ο Άμερικανός ρεπόρτερ του ραδιοφώνου και της τηλεόρασης Ντάνιελ Σόρ πήλισε σε τόν Κροϋστσεφ, έρωδιασμένος με το άπαράτητο ατύχημα μικρόφωνο.

— Κύριε Κροϋστσεφ, τόν ρώτησε ρωσικά, πώς σάς φάνηκε ο λόγος του Προέδρου Άιζενχάουερ;

— Πηγαίνα να φάω, απάντησε λα. κανικά ο Ρώσος πρωθυπουργός. Και απομακρύνθηκε.

Δεν δείχνει όμως πάντα τέτοια α. προθυμία στο Σόρ ο Νικίτας Κροϋστσεφ. Τον έχει μάλλιστα συμπαθήσει, γιατί υπήρξε ο πρώτος που τον παραστάσε στην τηλεόραση, το 1957, σε μία έκπομη διάρκειας 1 ώρας. (Ο Σόρ ήταν τότε άναπτο. κρητής της Ραδιοφωνικής Έταιρείας Κολούμπια στη Μόσχα).

Από τότε, έχουν αντιπαλέσει πολ. λές φορές οι δύο τους φροστικτούς διαξιφισμούς. Και, σ' αυτό το συ. ναγωνισμό χιούμορ και έξυπνάδας, ο Σόρ έχει αποστοιμάσει απονείμημέ. νας το Ρώσο πρωθυπουργό. Κι' έ. κείνος έλλωστε τόν άναγκάζει σάν αντίξιο αντίπαλό του.

— Ά, νά κι' ο γέρο-Σόρ, ο σπου. τνικ μου! φώναζε κάποτε, βλέποντάς τον.

Όταν η Αυστρία βρισκόταν ακό. μη υπό ρωσική κατοχή, ο Κροϋστσεφ έδωκε λόγο μία μέρα σε κάποια μι. κρή, αυστριακή πόλη. Ένώ λοιπόν περιέγραφε τα άγαστά του κοιμουνι. σμού και προφήτευε τη σύλληψη έπι. κρέτασι που σ' όλόκληρο τόν κόσμο, πήρε το μέτρο του τόν Άμερικανό ρε. πόρτερ, άνάμεσα στους άκροατές του.

— Ά, είν' έδω κι' ο κ. Σόρ, πα. ρατήρησε. Αυτός έχει πείσει για έ. σα λέω τώρα, όλα άναγκάζονται να γράφει σαχλαμάρες, γιατί άλλωστε δέ θα τόν πληρώσουν τα άφεντικά του!

Δίχως νά τά χάση τότε, ο Σόρ απάντησε μολιόσα:

— Μπορούμε να συζητήσουμε αυτό το θέμα, κ. Κροϋστσεφ... αλλά σε ούδέτερο έδαφος!

Κι' ο Κροϋστσεφ παραδέχθηκε το μάθημα και σώπασε...

Το 1958, έπειτα από ένα ταξείδι του Σόρ στις Ήνωμ. Πολιτείες, οι Ρώσοι άρνήθηκαν νά του έπιτρέψουν νά έαναγνωρίσει στη Σοβιετική Έ. νωση, γιατί κατάφερε νά χώνη μέ. σα στις έμπομπές του όλικό άπαγο. ρευμένο από τη λαγοκρίση.

Όταν λοιπόν πέρυσι ο Κροϋστσεφ έπισκέφθηκε τη Γαλλία, βλέποντας σε μία δεξίωση τόν Άμερικανό ρε. πόρτερ, σήκωσε το ποτήρι του και φώναξε:

— Πίνω για τήν αλήθεια!

Ο Σόρ τόν μιμήθηκε άμέσως και πρόσθεσε:

— Για τήν αλήθεια... και για τήν άρενα νά τήν λείψα κάθυνας, σπή χώ. ρο-σας!

Το 1956, όταν ο Κροϋστσεφ γύ. ρισε στη Μόσχα από ένα μεγάλο κυ. νήγι στη Γιουγκοσλαβία με το στρα. τούρη Τιτο, κυκλοφόρησε ή φήμη πως έπρόκειτο νά γίνει μία μυστική συνέντευξη της Κεντρικής Έπιτροπής του Κομμουνιστικού Κόμματος. Πώς νά έξασκρωόση ο Σόρ άν ήταν άλη. θινή στή ή διάδοσι... Έπρεπε νά καταρύγην στην ποιηρία! Στην πρό. τη λοιπόν συνάντησι που με τόν Κροϋστσεφ, τού έπτε:

— Πώς θέθε να νά πάω κι' έγω στο κυνήγι! Άλλά δέ μπορώ...

— Γιατί δέ μπορείτε; απάντησε έ. κείνος.

— Γιατί άκούω πως θα γίνει μία συνέντευξη της Κεντρικής Έπιτρο. πής. Και δέ θένω σιαστό νά λείπω τότε από τη Μόσχα.

Ο Κροϋστσεφ χαμογέλασε.

— Έλάτε πιδ κοντά! έπτε στο Σόρ. Και τού ψέφρισε σ' αυτό!

— Θέλετε νά λείψετε τρείς βδο. μάδες στο κυνήγι; Έ λοιπόν, μπο. ρείτε νά πάτε...

Σταμάτησε λίγο, κι' ύστερα πρό. θεσε, δυνατά τώρα:

— Γιατί, άν υπάρχει ανάγκη, θα γίνει ή συνέντευξη... χωρίς έσας!

Κι' έσκασε στα γέλια για τό ά. στέιο του.

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

11 Ονειρα γλυκά

Άπό τήν τρυφερή
άγκαλιά τής μανούλας
στά μοσχοπλυμένα
χιονάτα σεντονάκια του...

ROL μέ **07**

ΡΟΥΧΑ ΧΙΟΝΑΤΑ — ΧΕΡΙΑ ΒΕΛΟΥΔΙΝΑ

SWEEPSTAKE

**ΙΠΠΟΔΡΟΜΟΣ
ΦΑΛΗΡΟΥ**

ΤΙΜΗ ΛΑΧΕΙΟΥ ΔΡ. 20

ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΚΥΡΙΑΚΗ 18 ΙΟΥΝΙΟΥ

γκρέκα

Θεοδωρίδη
ΦΑΒΩΝ

ΣΧΟΛΗ ΚΟΜΜΩΤΩΝ

Δ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΚΑΜΜΕΡ

Ανεγνωρισμένη υπό του κράτους

ΑΡΙΘ. ΑΔΕΙΑΣ: 51521/2782/61

ΕΛΕΥΘΕΡΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ

ΦΟΙΤΗΣΙΣ ΕΞΑΜΗΝΟΣ

ΤΜΗΜΑΤΑ: • ΑΡΧΑΡΙΩΝ

• ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

(ΝΥΚΤΕΡΙΝΑ)

• ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΣΕΩΣ

• ΜΕΤΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

& ΝΕΑΣ ΓΡΑΜΜΗΣ

• ΜΑΝΙΚΙΟΥΡ

• ΠΕΝΤΙΚΙΟΥΡ

Kammer

Διδασκαλία της Κομμωτικής
υπό του κ. ANTOINE KAMMER

Εγγραφαί καθημερινῶς: ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 18 - Τηλ. 623.198

Ο γιατρός ΠΟΥ ΕΣΩΞΕ ΤΟΥΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ

Ανακουφίζοντας το Χίμλερ από τους μαρτυρικούς πόνους
Ο μεσκόπος και παχουλός γιατρός κάτταζε με ούκτο τον Άνθωπο που είχε μπροστά του. Ήταν ο Χάινριχ Χίμλερ, ο άρχηγός της Γκεστάπο, το δεξί χέρι του Χίτλερ, ο μεγαλύτερος φονιάς όλων των αιώνων, αυτός που είχε αναλάβει τη δημιουργία μιας ράτσας «πυρρετα γόνυ». Και βασανιζόταν από κρίσεις πόνων στο στομάχι, που τον άφηναν μισολιποθύμια και που κανείς γιατρός της Γερμανίας δεν είχε μπόρεσει να τους θεραπεύσει.

— Αν κατορθώσετε να με άνακουφίσετε, θα σας χρωστάω απέραντη ευγνωμοσύνη! είπε στον δόκτορα Φέλξ Κέρστεν, Ολλανδός επιστήμονα, να του μασάζ, γνωστό σ' όλη την Εύρωπη.

Έκείνος έφριξε όλη μια ματιά στα πλοκάμια μάγουλά, στα άπωνα μάτια, στα άπωνα κορμιά του πελάτη του— όλα σημάδια χρόνιας φροντίδας. Ύστερα του είπε να γυμνώσει ως τη μέση. Ο Χίμλερ υπάκουσε, ξεκαπνίζοντας τους σπένους και στρουγγιζοντας βήματα του και το φουσκωμένο στομάχι του. Σωπαλίστηκε, έπειτα αναστέναξε, και τα δυνάτα και έμπειρα δάχτυλα του Κέρστεν άρχισαν να έλευνουν το κορμί του.

Σαφηνά, ο Χίμλερ έβγαλε μια δυνατή φωνή. Ο μάστερ είχε βρή τη θέση του πόνου.

Έχασε τότε τα δάχτυλά του βαρύτερα στις πλαστικές σάρκες, τριβοντας, μαλάσσοντας, διεγείροντας τα άρρωστα νεύρα. Σε κάθε κίνηση, ο Χίμλερ ράβιζε απ' τον πόνο. Έκείνα από 10 λεπτά όμως, είπε:

Μάρκε δινερούμαι! Είναι δύσκολο...

Δεν πονάω πια καθόλου! Το επεισόδιο αυτό συνέβη στις 10 Μαρτίου 1939, όταν γραφέας του Χίμλερ, σ' ο Βερολίνο, Κί' αποτέλεσε την άρχη μιας από τις πιο επίσημες ιστορίες του τελευταίου πολέμου.

Ο Χίμλερ έγινε ταχυτικός πλά της του Κέρστεν. Κι' όταν οι Ναζίδες εισέλασαν στην Ολλανδία, την πατρίδα του, τον καλούσε κάθε ώρα της ημέρας και της νύκτας, για να του άνακουφιστεί απ' τους πόνους.

Στην άρχη, ο Κέρστεν πάχαινε με τη συνεκτική του επί μήνες. Έπρεπε να βοηθήσει το άνθρωπο-μάρκα από πόνους. Μά ή άρρωστ που θα λισαυναυόσε μ' αυτόκοτοκία, κι' έξ' όλην δεν την έπαιρνε το καθήκον του ως γιατρός.

Δέχτηκε λοιπόν, και κατόρθωσε πολύ γρήγορα, με την επιτυχία του, ν' άνακουφιστεί τεραστιά έμπροσθ στον άρχηγό της Γκεστάπο, που την έμμε-τούλευόσε για να σώσει δεκάδες χιλιάδες απ' τα θύματα του.

Συνειδημένος με την Άντίτασι της Ολλανδίας, ο δόκτωρ Κέρστεν έπαυσε άδηγες τι έμπερε να ζητήσει απ' το Χίμλερ, σάν άνταμωβή της άνεκτιμής άνακουφισέως που του πρόσφερε.

Μεταξύ άλλων, κατόρθωσε να τον πείσει:

Να μη μετακινήσει άποχρεωτικά 3 εκατομμύρια Ολλανδούς στην Πολωνία.

Να μην πραγματοποιήσει ένα σχέδιο άργανωμένης πείνας που θα άποδοκίμαζε τους πληθυσμούς της Ολλανδίας, του Βελγίου και της Γαλλίας. Να δώσει χάρη στους άποχρεωμένους, καταδικασμένους σε άθαντο. Να διατάξει την έμπροσθεν μετακίνηση των Νορβηγών και Δανών κρατούμενων σε στρατόπεδα συγκεντρώσεως. Να έλευνέσει 3 χιλιάδες γυναίκες απ' το στρατόπεδο του Ράβενσμπρουκ. Ν' άφισθ έλευνέσει πολυάριθμους Νορβηγούς φοιτητές και 50 άσους άστυνομικούς. Να άπολύσει τρεις άστυνομικούς καταδικασμένους σε άθαντο για άνακουφισέως. Να χάρισι τη ζωή σε 2.700 Έβραίους και να τους στείλι στην Έλβετία.

Να μην άνακινάει τα στρατόπεδα συγκεντρώσεως μαζί μ' άλλους τους συμμαχικά στρατεύματα. Να μη καταςπείρη με πυροβόλους V-2 τη Χάγη, μετά την έκείνωσή της από τη γερμανική φρουρά. Να μην έκτελέσει τους Έβραίους που βρίσκονταν άκόμη ζωντανοί στα στρατόπεδα συγκεντρώσεως τον Άπριλιο του 1945.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ που εργάζεται

Πρέπει να προφυλάξη την ευτυχία και την υγεία της

Απ' τη στιγμή που άρχίζει η γυναίκα να εργάζεται βιοποριστικά, έξω απ' το σπίτι της, άλλάζουν οι συναισθηματικές βάσεις της σχέσεώς της με τον άντρα της.

Ο πρώτος καιρός είναι ο πιο κρίσιμος και για τους δυο— άσχετα με την μελλοντική εξέλιξη. Γιατί άλλάζει η πατροπαράδοτη «τάξις πραγμάτων», που θέλει τον άντρα να εργάζεται για να συντηρήσει το σπίτι του, και τη γυναίκα να φροντίζει για το νοικοκυριό του και να μεγαλώνει τα παιδιά του.

Στην κρίση λοιπόν αυτή περίοδο, πρέπει να σχηματίσουν κι' οι δυο τη βεβαιότητα ότι η νέα εργασία της συζύγου δεν πρόκειται να κλονιστεί το δέσμιό τους. Κι' η πρωτοβουλία πρέπει να προέλθει κυρίως απ' τη γυναίκα. Αυτή που κάνει το άποφασιστικό βήμα έξω απ' το άσφαλισμένο καταφύγιο του σπιτιού, έχει την άποχρεωτική να πείσει το σύντροφό της πως έξασκολεύει πάντα να είναι το επίκεντρο της ζωής της.

Ενώ όμως της είναι εύκολο να του δείχνει άγάπη και ταμερότητα όσο βρίσκεται στο σπίτι, όσο η καθημερινή ρουτίνα της περιστρέφεται γύρω απ' αυτόν κι' από τη δουλειά του, τα πράγματα άλλάζουν όταν πιάσει μια ένοστα έξω απ' το σπίτι. Υπάρχουν τότε πολλά καινούργια πρόγματα, που άπορροφούν το χρόνο της και τα ένδιαφέροντά της.

Η κοούρσι—σωματική και ψυχική— άποτελεί τον κυριότερο έχθρό της. Γιατί, ενώ έξασκολεύει να έχη όλες τις φροντίδες του σπιτιού της, άνακαυβάνει συγχρόνως και τα τόσα πρόγματα της δουλειάς της. Είναι δε γεγονός άναμφισβήτητο ότι, όταν η γυναίκα είναι πολύ κοουσαμένη, δεν έχει καιρό και διάθεση για ταμερότητα, ούτε και την άπαιτούμενη πνευματική ένεργεια ώστε να ένδιαφερόνται για την εργασία και τα πρόγματα του σπιτιού της.

Όταν μια γυναίκα είναι πραγματικά κοουσαμένη, δεν είναι ικανή για θερμή και παθητική άγάπη. Έτσι μπορεί να δημιουργηθεί μια άτυμωφία άπορρηγισέως μέσα στο άντρονυνο, με άπρόβλεπτες συνέπειες.

Αν λοιπόν εργάζεσθε βιοποριστικά, πρέπει να βάλετε καλά στο μυαλό σας ότι χρειάζεσθε περισσότερη άνάπαυση. Βάλτε λοιπόν ένα άνάλογο πρόγραμμα στα έλευνέρα βράδια σας, ώστε να μη τα σπαταλάτε άσκοπα. Μη ξεχνάτε, παρά μόνο αν ή όλη μέρα είναι άόγια.

Μια νύχτα κάθε βδομάδα, πέφτετε άπο νωρίς στο κρεβάτι, άφου πρώτα φάτε έλαφρά και κάμνε ένα έζωτο μπάνιο που χαλαρώνει τα νεύρα. Κι' αν άκόμη δε μπόρεσετε να κοιμηθείτε άπο νωρίς, περάστε τις άρες σας στο κρεβάτι, διαβάζοντας ένα περιοδικό.

Όταν μωρήτε—ίδίως τα Σαββατοκύριακα—κοιμηθείτε μία ώρα μετά το μεσημεριανό φαγητό. Θα σας ώφελήσει περισσότερο άπο ένα ύπνο μεγάλης διαρκείας.

Το πραγματικό όμως μυστικό να έργάζεται βιοποριστικά, έξω απ' το σπίτι της, άλλάζουν οι συναισθηματικές βάσεις της σχέσεώς της με τον άντρα της. Ο πρώτος καιρός είναι ο πιο κρίσιμος και για τους δυο— άσχετα με την μελλοντική εξέλιξη. Γιατί άλλάζει η πατροπαράδοτη «τάξις πραγμάτων», που θέλει τον άντρα να εργάζεται για να συντηρήσει το σπίτι του, και τη γυναίκα να φροντίζει για το νοικοκυριό του και να μεγαλώνει τα παιδιά του.

για ν' άποφύγετε την κοούρσι, είναι να βεβαιώσεσθε πως η δουλειά σας βρίσκεται μέσα στα περιβάλλοντα των σωματικών και ψυχικών ικανοτήτων σας.

Μη ξεδεύετε έξ' άλλου όλα τα περιστοιχισμένα κοήματα σας σε συναισθηματικό έπιδοίσει με τις πλουσιότερες γειτονισσες ή φιλενάδες σας. Διαθέτετε τα για μια έκδρομή, ένα ταξίδάκι με τον άντρα σας, ή για να περάσετε πιο άνετα και ευχάριστα την καλοκαιρινή άδεία σας.

Τα διαλείμματα αυτά της χαλαρώσεως σας είναι άπολύτως άπαραίτητα. Δε μπόρετε να κάνετε συνεχώς, δίχως διακοπή, αυτή την πυρετώδη ζωή της παντομένης που εργάζεται έξω απ' το σπίτι της και που δεν της μένει ούτε στιγμή έλευθερη. Η τακτική αυτή θα σας τασοκίση τα νεύρα και κοντά σε σας θα ύποφέρουν ο άντρας σας και τα παιδιά σας.

Αν έχετε έπαγγελματικές φιλοδοξίες, φροντίστε να τις περιορίσετε ως το σημείο που δε θα σας άπομακρύνουν άπο το σπίτι σας. Η πρόδος στη σταδιοδρομία δε μπορεί συνήθως να συνδυαστεί με την οικογενειακή άσφακίση.

Ας έρθουμε όμως και σ' ένα άλλο σοβαρό ζήτημα: Τώρα που κερδίζετε δικά σας λεφτά, έχετε τη δυνατότητα να ντύσεσθε πιο κομψά, να πηγαίνετε συχνά στο κομμωτήριο, κλπ. Παρατηρείτε λοιπόν ότι τραβάτε την προσοχή και τις κολακευτικές ματιές των άνδρών που συναντάτε ταχυτικά στη δουλειά σας, κι' αυτό σας δημιουργεί τον πειρασμό να φλερτάρετε μαζί τους.

Τι πειράζει—λέτε—ένα διασκεδαστικό και άάωο φλέρτ, που δεν βλάπτει κανένα και που κάνει πιο πλάκτική τη συζυγική ζωή σας; Όπόόσο, πρέπει ναχετε μεγάλη πειθαίστη στη συναισθηματική δύναμη άντιστάσεώς σας, πριν πατήσετε πάνω στο λεπτό αυτό στρώμα του πάγου. Γιατί, δυστυχώς, τις περισσότερες φορές, μια ιστορία που άρχισε έτσι έλαφρά, για να περάσει ή ώρα, έχει άσχημη και σοβαρή κατάληξη. Μην ξεχνάτε άλλωστε ότι οι περισσότεροι συνωμλητικοί σας άνδρες, που θα συναντήσετε στη δουλειά σας, είναι παντρεμένοι κι' έχουν ήδη...

Όλα για την καλλονή...

ΜΙΑ στατιστική, που έγινε στη Μ. Βρετανία, άπέδειξε, ότι οι γυναίκες αυτής της χώρας καταναλώνουν κάθε χρόνο για την περιποίησή της καλλονής τους περί τους 520 τόννους πωντάρ και 104 τόννους κραγιόν των χεριών. Τα βρετανικά έργαστήρια και εργοστάσια καλλοντικών είναι 190, κι' ένα απ' αυτά παράγει 250 διάφορα προϊόντα.

Οι συνταγές καλλοντικών του 17ου αιώνας, περιέχουν τα πιο παράξενα υλικά, όπως π. χ. βέλλες, αίμα βατράχου, έλκοκάρδονα και φαρμακικά.

Οι παντρεμένες γυναίκες του

Οι περισσότεροι άνδρες που θα συναντήσετε στη δουλειά σας είναι παντρεμένοι κι' έχουν δεσμούς και άποχρεωσεις...

μιουργήσει δεσμούς και ύποχρεώσεις. Δε θα θέλετε, βέβαια, να καταςτρέψετε δυο στίπια για μια έπιπολαυότητα σας.

Πρέπει έξ' άλλου να σκεφθείτε και τις κολακευτικές ματιές των άνδρών που συναντάτε ταχυτικά στη δουλειά σας, κι' αυτό σας δημιουργεί τον πειρασμό να φλερτάρετε μαζί τους.

Τι πειράζει—λέτε—ένα διασκεδαστικό και άάωο φλέρτ, που δεν βλάπτει κανένα και που κάνει πιο πλάκτική τη συζυγική ζωή σας; Όπόόσο, πρέπει ναχετε μεγάλη πειθαίστη στη συναισθηματική δύναμη άντιστάσεώς σας, πριν πατήσετε πάνω στο λεπτό αυτό στρώμα του πάγου. Γιατί, δυστυχώς, τις περισσότερες φορές, μια ιστορία που άρχισε έτσι έλαφρά, για να περάσει ή ώρα, έχει άσχημη και σοβαρή κατάληξη. Μην ξεχνάτε άλλωστε ότι οι περισσότεροι συνωμλητικοί σας άνδρες, που θα συναντήσετε στη δουλειά σας, είναι παντρεμένοι κι' έχουν ήδη...

Είναι λοιπόν πολύ έπικίνδυνο το «παιχνίδι της ζήλειας». Μπορεί να καταςτρέψετε μ' αυτό την ευτυχία σας, με τρόπο άναπανόρθωτο.

Και κάτι άλλο: Είναι φυσικό να μιλάτε στο σπίτι σας για τον...

προϊστάμενό σας. Μη γεμίζετε όμως μ' αυτόν κάθε κουβέντα σας και μην έξυμνείτε διαρκώς τα σωματικά και πνευματικά του χαρίσματα. Μια έξυμνη λύσι είναι να κανονιστεί έτσι ώστε γάρδη ο άντρας σας να «ζωει πάλι» τη δουλειά σας, ώστε να του δοθεί ή ευκαιρία να γνωρίση τον προϊστάμενό σας. Θα καθουκίση, βλέποντας τότε πως δεν πρόκειται για κανένα έπικίνδυνο γόητα με ύπερφυσικές ικανότητες, αλλά για ένα κοινό, συνηθισμένο άνθρωπο.

Ερχάμαστε τώρα σε μερικές συμβουλές, που άφορούν τη σωματική υγεία της έργοάζουσας γυναίκας.

Ένα από τα πιο συνηθισμένα σφάλματά της είναι ότι δεν τρέφεται κανονικά. Πίνει το πρωί ένα καφέ στο πόδι, πεινάει το μεσημέρι μ' ένα σάντουιτς ή με μια τυρόπιτα και τρώει το βράδυ πολλά άόγια. Το άποτέλεσμα όμως είναι να πάθη άναμια, έξάντλησι και νευρικότητα, να κάνει βάρος, να κοουράζεται εύκολα.

Όπόόσο, άφου εργάζεται διπλά, ο άργασμός της έχει άνάγκη άπο τρία πλήρη γεύματα, πρωί, μεσημέρι και βράδυ. Δεν πρέπει να της λείπουν οι πρατεινες (κρέας, ψάρι, άγόνα, γαλακτερά) και τα φρούτα. Ας περιορίση τα άμυλάδια και τα γλυκά, που κορταίνουν άλλά δεν τρέφουν άνάλογα.

Τέλος, κάθε φορά που της διγεται ή ευκαιρία, στο σπίτι της, ας άκούμπη τα πόδια της σε μια κάπας ψηλή καρέκλα, για ν' άναπαύωνται απ' την κοούρσι άλης της ημέρας. Είναι το σύστημα που έξασμαάζουν οι Άμερικανοί και που σοκάρει ίσως τους συνηθισμένους άπαούς της τυπικότητας, άλλ' έχει άριστα πρακτικά άποτέλεσματα.

